

Přehled zpráv

Donald Trump: Někdy se prostě musíte sebrat a jít	26
1.3.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ Fotobanka Profimedia	
Rusko s námi hybridní válku nevede, říkají experti. Na válku jsou potřeba dva	26
1.3.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ Kirill Ščeblykin	
Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030	28
1.3.2019 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko Kateřina Perknerová	
Výsledky voleb do vedení ČSSD	29
1.3.2019 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030	33
1.3.2019 Pardubický deník ~ str. 04 ~ Události (kp)	
Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030	34
1.3.2019 Prostějovský deník ~ str. 04 ~ Události (kp)	
Jednání mezi USA a Čínou se blíží ke konci. Zase	34
1.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Dominik Stroukal	
Národní vzdělávací program je mrtvý, Plaga by ho ze zákona klidně vyškrtl	36
1.3.2019 zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domácí iDNES.cz, Anna Brzybohatá	
Nová CDU, nový přístup k migraci?	37
1.3.2019 ČT 24 ~ str. 02 ~ 21:31 Horizont	
Českému školství chybí stabilita	38
1.3.2019 Haló noviny ~ str. 01 ~ Titulní strana (ku)	
Českému školství chybí stabilita	39
1.3.2019 halonoviny.cz ~ str. 00 ~	
Hybridní válka? Záleží, zda na ni přistoupíme	40
1.3.2019 Deník N ~ str. 06 ~ Svet KIRILL ŠČEBLYKIN	

ČEKÁNÍ NA MOST!	43
1.3.2019 Pátek Lidových novin ~ str. 12 ~ téma <i>Petra Šimůnková</i>	
Arnošt Veselý: Strategie vzdělávání 2030 by měla zvýšit důvěru ve školy	46
2.3.2019 ceskaskola.cz ~ str. 00 ~	
Pokud se ČSSD nebude prezentovat jako strana přátel Zemana, jeho podpora zapadne, hodnotí politolog	46
2.3.2019 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Martin Karlík, Petr Jadrný</i>	
Maláčová, Petříček, Šmarda, Veselý. Kdo jsou noví místopředsedové ČSSD?	47
2.3.2019 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domov <i>ČTK</i>	
Za místopředsedy ČSSD vybrala ministry Petříčka a Maláčovou a také poslance Veselého a starostu Šmardu	49
2.3.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>kolarikm</i>	
Kauzy, kterým se podle analýzy společnosti Media Tenor loni televize často věnovaly	54
3.3.2019 ČT 24 ~ str. 09 ~ 22:05 Newsroom ČT24	
Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert	55
3.3.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>vef</i>	
Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert	56
3.3.2019 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Slničkarka	57
3.3.2019 ČT 1 ~ str. 02 ~ 21:45 168 hodin	
Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert	59
3.3.2019 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
V maskérně jsem měla monitor. Na něm byl Dalajláma, seděl ve studiu a čekal na mě	60
3.3.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Zálety Aleny Zárybnické</i>	
V maskérně jsem měla monitor. Na něm byl Dalajláma, seděl ve studiu a čekal na mě	62
3.3.2019 ČRo - pardubice.cz ~ str. 00 ~ Společnost	

Čím Čechy uhranul Most!. Politicky nekorektní seriál očima expertů.....	63
3.3.2019 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Kultura <i>Petra Šimůnková</i>	
Rozhovor s moderátorkou Českého rozhlasu Veronikou Sedláčkovou.....	66
3.3.2019 ČRo Pardubice ~ str. 01 ~ 09:04 Zálety Aleny Zářybnické	
Nad Trudeauem se stahují mračna. Kanadského premiéra může z křesla srazit skandál kolem obří stavební firmy.....	75
4.3.2019 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Zahraniční, Stalo se <i>Eliška Kolomazníková</i>	
Byla oficiálně zahájena příprava Strategie vzdělávání do roku 2030, bude navazovat na minulou	76
4.3.2019 eduin.cz ~ str. 00 ~	
Druhé kolo.....	77
4.3.2019 ČT 1 ~ str. 01 ~ 21:25 Reportéři ČT	
Východ Německa stále zaostává za západem. Frustrace se odrazí u letošních voleb	84
5.3.2019 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Východ Německa zaostává i 30 let po sjednocení za západem. Frustrace se odrazí u voleb	86
5.3.2019 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Umělá inteligence bude generovat zpravodajské texty.....	88
6.3.2019 Studenta web&mag ~ str. 12 ~ News - co se děje	
Zemřela profesorka Lábová.....	88
6.3.2019 Studenta web&mag ~ str. 13 ~ News - co se děje	
Stav jednání mezi USA a Severní Koreou	88
6.3.2019 ČT 24 ~ str. 03 ~ 21:31 Horizont	
Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem.....	89
6.3.2019 Prostějovský deník ~ str. 08 ~ Téma <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem.....	90
6.3.2019 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ str. 08 ~ Téma <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem.....	91

6.3.2019	Benešovský deník ~ str. 08 ~ Téma <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem.....		93
6.3.2019	Českolipský deník ~ str. 08 ~ Téma <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
Jak bude hlasovat ČNB den před brexitem?		94
6.3.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Čím Čechy uhranul Most!. Politicky nekorektní seriál očima expertů.....		95
6.3.2019	24zpravy.com ~ str. 00 ~	
Dva slavní zahraniční vědci budou v Praze diskutovat o penězích a chudobě.....		96
7.3.2019	avcr.cz ~ str. 00 ~ <i>Thu Mar</i>	
Svetřík v ceně cappuccina?.....		97
7.3.2019	MaM.cz ~ str. 00 ~ <i>Denisa Hejlová</i>	
Svetřík v ceně cappuccina?.....		97
7.3.2019	Mam.cz ~ str. 00 ~ <i>Denisa Hejlová</i>	
Sport mi přináší DOBROU NÁLADU.....		98
7.3.2019	Zdraví ~ str. 16 ~ Rozhovor <i>Kateřina Grimmová</i>	
Kvůli nečekané popularitě se mu rozpadlo jeho první manželství!		101
7.3.2019	Můj čas na káféčko ~ str. 08 ~ Osud hvězd	
Petr Fiala: Názory, že jsme v EU jako v protektorátu, zaznívají v ODS jen od jednoho člena		103
8.3.2019	rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Ods Petra Fialy, Michaela Danelová, Moderátor Jan Bumba, Petr Fiala, Kamil Švec, Univerzity Karlovy, Jiří Leschtina, Jan Burda, Jana Přinosilová, Zvol</i>	
Brno odmítlo hodnotící zprávu Rapid Re-Housingu. Budoucnost projektu je nejistá.....		104
8.3.2019	denikreferendum.cz ~ str. 00 ~ Domov <i>Jan Kašpárek</i>	
Eurozóna poroste letos výrazně pomaleji, recese ale podle ECB nehrozí.....		105
8.3.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Chlebičková aféra		106
10.3.2019	ČT 24 ~ str. 15 ~ 22:05 Newsroom ČT24	

Čeština má 250 TISÍC slov.....	107
10.3.2019 Nedělní Blesk ~ str. 34 ~ Rozhovor <i>Václav Suchan</i>	
Hana Scharffová, redaktorka.....	111
10.3.2019 ČRo Pardubice ~ str. 01 ~ 09:04 Zálety Aleny Zárybnické	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	119
11.3.2019 brnensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	121
11.3.2019 pelhřimovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	123
11.3.2019 kutnohorsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	124
11.3.2019 pisecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	126
11.3.2019 prachaticky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	127
11.3.2019 teplicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	129
11.3.2019 domazlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	130
11.3.2019 litomericky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	132
11.3.2019 zatecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	133
11.3.2019 berounsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	135
11.3.2019 ceskobudejovicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	137
11.3.2019 hradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	138
11.3.2019 chebsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	140
11.3.2019 karlovarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	141
11.3.2019 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	143
11.3.2019 mostecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	144
11.3.2019 decinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	146
11.3.2019 pardubicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	147
11.3.2019 rychnovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	149
11.3.2019 chrudimsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	151
11.3.2019 jicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	152
11.3.2019 zdarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	154
11.3.2019 olomoucky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	155
11.3.2019 svitavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	157
11.3.2019 kolinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	158
11.3.2019 bruntalsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	160
11.3.2019 opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	161
11.3.2019 prostejovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	163
11.3.2019 hranicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	165
11.3.2019 slovacky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	166
11.3.2019 kromerizsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	168
11.3.2019 taborsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	169
11.3.2019 tachovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	171
11.3.2019 zlinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	172
11.3.2019 blanensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	174
11.3.2019 vyskovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	175
11.3.2019 karvinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	177
11.3.2019 rakovnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	179
11.3.2019 sumperský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	180
11.3.2019 novojicinský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	182
11.3.2019 pražský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	183
11.3.2019 breclavský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	185
11.3.2019 znojenský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	186
11.3.2019 jablonecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	188
11.3.2019 klatovský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	189
11.3.2019 jindřichohradecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	191
11.3.2019 krkonosský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	193
11.3.2019 liberecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	194
11.3.2019 boleslavský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	26
11.3.2019 benesovský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	26
11.3.2019 ceskokrumlovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	28
11.3.2019 ceskolipsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	29
11.3.2019 podripsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	33
11.3.2019 hodoninsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	34
11.3.2019 fm.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	34
11.3.2019 moravskoslezsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	36
11.3.2019 sokolovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	37
11.3.2019 prerovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	38
11.3.2019 rokycansky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	39
11.3.2019 pribramsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	40
11.3.2019 ustecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	43
11.3.2019 chomutovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	46
11.3.2019 plzensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	46
11.3.2019 strakonicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	47
11.3.2019 melnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	49
11.3.2019 valassky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	54
11.3.2019 trebický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	55
11.3.2019 nymburský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	56
11.3.2019 orlický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	57
11.3.2019 havlickobrodský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	59
11.3.2019 jihlavský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	60
11.3.2019 nachodský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Kateřina Perknerová</i>	
Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou.....	62
11.3.2019 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Kateřina Perknerová</i>	
Lidí je moc, planeta nenasytí všechny. Na stole je ale řešení.....	63
11.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Indicie od statistiků pro centrální bankéře. A co čekají analytici?	66
12.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Tibetská vlajka i čínské peníze – dvě tváře Univerzity Karlovy	75
12.3.2019 blog.respekt.cz ~ str. 00 ~ <i>Ondřej Chrák</i>	

Tibetská vlajka i čínské peníze – dvě tváře Univerzity Karlovy	76
12.3.2019 <i>respekt.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Ondřej Crhák</i>	
Je to paradox, ale i my NATO potřebujeme hlavně kvůli oceánu. A obloze daleko od nás	77
12.3.2019 <i>denikn.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Michael Romancov</i>	
Rozhovor s Adamem Vojtěchem - Existuje recept, jak se stát ve 32 letech ministrem, aneb quo vadis, české zdravotnictví?	84
12.3.2019 <i>mzcr.cz ~ str. 00 ~</i>	
Rozhovor: Adam Vojtěch - Existuje recept, jak se stát ve 32 letech ministrem, aneb quo vadis, české zdravotnictví?	86
12.3.2019 <i>pravni prostor.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Mgr Adam Vojtěch</i>	
Ivo Šlosarčík o brexitu: Mič je na straně britského parlamentu	88
13.3.2019 <i>ČRo - radiozurnal.cz ~ str. 00 ~ Aktuální dění</i>	
Britská Dolní sněmovna odmítla brexitovou dohodu	88
13.3.2019 <i>ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 07:50 Ranní interview</i>	
Jakékoliv uzavírání je nebezpečné. Člověk musí sledovat, co se děje, myslí si Dalibor Balšínek	88
13.3.2019 <i>rozhlas.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Hostem Osobnosti, Dalibor Balšínek, Petra Procházková, Barbora Tachecí, Kateřina Chvátalová, Marek Stoniš</i>	
20 let v NATO: česko-polsko-maďarská konference na Univerzitě ADA	89
14.3.2019 <i>mzv.cz ~ str. 00 ~</i>	
Americký Senát odmítl koalici v Jemenu	90
14.3.2019 <i>ČT 24 ~ str. 08 ~ 21:31 Horizont</i>	
Okamura má potíže, pro evropské volby ztratil Zemanovu podporu a klesají mu preference. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog	91
14.3.2019 <i>iHNed.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Kateřina Frouzová</i>	
Okamura má potíže, pro evropské volby ztratil Zemanovu podporu a klesají mu preference. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog	93
14.3.2019 <i>ihned.cz ~ str. 00 ~</i> <i>Kateřina Frouzová</i>	
Okamura má potíže. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog	94
14.3.2019 <i>Hospodářské noviny ~ str. 04 ~ Události</i> <i>Kateřina Frouzová</i>	

ČMKOS: V důchodové komisi hájíme princip jistoty a solidarity	95
14.3.2019 Revue Soudy ~ str. 12 ~ Trh a my <i>ANDREA CERQUEIROVÁ</i>	
Za více možností pro matky. Daniel Prokop a jeho Úvod do praktické sociologie	96
14.3.2019 novinky.cz ~ str. 00 ~ Kultura - SALON <i>Daniel Prokop, SALON</i>	
Miloš DOLEŽAL	97
15.3.2019 bubinekrevolveru.cz ~ str. 00 ~ <i>Michael Špíř, Jan Wiendl</i>	
Dnes se bude stávkovat všude.....	97
15.3.2019 blog.idnes.cz ~ str. 00 ~ <i>Lukáš Burget</i>	
Stovky studentů v Praze protestovaly za klima. Inspirovala je mladá Švédka.....	98
15.3.2019 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy, Homepage <i>Echo24, čtk, jk</i>	
Brexit se může odložit, dohodli se britští poslanci. Má to ale háček	101
15.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
JARNÍ POKUŠENÍ: pampeliška	103
15.3.2019 F.O.O.D. ~ str. 90 ~ jak na to <i>JANA TRUNDOVÁ</i>	
Kvůli nečekané popularitě se Stanislavu Hložkovi rozpadlo jeho první manželství!.....	104
15.3.2019 nasehvezdy.cz ~ str. 00 ~	
Elektrina se může stát luxusním zbožím.....	105
15.3.2019 PRO-ENERGY ~ str. 06 ~ Rozhovor <i>Alena Adámková</i>	
Svět na cucky: Mýty izraelsko-palestinského konfliktu	106
16.3.2019 akcezabava.cz ~ str. 00 ~	
ODS věří, že ji vyházov Klause juniora nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět	107
17.3.2019 ihned.cz ~ str. 00 ~ <i>Fiala Petr, Klaus Václav</i>	
Naši žáci tvůrci městské politiky aneb AMOB podruhé	111
18.3.2019 wigym.cz ~ str. 00 ~ <i>Adéla Trusinská</i>	
K pátému výročí anexe Krymu. Jak Rusko zvolilo sankce, chudobu a konfrontaci s vnějším světem ..	119
18.3.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Názory	

svítakm

ODS věří, že ji vyhazov Klause juniora nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět	121
18.3.2019	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Tomáš Pergler</i>
ODS věří, že ji vyhazov Klause nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět	123
18.3.2019	Hospodářské noviny ~ str. 03 ~ Události <i>Tomáš Pergler</i>
Americký dolar zažil nejhorší týden v letošním roce.....	124
18.3.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>
Oldřich Hájek - Majitel, děkan a předseda Akademické rady Fakulty veřejnosprávních a ekonomických studií.....	126
18.3.2019	byzmag.cz ~ str. 00 ~ <i>Kamil Komenda</i>
Do ohlášeného data odchodu Británie z Evropské unie zbývá 10 dnů	127
19.3.2019	ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika
ANKETA: Debatovat o bezpečnosti budou v Plzni i Babiš a Hamáček.....	129
19.3.2019	plzensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Plzeňsko <i>Redakce</i>
Babiš a Hamáček budou debatovat o bezpečnosti. Čeho se obáváte vy? Hlasujte.....	130
19.3.2019	denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Redakce</i>
Nový prezident v Kazašsku	132
19.3.2019	ČRo Plus ~ str. 05 ~ 21:10 Den v 60 minutach
Představitelé českých muslimů znepokojilo vyjádření předsedy pražské muslimské obce	133
19.3.2019	ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 18:10 Ozvěny dne - publicistika
Neprodyšné hranice, nenávisť i solidarita. Mění se uprchlíci, strach byl a je stejný, historik mapuje migraci ve 20. století.....	135
19.3.2019	denikn.cz ~ str. 00 ~
Debatovat o bezpečnosti budou i Babiš a Hamáček	137
20.3.2019	Plzeňský deník ~ str. 03 ~ Region <i>(ki)</i>
ČT představila nové zpravodaje na Slovensku a v Polsku	138
20.3.2019	lupa.cz ~ str. 00 ~

Jak postupovat proti lidem schvalujícím teror?	140
20.3.2019 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radiofórum	
„Bude to chudý život.“ Ani po zvýšení rodičovského příspěvku nenakoupíte dětem tolik co v roce 2007	141
20.3.2019 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Ekonomika <i>Michal Zlatkovský, Tereza Beránková</i>	
Libor Dvořák: Prezident Kazachstánu Nursultan Nazarbajev odchází	143
20.3.2019 rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
České subkultury v západním kontextu	144
20.3.2019 ceskapozice.cz ~ str. 00 ~ Česká pozice / Recenze <i>Česká pozice, Pavla Jonssonová</i>	
Stát v technologiích nedobíhá soukromý sektor. Musí se chovat zodpovědně	146
20.3.2019 Veřejná správa ~ str. 02 ~ Rozhovor <i>Jiří Chum</i>	
Uprchlíci se mění, strach zůstává stejný	147
20.3.2019 Deník N ~ str. 08 ~ Rozhovor <i>LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ</i>	
Vládní koalice se dohodla na zvýšení důchodů a rodičovské	149
21.3.2019 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radiofórum	
Deset úspěšných projektů a jen loni prodej za půl miliardy. To je GARTAL	151
21.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
O rozvodové dohodě se vyjednávalo dva roky	152
22.3.2019 ČT 24 ~ str. 06 ~ 22:00 Události, komentáře	
Mayová, EU a hra s termíny brexitu	154
22.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal, Velká Británie</i>	
Sovětská ekonomika směřovala do kyttek, ale čísla vykazovala skvělá. A Rusko v této praxi úspěšně pokračuje	155
22.3.2019 denikn.cz ~ str. 00 ~ <i>Michael Romancov</i>	
Kachny nelétají jen z Moskvy	157
23.3.2019 Lidové noviny ~ str. 25 ~ Diskuse <i>DAGMAR RYCHNOVSKÁ, MICHAL SMETANA</i>	

Velká zpravodajská rošáda: veřejnoprávní redakce obměňují prestižní novinářské posty.....	158
23.3.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>dolejsii</i>	
Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	160
23.3.2019 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ str. 12 ~ <i>Luboš Palata</i>	
ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	161
23.3.2019 Pardubický deník ~ str. 12 ~ <i>Luboš Palata</i>	
Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	163
23.3.2019 Českolipský deník ~ str. 12 ~ Deník <i>Luboš Palata</i>	
ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	165
23.3.2019 Benešovský deník ~ str. 12 ~ <i>Luboš Palata</i>	
Slovenský poločas.....	166
24.3.2019 ČT 1 ~ str. 03 ~ 21:45 168 hodin	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	168
24.3.2019 litomericky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	169
24.3.2019 znojemsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	171
24.3.2019 kromerizsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	172
24.3.2019 novojicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	174
24.3.2019 vyskovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	175
24.3.2019 fm.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	177
24.3.2019 karvinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	179
24.3.2019 slovacky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	180
24.3.2019 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	182
24.3.2019 blanensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	183
24.3.2019 breclavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	185
24.3.2019 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	186
24.3.2019 brnensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	188
24.3.2019 moravskoslezsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	189
24.3.2019 zlinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	191
24.3.2019 rokycansky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	193
24.3.2019 taborsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	194
24.3.2019 tachovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	26
24.3.2019 boleslavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	26
24.3.2019 ceskobudejovicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	28
24.3.2019 sokolovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	29
24.3.2019 benesovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	33
24.3.2019 zatecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	34
24.3.2019 domazlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	34
24.3.2019 kolinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	36
24.3.2019 krkonosky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	37
24.3.2019 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	38
24.3.2019 chrudimsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	39
24.3.2019 jihlavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	40
24.3.2019 svitavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	43
24.3.2019 jindrichohradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	46
24.3.2019 pisecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	46
24.3.2019 strakonicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	47
24.3.2019 pardubicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	49
24.3.2019 zdarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	54
24.3.2019 klatovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	55
24.3.2019 kutnohorsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	56
24.3.2019 nymbursky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	57
24.3.2019 olomoucky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	59
24.3.2019 valassky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	60
24.3.2019 prerovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	62
24.3.2019 hranicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	63
24.3.2019 mostecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	66
24.3.2019 chebsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	75
24.3.2019 opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	76
24.3.2019 bruntalsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	77
24.3.2019 podripsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	84
24.3.2019 hodoninsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	86
24.3.2019 trebicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	88
24.3.2019 orlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	88
24.3.2019 havlickobrodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	88
24.3.2019 melnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	89
24.3.2019 pelhřimovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	90
24.3.2019 liberecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	91
24.3.2019 jicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	93
24.3.2019 nachodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	94
24.3.2019 rychnovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	95
24.3.2019 prachaticky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	96
24.3.2019 příbramsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	97
24.3.2019 rakovnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	97
24.3.2019 plzenský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	98
24.3.2019 chomutovský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	101
24.3.2019 jablonecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	103
24.3.2019 ustecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	104
24.3.2019 sumperský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	105
24.3.2019 prostejovský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	106
24.3.2019 hradecký.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	107
24.3.2019 karlovarský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	111
24.3.2019 teplický.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	119
24.3.2019 berounský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	121
24.3.2019 ceskokrumlovský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	123
24.3.2019 ceskolipský.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout.....	124
24.3.2019 decinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z Česka <i>Luboš Palata</i>	
Rozhovor s filmovým publicistou Pavlem Sladkým	126
24.3.2019 ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 10:06 Host Radiožurnálu	
Komentář: Škoda, že vítězství nad Islámským státem chybí humanistický přesah.....	127
25.3.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Názory <i>rklos</i>	
AUTOŘI.....	129
26.3.2019 Xantypa ~ str. 04 ~ Autoři	
Češi a obavy z budoucnosti. Němci vstoupili do jara optimisticky	130
26.3.2019 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Akta Oděsa: Černé moře sahá do Česka	132
26.3.2019 investigace.cz ~ str. 00 ~	
Ondřej Kundra.....	133
26.3.2019 Xantypa ~ str. 92 ~ Novinář <i>LIBUŠE KOUBSKÁ,</i>	
Jsme Češi. Jsme i Evropané?	135
27.3.2019 nymbursky.denik.cz ~ str. 00 ~	
Debata poslanců o podezřeních kolem mýta.....	137
27.3.2019 ČT 24 ~ str. 01 ~ 20:00 90' ČT24	
Britští poslanci po více než sto letech sebrali vládě kontrolu nad jednáním parlamentu. Co se v Londýně děje a jaké mohou být výsledky?	138
27.3.2019 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>kozisekj</i>	
Poslanci o podezřeních kolem mýta	140
27.3.2019 ČT 24 ~ str. 02 ~ 20:00 90' ČT24	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	141
27.3.2019 denik.cz ~ str. 00 ~ Ekonomika <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	143

27.3.2019	karvinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		144
27.3.2019	podripsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		146
27.3.2019	opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		147
27.3.2019	kromerizsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		149
27.3.2019	boleslavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		151
27.3.2019	teplicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		152
27.3.2019	kutnohorsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		154
27.3.2019	jindrichohradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		155
27.3.2019	chebsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		157
27.3.2019	karlovarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		158
27.3.2019	krkonosky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		160
27.3.2019	hradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....		161
27.3.2019	klatovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	163
27.3.2019 pelhřimovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	165
27.3.2019 chomutovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	166
27.3.2019 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	168
27.3.2019 benesovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	169
27.3.2019 ceskokrumlovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	171
27.3.2019 nachodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	172
27.3.2019 havlickobrodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	174
27.3.2019 strakonicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	175
27.3.2019 zdarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	177
27.3.2019 orlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	179
27.3.2019 jicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	180
27.3.2019 jihlavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	182
27.3.2019 hranicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	183
27.3.2019 prerovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	185
27.3.2019 tachovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	186
27.3.2019 ustecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	188
27.3.2019 olomoucky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	189
27.3.2019 rychnovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	191
27.3.2019 hodoninsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	193
27.3.2019 brnensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky.....	194
27.3.2019 rokycansky.denik.cz ~ str. 00 ~ Podnikání <i>Vladimír Dlouhý</i>	
První pozitivní dopady už podle odborníků přinesl zákaz kouření v restauracích a veřejných prostorách, který v Česku platí od poloviny roku 2017.....	94
27.3.2019 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Jsme Češi. Jsme i Evropané?	95
28.3.2019 Nymburský deník ~ str. 03 ~ Zpravodajství <i>(lut)</i>	
Vyhrocení debaty o bezpečnosti rozděluje společnost. Ve válce nejsme.....	96
28.3.2019 Literární noviny ~ str. 31 ~ Příloha - Interview <i>Veronika Dospěllová</i>	
Tomáš Czernin diskutoval	97
29.3.2019 Nymburský deník ~ str. 01 ~ Titulní strana <i>(lut)</i>	
Co dál s mediální gramotností?	97

29.3.2019	ceskamedia.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Mrzena</i>	
KDU-ČSL povede Marek Výborný		98
29.3.2019	ČT 24 ~ str. 11 ~ 20:00 90' ČT24	
Logistický broker. Denně tisíc přeprav díky umělé inteligenci		101
29.3.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha, Saúdská Arábie</i>	
„Hike“ v květnu? Ring volný pro analytiku		103
29.3.2019	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Když se z parodie stane na ČT realita, už není co parodovat. Internetový satirik končí		104
29.3.2019	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>rak</i>	
Když se z parodie stane na ČT realita, už není co parodovat. Internetový satirik končí		105
29.3.2019	politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Dva roky jste lhali, kritizuje americká média Trump kvůli Muellerově zprávě		106
31.3.2019	ceskatelevize.cz ~ str. 00 ~	
Dva roky jste lhali, kritizuje americká média Trump kvůli Muellerově zprávě		107
31.3.2019	ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>hankoo</i>	

Plné znění zpráv

Donald Trump: Někdy se prostě musíte sebrat a jít

1.3.2019 rozhlas.cz str. 00

Fotobanka Profimedia

Pokud jste tento týden alespoň zběžně sledovali média, nemohly vám uniknout zprávy o hanojském setkání amerického prezidenta Donalda Trumpa se severokorejským vůdcem Kim Čong-unem.

A asi ani tento výrok: „Byly to zajímavé dva dny a myslím, že i velmi produktivní. Někdy se ale prostě musíte sebrat a jít a to byl i tento případ.“

To řekl Donald Trump na tiskové konferenci po předčasném ukončení summitu v Hanoji, kde jednal s Kim Čong-unem o jaderném odzbrojení. Setkání tedy navzdory očekáváním nepřineslo žádný konkrétní výsledek, dokonce ani vágní společné komuniké, jako tomu bylo na minulé schůzce obou státníků v Singapuru.

Výrok týdne analyzují publicista a pedagog Tomáš Klvaňa, který působí na New York University v Praze, a Denisa Hejlová, vedoucí Katedry marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/donald-trump-nekdy-se-proste-musite-sebrat-a-jit-7775976>

Rusko s námi hybridní válku nevede, říkají experti. Na válku jsou potřeba dva

1.3.2019 denikn.cz str. 00

Kirill Ščeblykin

Pojem „hybridní válka“ na jedné straně brání rozlišovat mezi mírou závažnosti jednotlivých hrozeb, které do této příliš široké škatulky zahrneme, a

na straně druhé umrtvuje demokratickou diskusi označováním oponentů za kolaboranty a užitečné idioty, píšou ve svém komentáři Jakub Eberle a Jan Daniel, výzkumníci Ústavu mezinárodních vztahů, který zřizuje Ministerstvo zahraničních věcí České republiky. Ptali jsme se, jak tedy aktivity Ruska pochopit a jak se jim bránit.

Vede Rusko proti Západu hybridní válku?

Eberle: Myslíme si, že nevede. Respektive část ruského establishmentu si myslí, že ji vedou. V našem komentáři ale říkáme, že na válku musejí být dva. Když vás při fotbalovém zápase začne někdo okopávat nebo hrát hrubě, neznamená to, že tu hru musíte přijmout.

Rusko zde dělá některé aktivity, které Rusové mohou chápat jako součást nějaké válečné strategie. Je ale na nás, zda ji přijmeme.

Pokud se podíváme na termín válka, tak válečný stav je neuvěřitelně vážná situace. Podle české ústavy ho vyhlásují obě komory parlamentu a omezují se v něm lidská práva a další věci. To v tuto chvíli v České republice nikoho dělat nenapadne. Z našeho pohledu je celý pojem „hybridní válka“ vysoce problematický.

Daniel: Je důležité si uvědomit, že Rusko se cítí být ve válce. Když vidíte vyjádření ruských politiků, novinářů nebo členů vojenských složek, tak říkají: „Západ proti nám vede válku.“ To má negativní dopady. Rusko kvůli tomuto přesvědčení omezuje působení západních neziskovek a snaží se bránit svůj informační prostor.

V této situaci my zdaleka nejsme a nechceme se tam dostat. Toto jsou přesně negativní dopady válečného rámování, které koncept války legitimizuje a ospravedlňuje.

Eberle: Vzhledem k tomu, že válka je něco naprosto mimořádného a s obrovskými důsledky, držme se konzervativní definice. Máte pocit, že bychom z Evropy vypovídali ruská diplomatická zastoupení? Máte pocit, že by Rusko nemělo svoji misi při NATO a nejednalo?

Válka neprobíhá, to ale nepochybně, že probíhá nějaká mocenská konfrontace.

Říkáte, že část ruských elit si myslí, že jsou s námi ve válce. To je přinejmenším nepřátelský postoj. Jak se tedy bránit?

Eberle: Diferencovaně, to znamená na konkrétní ruské aktivity, které chápeme jako ohrožení, reagovat odpovídajícím způsobem. Například když vidíme, že Pobaltí má dobrý důvod cítit se ohroženo tradiční vojenskou silou kvůli ruským cvičením u svých hranic, narušování vzdušného prostoru nebo práci s ruskojazyčnou komunitou, tak je adekvátní reakcí, že se Česká republika podílí na představených jednotkách NATO v Pobaltí.

Nebo když mají spojenecké tajné služby přesvědčivé důkazy, že za vraždou v Salisbury stojí ruská tajná služba, tak uděláme koordinovanou reakci a vyhostíme diplomaty. Konkrétní odpověď na konkrétní věc. Paralelně s tím probíhá diplomatická rovina, kdy budeme s Ruskem neustále jednat, kde je to možné, a budeme mu říkat: „My s vámi ve válce nejsme. Nechceme vás zničit, chceme s vámi spolupracovat.“

Můžeme se poučit ze studené války. Tehdy NATO uplatňovalo strategii dvojího rozhodnutí – na sílu odpovídáme proporční defenzivní silou, ale zároveň jednáme.

Daniel: Válečná rétorika naopak může posilovat pozici současné ruské bezpečnostní elity a utvrzovat ji v tom, že s námi ve válce jsou.

Jaké negativní důsledky tedy užívání tohoto pojmu má?

Daniel: Jedním z negativních dopadů je právě polarizace. Když přistoupíte na to, že jsme ve válce, v nějakém ostrém ideologickém konfliktu, tak jste buď na straně obránců, nebo jste na straně útočnicka. Je hrozně těžké si najít nějakou nuancovanější pozici, která říká, že je to trochu složitější.

Když se vede válka, musíme reagovat okamžitě, jinak hrozí naše kompletní zničení, a musíme napnout všechny síly, abychom se dokázali ubránit. Pokud přesně nevíme, co se děje, ale chceme se tomu bránit, tak to je pro mě problematické.

Eberle: Druhý problém je slévání všech možných aktivit od propagandy přes infiltraci až po tradičnější formy válčení, které se této části Evropy netýkají. To probíhá nepochybně na Ukrajině a potenciálně v Pobaltí.

Je otázka, zda tím neohrožujeme svoji bezpečnost z toho důvodu, že nejsme schopni rozlišovat mezi hrozbami. Nejsme pak schopni určit, že v České republice je například hrozba ekonomické infiltrace, tradiční špionáž, korupce a organizovaný zločin, které mohou být napojené na ruský stát.

Jak dobře píše kolega Kofroň z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, je často jednodušší namísto investic do modernizace armády – bolestného rozhodnutí na mnoho let stojícího mnoho peněz – „bojovat“ na sociálních sítích.

Všchno se pak slévá do nepřehledné koule, ve které nejsme schopni určit, které hrozby jsou ty opravdu zásadní a které věci jsou spíše podružné.

Daniel: Spousta dezinformací není důsledkem ruských aktivit. Kospirační servery tu existují strašně dlouho. Za posledních deset let se úplně proměnila mediální sféra, takže různých kvalitních i kospiračních médií je více a jsou více vidět i díky sociálním sítím. To je věc oddělená od ruských aktivit.

Jde o problém, který probíhá na celém světě, a Rusko ho může využívat k tomu, aby prosazovalo svou propagandu. Správnou reakcí je z mého pohledu zabývat se mediální revolucí obecně a ne jen ruským vlivem.

Řešme vlastní slabiny a problémy

Jak se postavit k zemi, která chce ovlivňovat volby a snaží se destabilizovat společnost, i když „jen“ využíváním jejích slabín?

Eberle: Je asymetrie mezi tím, jak fungují naše společnosti, a tím, jak funguje ruský stát. V Rusku, které je nedemokratickou autokracií, do velké míry splývá, co je veřejné a soukromé, co je vnitřní a co vnější bezpečnost. Co je policie a co tajná služba. Toto vše je propojeno v určitém aparátu, který slouží jedné elitě.

My naopak žijeme v liberálním státě. Jednou z podstat liberálního státu je důsledné oddělení těchto věcí. Proto máme několik rozvědných a kontrarozvědných služeb, kde má každá jasně definovanou svou činnost. Proto máme dělbu moci.

Znepokojuje nás, jak se věci stávají závažnými až ve chvíli, kdy je napojíme na Rusko. Pokud nemáme zabezpečená svá data, tak se k nim mohou dostat nejen Rusové, ale i korporace. Pro mě je situace, kdy jedna taková korporace napojená na oligarchické zájmy získá citlivé informace státu, potenciálně srovnatelná s tím, když je získá Rusko.

Vystudoval Mezinárodní teritoriální studia na **FSV UK** a Mezinárodní bezpečnostní studia na Univerzitě v St. Andrews. Absolvoval doktorské studium na Warwické univerzitě.

Věnuje se kritické teorii mezinárodních vztahů, české a německé zahraniční politice.

Jan Daniel

Vystudoval mezinárodní vztahy na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity. V rámci své odborné činnosti se zaměřuje na současné teorie mezinárodních vztahů, ozbrojené nestátní aktéry v mezinárodní politice a teorii globálního bezpečnostního vládnutí.

Daniel: Stejně tak zvyšování mediální gramotnosti má smysl samo o sobě. Neměla by se řešit jen v rámci reakce na hybridní válku. Jde o problémy, kterými je nutné se zabývat, aby společnost nějakým způsobem fungovala lépe.

Eberle: Řešme svoje slabiny. Kromě mediální gramotnosti také například občanské vzdělávání. V Německu, kde se studenti odmala učí, co je liberální demokracie a proč je důležitá, volí lidé pod 25 let AfD výrazně méně než v jiných věkových skupinách.

Daniel: Rusové oportunisticky využívají díry v naší společnosti. Problémy nevytvářejí, ale využívají.

Eberle: Podle průzkumu agentury Median mají lidé v exekucích výrazně menší důvěru ve státní instituce. Jenže exekuce nevymysleli v Rusku.

Zvyšovat mediální gramotnost bude trvat roky, co dělat s problémy, které jsou tady a teď?

Eberle: Dobíhají nás problémy, které nebyly řešeny desítky let. V krátkodobém horizontu si může například stát nastavit mechanismy strategické komunikace, aby mohl reagovat na nějakou krizi.

Tou krizí nemusí být dezinformační kampaň, může to být přírodní katastrofa nebo výpadek energie anebo to může být nějaká dezinformace.

Toto musí fungovat, i kdyby žádné Rusko nebylo.

Tento text jste si mohli přečíst díky tomu, že si předplácíte Deník N. Pokud máte připomínku nebo jste našli chybu, napište na editori@denikn.cz.

Vážíme si Vaší podpory.

URL| <https://denikn.cz/76245/rusko-s-nami-hybridni-valku-nevede-rikaji-experti-na-valku-jsou-potreba-dva/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030

1.3.2019 denik.cz str. 00 Česko

Kateřina Perknerová

Soustředit se na osobnost učitelů, zvýšit důvěru ve veřejné školství a provzdušnit rámcové vzdělávací programy (RVP), tak by bylo možné shrnout první kontury desetileté vzdělávací strategie, která právě vzniká z popudu ministerstva školství.

„Chceme naslouchat lidem z praxe a pak udat základní směr, který by se měl promítnout do všech škol. Není třeba dělat revoluci, ale stavět na tom, co funguje, a na základě empirických dat a zkušeností to rozvíjet,“ uvedl na konferenci k danému tématu šéf expertní skupiny Strategie vzdělávání 2030 Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK. Panelisté se shodli, že k hlavním cílům patří zajistit dětem kvalitní vzdělání bez ohledu na jejich rodinné prostředí a ekonomické podmínky.

„V Česku hodně věříme na diferenciaci a školství šité na míru, ale právě to může vést ke vzniku málo vzdělané vrstvy lidí, kteří mohou systém ohrožovat,“ řekla Jana Straková z Pedagogické fakulty UK.

Kvalita pro všechny

Soulad panoval i v tom, že v ČR je příliš mnoho škol a žáků s podprůměrnými výsledky a málo těch s kvalitním průměrem.

„V obdivovaném Finsku nejsou víceletá gymnázia a je tam minimální počet soukromých a alternativních škol. Jejich politici se cíleně zaměřují na podporu schválených změn, které jsou ve prospěch všech žáků,“ uvedl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran.

Tento směr ovšem předpokládá všestrannou podporu pedagogů, finanční, metodickou a vzdělávací. Tou se zaklínali všichni diskutující. Často se přitom zapomíná na běžný provoz škol. Učitelé, kteří na sobě pracují a

absolvuji různé kurzy, nepatří ve sborovnách k oblíbeným. Kolegové za ně musejí suplovat a takové hodiny jsou honorovány dvojnásobně. Při tvorbě koncepcí by se neměly opomíjet ani tyto zdánlivě okrajové záležitosti.

Revize učiva

Konference byla vstupní branou do debaty o revizi RVP, jež v roce 2005 nahradily osnovy. Dnes už neodpovídají aktuálním potřebám, koneckonců ty pro základní školy byly dvanáctkrát upravovány. Inovované RVP se musejí kromě jiného vyrovnat s otázkou, jak skloubit znalosti v konkrétních předmětech s kompetencemi, tedy schopností porozumět přírodovědným a společenským jevům, adaptovat se na nové podmínky či orientovat se v množství informací. Z prezentace zástupců ministerstva školství a Národního ústavu pro vzdělávání vyplynulo, že revidované RVP musejí vzniknout v těsné spolupráci s učiteli, aby se odstranila přetíženost učiva, aktualizoval se jeho obsah a upřesnila některá vágní zadání.

URL| https://www.denik.cz/z_domova/jak-ucit-vznika-vzdelavaci-strategie-2030-20190301.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denik.cz

Výsledky voleb do vedení ČSSD

1.3.2019 ČRo Plus str. 01 21:10 Den v 60 minutach

Martin KARLÍK, moderátor

V čele sociální demokracie zůstává předseda Jan Hamáček. ČSSD povede v tandemu s novým statutárním místopředsedou Romanem Onderkou. Rozhodli o tom delegátky a delegáti na sjezdu strany v Hradci Králové. Hamáček ani Onderka neměli ve volbě žádného protikandidáta. Podle Onderky musí nové vedení ČSSD oslovovat kromě liberálů také tradiční voliče, jakou jsou senioři a zaměstnanci.

Roman ONDERKA, místopředseda strany /ČSSD/

Máme program i pro městského liberála i pro konzervativně smýšlejícího člověka. My se nesmíme bát říkat, že menšiny mají právo žít v České republice důstojně. Ale že základem života každé země je rodina a rodinné soužití.

Martin KARLÍK, moderátor

V Hradci Králové je předseda Mladých sociálních demokratů Radek Hlaváček, hezký večer.

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

Dobrý den z Hradce Králové.

Martin KARLÍK, moderátor

Co říkáte tandemu Hamáček - Onderka. Jsou to představitelé dvou, řekněme, různých směrů v rámci ČSSD?

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

Pro mě je důležité, že ta volba dneska tady proběhla, že byla úspěšná, že byla poměrně jednoznačná. Myslím si, že pro sociální demokracii je důležité právě na těchto místech mít lidi, kteří mají plnou podporu delegátů a sociálních demokratů. Myslím si, že to je dobrá volba. Myslím si, že je to vyvážená volba, protože samozřejmě Jan Hamáček představuje takové to liberálnější křídlo. Roman Onderka takové to konzervativnější, ale co je

nejdůležitější, ono před rokem, kdy byl zvolen Jan Hamáček, nejdřív Zimola, tak vlastně šlo hovořit stejným způsobem. Ale ona je důležitá ta schopnost kooperace, spolupráce a schopnosti táhnout za jeden provaz, tak z těch voličů a České republiky a to si myslím, že letos máme jistotu, že tomu tak je, že sociální demokracie se vypravila tím správným směrem.

Martin KARLÍK, moderátor

Co je tedy úkolem pro sociální demokracii v těch následujících měsících a jak vy chápete slova předsedy Hamáčka, že ČSSD má být silnou levicovou stranou. Kromě toho tedy, že jak už jste říkal, je potřeba táhnout za jeden provaz.

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

V nadcházejících měsících bude tím hlavním tématem samozřejmě kampaň pro volby do Evropského parlamentu. Myslím si, že to jsou velmi důležité volby a sociální demokracie rozhodně nehodlá podcenit ostatně to napovídá i velmi dobrá volba kandidátní listiny, kterou schválil nedávno výkonný výbor. A myslím si, že tím hlavním úkolem je i v rámci této kampaně přesvědčit voliče o tom, že sociální demokracie je jedinou autentickou levicovou demokratickou stranou v České republice a že její vládní angažmá a samozřejmě i plány do Evropského parlamentu jsou garancí toho, že drtivá většina obyvatel naší země nebude takzvaně strádat, ale samozřejmě bude ta země se vydávat nějakým správným směrem. Na té státní úrovni to jsou samozřejmě politika vlády a politika těch klíčových ministerstev jako je ministerstvo práce a sociálních věcí. Ale na té evropské úrovni je to samozřejmě ta poctivá práce těch europoslanců, kteří samozřejmě musí v rámci té Evropy prosazovat zájmy České republiky a usilovat o takovou Evropu, která bude férová, která nebude měřit dvojným metrem lidem, kteří žijí v Německu a v České republice, takže to si myslím, že je tam ten hlavní úkol a hlavní výzva pro sociální demokracii.

Martin KARLÍK, moderátor

Co tedy ČSSD nabídne voličům v těch evropských volbách. Vy už jste hovořil o tom dvojným metrem, ale co třeba konkrétního dalšího by bylo třeba nebo čím byste chtěli oslovit?

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

Ono to už napovídá to složení kandidátní listiny pro ty volby do Evropského parlamentu, kdy v sociální demokracii na těch prvních dvou místech reprezentují zkušení europoslanci Pavel Poc a Olga Sehnalová, kteří už v minulosti a celou dobu, co jsou v Evropském parlamentu, usilovali o to, aby skončilo taková ta praxe, kdy potraviny v České republice jsou horší kvality než potraviny třeba v Německu nebo na západní Evropě. To si myslím, že bude to hlavní lákadlo, aby prostě Evropa neměřila dvojným metrem. Já už jsem to trochu zmiňoval, ale platí to samozřejmě i o mzdách, platí to o sociálních garancích pro lidi a i to, že sociální demokracie na ta další místa kandidátky dosadila ty členy mladých sociálních demokratů, ostatně já figuruji na třetím místě té kandidátky, tak je znakem toho, že nejen tyto témata jsou pro sociální demokracii klíčové, ale i témata, která přinesou to, že bude mladá generace důvěřovat myšlence Evropské unie a že Evropská unie pro ně bude představovat záruku úspěšné budoucnosti, ať už je to o vzdělávání, ať už je to o možnosti cestovat, ale vzdělávat se, to znamená, třeba rozšíření Erasmu na střední školy. Těch témat je celá řada, ale v zásadě lze říct, že tím hlavním nosným tématem bude prostě férová Evropa a důrazné hájení zájmů občanů České republiky.

Martin KARLÍK, moderátor

A pomůže straně změna stanov, jejich zjednodušení, je to řekněme, nějaká cesta k tomu, aby zde ČSSD fungovala efektivněji?

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

Tak samozřejmě stanovy v té politice nikdy nejsou takovým nástrojem který vyřeší všechno, samozřejmě nikdo tady na sjezdu nečeká, že nové stanovy přinesou okamžitě nějaký úspěch. Ono ostatně stanovy jsou vnitřním tématem a na voliče samozřejmě vůbec nepůsobí. Jestli jsou stanovy takové či makové, ale ty stanovy

vzhledem ke svému zjednodušení přinesou větší flexibilitu rozhodování sociální demokracie. Ty stanovy v té podobě, jaké byly doposud, vlastně byly určitým reliktem 90 let, kdy neexistovaly nové formy komunikace, kdy samozřejmě neexistovalo dálkové spojení, to znamená, ty stanovy umožní sociální demokracii daleko flexibilněji reagovat na aktuální politické výzvy, na ty nová témata a přinesou určité zefektivnění té činnosti co do činnosti těch orgánů, ty vlastně orgány které byly jakoby přebytečné, tak jsou zúženy daleko více reflektují ty poměry ve straně a myslím si, že například to předsednictvo nové tak jak je koncipováno, tak je dobrým startem do toho období následujícího, kde nás čekají vedle těch evropských voleb ale i volby krajské a potom volby parlamentní, což je docela klíčová triáda a já si myslím, že po té stránce stanov je na to sociální demokracie plně připravena a co do těch personálií, tak to samozřejmě uvidíme zítra, jakým způsobem bude dokončena ta volba těch členů předsednictva. Ale myslím si, že už ten dnešek je určitým příslibem toho a i ti kandidáti, kteří nyní vlastně prošli tím prvním kolem, tak jsou příslibem toho, že ta sociální demokracie bude skutečně autentickou levicovou stranou, která bude důsledně hájit zájmy voličů a České republiky.

Martin KARLÍK, moderátor

Říká Radek Hlaváček, předseda Mladých sociálních demokratů ze sjezdu strany v Hradci Králové. Díky za to a hezký večer do Hradce.

Radek HLAVÁČEK, předseda Mladých sociálních demokratů

Hezký večer i vám, děkuji, na shledanou.

Martin KARLÍK, moderátor

A naši debatu poslouchal také politolog, působící na katedře politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Josef Mlejnek, i vám hezký večer.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

Dobrý večer.

Martin KARLÍK, moderátor

Má ČSSD program pro městského liberála i konzervativně myslícího člověka, jak to dnes řekl statutární místopředseda strany, nově zvolený Roman Onderka.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ono samozřejmě může mít v programu pasáže, které jsou přitažlivé nebo mohou oslovovat jak tu či onu skupinu. Problém ovšem může být v tom, že když si ho takový mix, kde se prostě metodou pejsek s kočičkou vaří dort naháže do programu každého něco, aby se tam každý něco našel, tak to může působit nekonsistentně anebo mělo by to být tak, že sociální demokracie přitahuje samozřejmě různé voličské skupiny, ale tím svým celkovým projevem a to se teprve v budoucnosti ukáže, jestli toto nové nebo staronové vedení bude schopno prezentovat.

Martin KARLÍK, moderátor

A jak si nově zvolené vedení ČSSD může představovat nebo představuje sjednocení strany?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ono to sjednocení strany samozřejmě nějakým způsobem probíhá už dlouhodoběji. Nezdá se, že by třeba na tomto sjezdu bylo třeba nějaké výrazné, silné opoziční křídlo. Jak tomu bylo v minulosti, takže by se asi zatím dalo říci to, že to současné vedení si upevňuje pozice. Samozřejmě ještě uvidíme, jak dopadnou některé volby do těch orgánů ČSSD. Čili ta strana patrně má šanci přeci jen působit jednotně i na voliče. Otázkou samozřejmě

je, jestli to s tím bude chtít voliče oslovit, jestli to skutečně bude i nadále na ně zabírat nebo jestli se jí podaří znovu dosáhnout těch počet příznivců, jaké mívala ještě před pár lety.

Martin KARLÍK, moderátor

A je hlavním zázemím ČSSD řekněme, krajská politika?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
To těžko, protože oni ČSSD byla úspěšná v té krajské politice, ale samozřejmě ten ústup ČSSD ze slávy se projevil i v této oblasti. Takže já bych řekl a těžko může u ČSSD sázet na to, že nějaká úspěšná regionální politika jim pomůže v celostátní politice a v celostátní politice, tam je nutné prostě mít celostátní témata a vyjadřovat se k nim a prostě politika komunální nebo krajská je to prostě jiná úroveň, která vyžaduje jiný přístup a možná i jiný typ politika než politika celostátní.

Martin KARLÍK, moderátor

Když jsou teď v čele ČSSD dva rozdílní lídři, může to oslovit širší spektrum voličů?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Já si nemyslím, že jsou kdovíjak rozdílní, tak samozřejmě rozdíl tam je. Jde i o nějaké usmíření různých křivd ve straně, ale mně se nezdá, že by mezi nimi zas tak byl obrovský rozdíl, aby se dalo říct, že se rozdělí práci a jeden bude nabírat nějakou konkrétní určitou sociální skupinu a první místopředseda zase nějakou jinou.

Martin KARLÍK, moderátor

Dopoledne na sjezdu v Hradci Králové sociální demokracii podpořil prezident Miloš Zeman. Co pro ČSSD znamená jeho podpora a jeho vystoupení.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Některé komentáře i na sociálních sítích hovořilo o tom, že to je polibek smrti. Zvláště to vyjádření Miloše Zemana, že bude volit ČSSD ve volbách do Evropského parlamentu, protože příznivci Miloše Zemana to jsou ti lidé, o nichž někteří politici ČSSD říkají, že to je ten náš tradiční volič, člověk který je zaměstnanec nebo živí se prací někde v továrně a tak dále. Řada lidí v ČSSD kritizovala údajné přílišné zaměření s na městského liberálního voliče. Otázkou je, kolik vlastně nebo ten současný elektorát ČSSD se v nějakém poměru skládá jak z těch městských voličů, tak z těch voličů spíše venkovských. Je tam samozřejmě velký podíl starších lidí, důchodců, takže na jednu stranu ta podpora od Miloše Zemana by mohla přinést ČSSD nějaké body a na stranu druhou by mohla ještě ty zbývající liberální voliče odradit a navíc také je otázkou, jak ta strana se bude prezentovat v té volební kampani. Pokud se nebude prezentovat jakože je to Strana Přátel Miloše Zemana, že podporuje jeho politiku a tak dále, což v žádném případě nepředpokládám že by to ČSSD dělala. Tak potom i ta podpora na tom sjezdu já si spíš myslím, že to možná zapadne nebo že to ČSSD radši ani nebude ventilovat.

Martin KARLÍK, moderátor

Říká Josef Mlejnek, politolog z katedry politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Díky za váš čas a hezký večer.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie **Fakulty sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Také děkuji, na shledanou.

Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030

1.3.2019 Pardubický deník str. 04 Události

(kp)

Praha – Soustředit se na osobnost učitelů, zvýšit důvěru ve veřejné školství a provzdušnit rámcové vzdělávací programy (RVP), tak by bylo možné shrnout první kontury desetileté vzdělávací strategie, která právě vzniká z popudu ministerstva školství.

„Chceme naslouchat lidem z praxe a pak udat základní směr, který by se měl promítnout do všech škol. Není třeba dělat revoluci, ale stavět na tom, co funguje, a na základě empirických dat a zkušeností to rozvíjet,“ uvedl na konferenci k danému tématu šéf expertní skupiny Strategie vzdělávání 2030 Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK.

Panelisté se shodli, že k hlavním cílům patří zajistit dětem kvalitní vzdělání bez ohledu na jejich rodinné prostředí a ekonomické podmínky.

„V Česku hodně věříme na diferenciaci a školství šité na míru, ale právě to může vést ke vzniku málo vzdělané vrstvy lidí, kteří mohou systém ohrožovat,“ řekla Jana Straková z Pedagogické fakulty UK.

KVALITA PRO VŠECHNY

Soulad panoval i v tom, že v ČR je příliš mnoho škol a žáků s podprůměrnými výsledky a málo těch s kvalitním průměrem. „V obdivovaném Finsku nejsou víceletá gymnázia a je tam minimální počet soukromých a alternativních škol.

Jejich politici se cíleně zaměřují na podporu schválených změn, které jsou ve prospěch všech žáků,“ uvedl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran. Tento směr ovšem předpokládá všestrannou podporu pedagogů, finanční, metodickou a vzdělávací. Tou se zaklínali všichni diskutující. Často se přitom zapomíná na běžný provoz škol. Učitelé, kteří na sobě pracují a absolvují různé kurzy, nepatří ve sborovnách k oblíbeným. Kolegové za ně musejí suplovat a takové hodiny jsou honorovány dvojnásobně.

Při tvorbě koncepcí by se neměly opomíjet ani tyto zdánlivě okrajové záležitosti.

REVIZE UČIVA

Konference byla vstupní branou do debaty o revizi RVP, jež v roce 2005 nahradily osnovy. Dnes už neodpovídají aktuálním potřebám, konečkonců ty pro základní školy byly dvanáctkrát upravovány. Inovované RVP se musejí kromě jiného vyrovnat s otázkou, jak skloubit znalosti v konkrétních předmětech s kompetencemi, tedy schopností porozumět přírodovědným a společenským jevům, adaptovat se na nové podmínky či orientovat se v množství informací.

Z prezentace zástupců ministerstva školství a Národního ústavu pro vzdělávání vyplynulo, že revidované RVP musejí vzniknout v těsné spolupráci s učiteli, aby se odstranila přetíženost učiva, aktualizoval se jeho obsah a upřesnila některá vágní zadání.

Region| Východní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 39 titulech:

Benešovský deník (*Události*, str. 04), Berounský deník (*Události*, str. 04), Boleslavský deník (*Události*, str. 04), Českobudějovický deník (*Události*, str. 04), Českokrumlovský deník (*Události*, str. 04), Děčínský deník (*Události*, str. 04), Domažlický deník (*Události*, str. 04), Hradecký deník (*Události*, str. 04), Chebský deník (*Události*, str. 04), Chomutovský deník (*Události*, str. 04), Chrudimský deník (*Události*, str. 04), Jičínský deník (*Události*, str. 04), Jindřichohradecký deník (*Události*, str. 04), Karlovarský deník (*Události*, str. 04), Kladenský deník (*Události*, str. 04), Klatovský deník (*Události*, str. 04), Kolínský deník (*Události*, str. 04), Krkonošský deník (*Události*, str. 04), Kutnohorský deník (*Události*, str. 04), Mělnický deník (*Události*, str. 04), Náchodský deník (*Události*, str. 04), Nymburský deník (*Události*, str. 04), Orlický deník (*Události*, str. 04), Písecký deník (*Události*, str. 04), Píseňský deník (*Události*, str. 04), Prachatický deník (*Události*, str. 04), Pražský deník (*Události*, str. 04), Příbramský deník (*Události*, str. 04), Rakovnický deník (*Události*, str. 04), Rokycanský deník (*Události*, str. 04), Rychnovský deník (*Události*, str. 04), Sokolovský deník (*Události*, str. 04), Strakonický deník (*Události*, str. 04), Svitavský deník (*Události*, str. 04), Tábořský deník (*Události*, str. 04), Tachovský deník (*Události*, str. 04), Teplický deník (*Události*, str. 04), Ústecký deník (*Události*, str. 04), Žatecký a lounský deník (*Události*, str. 04)

Jak učit? Vzniká vzdělávací strategie 2030

1.3.2019 Prostějovský deník str. 04 Události
(kp)

Praha – Soustředit se na osobnost učitelů, zvýšit důvěru ve veřejné školství a provzdušnit rámcové vzdělávací programy (RVP), tak by bylo možné shrnout první kontury desetileté vzdělávací strategie, která právě vzniká z popudu ministerstva školství.

„Chceme naslouchat lidem z praxe a pak udat základní směr, který by se měl promítnout do všech škol. Není třeba dělat revoluci, ale stavět na tom, co funguje, a na základě empirických dat a zkušeností to rozvíjet,“ uvedl na konferenci k danému tématu šéf expertní skupiny Strategie vzdělávání 2030 Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK.

Panelisté se shodli, že k hlavním cílům patří zajistit dětem kvalitní vzdělání bez ohledu na jejich rodinné prostředí a ekonomické podmínky.

„V Česku hodně věříme na diferenciaci a školství šité na míru, ale právě to může vést ke vzniku málo vzdělané vrstvy lidí, kteří mohou systém ohrožovat,“ řekla Jana Straková z Pedagogické fakulty UK.

KVALITA PRO VŠECHNY

Soulad panoval i v tom, že v ČR je příliš mnoho škol a žáků s podprůměrnými výsledky a málo těch s kvalitním průměrem. „V obdivovaném Finsku nejsou víceletá gymnázia a je tam minimální počet soukromých a alternativních škol.

Jejich politici se cíleně zaměřují na podporu schválených změn, které jsou ve prospěch všech žáků,“ uvedl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran. Tento směr ovšem předpokládá všestrannou podporu pedagogů, finanční, metodickou a vzdělávací. Tou se zaklínali všichni diskutující. Často se přitom zapomíná na běžný provoz škol. Učitelé, kteří na sobě pracují a absolvují různé kurzy, nepatří ve sborovnách k oblíbeným. Kolegové za ně musejí suplovat a takové hodiny jsou honorovány dvojnásobně.

Při tvorbě koncepcí by se neměly opomíjet ani tyto zdánlivě okrajové záležitosti.

REVIZE UČIVA

Konference byla vstupní branou do debaty o revizi RVP, jež v roce 2005 nahradily osnovy. Dnes už neodpovídají aktuálním potřebám, koneckonců ty pro základní školy byly dvanáctkrát upravovány. Inovované RVP se musejí kromě jiného vyrovnat s otázkou, jak skloubit znalosti v konkrétních předmětech s kompetencemi, tedy schopností porozumět přírodovědným a společenským jevům, adaptovat se na nové podmínky či orientovat se v množství informací.

Z prezentace zástupců ministerstva školství a Národního ústavu pro vzdělávání vyplynulo, že revidované RVP musejí vzniknout v těsné spolupráci s učiteli, aby se odstranila přetíženost učiva, aktualizoval se jeho obsah a upřesnila některá vágní zadání.

Region| Střední Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 17 titulech:

Blanenský deník (*události, str. 04*), Brněnský deník (*události, str. 04*), Břeclavský deník (*události, str. 04*), Hodonínský deník (*události, str. 04*), Jihlavský deník (*události, str. 04*), Kroměřížský deník (*Události, str. 04*), Olomoucký deník (*Události, str. 04*), Pelhřimovský deník (*události, str. 04*), Přerovský a hranický deník (*Události, str. 04*), Slovácký deník (*Události, str. 04*), Šumperský a jesenický deník (*Události, str. 04*), Třebíčský deník (*události, str. 04*), Valašský deník (*Události, str. 04*), Vyškovský deník (*události, str. 04*), Zlínský deník (*Události, str. 04*), Znojemský deník (*události, str. 04*), Žďárský deník (*události, str. 04*)

Jednání mezi USA a Čínou se blíží ke konci. Zase.

1.3.2019 roklen24.cz str. 00
Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, USA, Čína

Data ze Spojených států byla pozitivní, i výsledky jednání s Čínou dle slov amerických představitelů ukazují na blízký a úspěšný konec. Euro mělo nejprve navrch, dolaru se však podařilo vývoj zvrátit, tudíž sledovaný pár skončil v podstatě s minimální změnou poblíž své včerejší otvírací ceně.

Spojené státy hned zkraje našeho rána překvapilo ztroskotané jednání prezidenta Donalda Trumpa se Severní Koreou, která podle slov prezidenta nebyla ochotna udělat dostatečné ústupky pro odstranění veškerých sankcí.

Pozitivními zprávami na druhou stranu nešetřil ministr financí Spojených států Steven Mnuchin, který se vyjádřil optimisticky o obchodních vztazích USA s Čínou. Podle něj se jednání blíží ke konci: „Dohoda není hotová, ale udělali jsme velký pokrok,“ řekl včera stanici CNBC. Optimismu pomohl i ředitel americké Národní ekonomické rady Larry Kudlow, který označil pokrok v jednání mezi oběma velmocmi dokonce za „fantastický“.

Bez konkrétních údajů ale neustálé opakování pokroku trh nepřekvapuje. Na optimistické zprávy jsme si navykli, ale skutečný posun bude potřeba vidět v reálu, aby se podepsal do dat.

Ve Francii vzrostla inflace na 1,3 procenta, což je o 0,1 procentního bodu více než v lednu, nicméně o dvě desetiny procentního bodu pod očekáváním trhu. Podobný růst zaznamenala i Itálie, kde inflace zrychlila přesně dle očekávání z 0,9 procenta na 1,2 procenta. V Německu zrychlil odhad inflace za únor z 1,4 procenta na 1,6 procenta. Na očekávání lépe vyšel i chicagský průzkum podnikatelské aktivity.

Hlavní zprávou bylo ale zpomalení amerického růstu HDP za poslední kvartál loňského roku z 3,4 procenta na 2,6 procenta. To je citelné zpomalení, ale očekávalo se ještě hlubší, až na 2,2 procenta. Ve výsledku šlo tedy o pozitivní zprávu, která se na kurzu také podepsala. Jádrové výdaje na spotřebu zrychlily o desetinu procentního bodu na 1,7 %.

Během včerejška získávalo zejména euro. To se dostalo až na 1,142 EURUSD, nakonec ale oslabilo na otevírací hodnoty. Aktuálně se v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1370 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,27 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1359 do 1,1424 EURUSD.*

Podle dat Českého statistického úřadu se daří v České republice cestovnímu ruchu. „Objem výdajů za cestovní ruch dosáhl v roce 2017 celkem 292 miliard korun. Jedná se o souhrnný ukazatel poptávky všech návštěvníků, kteří trávili svou dovolenou v Česku. V porovnání s rokem 2016 byl o 7,4 procenta vyšší a zároveň dosáhl nejvyšší hodnoty od začátku sledování v roce 2003,“ uvedl předseda Českého statistického úřadu Marek Rojíček.

Koruna včera během dne posilovala proti euru i proti dolaru, v odpoledních hodinách se ale dočkala korekce, která posílení zmírnila na setiny procent. K euru se koruna dostala až pod 25,60 EURCZK a k dolaru téměř na 22,42 USDCZK, nakonec ale skončila na 25,63 EURCZK a 22,53 USDCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,55 až 25,64 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,28 až 22,46 USDCZK.*

Dnes budeme očekávat zejména data z německé ekonomiky, kde se zveřejní vedle dalších především výsledky nezaměstnanosti za únor. Nezaměstnanost za leden zveřejní i eurozóna, která přijde také s výsledkem růstu indexu spotřebitelských cen. Smršť dat dorazí ze Spojených států, kde se očekává index sentimentu Michiganské univerzity, index výdajů na osobní spotřebu a či index PMI a ISM průmyslu.

V České republice nás čeká jedno z nejdůležitějších čísel, tedy výsledek HDP za poslední čtvrtletí minulého roku. Očekává se, že revize ukáže meziroční růst o 2,9 procenta, mezičtvrtletně by pak česká ekonomika měla růst o procento.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SCw7M/jednani-mezi-usa-a-cinou-se-blizi-ke-konci-zase>

Národní vzdělávací program je mrtvý, Plaga by ho ze zákona klidně vyškrtl

1.3.2019 [zpravy.iDNES.cz](https://zpravy.idnes.cz) str. 00 Zprávy / Domácí
iDNES.cz, Anna Brzybohatá

Co se mělo udělat, se neudělalo. A už se ani neudělá, míní ministr Robert Plaga. Patnáct let starý dokument s plány ministerstva školství tak skončí v koši. Ministr má totiž jiné vize. Tou poslední, kterou jeho úřad představil, je „Strategie vzdělávání ČR do roku 2030“. Projekt od ledna připravuje expertní skupina v čele s Arnoštem Veselým z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„Mám zato, že tak zásadní věc do roku 2030 by měla být ze samé podstaty podrobena otevřené diskuzi s odbornou veřejností. Konference byla jejím zahájením a předpokládám, že bude pokračovat i nadále, třeba formou kulatých stolů a dalších,“ řekl Plaga po skončení sedmihodinové konference.

Součástí celkové konference ke strategii byla i revize rámcových vzdělávacích programů, která mají zásadním způsobem ovlivnit obsah učiva na školách. Je nutné podotknout, že ministerstvo školství v čele s Robertem Plagou zdědilo koncepci po předchozím vedení resortu v roce 2016. Doteď s ní však moc nepohnula.

Ministerstvo si po čtvrté konferenci otevřenost diskuze chválí. Plaga také zapojení odborné veřejnosti deklaroval dlouhodobě. První větší seznámení s revizí a jejími cíli se ovšem konalo až posledního února.

Nemůžete kozlovi říkat, kolik se má na zahradě pěstovat zelí

Diskuze k revizi zvedla mezi učiteli vlnu emocí. Podle některých je příprava chaotická, jiným se nelíbí fungování komisí k jednotlivým předmětům. Například ředitel SCIO Ondřej Šteffl kritizoval, že učitelé, kteří jsou v komisích zastoupení, mají zmenšovat objem učiva ve vlastním oboru.

„To přeci nejde. Je to jako by jste se ptali kozla, kolik se má na zahradě pěstovat zelí. Samozřejmě co nejvíc. Učitel matematiky vám pak také řekne, že se předmět nedá učit bez logaritmů, geometrie, aritmetiky nebo podobných věcí a všechno musí v předmětu zůstat,“ komentoval Šteffl výstupy ministerských odborníků k problematice revizí.

Velké množství informací, které se děti v předmětech musejí naučit, je potřeba zredukovat i podle ministra Roberta Plagy. Ten se odkazuje na zprávu České školní inspekce, která poukazuje na obrovské množství informací, které mají být v hodinách odučeny. Kvalitnější koncepci však zatím nikdo nepředstavil. Učiva je moc, ale přidává se předmět Technika. Kde vzít čas?

Premiér Babiš ovšem plánuje pumpovat peníze do výzkumu a technika má být povinný předmět. Do výuky má být technika zahrnuta až po revizi rámcových vzdělávacích programů. Jenže rozvrhy nejsou nafukovací. Kde tedy vzít čas?

Zda se případná redukce učiva týká i výraznějšího snížení časové dotace pro konkrétní předměty, jako je třeba výtvarná nebo hudební výchova, nechtěl ministr říct. „Zásadní jsou například v dějepisu moderní dějiny, roky 18, 38, 48, 68 či 89. Je potřeba, aby se o nich děti učily. Takže to je jeden z příkladů, kde ubrat v hluboké historii a přidat události nedávné doby,“ vysvětloval ministr.

„Základem debaty je podle mého to, že je třeba děti naučit extrémní množství informací. Nikdo se však v tuto chvíli nebaví o vyřazování nějakých předmětů. Ale připusťme si, že až se dostaneme k tomu, jak má vypadat ‚člověk budoucnosti‘, tak budeme muset seřadit jednotlivé oblasti vzdělávání podle priorit a přiřadit k nim příslušnou časovou dotaci,“ prohlásil ministr. Revize RVP a Strategie do roku 2030 by do sebe měly zapadat

O „Strategii vzdělávání 2030“ by měla vláda rozhodnout v polovině příštího roku. Expertní skupina, kterou vede Arnošt Veselý, se začala scházet na začátku roku a proto podle Veselého nemůžou členové skupiny zatím představit nějaké jasné vize toho, jak by mělo vzdělání v následujících letech vypadat.

„Scházíme se chvíli a je také potřeba sladit osobní názory odborníků ve skupině, takže mi nepřípadá úplně korektní prohlašovat, že uděláme něco zásadního bez toho, aniž bychom to pořádně probrali. Nemůžu říkat, že zrušíme řadu odborných škol, nebo je navýšíme, nebo je necháme v současném počtu, nebo že zavedeme nové pořádky a podobně, protože je ještě celá řada otázek, které jsme si nezodpověděli,“ řekl k vizi expertů Veselý.

Jedním z cílů Strategie je zlepšit důvěru lidí ve veřejné školství, zdůraznění větší potřeby podpory učitelů, kvalitního řízení škol a snižování nerovností v přístupu ke vzdělávání.

„Víme, že se zvyšuje počet soukromých škol. Mnoho rodičů začíná volit soukromé školy. My bychom byli určitě rádi, aby to nebyl trend, který bude dál pokračovat. Chceme, aby veřejnost měla důvěru k veřejnému školství. A aby byly všechny školy stejně kvalitní nebo v maximální možné míře kvalitní a dokázaly uplatnit potenciál každého žáka,“ dodal Veselý.

URL| https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/strategie-2030-msmt-plaga-konference-vesely.A190301_121541_domaci_brzy

---

Nová CDU, nový přístup k migraci?

1.3.2019 ČT 24 str. 02 21:31 Horizont

Hana SCHARFFOVÁ, moderátorka

A s námi je teď Zuzana Lizcová, analytička z Asociace pro mezinárodní otázky a také z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Zuzana LIZCOVÁ, analytička, Asociace pro mezinárodní otázky

Dobrý večer.

Hana SCHARFFOVÁ, moderátorka

Takže jak moc se liší migrační politika té nové šéfky, nové tváře CDU Annegret Kramp-Karrenbauerové a Angely Merkelové? A může ta nastupující takzvaná mini Merkelová už teď něco prosadit?

Zuzana LIZCOVÁ, analytička, Asociace pro mezinárodní otázky

Já bych řekla, že ty dvě političky se liší mnohem více ve svém stylu než v obsahu toho, co prosazují. Protože na rozdíl od toho, co se o Angele Merkelové dlouhodobě traduje, ona není 100% vstřícná vůči imigraci. Ona učinila na podzim roku 2015 jednorázové humanitární gesto, které z pochopitelných důvodů nemůže zpětně kritizovat. Ale v celé řadě zpřísnění imigrační politiky došlo už za její vlády a v její roli předsedkyně CDU. A Annegret Kramp-Karrenbauerová nyní prosazuje věci, které prosazovala za své éry nebo stále ještě prosazuje kancléřka Merkelová. Je to především důraz na potírání příčin migrace, ochranu vnějších evropských hranic a důraz také nyní zesílený opět na vracení odmítnutých žadatelů o azyl.

Hana SCHARFFOVÁ, moderátorka

Mimořádně Annegret Kramp-Karrenbauerová, to je oblíbený jazykolam německých novinářů. Jakou strategii Německo momentálně prosazuje na evropské úrovni? Je tam nějaký výraznější posun a co to znamená pro Česko?

Zuzana LIZCOVÁ, analytička, Asociace pro mezinárodní otázky

Řekla bych, že zůstává ta politika kontinuální, liší se spíš pouze v akcentech. Ne, že by se změnila její podstata. Jak jsem již říkala, německá vláda klade důraz na ochranu vnějších hranic Evropské unie, ale má trochu jiný názor než například česká vláda na to, jakým způsobem by se ty hranice měly ochraňovat. Německo se vyslovuje třeba pro zásadní posílení agentury Frontex. Vyslovuje se i pro celou řadu dalších celoevropských iniciativ. Zatímco třeba země typu České republiky jsou k těm evropským řešením spíše zdrženlivé.

Hana SCHARFFOVÁ, moderátorka

Od roku 2015 v Německu ztroskotala celá polovina pokusů vyhostit odmítnuté žadatele o azyl. Proč to jde tak ztuhla a jak to chce země řešit?

Zuzana LIZCOVÁ, analytička, Asociace pro mezinárodní otázky

Děje se to samozřejmě v důsledku toho, že Německo je právní stát a svá práva tam mají i lidé, kteří přijdou do země zvenčí. To znamená, že v případě, že je jejich žádost o azyl odmítnuta, mají možnost odvolat se, mají možnost žádat přezkoumání svého případu. To je jedna část toho problému. Další spočívá v tom, že není snadné ty žadatele o azyl, pokud jsou odmítnuti, vracet do zemí, kde stále probíhá konflikt, které jsou stále nejisté, kde je nebezpečná situace nebo jim hrozí pronásledování. Takže to je další skupina lidí, kteří potom jsou v Německu tolerováni, ale jejich status je dlouhodobě nejistý. A pak samozřejmě se také stává, že někteří odmítnutí žadatelé o azyl prostě zmizí. Odejdou do ilegality.

Hana SCHARFFOVÁ, moderátorka

Zuzana Lizcová, díky za váš čas a za informace. Hezký večer.

Zuzana LIZCOVÁ, analytička, Asociace pro mezinárodní otázky

Také děkuji, na shledanou.

Českému školství chybí stabilita

1.3.2019 Haló noviny str. 01 Titulní strana
(ku)

Ke zlepšení důvěry lidí ve veřejné školství by měla vést nová Strategie vzdělávání ČR do roku 2030, kterou nyní začala připravovat skupina expertů ve spolupráci s ministerstvem školství.

Naváže na podobný dokument z roku 2014, zdůrazní však zřejmě více potřebu podpory učitelů, kvalitního řízení škol a snižování nerovností v přístupu ke vzdělávání.

Na včerejší konferenci k nové strategii vzdělávání a plánovaným změnám v obsahu učiva to řekl Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK, který expertní skupinu vede. »Víme, že se zvyšuje počet soukromých škol.

Mnoho rodičů začíná volit soukromé školy. My bychom byli určitě rádi, aby to nebyl trend, ve kterém se bude dál pokračovat, a zároveň chceme, aby veřejnost měla důvěru k veřejnému

školství, aby byly všechny školy stejně kvalitní nebo v maximální možné míře kvalitní, aby dokázaly uplatnit potenciál každého žáka,« uvedl Veselý. Některé změny podle něj vznikají spontánně již nyní. Jako příklad uvedl místní akční skupiny a plány v regionech, kde spolupracují učitelé z různých škol, nebo různé iniciativy, které se snaží zlepšit vzdělávání učitelů. »Myslím, že by bylo fajn tyto aktivity podpořit,« řekl.

Stát se zbavil zodpovědnosti

Tím, že se stát zbavil zodpovědnosti, přebírají iniciativu různé akční spolky, což by mělo dělat ministerstvo školství. To by mělo řídit školství a být garantem jeho dostupnosti a kvality, tvrdí expertka KSČM na oblast školství, exposlankyně Marta Semelová. »Pokud se upravují rámcové vzdělávací plány, jsou potřeba pro základní školu jednotné osnovy a k tomu učebnice a metodické příručky

řízení, které by jim odpovídaly.

Pokud si to bude každá škola dělat podle svého, je to špatně,« prohlásila.

O Strategii vzdělávání 2030 by měla vláda rozhodnout v polovině příštího roku. Expertní skupina, která ji má připravit, se začala scházet v lednu. První teze k podobě dokumentu by mohla mít hotové v dubnu, řekl Veselý. Experti podle něj zatím spíše sbírají informace o tom, co by se ve vzdělávání mělo změnit či zlepšit. Neočekávají ale žádné překotné změny. »Místo nějakých velkých reforem, myslím, že se zaměříme na spíš dílčí věci, které jsou ale stejně tak důležité,« řekl Veselý.

Pořád se zavádějí
nějaké novinky

Podle Marty Semelové našemu školství rozhodně chybí stabilita. Pořád se zavádějí nějaké novinky, učitelé se v nich příliš nevyznají a kvalita vzdělávání tím trpí. »Je to důsledek toho, že se stát zbavil své zodpovědnosti za vzdělávání. Zrušily se osnovy, základní škola přestala být základem vzdělávání, kterým by měla být. A stala se institucí, která se začala podbízet rodičům a vymýšlet všemožné doprovodné programy a různé alternativy místo toho, aby základem bylo, že se dítě musí něco naučit,« zdůraznila pro Haló noviny Semelová.

Evropská komise podle ní upozornila, že naše vzdělávání je příliš selektivní, a týká se to i zakládání soukromých škol. »Veřejné školství odneslo všechno, z veřejných základních škol odcházejí na víceletá gymnázia děti, které by mohly být tahouny ve třídách. Na druhou stranu tam chodí děti, které by měly mít speciální

přístup ve speciálních školách.

Výsledkem je, že si rodiče zakládají své soukromé školy, případně dávají děti na domácí vzdělávání. To je špatně,« tvrdí expertka KSČM.

Platí se kdeco, a ne každý na to má

Veselý předpokládá, že se experti budou více věnovat také problematice podpory učitelů a ředitelů, potřebě zlepšit řízení škol a snížit nerovnosti v přístupu dětí ke vzdělávání. Odborníci nyní často upozorňují na to, že český vzdělávací systém nedává příliš šancí na úspěch dětem z chudších či méně vzdělaných rodin. »Statistiky to jasně ukazují. Často velmi talentované

děti z nízkopříjmových rodin nemají takovou šanci jako děti z bohatších rodin. Dnes se už totiž platí kdeco, a ne každý na to má,« dodala Semelová.

(Pokračování na str. 2) Českému školství...

(Dokončení ze str. 1) V expertní skupině pro přípravu dokumentu je kromě Veselého např. exministr školství Stanislav Štěch, předseda Rady vysokých škol Milan Pospíšil, statistik Jakub Fischer, sociolog Daniel Prokop či vysokoškolská pedagožka Iva Stuchlíková. Při tvorbě dokumentu chtějí zohlednit i názory učitelů, různých asociací a institucí. Současnou strategii vzdělávání do roku 2020 schválila vláda v roce 2014. Jako tři hlavní priority školského systému v ČR dokument vytyčil snižování nerovnosti ve vzdělání, podporu výuky učitele a odpovědné a efektivní řízení vzdělávacího systému.

Českému školství chybí stabilita

1.3.2019 halonoviny.cz str. 00

Ilustrační FOTO - Pixabay

Ke zlepšení důvěry lidí ve veřejné školství by měla vést nová Strategie vzdělávání ČR do roku 2030, kterou nyní začala připravovat skupina expertů ve spolupráci s ministerstvem školství. Naváže na podobný dokument z roku 2014, zdůrazní však zřejmě více potřebu podpory učitelů, kvalitního řízení škol a snižování nerovností v přístupu ke vzdělávání.

Na konferenci k nové strategii vzdělávání a plánovaným změnám v obsahu učiva to řekl

Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK, který expertní skupinu vede. » Víme, že se zvyšuje počet soukromých škol. Mnoho rodičů začíná volit soukromé školy. My bychom byli určitě rádi, aby to nebyl trend, ve kterém se bude dál pokračovat, a zároveň chceme, aby veřejnost měla důvěru k veřejnému školství, aby byly všechny školy stejně kvalitní nebo v maximální možné míře kvalitní, aby dokázaly uplatnit potenciál každého žáka, « uvedl Veselý. Některé změny podle něj vznikají spontánně již nyní. Jako příklad uvedl místní akční skupiny a plány v regionech, kde spolupracují učitelé z různých škol, nebo různé iniciativy, které se snaží zlepšit vzdělávání učitelů. » Myslím, že by bylo fajn tyto aktivity podpořit, « řekl.

Tím, že se stát zbavil zodpovědnosti, přebírají iniciativu různé akční spolky, což by mělo dělat ministerstvo školství. To by mělo řídit školství a být garantem jeho dostupnosti a kvality, tvrdí expertka KSČM na oblast školství, exposlankyně Marta Semelová. » Pokud se upravují rámcové vzdělávací plány, jsou potřeba pro základní školu jednotné osnovy a k tomu učebnice a metodické příručky řízení, které by jim odpovídaly. Pokud si to bude každá škola dělat podle svého, je to špatně, « prohlásila.

Expertka KSČM na oblast školství, exposlankyně Marta Semelová.

O Strategii vzdělávání 2030 by měla vláda rozhodnout v polovině příštího roku. Expertní skupina, která ji má připravit, se začala scházet v lednu. První teze k podobě dokumentu by mohla mít hotové v dubnu, řekl Veselý. Experti podle něj zatím spíše sbírají informace o tom, co by se ve vzdělávání mělo změnit či zlepšit. Nečekávají ale žádné překotné změny. » Místo nějakých velkých reforem, myslím, že se zaměříme na spíš dílčí věci, které jsou ale stejně tak důležité, « řekl Veselý.

Školství chybí stabilita

Podle Marty Semelové našemu školství rozhodně chybí stabilita. Pořád se zavádějí nějaké novinky, učitelé se v nich příliš nevyznají a kvalita vzdělávání tím trpí. » Je to důsledek toho, že se stát zbavil své zodpovědnosti za vzdělávání. Zrušily se osnovy, základní škola přestala být základem vzdělávání, kterým by měla být. A stala se institucí, která se začala podbízet rodičům a vymýšlet všemožné doprovodné programy a různé alternativy místo toho, aby základem bylo, že se dítě musí něco naučit, « zdůraznila pro Haló noviny Semelová.

Evropská komise podle ní upozornila, že naše vzdělávání je příliš selektivní, a týká se to i zakládání soukromých škol. » Veřejné školství odneslo všechno, z veřejných základních škol odcházejí na víceletá gymnázia děti, které by mohly být tahouny ve třídách. Na druhou stranu tam chodí děti, které by měly mít speciální přístup ve speciálních školách. Výsledkem je, že si rodiče zakládají své soukromé školy, případně dávají děti na domácí vzdělávání. To je špatně, « tvrdí expertka KSČM.

Veselý předpokládá, že se experti budou více věnovat také problematice podpory učitelů a ředitelů, potřebě zlepšit řízení škol a snížit nerovnosti v přístupu dětí ke vzdělávání. Odborníci nyní často upozorňují na to, že český vzdělávací systém nedává příliš šancí na úspěch dětem z chudších či méně vzdělaných rodin. » S tatistiky to jasně ukazují. Často velmi talentované děti z nízkopříjmových rodin nemají takovou šanci jako děti z bohatších rodin. Dnes se už totiž platí kdeco, a ne každý na to má, « dodala Semelová.

V expertní skupině pro přípravu dokumentu je kromě Veselého např. exministr školství Stanislav Štěch, předseda Rady vysokých škol Milan Pospíšil, statistik Jakub Fischer, sociolog Daniel Prokop či vysokoškolská pedagožka Iva Stuchlíková. Při tvorbě dokumentu chtějí zohlednit i názory učitelů, různých asociací a institucí. Současnou strategii vzdělávání do roku 2020 schválila vláda v roce 2014. Jako tři hlavní priority školského systému v ČR dokument vytyčil snižování nerovnosti ve vzdělání, podporu výuky učitele a odpovědné a efektivní řízení vzdělávacího systému.

(ku)

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/50131086>

Hybridní válka? Záleží, zda na ni přistoupíme

1.3.2019 Deník N str. 06 Svet
KIRILL ŠČEBLYKIN

Kreml oportunisticky využívá slabiny v naší společnosti, problémy nevytváří, ale využívá, říkají experti Ústavu mezinárodních vztahů. Řešme vlastní problémy a naučme se správně se bránit.

Pojem „hybridní válka“ na jedné straně brání rozlišovat mezi mírou závažnosti jednotlivých hrozeb, které do této příliš široké škatulky zahrneme, a na straně druhé umrtvuje demokratickou diskusi označováním oponentů za kolaboranty a užitečné idioty, píšou ve svém komentáři Jakub Eberle a Jan Daniel, výzkumníci Ústavu mezinárodních vztahů, který zřizuje Ministerstvo zahraničních věcí České republiky. Ptali jsme se, jak tedy aktivity Ruska pochopit a jak se jim bránit.

* Vede Rusko proti Západu hybridní válku?

Eberle: Myslíme si, že nevede. Respektive část ruského establishmentu si myslí, že ji vedou. V našem komentáři ale říkáme, že na válku musejí být dva. Když vás při fotbalovém zápase začne někdo okopávat nebo hrát hrubě, neznamená to, že tu hru musíte přijmout. Rusko zde dělá některé aktivity, které Rusové mohou chápat jako součást nějaké válečné strategie. Je ale na nás, zda ji přijmeme. Pokud se podíváme na termín válka, tak válečný stav je neuvěřitelně vážná situace. Podle české ústavy ho vyhlásují obě komory parlamentu a omezují se v něm lidská práva a další věci. To v tuto chvíli v České republice nikoho dělat nenapadne. Z našeho pohledu je celý pojem „hybridní válka“ vysoce problematický. Daniel: Je důležité si uvědomit, že Rusko se cítí být ve válce. Když vidíte vyjádření ruských politiků, novinářů nebo členů vojenských složek, tak říkají: „Západ proti nám vede válku.“ To má negativní dopady. Rusko kvůli tomuto přesvědčení omezuje působení západních neziskovek a snaží se bránit informační prostor. V této situaci my zdaleka nejsme a nechceme se tam dostat. Toto jsou přesně negativní dopady válečného rámování, které koncept války legitimizuje a ospravedlňuje. Eberle: Vzhledem k tomu, že válka je něco naprosto mimořádného a s obrovskými důsledky, držme se konzervativní definice. Máte pocit, že bychom z Evropy vypovídali ruská diplomatická zastoupení? Máte pocit, že by Rusko nemělo svoji misi při NATO a nejednalo? Válka neprobíhá, to ale nezpochybňuje, že probíhá nějaká mocenská konfrontace.

NEDEJME SI VNUTIT VÁLKU, POUČME SE Z TĚ STUDENÉ

* Říkáte, že část ruských elit si myslí, že jsou s námi ve válce. To je přinejmenším nepřátelský postoj. Jak se tedy bránit?

Eberle: Diferencovaně, to znamená na konkrétní ruské aktivity, které chápeme jako ohrožení, reagovat odpovídajícím způsobem. Například když vidíme, že Pobaltí má dobrý důvod cítit se ohroženo tradiční vojenskou silou kvůli ruským cvičením u svých hranic, narušování vzdušného prostoru nebo práci s ruskojazyčnou komunitou, tak je adekvátní reakcí, že se Česká republika podílí na představených jednotkách NATO v Pobaltí. Nebo když mají spojenecké tajné služby přesvědčivé důkazy, že za vraždou v Salisbury stojí ruská tajná služba, tak uděláme koordinovanou reakci a vyhostíme diplomaty. Konkrétní odpověď na konkrétní věc. Paralelně s tím probíhá diplomatická rovina, kdy budeme s Ruskem neustále jednat, kde je to možné, a budeme mu říkat: „My s vámi ve válce nejsme. Nechceme vás zničit, chceme s vámi spolupracovat.“ Můžeme se poučit ze studené války. Tehdy NATO uplatňovalo strategii dvojího rozhodnutí – na sílu odpovídáme proporční defenzivní silou, ale zároveň jednáme. Daniel: Válečná rétorika naopak může posilovat pozici současné ruské bezpečnostní elity a utvrzovat ji v tom, že s námi ve válce jsou.

* Jaké negativní důsledky tedy užívání tohoto pojmu má?

Daniel: Jedním z negativních dopadů je právě polarizace. Když přistoupíte na to, že jsme ve válce, v nějakém ostrém ideologickém konfliktu, tak jste buď na straně obránců, nebo jste na straně útočníka. Je hrozně těžké si najít nějakou nuancovanější pozici, která říká, že je to trochu složitější.

Když se vede válka, musíme reagovat okamžitě, jinak hrozí naše kompletní zničení, a musíme napnout všechny síly, abychom se dokázali ubránit.

Pokud přesně nevíme, co se děje, ale chceme se tomu bránit, tak to je pro mě problematické.

Eberle: Druhý problém je slévání všech možných aktivit od propagandy přes infiltraci až po tradičnější formy válčení, které se této části Evropy netýkají. To probíhá nepochybně na Ukrajině a potenciálně v Pobaltí.

Je otázka, zda tím neohrožujeme svoji bezpečnost z toho důvodu, že nejsme schopni rozlišovat mezi hrozbami. Nejsme pak schopni určit, že v České republice je například hrozba ekonomické infiltrace, tradiční špionáž, korupce a organizovaný zločin, které mohou být napojené na ruský stát.

Jak dobře píše kolega Kofroň z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, je často jednodušší namísto investic do modernizace armády – bolestného rozhodnutí na mnoho let stojícího mnoho peněz – „bojovat“ na sociálních sítích.

Všechno se pak slévá do nepřehledné koule, ve které nejsme schopni určit, které hrozby jsou ty opravdu zásadní, a které věci jsou spíše podružné.

Daniel: Spousta dezinformací není důsledkem ruským aktivit. Konspirační servery tu existují strašně dlouho.

Za posledních deset let se úplně proměnila mediální sféra, takže různých kvalitních i konspiračních médií je více a jsou více vidět i díky sociálním sítím. To je věc oddělená od ruských aktivit.

Jde o problém, který probíhá na celém světě a Rusko ho může využívat k tomu, aby prosazovalo svou propagandu. Správnou reakcí je z mého pohledu zabývat se mediální revolucí obecně, a ne jen ruským vlivem.

REŠME VLASTNÍ SLABINY A PROBLÉMY

* Jak se postavit k zemi, která chce ovlivňovat volby a snaží se destabilizovat společnost, i když „jen“ využíváním jejích slabin?

Eberle: Je asymetrie mezi tím, jak fungují naše společnosti, a tím, jak funguje ruský stát. V Rusku, které je nedemokratickou autokracií, do velké míry splyvá, co je veřejné a soukromé, co je vnitřní, a co vnější bezpečnost. Co je policie, a co tajná služba. Toto vše je propojeno v určitém aparátu, který slouží jedné elitě. My naopak žijeme v liberálním státě. Jednou z podstat liberálního státu je důsledné oddělení těchto věcí. Proto máme několik rozvědných a kontrarozvědných služeb, kde má každá jasně definovanou svou činnost. Proto máme dělbu moci. Znepokojuje nás, jak se věci stávají závažnými až ve chvíli, kdy je napojíme na Rusko. Pokud nemáme zabezpečená svá data, tak se k nim mohou dostat nejen Rusové, ale i korporace. Pro mě je situace, kdy jedna taková korporace napojená na oligarchické zájmy získá citlivé informace státu, potenciálně srovnatelná s tím, když je získá Rusko. Daniel: Stejně tak zvyšování mediální gramotnosti má smysl samo o sobě. Neměla by se řešit jen v rámci reakce na hybridní válku. Jde o problémy, kterými je nutné se zabývat, aby společnost nějakým způsobem fungovala lépe. Eberle: Řešme svoje slabiny. Kromě mediální gramotnosti také například občanské vzdělávání. V Německu, kde se studenti odmala učí, co je liberální demokracie a proč je důležitá, volí lidé pod 25 let AfD výrazně méně než v jiných věkových skupinách. Daniel: Rusové oportunisticky využívají díry v naší společnosti. Problémy nevytvářejí, ale využívají. Eberle: Podle průzkumu agentury Median mají lidé v exekucích výrazně menší důvěru ve státní instituce. Jenže exekuce nevymysleli v Rusku.

* Zvyšovat mediální gramotnost bude trvat roky, co dělat s problémy, které jsou tady a teď?

Eberle: Dobíhají nás problémy, které nebyly řešeny desítky let. V krátkodobém horizontu si může například stát nastavit mechanismy strategické komunikace, aby mohl reagovat na nějakou krizi. Tou krizí nemusí být dezinformační kampaň, může to být přírodní katastrofa nebo výpadek energie, anebo to může být nějaká dezinformace. Toto musí fungovat, i kdyby žádné Rusko nebylo.

***

Studoval na Univerzitě Karlově, Univerzitě v St. Andrews a na Warwické univerzitě. Věnuje se kritické teorii mezinárodních vztahů, české a německé zahraniční politice.

Jakub Eberle Vystudoval mezinárodní vztahy. Zaměřuje se na teorie mezinárodních vztahů, ozbrojené nestátní aktéry a globální vládnutí. Jan Daniel

O autorovi | KIRILL ŠČEBLYKIN, redaktor
Foto autor | ILUSTRAČNÍ FOTO: FOTOLIA

ČEKÁNÍ NA MOST!

1.3.2019 Pátek Lidových novin str. 12 téma
Petra Šimůnková

Komediální televizní hit Most! skončil, ale mluvit se o něm bude ještě hodně dlouho. Čím to, že si takovou pozornost získalo právě dílo, jež se nebojí dělat si legraci z nás všech? Jak jsou na tom ostatní české seriály a dočkali jsme se pořadu, který může měnit náš svět?

Satirický seriál Most!, jehož poslední díl tento týden odvysílala Česká televize, lámal rekordy. Každý díl zhlédlo v průměru jeden a půl milionu diváků, což z něj dělá jeden z nejuspěšnějších seriálů veřejnoprávní stanice posledních let. Ve sledovanosti předběhl Čtvrtou hvězdu, Dabing Street nebo Trpaslíka. Výjimečný je také z hlediska odložené a internetové sledovanosti, tedy pozdějšího zhlédnutí mimo vysílací čas, jež navýšila živé sledování o téměř padesát procent. Proč oslovil takové množství diváků zrovna tento zcela politicky nekorektní seriál, jenž se nebojí dělat si legraci z Romů i transsexuálů a průmyslový Most popisuje jako místo, „kde se bojí bílí černých, hloupí chytrých, Češi Němců, muži žen, heterosexuálové transsexuálů, Mostečáci Litvíňáků“?

Zásluhu na tom má hned několik faktorů. Za prvé jsou seriály čím dál tím populárnější. A to nejen na českých stanicích, připomíná Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistky **Fakulty sociálních věd** s tím, že například v žebříčku sledovanosti internetové televize Netflix je celovečerní film Roma, jeden z kandidátů na letošního Oscara za nejlepší snímek, až na jedenácté příčce. ty první obsazují právě seriály nebo talkshow.

„Když to srovnáme se situací před deseti lety, jsou seriály mnohem sledovanější než dříve,“ navazuje Tomáš Vyskočil, zakladatel webu o seriálech edna.cz a autor čerstvě vydané knihy 200 nejlepších seriálů všech dob, který o dnešní době mluví jako o zlatém věku seriálů. Odkazuje tak nejen k tomu, že seriály mají čím dál tím širší obecnost, což pozoruje na svém webu, ale i k narůstající produkci komerčních a veřejnoprávních televizí.

Úspěšné seriály především ze Spojených států nacházely cestu k českým divákům hlavně ilegální cestou přes internet. Webové platformy ještě posílil nástup takzvaných streamovacích služeb, jako je zmiňovaný americký Netflix nebo HBO Go či český Stream.cz. televizní producenti tak stáli před otázkou, jak odliv diváků zastavit.

„V prostředí formovaném tímto tlakem se zjistilo, že nejúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy,“ vysvětluje Reifová. „Příběhy, které se nebudou jednorázově, ale jsou kontinuální a repetitivní.“ Televizního diváka tyto formáty nejen kotví v čase, ale také ho nutí se k televizi pravidelně vracet. Aby si seriály diváka udržely, potřebují také silný a dostatečně vnitřně členitý příběh, připomíná Reifová. Příkladem takového seriálu je podle ní americké fantasy Hra o trůny, jehož děj je natolik komplikovaný, že si dokáže udržet divákovu zvědavost až do posledního dílu. Podle Reifové pomáhá i jejich klipovitost, tedy délka a způsob vyprávění příběhu, která je atraktivní zejména pro mladší diváky. Kratší stopáž totiž vyvolává v divákovi dojem, že je sledování časově méně náročné než u klasického filmu. Na druhou stranu může vést k takzvanému „binge watching“, tedy způsobu konzumace seriálů, kdy divák za víkend zhlédne celou sérii o několika epizodách najednou. I seriály s delší stopáží si však mohou diváka udržet. „K oblíbeným postavám se lidé vracejí raději, než objevují ty nové,“ připomíná Vyskočil.

Oblíbenost seriálů má i česká kulturní specifika, která objasňují, proč právě Most!, jenž proslul hláškami jako „Dycky Most“ nebo „On není rasista, on je jenom debil“, vyvolává v divácích, kteří normálně seriály ani nesledují, takové nadšení.

Most! navazuje na české komediální seriály, jako jsou Kosmo, Trpaslík, Čtvrtá hvězda, Okresní přebor, Dabing Street nebo třeba Vodníci, jež podle Reifové spadají do kvalitní seriálové tvorby vzniklé po roce 2010. „V 90. letech se česká televizní tvorba vyrovnávala s přejímáním a adaptací žánrů, které se u nás předtím netočily a nebyly ani známé,“ vysvětluje. V té době u nás vznikalo jen malé množství originální produkce a většina seriálů se přejímala ze zahraničí. Stačí připomenout například seriály Dallas, Dynastii, Beverly Hills 90210 nebo Melrose Place. „Po roce 2000 se objevila generace televizní tvorby, která se tyto druhy seriálů pokoušela vyrábět sama. Začalo to seriály Rodinná pouta a Ulice.“

Právě před deseti lety nastal v české seriálové tvorbě významnější obrat. Kromě mainstreamových seriálů pro masu, jako jsou nekonečné seriály nebo klasické kriminálky, začali tvůrci přicházet i s takovými, jež mají hlubší společenský přesah.

„I u nás se teď začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety a výběr je najednou velký,“ souhlasí Vyskočil a odkazuje tak k fenoménu takzvané quality TV, na kterou si televizní diváci u nás museli počkat.

Takto nazývaná televizní produkce je charakteristická nejen větší finanční náročností, ale také obsahovým přesahem, který nemá za cíl diváky jen pobavit, ale nutí je nad sdělením a jednotlivými postavami přemýšlet. K nám ze Spojených států, kde má své kořeny, přišla s více než dvacetiletým zpožděním.

Proč potřebujeme komedii

Druhým faktorem, který je mimo stoupající popularitu seriálů a kvalitnější produkci zodpovědný za úspěch seriálu *Most!*, je jeho komediální forma. I přesto, že *Most!* pojednává o palčivých tématech, jako jsou vyloučené lokality, chudoba nebo problematika transgenderu, je to právě jeho sázka na nekorektní humor, která z něj činí na české poměry tak jedinečný televizní počín.

„Říká se, že Češi jsou smějící se bestie a že si dokážou udělat drsný humor sami ze sebe, což není ve světových poměrech obvyklé,“ připomíná Vyskočil a poukazuje tak na skutečnost, že čím více půjdeme na západ, tak to s politickou nekorektností bude slabší a že podobný seriál by nemusel projít všude stejně hladce jako u nás.

„U nás je velký odpor k patosu,“ připojuje Reifová. „Pokud chceme předat nějakou hodnotu, ať už uměleckou, nebo společenský koncept, jako je například rasismus, musí to mít formu komedie,“ dodává a doplňuje, že do tohoto žánru se řadily i filmy, které se v 90. letech vyrovnávaly s komunistickou minulostí. „Tak například *Pelíšky* – ty jako by předestíraly to, že pokud má česká společnost něco strávit, tak to musí být komedie.“

Českým divákům komediální žánr zkrátka vyhovuje – alespoň ve chvíli, kdy má mít dílo nějaký přesah. „Patos, moralizování, poučování, mentorské předkládání hodnot, to v české kultuře neprojde,“ tvrdí Reifová. „Možná to může mít souvislost s direktivním řízením společnosti před rokem 1989 v alergii na vážnost a nedostatek odstupu.“

Že je humor při řešení závažných témat české kulturní a společenské specifikum, potvrzuje i Vyskočil: „Nedovedu si představit, že by takový seriál natočili v Americe. Možná by vznikl, ale musel by dopadnout nějak pateticky.“

Humor je jedním z klíčových faktorů úspěchu nejnovějšího díla tvůrčího dua scenáristy Petra Kolečka a režiséra Jana Prušinovského, kteří na české obrazovky přinesli i jiné komediální seriály, jako jsou *Čtvrtá hvězda* nebo *Okresní přebor*.

„Mně to vždycky v životě fungovalo, když jsem se k věcem postavil s humorem,“ řekl režisér Prušinovský, jenž se scenáristou Kolečkem spolupracuje už na několikátém projektu, v rozhovoru o seriálu *Most!* na romské zpravodajské televizi *Romea.tv*. A funguje to nejen u něj, ale také u velké spousty diváků.

„Nejprogresivnější je na seriálu asi to, že černý humor aplikuje na všechny typy aktérů, kteří se tam objevují,“ míní Reifová. „Nešetří rasisty, Romy, neziskový sektor, aktivisty, homosexuály ani homofoby. Kumulace stereotypů, se kterými tvůrci v seriálu operují, je dost nevídaná.“ Tomáš Vyskočil vidí přesah seriálu *Most!* ve schopnosti tvůrčí dvojice opustit příjemný „hřejivý pelíšek“, tedy záměrnou nekonfliktnost a korektnost, se kterou jsme se do této chvíle potkávali u většiny českých seriálů.

Ne všem se však *Most!* svou komediální formou trefil do noty. Některé uráží jeho vulgárnost, některým zase nepříjde v pořádku pojednávat o vážných tématech formou místy až drsné satiry. I takovýto komentář se objevil pod facebookovým příspěvkem České televize, jenž lákal diváky na další díly: „Divím se, že to veřejnoprávní televize vůbec vysílá, a ještě k tomu před desátou. Za chvíli se bude vysílat porno k sobotnímu obědu, ne?“ podělil se jeden z uživatelů sociální sítě.

„Myslím si, že tvůrci chtěli v první chvíli natočit zábavný seriál a rozhodli se pustit do citlivého tématu. Nemyslím si ale, že by překročili hranici,“ brání Vyskočil seriál před argumenty, zda v některých scénách či u některých postav nešli tvůrci s humorem za hranu, a připomíná, že u zábavních a komediálních formátů platí pravidlo: čím větší extrém, tím lépe. Na jeho stranu se staví i romská aktivistka a novinářka Alica Sigmund Heráková, která letos plánuje spuštění romské internetové televize. „Patřím mezi velké fanoušky, protože mám ráda hraniční humor. Jsem typ diváka, co má rád věci, které jdou přes hranu,“ vysvětluje Heráková. „Zároveň ale rozumím tomu, že *Most!* nejde všem takzvaně do vkusu, a také Romům, kteří se vůči němu vymezují.“

Zafungovala i citlivá témata Třetí faktor, který stojí za úspěchem Mostu!, je samotný výběr témat, se kterými se v sérii pracuje a která jsou pro českou společnost do jisté míry citlivá – především vztah většinové společnosti a romské menšiny. Seriál je podle Herákové výjimečný tím, že pracuje s romskou postavou jinak, než bylo doposud zvykem. „Most! zobrazuje Romy v rámci komediálního žánru, který má potenciál mít velký divácký dosah. Není to dokument nebo umělecky laděný film. Je to mainstreamový formát, v jehož rámci je zachycena hlubší psychologie romské postavy,“ vysvětluje, proč je podle ní seriál v české televizní tvorbě tak výjimečný. Poukazuje mimo jiné na to, že romské postavy v Mostu! jsou většinou nositeli pozitivních vlastností.

Nedostatečná reprezentace Romů v českém televizním prostředí trápila i scenáristu Jana Prušinovského, který na Romea.tv řekl: „Mojí ambicí bylo dostat Romy do prime timu České televize, protože jsem si říkal: To jsou tak živí lidé, prostě patří do naší společnosti. Proč hrají jen v uměleckých filmech?“ Romská postava Franty, kterou ztvárnil herec Zdeněk Godla, je v rámci českého seriálového a filmového prostředí skutečně výjimečná. Nejen že je téměř jako jediná v seriálu kladná, ale také není vystavěna na zaběhlých stereotypch a předsudcích.

V rámci debat, jež odstartovaly v podstatě hned po odvysílání prvního dílu a které se podle Reifové vyrovnají jen těm, které nastaly po repríze socialistického seriálu 30 případů majora Zemana, se ale mluví i o tom, zda seriál svým vyzněním stereotypy a předsudky týkající se nejen Romů, ale i transsexuálů, nezaměstnaných a sociálně vyloučených jen nepotvrzuje. „Když se člověk podívá na podrobnější mechanismus, jak humor v seriálu funguje, tak bych řekla, že to stereotypy neprohlubuje,“ míní Reifová. Podle ní je třeba sledovat, jak jsou nekorektní dialogy distribuované po jednotlivých typech postav. „Když postava, která je primárně trouba, říká věc X, tak se nejedná o prohlubování teze X. Je totiž navázaná na velmi problematickou postavu.“

Záleží však na tom, kdo se na seriál dívá a jak nad ním přemýšlí, připomíná Heráková. „Lidé, kteří čtou mezi řádky a rozumí nadsázce, chápou, že se koukají na komediální žánr, a předsudky jim to neprohloubí,“ míní. Zároveň však připouští, že seriálu chybí hlubší kontext, což u některých diváků může mít zcela opačný efekt. „Musí se mluvit o tom, proč se to děje, proč nejsou lidé zaměstnaní, že za to můžou bariéry ve vzdělávání a tak dále,“ přemítá Heráková o chybějícím kontextu.

V debatách se objevila i otázka, zda seriál může náš svět změnit – třeba soužití Čechů a Romů nebo pohled na transsexuály. „Nebylo by správné na seriál přenášet odpovědnost, kterou mají mít jiné instituce a aktéři, politikové a jejich voliči,“ připomíná Reifová. „Pokud společenská změna nenastane, nemůžeme to přičítat tomu, že seriál nezafungoval. My jsme nezafungovali.“

Přestože seriál nemůže mít až „revoluční společenský potenciál“, jak říká Vyskočil, může změnit vnímání jednotlivých diváků. A to je přece to nejlepší, co se může v populární kultuře stát, souhlasí Reifová.

Ať už si divák ze seriálu Most! odnese cokoliv, jedno mu upřít nelze. Diváci se dočkali seriálu, který do veřejného prostoru přinesl témata, o nichž se dosud mluvilo jen okrajově nebo v rámci specifických žánrů. Stačí připomenout například seriál České televize Lynč, jenž běžel v průběhu několika týdnů před premiérou Mostu! a který s romskou tematikou také pracoval. U diváků však tak velký ohlas neměl – epizody sledovalo průměrně jen půl milionu lidí.

„Seriál Most! otevřel stavidla,“ míní Heráková. Jaký bude mít reálný dopad a zda se i po jeho skončení budou lidé hrdě hlásit ke svému vnitřnímu Mostečákovi a debatovat o do této chvíle zapomenutém hornickém městě, které hlášku „Dycky Most“ vzalo za vlastní, jisté není.

Sto procentně jistá je ale skutečnost, že se po dlouhé době na obrazovky Čechů dostal seriál, který má vtip, lehkost, nadsázku, ale hlavně velký společenský přesah, jenž otevírá prostor pro zlepšování stávající situace. A to nejen v Mostě.

I když u nás Čechů patos prý nefunguje, po odvysílání posledního, osmého dílu se možná vyplní slova scenáristy Jana Prušinovského, která pronesl v rozhovoru na Romea.tv: „Byl bych rád, kdyby to ve výsledku mělo efekt zklidnění. Proto jsem ten seriál dělal. Pořád si myslím, že všichni jsme si rovni. Nikdo není víc a nikdo není míň.“

U nás je velký odpor k patosu. Pokud chceme předat nějakou hodnotu, ať už uměleckou, nebo společenský koncept, jako je například rasismus, musí to mít formu komedie. Nebylo by správné na seriál přenášet odpovědnost, kterou mají mít jiné instituce a aktéři, politikové a jejich voliči. Pokud společenská změna nenastane, nemůžeme to přičítat tomu, že seriál nezafungoval. My jsme nezafungovali.

Foto autor| Foto Michaela Buchtová

Foto autor| Foto Michaela Buchtová

Foto autor| Foto Jan Horník, Zuzana Páchová, Profimedia

Foto popis| Parta z mostecké hospody Severka, která okouzila Česko: (zleva) Eda, Čočkin, Luděk, Franta a farář.

Foto popis| Neobvyklí podezřelí: hlavní postavy seriálu Most! se vymykají zavedeným hrdinům mainstreamové televize: nezaměstnaný Luděk (Martin Hofmann), jeho sestra Dáša (Erika Stárková), jež bývala bratr Pavel, a jediný kladný charakter Rom Franta (Zdeněk Godla).

Foto popis| Seriálové hity českých televizí: Čtvrtá hvězda (vlevo nahoře), Kosmo (vpravo nahoře), Okresní přebor (vlevo dole) a nekonečná Ulice (vpravo dole).

Arnošt Veselý: Strategie vzdělávání 2030 by měla zvýšit důvěru ve školy

2.3.2019 ceskaskola.cz str. 00

Ke zlepšení důvěry lidí ve veřejné školství by měla vést nová Strategie vzdělávání ČR do roku 2030, kterou nyní začala připravovat skupina expertů ve spolupráci s ministerstvem školství.

"Víme, že se zvyšuje počet soukromých škol. Mnoho rodičů začíná volit soukromé školy. My bychom byli určitě rádi, aby to nebyl trend, ve kterém se bude dál pokračovat, a zároveň chceme, aby veřejnost měla důvěru k veřejnému školství, aby byly všechny školy stejně kvalitní nebo v maximální možné míře kvalitní, aby dokázaly uplatnit potenciál každého žáka," řekl Arnošt Veselý z **Fakulty sociálních věd** UK, který expertní skupinu vede. Informuje ČTK.

Celý text naleznete [zde](#)

URL| <http://www.ceskaskola.cz/2019/03/arnost-vesely-strategie-vzdelavani-2030.html>

Pokud se ČSSD nebude prezentovat jako strana přátel Zemana, jeho podpora zapadne, hodnotí politolog

2.3.2019 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Martin Karlík, Petr Jadrný

V Hradci Králové proběhl sjezd ČSSD. Jednou z největších událostí prvního dne byl projev prezidenta a bývalého předsedy ČSSD Miloše Zemana, který vyjádřil podporu sociální demokracii ve volbách do Evropského parlamentu. Politolog Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Radiožurnálu řekl, že pokud se ČSSD nebude prezentovat jako strana přátel Miloše Zemana, tak jeho podpora časem zapadne.

Přispěl sjezd v Hradci Králové ke sjednocení sociální demokracie? Ono to sjednocení strany nějakým způsobem probíhá už dlouhodoběji. Nezdá se, že by na tomto sjezdu bylo nějaké silné opoziční křídlo, jak tomu bylo v minulosti. Takže by se asi zatím dalo říct, že současné vedení si upevňuje pozice. Samozřejmě ještě uvidíme, jak dopadnou některé volby do orgánů ČSSD. Čili ta strana patrně má šanci přeci jenom působit jednotně i na voliče. Otázkou samozřejmě je, jestli to, s čím bude chtít voliče oslovit, skutečně bude na ně i nadále zabírat nebo jestli se jí podaří znovu dosáhnout počtu příznivců, jaké mívala ještě před pár lety.

Je hlavním zázemím ČSSD krajská politika? To těžko, protože ČSSD byla úspěšná v krajské politice, ale ten ústup ČSSD ze slávy se projevil i v této oblasti, takže bych to neřekl. Těžko můžou v ČSSD vsázet na to, že úspěšná regionální politika jim pomůže v celostátní politice. Tam je nutné mít celostátní témata, vyjednávat se k nim a politika komunální nebo krajská je jiná úroveň, která vyžaduje jiný přístup, možná i jiný typ politika, než politika celostátní.

Když jsou v čele ČSSD dva rozdílní lídři, může to oslovit širší spektrum voličů? Nemyslím si, že jsou kdovíjak rozdílní. Samozřejmě ale, že nějaký rozdíl tam je. Jde i o nějaké usmíření různých křídel ve straně, ale nezdá se mi, že by mezi nimi byl zas až tak obrovský, aby se dalo říct, že si rozdělí práci a jeden bude nabírat nějakou konkrétní sociální skupinu a místopředseda zase nějakou jinou.

V pátek dopoledne na sjezdu v Hradci Králové sociální demokracii podpořil prezident Miloš Zeman. Co pro ČSSD znamená jeho podpora a jeho vystoupení? Některé komentáře i na sociálních sítích hovoří o tom, že to byl polibek smrti. Zvláště to vyjádření Miloše Zemana, že bude volit ČSSD ve volbách do Evropského parlamentu, protože příznivci Miloše Zemana - to jsou ti lidé, o nichž někteří politici ČSSD říkají, že to je ten náš tradiční volič, člověk, který je zaměstnanec nebo se živý prací někde v továrně a tak dál, a řada lidí v ČSSD kritizovala údajné přílišné zaměření se na městského liberálního voliče.

Otázkou je, kolik současného elektorátu ČSSD se v nějakém poměru skládá jak z těch městských voličů, tak z těch voličů spíše venkovských. Je tam samozřejmě velký podíl starších lidí, důchodců. Takže na jednu stranu ta podpora od Miloše Zemana by mohla přinést nějaké body, na stranu druhou by mohla ještě ty zbývající liberální voliče odradit a navíc je také otázkou, jak ta strana se bude prezentovat ve volební kampani.

Pokud se nebude prezentovat jako strana přátel Miloše Zemana, že podporuje jeho politiku a tak dále, což v žádném případě nepředpokládám, že by ČSSD udělala, tak potom i ta podpora na tom sjezdu si myslím, že zapadne.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/milos-zeman-cssd-sjezd-josef-mlejnek_1903021101_pj

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz) (*Zprávy z domova*), [irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz)

Maláčová, Petříček, Šmarda, Veselý. Kdo jsou noví místopředsedové ČSSD?

2.3.2019 [lidovky.cz](https://www.irozhlas.cz) str. 00 Zprávy / Domov
ČTK

Delegáti sjezdu ČSSD v Hradci Králové v sobotu dopoledne dokončili volbu pětice řadových místopředsedů. V prvním kole volby dostal ze zvolených kandidátů nejvíce hlasů starosta Nového Města na Moravě Michal Šmarda, a to 392. Ministryně práce Jana Maláčová získala o dva hlasy méně, poslance Ondřeje Veselého volilo 313 delegátů stranického sjezdu a ministra zahraničí Tomáše Petříčka 256 delegátů. Celkem jich k volbě přišlo 472.

Jana Maláčová (37) - 390 hlasů

Od loňského července je ministryní práce a sociálních věcí, ve funkci nahradila Petra Krčála, který rezignoval kvůli plagiátorství v bakalářské práci. Do té doby byla od června 2015 ředitelkou odboru rodinné politiky a politiky stárnutí na ministerstvu práce a sociálních věcí. Podle některých názorů se vypracovala v jednu z nejvýraznějších osobností strany a vlády, opozice a část odborníků jí ale kritizují za nákladné návrhy, které by podle nich mohly neúměrně zatížit rozpočet. Jde například o zvýšení životního minima či růst minimální mzdy. Kritizován byl také návrh jejího ministerstva na povinné e-neschopenky, naopak ve Sněmovně uspěl její záměr zrušit karenční dobu.

Vystudovala magisterský obor politologie na Univerzitě Johanna Wolfganga Goetha ve Frankfurtu nad Mohanem (2002 až 2007) a magisterský obor politická ekonomie Evropy na Londýnské ekonomické škole (2014 až 2016). Od listopadu 2007 do prosince 2011 byla analytičkou fondů EU na ministerstvu pro místní rozvoj, od ledna 2012 do dubna 2014 byla zástupkyní Kanceláře Senátu při Evropském parlamentu a od května 2014 do

června 2015 působila jako vedoucí oddělení institucionální komunikace EU na Úřadu vlády. Členkou ČSSD je od roku 2008.

Od roku 2012 je místopředsedkyní Oranžového klubu, což je sdružení sociálnědemokratických žen, které usiluje o odstranění sexismu v politice, lepší sladění rodinného života s pracovním nebo o zavedení kvót pro zastoupení žen ve veřejném životě. V letech 2016 až 2017 byla členkou správní rady Česko-německého fondu budoucnosti. Je vdaná, má syna. Její manžel Aleš Chmelař je náměstkem ministra zahraničí. Tomáš Petříček (37) - 256 hlasů

Ministrem zahraničí se stal v polovině loňského října, téměř čtyři měsíce po jmenování vlády, předtím vedl resort šéf ČSSD a ministr vnitra Jan Hamáček. Prezident Miloš Zeman totiž odmítl jmenovat šéfem diplomacie europoslance Miroslava Pocheho (ČSSD) s odkazem na to, že Poche zpochybňuje odmítání migračních kvót a českou proizraelskou politiku. Petříček od loňského srpna působil jako náměstek ministra zahraničí.

Rodák z Rokycan vystudoval obor mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (Ph.D.), absolvoval i magisterské obory zaměřené na mezinárodní politiku a ekonomii na Warwické univerzitě v Británii a v Evropském centru pro mezinárodní a strategické výzkumy v Bruselu; absolvoval studijní pobyt na Svobodné univerzitě v Bruselu a stáže na českém velvyslanectví v Belgii a u Evropského parlamentu. V letech 2007 až 2009 byl asistentem poslance EP Libora Roučka, v letech 2009 až 2017 působil jako samostatný konzultant; zastával řadu funkcí, mimo jiné byl asistentem pražského radního a člena zastupitelstva a asistentem a poradcem europoslance Pocheho.

V EP pracoval kromě let 2007 až 2009 od roku 2014 do loňského července s několikaměsíční přestávkou v roce 2017, kdy své působení v EP přerušil a sedm měsíců byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové (ČSSD). Byl členem statutárních orgánů několika společností. V letech 2002 až 2004 byl členem Mladých sociálních demokratů, od roku 2005 je členem ČSSD. Ve straně byl mimo jiné vedoucím zahraničního oddělení.

Ve funkci ministra zahraničí Petříček dlouhodobě čelí kritice ze strany prezidenta Miloše Zemana, do sporu s ním se dostal například kvůli záměru na změnu klasifikace některých zastupitelských úřadů. KSČM a částečně i Zemanovi se také nelíbí jeho postoj k rusko-ukrajinskému konfliktu a k novému ukrajinskému zákonu, který rozšiřuje řady ukrajinských válečných veteránů o někdejší banderovce. Zeman Petříčka naopak pochválil za jeho jednání s čínským velvyslancem, které zklidnilo kauzu kolem výrobků čínské firmy Huawei. Proti Petříčkovi se kdysi vymezil i premiér Andrej Babiš (ANO), kterému vadilo ministrovo vyjádření, že ČSSD by měla trvat na Babišově odchodu z vlády do vyšetření kauzy Čapí hnízdo, v níž je předseda kabinetu trestně stíhán. Je ženatý, má dvě děti. Michal Šmarda (43) - 392 hlasů

Dlouholetý starosta Nového města na Moravě. Členem ČSSD je od roku 1993. V minulosti působil jako asistent a poradce zákonodárců za sociální demokracii. Střední školu absolvoval v Novém Městě na Moravě. Je ženatý, má tři děti. Ondřej Veselý (42) - 313 hlasů

Advokát a od roku 2017 poslanec. Rodák z Krnova absolvoval v roce 1999 Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni a poté nastoupil jako podnikový právník Lesů ČR. V roce 2003 získal na Právnické fakultě Univerzity Karlovy titul JUDr. Později byl koncipientem a v roce 2006 začal působit jako advokát. V roce 2003 vstoupil do sociální demokracie.

Od roku 2006 zasedá v píseckém zastupitelstvu a v letech 2010 až 2014 byl starostou města. Mezi roky 2008 až 2016 také zasedal v zastupitelstvu Jihočeského kraje, na podzim 2016 již mandát neobhájil. Na začátku června 2017 se stal po odstoupení dosavadního krajského lídra kandidátky Stanislava Mrvky novým krajským lídrem pro sněmovní volby. Byl zvolen poslancem. Je ženatý, má tři děti.

URL| https://www.lidovky.cz/domov/petricek-smarda-vesely-kdo-jsou-novi-mistopredsedove-sss.A190302_110327_In_domov_ele

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Za místopředsedy ČSSD vybrala ministry Petříčka a Maláčovou a také poslance Veselého a starostu Šmardu

2.3.2019 ct24.cz str. 00 Domáci
kolarikm

Delegáti sjezdu ČSSD v Hradci Králové v sobotu dopoledne dokončili volbu řadových místopředsedů. Těmi se stali ministryně práce Jana Maláčová, poslanec Ondřej Veselý, ministr zahraničí Tomáš Petříček a starosta Nového Města na Moravě Michal Šmarda. Ve druhém kole tajné volby se nepodařilo poslední post místopředsedy obsadit. ČSSD se ve sjezdovém manifestu vymezila vůči „hnutím na jedno použití“, hodlá mimo jiné prosazovat zkrácení pracovní doby při zachování mzdy.

V prvním kole volby místopředsedů ČSSD dostal ze zvolených kandidátů nejvíce hlasů starosta Nového Města na Moravě Michal Šmarda, a to 392. Ministryně práce Jana Maláčová získala o dva hlasy méně, poslance Ondřeje Veselého volilo 313 delegátů stranického sjezdu a ministra zahraničí Tomáše Petříčka 256 delegátů. Celkem jich k volbě přišlo 472.

„Každý z nich je silná osobnost a myslím si, že i z té atmosféry bylo jasné, že budeme tvořit kompaktní tým,“ uvedl předseda ČSSD Jan Hamáček.

Poté se uskutečnilo druhé kolo tajné volby, v němž se o poslední volné křeslo řadového místopředsedy utkali místopředseda sněmovny Tomáš Hanzel a zastupitelka Příbramska, bývalá mluvčí ČSSD a také vlády Lucie Orgoníková. Ani jeden z nich ale nedostal dost hlasů. Jedna z pěti pozic místopředsedů tak zůstala stejně jako po sjezdu v loňském roce neobsazená.

přehrát

video

ČSSD si zvolila nové vedení a určila další směr

„Mrzí mě, že Moravskoslezský kraj nemá (ve vedení ČSSD) své zastoupení,“ uvedl Hanzel, bývalý dlouholetý starosta Karviné. Nové stanovy ČSSD uvádějí, že v některých případech může volbu místopředsedy následně provést stranické předsednictvo.

Podle politologa Jakuba Lyska z olomoucké Univerzity Palackého působí ČSSD skutečně jednotněji než dříve, o čemž svědčí i fakt, že na sjezdu nebyla téměř slyšet kritika současného vedení. „Nikdo, až na pana prezidenta, se výrazně nepostavil vůči kandidátům na místopředsedy, ať už paní Maláčové, nebo panu Petříčkovi,“ upozornil Lysek.

Právě mladí, výrazní ministři, kteří mají charisma a umí dobře vystupovat, mohou ČSSD pomoci, domnívá se politolog. Podobná generační obměna se podle něj dříve osvědčila lidovcům.

Fakta

Zvolení místopředsedové ČSSD

Zvolení místopředsedové ČSSD

Jana Maláčová (37) – Od loňského července je ministryní práce a sociálních věcí, ve funkci nahradila Petra Krčála, který rezignoval kvůli plagiátorství v bakalářské práci. Do té doby byla od června 2015 ředitelkou odboru rodinné politiky a politiky stárnutí na ministerstvu práce a sociálních věcí. Podle některých názorů se vypracovala v jednu z nejvýraznějších osobností strany a vlády, opozice a část odborníků ji ale kritizují za nákladné návrhy, které by podle nich mohly neúměrně zatížit rozpočet. Jde například o zvýšení životního minima či růst minimální mzdy. Kritizován byl také návrh jejího ministerstva na povinné e-neschopenky, naopak ve sněmovně uspěl její záměr zrušit karenční dobu.

Vystudovala magisterský obor politologie na Univerzitě Johanna Wolfganga Goetha ve Frankfurtu nad Mohanem (2002 až 2007) a magisterský obor politická ekonomie Evropy na Londýnské ekonomické škole (2014 až 2016). Od listopadu 2007 do prosince 2011 byla analytičkou fondů EU na ministerstvu pro místní rozvoj, od ledna 2012 do dubna 2014 byla zástupkyní Kanceláře Senátu při Evropském parlamentu a od května 2014 do června 2015 působila jako vedoucí oddělení institucionální komunikace EU na Úřadu vlády. Členkou ČSSD je od roku 2008. Od roku 2012 je místopředsedkyní Oranžového klubu, což je sdružení sociálnědemokratických žen, které usiluje o odstranění sexismu v politice, lepší sladění rodinného života s pracovním nebo o zavedení kvót pro zastoupení žen ve veřejném životě. V letech 2016 až 2017 byla členkou správní rady Česko-německého fondu budoucnosti. Je vdaná, má syna. Její manžel Aleš Chmelař je náměstkem ministra zahraničí.

Tomáš Petříček (37) – Ministrem zahraničí se stal v polovině loňského října, téměř čtyři měsíce po jmenování vlády, předtím vedl resort šéf ČSSD a ministr vnitra Jan Hamáček. Prezident Miloš Zeman totiž odmítl jmenovat šéfem diplomacie europoslance Miroslava Pocheho (ČSSD) s odkazem na to, že Poche zpochybňuje odmítání migračních kvót a českou proizraelskou politiku. Petříček od loňského srpna působil jako náměstek ministra zahraničí. Rodák z Rokycan vystudoval obor mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (Ph.D.), absolvoval i magisterské obory zaměřené na mezinárodní politiku a ekonomii na Warwické univerzitě v Británii a v Evropském centru pro mezinárodní a strategické výzkumy v Bruselu; absolvoval studijní pobyt na Svobodné univerzitě v Bruselu a stáže na českém velvyslanectví v Belgii a u Evropského parlamentu. V letech 2007 až 2009 byl asistentem poslance EP Libora Roučka, v letech 2009 až 2017 působil jako samostatný konzultant; zastával řadu funkcí, mimo jiné byl asistentem pražského radního a člena zastupitelstva a asistentem a poradcem europoslance Pocheho. V EP pracoval kromě let 2007 až 2009 od roku 2014 do loňského července s několikaměsíční přestávkou v roce 2017, kdy své působení v EP přerušil a sedm měsíců byl náměstkem ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové (ČSSD). Byl členem statutárních orgánů několika společností. V letech 2002 až 2004 byl členem Mladých sociálních demokratů, od roku 2005 je členem ČSSD. Ve straně byl mimo jiné vedoucím zahraničního oddělení.

Ve funkci ministra zahraničí Petříček dlouhodobě čelí kritice ze strany prezidenta Miloše Zemana, do sporu s ním se dostal například kvůli záměru na změnu klasifikace některých zastupitelských úřadů. KSČM a částečně i Zemanovi se také nelíbí jeho postoj k rusko-ukrajinskému konfliktu a k novému ukrajinskému zákonu, který rozšiřuje řady ukrajinských válečných veteránů o někdejší banderovce. Zeman Petříčka naopak pochválil za jeho jednání s čínským velvyslancem, které zklidnilo kauzu kolem výrobků čínské firmy Huawei. Proti Petříčkovi se kdysi vymezil i premiér Andrej Babiš (ANO), kterému vadilo ministrovo vyjádření, že ČSSD by měla trvat na Babišově odchodu z vlády do vyšetření kauzy Čapí hnízdo, v níž je předseda kabinetu trestně stíhán. Je ženatý, má dvě děti.

Michal Šmarda (43) – Dlouholetý starosta Nového Města na Moravě. Členem ČSSD je od roku 1993. V minulosti působil jako asistent a poradce zákonodárců za sociální demokracii. Střední školu absolvoval v Novém Městě na Moravě. Je ženatý, má tři děti.

Ondřej Veselý (42) – Advokát a od roku 2017 poslanec. Rodák z Krnova absolvoval v roce 1999 Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni a poté nastoupil jako podnikový právník Lesů ČR. V roce 2003 získal na Právnické fakultě Univerzity Karlovy titul JUDr. Později byl koncipientem a v roce 2006 začal působit jako advokát. V roce 2003 vstoupil do sociální demokracie. Od roku 2006 zasedá v píseckém zastupitelstvu a v letech 2010 až 2014 byl starostou města. Mezi roky 2008 až 2016 také zasedal v zastupitelstvu Jihočeského kraje, na podzim 2016 již mandát neobhájil. Na začátku června 2017 se stal po odstoupení dosavadního

krajského lídra kandidátky Stanislava Mrvky novým krajským lídrem pro sněmovní volby. Byl zvolen poslancem. Je ženatý, má tři děti.

Z původního vedení voleného sjezdem zůstali v čele ČSSD jen předseda Jan Hamáček a dosavadní řadový místopředseda Roman Onderka, který se v pátek stal statutárním místopředsedou.

přehrát

video

Tisková konference ČSSD po skončení sjezdu strany

Zdroj: ČT24

Znovu už nekandidovali dosavadní místopředsedové Jaroslav Foldyna, Martin Netolický a Jana Fialová a o funkci se neucházel ani Jiří Zimola, který se pozice prvního místopředsedy sociální demokracie vzdal už loni na podzim. Jedno místopředsednické křeslo zůstalo po loňském mimořádném sjezdu neobsazené.

Vedení sociální demokracie v pátek obhájil dosavadní předseda strany Jan Hamáček s podporou 86 procent hlasů. Delegáti pak do nejužšího vedení zvolili jako prvního místopředsedu Romana Onderku, rovněž výraznou většinou hlasů.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Nově zvolení místopředsedové ČSSD

Zdroj: ČT24

Ministr zahraničí Petříček v minulých dnech uvedl, že pokud by na sjezdu neuspěl se svou kandidaturou na místopředsedu, zvážil by setrvání v ministerské funkci. Později svá slova mírnil.

Staronový předseda ČSSD Hamáček navíc již v pátek zopakoval, že volba místopředsedů nebude mít vliv na možné změny ve vládě. „Není vhodné spojovat osud stranické funkce s osudem vládní funkce. Ať ministři budou, či nebudou zvoleni, stále platí, co jsem říkal, že s prací našich ministrů jsem spokojen a žádné změny nechystám,“ zdůraznil. Petříčka kritizuje prezident Miloš Zeman.

V pátek odpoledne před zahájením volby nového předsednictva Hamáček prosadil změnu stanov, která podle něj stranu modernizuje. „Například otevírá otázky, které naši společnost budou otevírat v blízké době - to

znamená dopady digitalizace, jak bojovat s chudobou, jak zajistit to, že za dobře odvedenou práci člověk dostane dobře zapláceno," uvedl nový místopředseda strany Tomáš Petříček. Noví místopředsedové budou ulehčením, přiznal Onderka

Po registraci stanov, které v sobotu sjezd schválil, ČSSD svolá krajské konference, jež pak zvolí členy předsednictva. Snahou je to, aby se tak stalo do konce března, řekl první místopředseda ČSSD Roman Onderka. Uvedl, že se znovuzvoleným předsedou Janem Hamáčkem už probrali, jak by mělo fungovat nově zvolené nejužší vedení strany. Nejprve chce ale spolu s Hamáčkem seznámit se svým plánem čtveřici nově zvolených místopředsedů.

Odkaz

Sociální demokraty povede tandem Hamáček–Onderka. Mezi místopředsedy jsou podle ČTK Petříček a Maláčová

„Bude to ulehčení, protože poslední měsíce jsme to dělali ve dvojici,“ doplnil Onderka. Už v sobotu, kdy se oficiálně stal statutárním zástupcem šéfa strany, ocenil dosavadní spolupráci s Hamáčkem. Nelze podle něj říct, že si s vicepremiérem, kterého vážou i povinnosti ministra vnitra, rozdělí kompetence tak, že organizace strany zbude na něj. Teoreticky by to tak mohlo být, ale některé věci jsou nepřenositelné, míní.

Odkaz

Změna stanov dělá ČSSD pružnější, říká Maláčová. Zrušení kvót jí nevadí

Do květnových evropských voleb chce ČSSD podle nové místopředsedkyně Jany Maláčové, která v sobotu představila programové teze, svolat programovou konferenci. Další dvě nové tváře grémia - Michal Šmarda a Ondřej Veselý novinářům řekli, že se chtějí orientovat na fungování komunální politiky ČSSD, ze které vzešli.

Až na setkání nově koncipovaného předsednictva strany, které převezme kompetence dosavadního širšího ústředního výboru ČSSD, nechá předsednictvo další úpravy chodu strany, jak je nové stanovy udávají. Do předsednictva členy nominují kraje, sbor by měl mít zhruba 60 lidí.

Na chvíli, kdy budou platit nové stanovy, chce nechat Hamáček diskusi o obsazení pátého místopředsednického postu. Jde podle něj o výklad stanov, který připadne novému předsednictvu.

Odkaz

Miloš Zeman slíbil na sjezdu ČSSD, že od něj strana dostane hlas v evropských volbách

ČSSD nebude mít podle stanov, na jejichž registraci mají úřady dva týdny, kvóty pro zastoupení žen na kandidátních listinách do některých voleb a v nejužším stranickém vedení nebude muset být aspoň jedna žena. Zaniklý ústřední výkonný výbor byl dosud nejvyšším stranickým orgánem mezi sjezdy. Novinka podle Hamáčka zvýší akceschopnost strany, umožní například svolat mimořádný sjezd rychleji než dosud, protože delegáti budou voleni na dva roky, odpadne tak svolávání série zasedání základních, okresních a krajských konferencí. Sociální demokracie varuje před „politickými šmejdý“

Sociální demokracie se v sobotu v závěrečném sjezdovém manifestu vymezila vůči „hnutím na jedno použití“ a „politickým šmejdům“, hodlá také mimo jiné prosazovat zkrácení pracovní doby při zachování mzdy či zvyšování podílu občanů na rozhodování. „Demokracii začíná vytlačovat oligarchie. Tomu musíme zabránit, to je úkol pro sociální demokraty,“ uvedla ČSSD v dokumentu.

„Ve společnosti se rozmohli 'šmejdi', kteří jsou ochotni pro zisk podvádět i bezmocné důchodce a prodávat jim bezcenné zboží za horentní sumy. Stejně bezohlední jsou i 'politické šmejdi', hnutí na jedno použití, která pro hlas udělají cokoli. Parazitují na rozporech ve společnosti, ale místo snahy je řešit a mírnit naopak vyvolávají nenávist a strach,“ uvádí se v manifestu.

Odkaz

Bartoš: Žít ve stínu Babiše je pro ČSSD fatální. Z vládní krize nejvíc těží komunisté

Frustrace lidí, kteří se třicet let po sametové revoluci necítí jako její vítězové, ale oběti, pak podle ČSSD vede k volbě radikálních hnutí. V dokumentu také ČSSD uvádí, že chce bezpečné Česko uvnitř EU. Sociální demokraté upozorňují i na to, že ČR v budoucnu významně ovlivní digitalizace a umělá inteligence, která může proměnit společnost více než předchozí průmyslová revoluce. „Pokrok může vést ke svobodě, ale i nevolnictví“

„Technologický vývoj však není samospasitelný, může vést ke svobodě a dobré životní úrovni. Stejně tak ale může vést dokonce až k novodobému nevolnictví,“ píše se v dokumentu.

„Navrhujeme zkrácení pracovní doby při zachování stávající mzdy. Může to znít revolučně, ale stejně zněl před sto lety požadavek na osmihodinovou pracovní dobu nebo pětidenní pracovní týden,“ dodala ČSSD.

Odkaz

ČSSD se zlobí kvůli krachu svých návrhů ve vládě. Koalice ale zůstává, ujišťují politici

Uvádí také, že podporuje vlastenectví, „ne však takové, jaké se vymezuje vůči ostatním. Naše vlastenectví je pozitivní, směřuje k podpoře kultury a kulturního dědictví, vzdělání, českého jazyka nebo krajiny“. Česká

republika má být podle ČSSD vyspělá země, aby „každý člověk dostal důstojnou odměnu za svou poctivou práci a nikdo nebalancoval na hranici chudoby“.

Staronový předseda strany Jan Hamáček již dříve stranu vyzval k většímu sebevědomí a k plnění aktivní funkce jediné levicové strany ve vládě. Obhajoval rozhodnutí strany vstoupit před rokem do vlády s ANO, zmínil například růst platů ve veřejné sféře a minimální mzdy, zvýšení důchodů a zrušení karenční doby. Zároveň upozornil, že sociální demokraté mohou z menšinové vlády s ANO odejít, pokud se hnutí vedené Andrejem Babišem bude sbližovat s pravici.

Hamáček ale také řekl, že dohody uzavřené s ANO se zatím plní a pokud se na tom nic nezmění, bude ČSSD ve vládě pokračovat. Mezi prioritami pro dialog s ANO jmenoval zavedení sektorové daně a progresivní zdanění.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2748509-sjezd-cssd-v-sobotu-dokonci-volbu-radovych-mistopredsedu>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Kauzy, kterým se podle analýzy společnosti Media Tenor loni televize často věnovaly

3.3.2019 ČT 24 str. 09 22:05 Newsroom ČT24

osoba

A teď velmi čerstvá zpráva.

osoba

Ty vole.

osoba

Takže já bych rád se znovu vyjádřil k této kauze.

osoba

...abych na vás mrknul a pro jistotu i levým okem.

Luboš ROSÍ, moderátor

Ano, Čapí hnízdo, Miloš Zeman, kalamity. Nic jiného není v českých zprávách častěji. Důkaz prostřednictvím čísel, Media Tenor si dělal čárky, počítal. A teď je tu velký roční materiál o zpravodajství napříč televizemi a rozhlasem. Četla ho kolegyně Daniela Vlčková, že ano?

Daniela VLČKOVÁ, redaktorka

Ano, je to tak, dobrý večer, začnu třemi konkrétními jmény, Andrej Babiš, Sergej Skripal a Ján Kuciak. Právě s nimi jsou spojené tři kauzy, kterým se podle analýzy společnosti Media Tenor loni televize často věnovaly, jinými slovy, Čapí hnízdo, otrava dvojitého agenta a vražda novináře. Tou vůbec nejprezentovanější událostí ale dál zůstávají uprchlíci v Evropě. Těm, lidově řečeno, diváci zkrátka neunikli. V hlavních zpravodajských relacích na

Nově, Primě i ve veřejnoprávních médiích jim dohromady patřilo skoro 19 hodin vysílání. Čtyřlístek už zmíněných témat pak doplňuje ještě válka v Sýrii a brexit.

Luboš ROSÍ, moderátor

Danielo, dobře, pojďme možná v tom mediálním pokrytí najít nějaký rozdíl mezi stanicemi.

Daniela VLČKOVÁ, redaktorka

Ano, právě u brexitu je vidět největší rozdíl. Jak ukazuje graf, zatímco nejvíc se odchodu Británie z Evropské unie věnovala Česká televize, celých 279 minut, nejméně Prima. Ta mu vyčlenila půl hodinu. Proč, to už vysvětluje děkanka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Alice NĚMCOVÁ TEJKALOVÁ, děkanka **FSV UK**

Když to chcete vysvětlit vlastně divákovi, na kterého cílí komerční televize, tak zaberete zbytečně mnoho času tím, že vysvětlujete něco, co toho diváka úplně nutně nezajímá. Zatímco veřejnoprávní média počítají s tím, že mají diváky a posluchače, v případě Českého rozhlasu, kteří chtějí vědět víc, zajímá je to, na úkor dalších událostí, které pak ty komerční televize mohou zařadit, oddechovějších, negativnějších.

Daniela VLČKOVÁ, redaktorka

A právě negativita u komerčních televizí skutečně vede. Pokud se podíváme na témata obecně, Nova i Prima se ve velkém zaměřují na kriminální činy, kalamity a nehody, pro představu, divákovi Televizních novin by nepřetržitě vysílání o násilných trestných činech zabralo skoro 11 hodin, u Velkých zpráv je to jen o hodinu méně. Naopak Události takovým informacím věnovaly necelých 5 hodin, tedy o polovinu méně času. Ještě doplním, že veřejnoprávní televize vůbec nejvíc informuje o geopolitickém dění.

Luboš ROSÍ, moderátor

Danielo, ještě jeden zajímavý žebříček pro diváky Newsroomu?

Daniela VLČKOVÁ, redaktorka

Ano, ten žebříček ukazuje politiky a političky, o kterých se loni v médiích nejvíce mluvilo. Jsou to už zmíněný Andrej Babiš, Miloš Zeman a Jan Hamáček. Právě premiér hlavu státu i svého koaličního partnera porazil na všech televizních stanicích. U mužů tedy žádné rozdíly. Ty naopak ale můžeme sledovat mezi ženami. Zatímco Česká televize nejvíce zmiňovala Alenu Schillerovou, na Nově vyhrála Theresa Mayová a na Primě Angela Merkelová.

Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert

3.3.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

vef

Seriál Most! na veřejnoprávní České televizi je již minulostí, poslední díl byl odvysílán minulý týden v pondělí. Na serveru Lidovky.cz se nyní k němu vyjádřili mnozí experti.

Například Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** uvedla, že zásluhu na tak vysoké popularitě seriálu má mimo jiné i to, že seriály všeobecně jsou čím dál populárnější. A to nejen na českých stanicích. Souhlasí s ní i zakladatel webu o seriálech Edna.cz Tomáš Vyskočil, který podotkl, že seriály jsou vskutku mnohem sledovanější než dříve. „Nejúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy,“ míní Reifová a zmiňuje například americké fantasy Hra o trůny. Zároveň dodává, že k oblíbeným postavám se lidé vracejí raději, než by

objevovali nové. Vyskočil následně podotýká, že se u nás nyní začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety. Původní text ZDE. Zaměříme-li se na seriál Most!, tak zcela jistě zaujala i jeho komediální forma. Sázka na nekorektní humor. „Říká se, že Češi jsou smějící se bestie a že si dokážou udělat drsný humor sami ze sebe, což není ve světových poměrech obvyklé,“ dodává Vyskočil. On sám si pak nedovede představit, že by takový seriál natočili v Americe. „Možná by vznikl, ale musel by dopadnout nějak pateticky,“ poznamenal. Reifová pak k seriálu dodala, že nejprogresivnější je podle ní to, že černý humor aplikuje na všechny typy aktérů, kteří se tam objevují. Jak zmiňuje, nejsou šetření rasisti, Romové, neziskový sektor, aktivisti, homosexuálové ani homofobové. „Kumulace stereotypů, se kterými tvůrci v seriálu operují, je dost nevídaná,“ uzavřela. K seriálu se pak vyjádřila i romská aktivistka a novinářka Alica Sigmund Heráková. „Most! zobrazuje Romy v rámci komediálního žánru, který má potenciál mít velký divácký dosah. Není to dokument nebo umělecky laděný film. Je to mainstreamový formát, v jehož rámci je zachycena hlubší psychologie romské postavy,“ zkonstatovala k výjimečnosti seriálu, který podle ní otevřel stavidla.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Most-To-by-v-Americe-neslo-rika-o-serialu-expert-572580?utm_source=nm&utm_medium=xml

Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert

3.3.2019 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Seriál Most! na veřejnoprávní České televizi je již minulostí, poslední díl byl odvysílán minulý týden v pondělí. Na serveru Lidovky.cz se nyní k němu vyjádřili mnozí experti.

Například Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** uvedla, že zásluhu na tak vysoké popularitě seriálu má mimo jiné i to, že seriály všeobecně jsou čím dál populárnější. A to nejen na českých stanicích. Souhlasí s ní i zakladatel webu o seriálech Edna.cz Tomáš Vyskočil, který podotkl, že seriály jsou vskutku mnohem sledovanější než dříve.

„Nejúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy,“ míní Reifová a zmiňuje například americké fantasy Hra o trůny. Zároveň dodává, že k oblíbeným postavám se lidé vracejí raději, než by objevovali nové. Vyskočil následně podotýká, že se u nás nyní začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety.

Původní text ZDE.

Zaměříme-li se na seriál Most!, tak zcela jistě zaujala i jeho komediální forma. Sázka na nekorektní humor. „Říká se, že Češi jsou smějící se bestie a že si dokážou udělat drsný humor sami ze sebe, což není ve světových poměrech obvyklé,“ dodává Vyskočil. On sám si pak nedovede představit, že by takový seriál natočili v Americe. „Možná by vznikl, ale musel by dopadnout nějak pateticky,“ poznamenal.

Reifová pak k seriálu dodala, že nejprogresivnější je podle ní to, že černý humor aplikuje na všechny typy aktérů, kteří se tam objevují. Jak zmiňuje, nejsou šetření rasisti, Romové, neziskový sektor, aktivisti, homosexuálové ani homofobové. „Kumulace stereotypů, se kterými tvůrci v seriálu operují, je dost nevídaná,“ uzavřela.

K seriálu se pak vyjádřila i romská aktivistka a novinářka Alica Sigmund Heráková. „Most! zobrazuje Romy v rámci komediálního žánru, který má potenciál mít velký divácký dosah. Není to dokument nebo umělecky laděný film. Je to mainstreamový formát, v jehož rámci je zachycena hlubší psychologie romské postavy,“ zkonstatovala k výjimečnosti seriálu, který podle ní otevřel stavidla.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=191886-most--to-by-v-americe-neslo--rika-o-serialu-expert.html>

Slniečkarka

3.3.2019 ČT 1 str. 02 21:45 168 hodin

Nora FRIDRICHOVÁ, redaktorka

Prezidentské volby na Slovensku a nečekaný zvrat v kampani. Ještě před měsícem se preference kandidátky Zuzany Čaputové pohybovaly někde kolem 10 %. Dnes drtí soupeře jako jednoznačná favoritka. Pětačtyřicetiletá právnička je ve slovenské politice nová. Proslula jako bojovnice s úřady a vlivnými investory za práva lidí. Bude mít Slovensko poprvé prezidentku? Natáčel Martin Mikule.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na prezidentku SR /Progresívne Slovensko/

Dnes jsme přišli odevzdat podpisy, které jsou zapotřebí na kandidaturu na post prezidentky Slovenské republiky. Je jich více než 18 400 a tímto krokem vlastně se oficiálně přihlašuji do soutěže na tento post.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

Raketový růst občanské aktivistky Zuzany Čaputové na cestě do prezidentského paláce. Poté, co se v její prospěch vzdal kandidatury její soupeř Robert Mitrík, je jednoznačnou favoritkou.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

Až daleko za ní zůstávají další 2 kandidáti. Maroš Šefčovič za vládní stranu SMER.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

A někdejší blízký spolupracovník Vladimíra Mečiara, Štefan Harabin.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

Zuzana Čaputová ještě před měsícem outsider voleb není na Slovensku neznámou figurou. Právnička proslula jako bojovnice proti obří skládce, která ohrožovala zdraví obyvatel Pezinku u Bratislavy.

Matuš KOSTOLNÝ, šéfredaktor, Denník N

Byl to případ, do kterého byli zataženi lidé blízcí straně SMER. Dokonce se tam objevoval známý Marian Kočner, který dnes sedí ve vazbě kvůli jiným zločinům, nebo podezření ze zločinů. A mluví se o něj i jako o možném objednateli vraždy novináře Jána Kuciaka.

Martin MIKULE, redaktor

Po 14 letech boje s úřady a vlivnými investory se jí díky rozhodnutí soudního dvora EU uvedl skládce zabránit. V roce 2016 co dostala prestižní Goldmanovu Environmentální cenu přezdívá se jí Nobelovka pro ekologii. Má pověst advokátky lidí, kteří jsou jinak bez šance obstát ve sporech se státní mocí. V organizaci Via Juris pro ni natáčela dokumenty a edukativní spoty v Česku žijící režisérka Zuzana Piussi.

Zuzna PIUSSI, režisérka, dokumentaristka

My jsme v podstatě zkrátka dělali i pro Juris takové krátké videa, aby lidi pochopili jak se mají nějak bránit proti proti státu.

Martin MIKULE, redaktor

Ted' se Čaputová snaží svůj kredit i schopnosti zúročit v kampani.

/ Ukázka /

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na prezidentku SR /Progresívne Slovensko/

Prezident jako autorita jako hlava státu má i formálně pole působnosti. Může se zaujímat o problémy nudí. O křivdy, které se na Slovensku dějí. Tak, jak jsem byla při nich jako advokátka, z pozice prezidentky by se mohla na ně minimálně strhnout mediální pozornost, ale i vyvíjet legitimní tlak na orgány například výkonné moci, aby se dané problémy řešily.

Martin MIKULE, redaktor

Slováci jsou znechucení korupcí a propojením státu s organizovaným zločinem. Kandidátce Čaputové nahrává i situace rok po vraždě novináře Jána Kuciaka.

Matuš KOSTOLNÝ, šéfredaktor, Denník N

Zuzana Čaputová opravdu není spojená tou státní mafii, kterou reprezentuje Fico a jeho lidé. Naopak stála vždy doteď proti té státní mafii. Takže to je velmi silný motivační a akcelerační moment.

Anna ŠIŠKOVÁ, herečka

Má takovou bojovnost v sobě za spravedlnost. Vlastně i proto si myslím, že chce být prezidentkou. Že chce něco změnit.

Martin MIKULE, redaktor

Čaputová se netají tím, že má názorově blízko k současnému prezidentovi Andreji Kiskovi, a že na některé jeho kroky by chtěla navázat.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na prezidentku SR /Progresívne Slovensko/

Zahraniční politika Andreje Kisku, nebo ten trend je mi velmi blízký. Moje nabídka, nebo hodnoty, které vnímám, je určitě proevropská a proatlantická orientace.

Martin MIKULE, redaktor

Kritika EU ale není tématem voleb. Výrazně proevropský je i druhý kandidát s největšími preferencemi, dosavadní eurokomisař Maroš Šefčovič.

/ Ukázka /

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociální věd** UK

To téma Evropské unie nerozděluje tu společnost, tak jako v Česku. U nich v podstatě třeba věkové a vzdělanostní skupiny se na tom členství v Evropské unii shodnou.

Martin MIKULE, redaktor

Soukromí si pětáctýřicetiletá Čaputová hlídá. Je čerstvě půl roku rozvedená. Žije sama se dvěma dospívajícími dcerami. Fotku s novým partnerem jazzmanem Petrem Konečným zveřejnila teprve tento čtvrtek. Není první ženou, která má velkou šanci stát se slovenskou prezidentkou. Shodou okolností s pravidelným intervalem 10 let je už třetí v řadě.

Iveta RADÍČOVÁ, socioložka, bývalá kandidátka na prezidentku SR, premiérka v letech 2010-2012

V roce 99 první pionýrka, která se snažila o prezidentské křeslo byla paní Vášáryová. Získala tehdy něco přes 200 000 hlasů. O 10 let na to se o to pokusila osoba, se kterou si povídáte. Která dokonce byla v druhém kole s 1 000 000 hlasů.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na prezidentku SR /Progresívne Slovensko/

Já osobně se snažím být připravenou kandidátkou a nějakým způsobem nepracuju s tím aspektem ženskosti.

Iveta RADÍČOVÁ, socioložka, bývalá kandidátka na prezidentku SR, premiérka v letech 2010-2012

Co se týká pohlaví, při rozhodnutí na tento post určitě má zastoupení na Slovensku skupina s tradičním viděním postavení rodiny a ta se rozhoduje i rodově v takových otázkách. Doufám, že jsme se posunuli, že tato optika už není taková výrazná.

Martin MIKULE, redaktor

A co říkají Slováci na Čaputové liberální postoje?

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociální věd** UK

Ta velká liberálost je možná její slabina, třeba do druhého kola, protože ano je relativně liberální těch věcí, jako je sňatky gayů a interrupce a podobně. Což může být trochu zneužito v nějaké kampani proti ní.

Martin MIKULE, redaktor

První kolo prezidentských voleb se koná už za 13 dní. Průzkumy dávají Zuzaně Čaputové obrovské šance. Teoreticky může vyhrát už v prvním kole. Když se ale bude konat i kolo druhé a protivníci spojí síly, může být vše jinak.

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociální věd** UK

Ona nemá nic jistého a může třeba klidně vyhrát ze 40 procenty a v druhém kole prohrát, když se za panem Šefčovičem spojí ty konzervativnější síly. Voliči z venkova, pro které je ona moc liberální.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na prezidentku SR /Progresívne Slovensko/

Vůbec to neberu tak, že hotovo. Ještě pořád je všechno otevřené a pořád je co dělat.

Most? To by v Americe nešlo, říká o seriálu expert

3.3.2019 parlamentnilisty.cz str. 00

Seriál Most! na veřejnoprávní České televizi je již minulostí, poslední díl byl odvysílán minulý týden v pondělí. Na serveru Lidovky.cz se nyní k němu vyjádřili mnozí experti.

Například Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** uvedla, že zásluhu na tak vysoké popularitě seriálu má mimo jiné i to, že seriály všeobecně jsou čím dál populárnější. A to nejen na českých stanicích. Souhlasí s ní i zakladatel webu o seriálech Edna.cz Tomáš Vyskočil, který podotkl, že seriály jsou vskutku mnohem sledovanější než dříve.

"Nejúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy," míní Reifová a zmiňuje například americké fantasy Hra o trůny. Zároveň dodává, že k oblíbeným postavám se lidé vracejí raději, než by objevovali nové. Vyskočil následně podotýká, že se u nás nyní začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety.

Původní text ZDE.

Zaměříme-li se na seriál Most!, tak zcela jistě zajala i jeho komediální forma. Sázka na nekorektní humor. „Říká se, že Češi jsou smějící se bestie a že si dokážou udělat drsný humor sami ze sebe, což není ve světových poměrech obvyklé,“ dodává Vyskočil. On sám si pak nedovede představit, že by takový seriál natočili v Americe. "Možná by vznikl, ale musel by dopadnout nějak pateticky," poznamenal.

Reifová pak k seriálu dodala, že nejprogresivnější je podle ní to, že černý humor aplikuje na všechny typy aktérů, kteří se tam objevují. Jak zmiňuje, nejsou šetřeni rasisti, Romové, neziskový sektor, aktivisti, homosexuálové ani homofobové. "Kumulace stereotypů, se kterými tvůrci v seriálu operují, je dost nevídaná," uzavřela.

K seriálu se pak vyjádřila i romská aktivistka a novinářka Alica Sigmund Heráková. "Most! zobrazuje Romy v rámci komediálního žánru, který má potenciál mít velký divácký dosah. Není to dokument nebo umělecky laděný film. Je to mainstreamový formát, v jehož rámci je zachycena hlubší psychologie romské postavy," zkonstatovala k výjimečnosti seriálu, který podle ní otevřel stavidla.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

Foto: Archiv Offroadsafari Popisek: Vznikla seriálová stezka "Dycky Most!", kde průvodci zavedou návštěvníky po stopách seriálu Most!.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Most-To-by-v-Americe-neslo-rika-o-serialu-expert-572580>

V maskérně jsem měla monitor. Na něm byl Dalajláma, seděl ve studiu a čekal na mě

3.3.2019 rozhlas.cz str. 00

Zálety Aleny Zárybnické

Veronika Sedláčková v České televizi strávila nejdelší část svého profesního života. V rozhlase zakotvila v roce 2009 a zůstává mu věrná dodnes.

Narodila se v Jičíně a absolvovala tamní Lepařovo gymnázium. Pak zvolila mezi humanitně zaměřenými vysokými školami katedru žurnalistky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. A už při studiu chodila na brigádu do České televize.

Do České televize jsi nastoupila už při studiu na brigádu a zůstala jsi mnohem déle, než jsi čekala. Kdo ti vlastně řekl o tom, že je v televizi místo, které bys mohla využít?

„Jeden můj příbuzný pracoval v televizi na technickém úseku a tam znali lidi i v budově zpravodajství a věděl, že tam přijímají lidi do takzvané směny, to znamená na takovou černou práci – pomáhat redaktorům a redaktorkám zpravodajství v přípravě zpráv, to znamená nosit jim krabice se záznamy obrázků, které se pak stříhaly do vysílání a všeobecně jsme tak byli k ruce, řekněme. Začala jsem tam pracovat bez větší ambice a plánů.“

Dělala jsi například rozhovor s tibetským Dalajládou. Jak dlouho dopředu jsi věděla, že tě tohle čeká?

„Už si to nepamatuju, to je hodně dávno. Já jsem se na to určitě chystala, ale co si pamatuju z té konkrétní situace, tak byl ten neuvěřitelný stres, který vznikl ne proto, že to byl dalajláma, ale proto, že dalajláma a jeho doprovod přijeli asi o 40 minut dřív a já byla v maskérně. Když maskérka byla tak v polovině, já zjistila, že už tam jsou, protože najednou v maskérně bylo celé vedení České televize. Přišli se zeptat, kdy budu hotová. A

já to nevěděla, takže ten neuvěřitelný tlak vynaložený na nebohou maskérku vedl k tomu, že to nemohla dokončit. A abych toho neměla málo, tak mi pustili v maskérně výstup na obrazovku, abych viděla, jak ve studiu sedí samotný dalajláma, kterému se nikdo nevěnuje a nevyužije příležitost popovídat si s tibetským duchovním. Když jsem přišla, tak jsem se omlouvala a napadlo mě, že jsem možná jediná žena na světě, na kterou čekal dalajláma.“

Jsou zpravodajsky vypjatá období, třeba povodně. Ty jsi je točila v Ústí nad Labem. To je asi taky obrovská zkušenost.

„Když jsem referovala o povodních, tak jsem se vždycky snažila mluvit předtím s těmi lidmi. Tehdy to nebylo tak zařízené, že bych měla na smartphonu Google nebo zpravodajský web a mohla informace shromažďovat a dávat do vysílání z internetu, takže jsem musela mluvit s místními a po telefonu jsem sháněla informace, abych je mohla předat do celostátního vysílání České televize. Nejvíc mě zasáhlo, jak byli ti lidé na nás milí, jak se snažili starat o to, aby nám tam bylo dobře. Takže když jsem byla první večer v Českých Budějovicích, tak lidé byli už evakuovaní, ale někdo nám přinesl vodu a čaj, nebo v Ústí nad Labem bylo skoro 12 metrů vody a tam se jezdilo na lodičkách a každý den ráno a večer tam přijížděl pekař, který nám vozil svoje výrobky a večer to, co navařil. A to bylo opravdu výborné. Dokonce o Vánocích nám celému štábu poslal krabici vánoček. Na novinářské práci cením nejvíc to setkávání s lidmi. Tím člověk nejvíc pozná, kde žije.“

Z České televize jsi odešla v roce 2006, stala ses ředitelkou odboru komunikace Letiště Praha. Cítila jsi, že potřebuješ změnu, nebo bylo těch důvodů víc?

„Těch důvodů bylo víc. Potřeba změny byla jedna z hlavních, protože v České televizi jsem pracovala od 22 let a bylo to jedenáct let, když jsem odcházela a už jsem de facto nevěděla, jestli mě to baví, nebo to dělám, protože jsem na to odkázaná. Je to výborná práce, ale nelituju dne, kdy jsem odešla.“

Na žurnalistice sis vybrala rozhlasovou specializaci a v rozhlasu už desátý rok pracuješ. Tvůj příchod byl stejně radostný, jako začátky v České televizi?

„To bylo úplně jiné, nebylo mi 22 let a měla jsem něco za sebou a už jsem od práce nečekala všechno. Já jsem se do novinářské práce v televizi zamilovala a tehdy jsme byli všichni podobně mladí a nikdo neměl rodiny, takže jsme byli buď v práci, nebo v restauraci, kde jsme se bavili o práci. Už bych na to dneska neměla sílu ani chuť. A když jsem nastupovala do rozhlasu, tak jsem věděla, že chci dělat živé rozhovory, že mě to baví po těch zkušenostech předtím. S tím cílem jsem tam šla, že od toho čekám právě tohle.“

Když jsem si před časem v Záletech povídala s Janem Petránkem, vzpomínal na to, jak komentoval přistání Američanů na Měsíci. Kdybys ze své rozhlasové a televizní práce měla vybrat nějaké téma, které pro tebe bylo přistáním na Měsíci, které by to bylo?

„Vůbec nevím. Pro mě je každé téma tak zajímavé, že mám chuť ho dělat. Mám devizu, že se podílím na výběru témat pro svůj pořad a vybírám je tak, abych věřila tomu, že je potřeba je udělat a odvysílat. Beru to jako práci, která pro mě není ukončená. Nedokážu vybrat jedno téma nebo jednu událost.“

Tvým pořadem je Pro a proti Českého rozhlasu Plus kde jsou dva hosté s rozdílnými názory na určité téma. Co lidi podle tvého názoru rozděluje?

„Nerada bych byla na lidi přísná, jsou vystaveni s nástupem internetu a sociálních sítí neuvěřitelnému množství informací. A podle mě je jen zlomek lidí umí správně vyhodnotit. A podléhají zprávám, které tady cíleně šíří manipulace a propaganda tak, aby zaseli nedůvěru mezi nás ve společnosti. Cíleně tu někdo vytváří pocit, že jsme v ohrožení a svět, jak ho známe, se hroutí a permanentně nás ohrožuje migrace nebo někdo jiný a cílem je, abychom se zase začali zavírat ve svých domech a začali být nedůvěřiví vůči lidem, protože upřímně řečeno, nikdy nebudeme moci žít jinak, než spolu. Takže říkám – pojďme vymýšlet cesty, jak spolu žít a ne propagovat cesty, jak se rozdělovat.“

Na závěr nesmí chybět tradiční štafeta otázek. Minule tu se mnou byl režisér a herec Jan Kačer a tady je jeho otázka pro tebe. „Jaký dar byste si představovala, kdybyste se nemusela na nic ohlížet? Co byste skutečně chtěla, aby to vaše ženské srdce potěšilo.“

„Aby mě poslouchal, co říkám, to by mě potěšilo. A aspoň pětidenní pobyt, kde by se o mě od rána do večera někdo staral, a měla bych čas na knížky.“

URL| <https://pardubice.rozhlas.cz/v-maskerne-jsem-mela-monitor-na-nem-byl-dalajlama-sedel-ve-studiu-a-cekal-na-me-7775745>

V maskéřně jsem měla monitor. Na něm byl Dalajláma, seděl ve studiu a čekal na mě

3.3.2019 ČRo - pardubice.cz str. 00 Společnost

Veronika Sedláčková v České televizi strávila nejdelší část svého profesního života. V rozhlase zakotvila v roce 2009 a zůstává mu věrná dodnes.

Narodila se v Jičíně a absolvovala tamní Lepařovo gymnázium. Pak zvolila mezi humanitně zaměřenými vysokými školami katedru žurnalistky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. A už při studiu chodila na brigádu do České televize.

Do České televize jsi nastoupila už při studiu na brigádu a zůstala jsi mnohem déle, než jsi čekala. Kdo ti vlastně řekl o tom, že je v televizi místo, které bys mohla využít?

„Jeden můj příbuzný pracoval v televizi na technickém úseku a tam znali lidi i v budově zpravodajství a věděl, že tam přijímají lidi do takzvané směny, to znamená na takovou černou práci – pomáhat redaktorům a redaktorkám zpravodajství v přípravě zpráv, to znamená nosit jim krabice se záznamy obrázků, které se pak stříhaly do vysílání a všeobecně jsme tak byli k ruce, řekněme. Začala jsem tam pracovat bez větší ambice a plánů.“

Dělala jsi například rozhovor s tibetským Dalajládou. Jak dlouho dopředu jsi věděla, že tě tohle čeká?

„Už si to nepamatuju, to je hodně dávno. Já jsem se na to určitě chystala, ale co si pamatuju z té konkrétní situace, tak byl ten neuvěřitelný stres, který vznikl ne proto, že to byl dalajláma, ale proto, že dalajláma a jeho doprovod přijeli asi o 40 minut dřív a já byla v maskéřně. Když maskérka byla tak v polovině, já zjistila, že už tam jsou, protože najednou v maskéřně bylo celé vedení České televize. Přišli se zeptat, kdy budu hotová. A já to nevěděla, takže ten neuvěřitelný tlak vynaložený na nebohou maskérku vedl k tomu, že to nemohla dokončit. A abych toho neměla málo, tak mi pustili v maskéřně výstup na obrazovku, abych viděla, jak ve studiu sedí samotný dalajláma, kterému se nikdo nevěnuje a nevyužije příležitost popovídat si s tibetským duchovním. Když jsem přišla, tak jsem se omlouvala a napadlo mě, že jsem možná jediná žena na světě, na kterou čekal dalajláma.“

Jsou zpravodajsky vypjatá období, třeba povodně. Ty jsi je točila v Ústí nad Labem. To je asi taky obrovská zkušenost.

„Když jsem referovala o povodních, tak jsem se vždycky snažila mluvit předtím s těmi lidmi. Tehdy to nebylo tak zařízené, že bych měla na smartphonu Google nebo zpravodajský web a mohla informace shromažďovat a dávat do vysílání z internetu, takže jsem musela mluvit s místními a po telefonu jsem sháněla informace, abych je mohla předat do celostátního vysílání České televize. Nejvíc mě zasáhlo, jak byli ti lidé na nás milí, jak se snažili starat o to, aby nám tam bylo dobře. Takže když jsem byla první večer v Českých Budějovicích, tak lidé byli už evakuovaní, ale někdo nám přinesl vodu a čaj, nebo v Ústí nad Labem bylo skoro 12 metrů vody a tam se jezdilo na lodičkách a každý den ráno a večer tam přijížděl pekař, který nám vozil svoje výrobky a večer to, co navařil. A to bylo opravdu výborné. Dokonce o Vánocích nám celému štábu poslal krabici vánoček. Na novinářské práci cením nejvíc to setkávání s lidmi. Tím člověk nejvíc pozná, kde žije.“

Z České televize jsi odešla v roce 2006, stala ses ředitelkou odboru komunikace Letiště Praha. Cítila jsi, že potřebuješ změnu, nebo bylo těch důvodů víc?

„Těch důvodů bylo víc. Potřeba změny byla jedna z hlavních, protože v České televizi jsem pracovala od 22 let a bylo to jedenáct let, když jsem odcházela a už jsem de facto nevěděla, jestli mě to baví, nebo to dělám, protože jsem na to odkázaná. Je to výborná práce, ale nelituju dne, kdy jsem odešla.“

Na žurnalistice sis vybrala rozhlasovou specializaci a v rozhlase už desátý rok pracuješ. Tvůj příchod byl stejně radostný, jako začátky v České televizi?

„To bylo úplně jiné, nebylo mi 22 let a měla jsem něco za sebou a už jsem od práce nečekala všechno. Já jsem se do novinářské práce v televizi zamilovala a tehdy jsme byli všichni podobně mladí a nikdo neměl rodiny, takže jsme byli buď v práci, nebo v restauraci, kde jsme se bavili o práci. Už bych na to dneska neměla sílu ani chuť. A když jsem nastupovala do rozhlasu, tak jsem věděla, že chci dělat živé rozhovory, že mě to baví po těch zkušenostech předtím. S tím cílem jsem tam šla, že od toho čekám právě tohle.“

Když jsem si před časem v Záletech povídala s Janem Petránkem, vzpomínal na to, jak komentoval přistání Američanů na Měsíci. Kdybys ze své rozhlasové a televizní práce měla vybrat nějaké téma, které pro tebe bylo přistáním na Měsíci, které by to bylo?

„Vůbec nevím. Pro mě je každé téma tak zajímavé, že mám chuť ho dělat. Mám devizu, že se podílím na výběru témat pro svůj pořad a vybírám je tak, abych věřila tomu, že je potřeba je udělat a odvysílat. Beru to jako práci, která pro mě není ukončená. Nedokážu vybrat jedno téma nebo jednu událost.“

Tvým pořadem je Pro a proti Českého rozhlasu Plus kde jsou dva hosté s rozdílnými názory na určité téma. Co lidi podle tvého názoru rozděluje?

„Nerada bych byla na lidi přísná, jsou vystaveni s nástupem internetu a sociálních sítí neuvěřitelnému množství informací. A podle mě je jen zlomek lidí umí správně vyhodnotit. A podléhají zprávám, které tady cíleně šíří manipulace a propaganda tak, aby zaseli nedůvěru mezi nás ve společnosti. Cíleně tu někdo vytváří pocit, že jsme v ohrožení a svět, jak ho známe, se hroutí a permanentně nás ohrožuje migrace nebo někdo jiný a cílem je, abychom se zase začali zavírat ve svých domech a začali být nedůvěřiví vůči lidem, protože upřímně řečeno, nikdy nebudeme moci žít jinak, než spolu. Takže říkám – pojďme vymýšlet cesty, jak spolu žít a ne propagovat cesty, jak se rozdělovat.“

Na závěr nesmí chybět tradiční štafeta otázek. Minule tu se mnou byl režisér a herec Jan Kačer a tady je jeho otázka pro tebe. „Jaký dar byste si představovala, kdybyste se nemusela na nic ohlížet? Co byste skutečně chtěla, aby to vaše ženské srdce potěšilo.“

„Aby mě poslouchal, co říkám, to by mě potěšilo. A aspoň pětidenní pobyt, kde by se o mě od rána do večera někdo staral, a měla bych čas na knížky.“

URL| <http://pardubice.rozhlas.cz/v-maskerne-jsem-mela-monitor-na-nem-byl-dalajlama-sedel-ve-studiu-a-cekal-na-me-7775745>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

ČRo - pardubice.cz (*Společnost*), ČRo - pardubice.cz (*Společnost*)

Čím Čechy uhranul Most!. Politicky nekorektní seriál očima expertů

3.3.2019 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Kultura

Petra Šimůnková

Komediální televizní hit Most! skončil, ale mluvit se o něm bude ještě hodně dlouho. Čím to, že si takovou pozornost získalo právě dílo, jež se nebojí dělat si legraci z nás všech? Jak jsou na tom ostatní české seriály a dočkali jsme se pořadu, který může měnit náš svět?

Satirický seriál Most!, jehož poslední díl tento týden odvysílala Česká televize, lámal rekordy. Každý díl zhlédlo v průměru jeden a půl milionu diváků, což z něj dělá jeden z neúspěšnějších seriálů veřejnoprávní stanice posledních let. Ve sledovanosti předběhl Čtvrtou hvězdu, Dabing Street nebo Trpaslíka. Výjimečný je také z hlediska odložené a internetové sledovanosti, tedy pozdějšího zhlédnutí mimo vysílací čas, jež navýšila živé sledování o téměř padesát procent. Proč oslovil takové množství diváků zrovna tento zcela politicky nekorektní seriál, jenž se nebojí dělat si legraci z Romů i transsexuálů a průmyslový Most popisuje jako místo, „kde se bojí bílí černých, hloupí chytrých, Češi Němců, muži žen, heterosexuálové transsexuálů, Mostečáci Litvíňáků“?

Zásluhu na tom má hned několik faktorů. Za prvé jsou seriály čím dál tím populárnější. A to nejen na českých stanicích, připomíná Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistky **Fakulty sociálních věd** s tím, že například v žebříčku sledovanosti internetové televize Netflix je celovečerní film Roma, jeden z kandidátů na letošního Oscara za nejlepší snímek, až na jedenácté příčce. Ty první obsazují právě seriály nebo talkshow.

„Když to srovnáme se situací před deseti lety, jsou seriály mnohem sledovanější než dříve,“ navazuje Tomáš Vyskočil, zakladatel webu o seriálech Edna.cz a autor čerstvě vydané knihy 200 nejlepších seriálů všech dob, který o dnešní době mluví jako o zlatém věku seriálů. Odkazuje tak nejen k tomu, že seriály mají čím dál tím širší obecenstvo, což pozoruje na svém webu, ale i k narůstající produkci komerčních a veřejnoprávních televizí. Úspěšné seriály především ze Spojených států nacházely cestu k českým divákům hlavně ilegální cestou přes internet. Webové platformy ještě posílil nástup takzvaných streamovacích služeb, jako je zmiňovaný americký Netflix nebo HBO Go či český Stream.cz. Televizní producenti tak stáli před otázkou, jak odliv diváků zastavit.

„V prostředí formovaném tímto tlakem se zjistilo, že neúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy,“ vysvětluje Reifová. „Příběhy, které se neodbudou jednorázově, ale jsou kontinuální a repetitivní.“

Televizního diváka tyto formáty nejen kotví v čase, ale také ho nutí se k televizi pravidelně vracet. Aby si seriály diváka udržely, potřebují také silný a dostatečně vnitřně členitý příběh, připomíná Reifová. Příkladem takového seriálu je podle ní americké fantasy Hra o trůny, jehož děj je natolik komplikovaný, že si dokáže udržet divákovu zvědavost až do posledního dílu. Podle Reifové pomáhá i jejich klipovitost, tedy délka a způsob vyprávění příběhu, která je atraktivní zejména pro mladší diváky. Kratší stopáž totiž vyvolává v divákovi dojem, že je sledování časově méně náročné než u klasického filmu. Na druhou stranu může vést k takzvanému „binge watching“, tedy způsobu konzumace seriálů, kdy divák za víkend zhlédne celou sérii o několika epizodách najednou. I seriály s delší stopáží si však mohou diváka udržet. „K oblíbeným postavám se lidé vracejí raději, než objevují ty nové,“ připomíná Vyskočil.

Oblíbenost seriálů má i česká kulturní specifika, která objasňují, proč právě Most!, jenž proslul hláškami jako „Dycky Most“ nebo „On není rasista, on je jenom debil“, vyvolává v divácích, kteří normálně seriály ani nesledují, takové nadšení.

Most! navazuje na české komediální seriály, jako jsou Kosmo, Trpaslík, Čtvrtá hvězda, Okresní přebor, Dabing Street nebo třeba Vodníci, jež podle Reifové spadají do kvalitní seriálové tvorby vzniklé po roce 2010. „V 90. letech se česká televizní tvorba vyrovnávala s přejímáním a adaptací žánrů, které se u nás předtím netočily a nebyly ani známé,“ vysvětluje. V té době u nás vznikalo jen malé množství originální produkce a většina seriálů se přejímala ze zahraničí. Stačí připomenout například seriály Dallas, Dynastii, Beverly Hills 90210 nebo Melrose Place. „Po roce 2000 se objevila generace televizní tvorby, která se tyto druhy seriálů pokoušela vyrábět sama. Začalo to seriály Rodinná pouta a Ulice.“

Seriál do značné míry stojí na svébytném vyprávění o tom, co v roce 2019 obnáší být transsexuálem.

Právě před deseti lety nastal v české seriálové tvorbě významnější obrat. Kromě mainstreamových seriálů pro masu, jako jsou nekonečné seriály nebo klasické kriminálky, začali tvůrci přicházet i s takovými, jež mají hlubší společenský přesah.

„I u nás se teď začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety a výběr je najednou velký,“ souhlasí Vyskočil a odkazuje tak k fenoménu takzvané quality TV, na kterou si televizní diváci u nás museli počkat.

Takto nazývaná televizní produkce je charakteristická nejen větší finanční náročností, ale také obsahovým přesahem, který nemá za cíl diváky jen pobavit, ale nutí je nad sdělením a jednotlivými postavami přemýšlet. K nám ze Spojených států, kde má své kořeny, přišla s více než dvacetiletým zpožděním. Proč potřebujeme komedii

Druhým faktorem, který je mimo stoupající popularitu seriálů a kvalitnější produkci zodpovědný za úspěch seriálu Most!, je jeho komediální forma. I přesto, že Most! pojednává o palčivých tématech, jako jsou vyloučené lokality, chudoba nebo problematika transgenderu, je to právě jeho sázka na nekorektní humor, která z něj činí na české poměry tak jedinečný televizní počín.

„Říká se, že Češi jsou smějící se bestie a že si dokážou udělat drsný humor sami ze sebe, což není ve světových poměrech obvyklé,“ připomíná Vyskočil a poukazuje tak na skutečnost, že čím více půjdeme na západ, tak to s politickou nekorektností bude slabší a že podobný seriál by nemusel projít všude stejně hladce jako u nás.

Michal Isteník s Martinem Hoffmanem v seriálu Most!

„U nás je velký odpor k patosu,“ připojuje Reifová. „Pokud chceme předat nějakou hodnotu, ať už uměleckou, nebo společenský koncept, jako je například rasismus, musí to mít formu komedie,“ dodává a doplňuje, že do tohoto žánru se řadily i filmy, které se v 90. letech vyrovnávaly s komunistickou minulostí. „Tak například Pelíšky – ty jako by předestíraly to, že pokud má česká společnost něco strávit, tak to musí být komedie.“

Českým divákům komediální žánr zkrátka vyhovuje – alespoň ve chvíli, kdy má mít dílo nějaký přesah. „Patos, moralizování, poučování, mentorské předkládání hodnot, to v české kultuře neprojde,“ tvrdí Reifová. „Možná to může mít souvislost s direktivním řízením společnosti před rokem 1989 v alergii na vážnost a nedostatek odstupu.“

Že je humor při řešení závažných témat české kulturní a společenské specifikum, potvrzuje i Vyskočil: „Nedovedu si představit, že by takový seriál natočili v Americe. Možná by vznikl, ale musel by dopadnout nějak pateticky.“

Humor je jedním z klíčových faktorů úspěchu nejnovějšího díla tvůrčího dua scenáristy Petra Kolečka a režiséra Jana Prušinovského, kteří na české obrazovky přinesli i jiné komediální seriály, jako jsou Čtvrtá hvězda nebo Okresní přebor.

„Mně to vždycky v životě fungovalo, když jsem se k věcem postavil s humorem,“ řekl režisér Prušinovský, jenž se scenáristou Kolečkem spolupracuje už na několikátém projektu, v rozhovoru o seriálu Most! na romské zpravodajské televizi Romea.tv. A funguje to nejen u něj, ale také u velké spousty diváků.

„Nejprogresivnější je na seriálu asi to, že černý humor aplikuje na všechny typy aktérů, kteří se tam objevují,“ míní Reifová. „Nešetří rasisty, Romy, neziskový sektor, aktivisty, homosexuály ani homofoby. Kumulace stereotypů, se kterými tvůrci v seriálu operují, je dost nevídaná.“

Tomáš Vyskočil vidí přesah seriálu Most! ve schopnosti tvůrčí dvojice opustit příjemný „hřejivý pelíšek“, tedy záměrnou nekonfliktnost a korektnost, se kterou jsme se do této chvíle potkávali u většiny českých seriálů.

Ne všem se však Most! svou komediální formou trefil do noty. Některé uráží jeho vulgárnost, některým zase nepříjde v pořádku pojednávat o vážných tématech formou místy až drsné satiry. I takovýto komentář se objevil pod facebookovým příspěvkem České televize, jenž lákal diváky na další díly: „Divím se, že to veřejnoprávní televize vůbec vysílá, a ještě k tomu před desátou. Za chvíli se bude vysílat porno k sobotnímu obědu, ne?“ podělil se jeden z uživatelů sociální sítě.

„Myslím si, že tvůrci chtěli v první chvíli natočit zábavný seriál a rozhodli se pustit do citlivého tématu. Nemyslím si ale, že by překročili hranici,“ brání Vyskočil seriál před argumenty, zda v některých scénách či u některých postav nešli tvůrci s humorem za hranu, a připomíná, že u zábavních a komediálních formátů platí pravidlo: čím větší extrém, tím lépe. Na jeho stranu se staví i romská aktivistka a novinářka Alica Sigmund Heráková, která letos plánuje spuštění romské internetové televize.

Ludkova exmanželka Ilona s přítelem. Seriál Most! (2019).

„Patřím mezi velké fanoušky, protože mám ráda hraniční humor. Jsem typ diváka, co má rád věci, které jdou přes hranu,“ vysvětluje Heráková. „Zároveň ale rozumím tomu, že Most! nejde všem takzvaně do vkusu, a také Romům, kteří se vůči němu vymezují.“ Zafungovala i citlivá témata

Třetí faktor, který stojí za úspěchem Mostu!, je samotný výběr témat, se kterými se v sérii pracuje a která jsou pro českou společnost do jisté míry citlivá – především vztah většinové společnosti a romské menšiny. Seriál je podle Herákové výjimečný tím, že pracuje s romskou postavou jinak, než bylo doposud zvykem. „Most! zobrazuje Romy v rámci komediálního žánru, který má potenciál mít velký divácký dosah. Není to dokument nebo umělecky laděný film. Je to mainstreamový formát, v jehož rámci je zachycena hlubší psychologie romské postavy,“ vysvětluje, proč je podle ní seriál v české televizní tvorbě tak výjimečný. Poukazuje mimo jiné na to, že romské postavy v Mostu! jsou většinou nositeli pozitivních vlastností.

Nedostatečná reprezentace Romů v českém televizním prostředí trápila i scenáristu Jana Prušinovského, který na Romea.tv řekl: „Mojí ambicí bylo dostat Romy do primetimu České televize, protože jsem si říkal: To jsou tak živí lidé, prostě patří do naší společnosti. Proč hrají jen v uměleckých filmech?“ Romská postava Franty, kterou ztvárnil herec Zdeněk Godla, je v rámci českého seriálového a filmového prostředí skutečně výjimečná. Nejen že je téměř jako jediná v seriálu kladná, ale také není vystavěna na zaběhlých stereotypch a předsudcích.

V rámci debat, jež odstartovaly v podstatě hned po odvysílání prvního dílu a které se podle Reifové vyrovnají jen těm, které nastaly po repríze socialistického seriálu 30 případů majora Zemana, se ale mluví i o tom, zda seriál svým vyzněním stereotypy a předsudky týkající se nejen Romů, ale i transsexuálů, nezaměstnaných a sociálně vyloučených jen nepotvrzuje.

„Když se člověk podívá na podrobnější mechanismus, jak humor v seriálu funguje, tak bych řekla, že to stereotypy neprohlubuje,“ míní Reifová. Podle ní je třeba sledovat, jak jsou nekorektní dialogy distribuované po jednotlivých typech postav. „Když postava, která je primárně trouba, říká věc X, tak se nejedná o prohlubování teze X. Je totiž navázaná na velmi problematickou postavu.“

Skládka a Čočkin. Seriál Most! (2019).

Záleží však na tom, kdo se na seriál dívá a jak nad ním přemýšlí, připomíná Heráková. „Lidé, kteří čtou mezi řádky a rozumí nadsázce, chápou, že se koukají na komediální žánr, a předsudky jim to neprohloubí,“ míní. Zároveň však připouští, že seriálu chybí hlubší kontext, což u některých diváků může mít zcela opačný efekt. „Musí se mluvit o tom, proč se to děje, proč nejsou lidé zaměstnaní, že za to můžou bariéry ve vzdělávání a tak dále,“ přemítá Heráková o chybějícím kontextu.

V debatách se objevila i otázka, zda seriál může náš svět změnit – třeba soužití Čechů a Romů nebo pohled na transsexuály. „Nebylo by správné na seriál přenášet odpovědnost, kterou mají mít jiné instituce a aktéři, politikové a jejich voliči,“ připomíná Reifová. „Pokud společenská změna nenastane, nemůžeme to přičítat tomu, že seriál nezafungoval. My jsme nezafungovali.“

Přestože seriál nemůže mít až „revoluční společenský potenciál“, jak říká Vyskočil, může změnit vnímání jednotlivých diváků. A to je přece to nejlepší, co se může v populární kultuře stát, souhlasí Reifová.

Ať už si divák ze seriálu Most! odnese cokoli, jedno mu upřít nelze. Diváci se dočkali seriálu, který do veřejného prostoru přinesl témata, o nichž se dosud mluvilo jen okrajově nebo v rámci specifických žánrů. Stačí připomenout například seriál České televize Lynč, jenž běžel v průběhu několika týdnů před premiérou Mostu! a který s romskou tematikou také pracoval. U diváků však tak velký ohlas neměl – epizody sledovalo průměrně jen půl milionu lidí.

„Seriál Most! otevřel stavidla,“ míní Heráková. Jaký bude mít reálný dopad a zda se i po jeho skončení budou lidé hrdě hlásit ke svému vnitřnímu Mostečkovi a debatovat o do této chvíle zapomenutém hornickém městě, které hlášku „Dycky Most“ vzalo za vlastní, jisté není.

Stoprocentně jistá je ale skutečnost, že se po dlouhé době na obrazovky Čechů dostal seriál, který má vtip, lehkost, nadsázku, ale hlavně velký společenský přesah, jenž otevírá prostor pro zlepšování stávající situace. A to nejen v Mostě.

I když u nás Čechů patos prý nefunguje, po odvysílání posledního, osmého dílu se možná vyplní slova scenáristy Jana Prušinovského, která pronesl v rozhovoru na Romea.tv: „Byl bych rád, kdyby to ve výsledku mělo efekt zklidnění. Proto jsem ten seriál dělal. Pořád si myslím, že všichni jsme si rovni. Nikdo není víc a nikdo není míň.“

URL| https://www.lidovky.cz/kultura/cim-si-cechy-ziskal-most-politicky-nekorektni-serial-ocima-expertu.A190228_212022_In_kultura_ele

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

lidovky.cz

Rozhovor s moderátorkou Českého rozhlasu Veronikou Sedláčkovou

3.3.2019 ČRo Pardubice str. 01 09:04 Zálety Aleny Zárybnické

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Pěkné dopoledne od mikrofonu Českého rozhlasu přeje Alena Zárybnická. Moc mě těší, že se dneska můžu díky Záletům potkat se svou bývalou kolegyní z České televize, dnes moderátorkou Českého rozhlasu.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Vždycky jeden týden jsem moderovala a druhý jsem točila.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Veronika Sedláčková právě v České televizi strávila nejdelší čas svého profesního života. Už na žurnalistice vlastně studovala rozhlasovou specializaci a právě rozhlasu, kde zakotvila v roce 2009, zůstává věrná do dnes. K němu vedla cesta ale přes řekněme druhý břeh, kdy Veronika Sedláčková byla ředitelkou komunikace ve státním podniku Letiště Praha a taky přes soukromé televize, přes Novu a dneska už neexistující Z1. Drápek zaseknutý v televizním prostředí ale zůstává pořád. Na televizi NOE moderuje Veronika Sedláčková pořad, který se jmenuje v souvislostech.

/ Písnicka /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Veronika Sedláčková se narodila v Jičíně, absolvovala tamní Lapařovo gymnázium, které je mimochodem sedmou nejstarší střední školou v českých zemích. Pak zvolila mezi humanitními zaměřenými vysokými školami katedru žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a už při studiu chodila na brigádu v uvozovkách do České televize a tam jsme se taky od roku a tuším, že 1996 v mém případě po rok tedy 2006 potkávali. Dobré dopoledne Veroniko, jsem ráda, že jsi přijala mé pozvání teď do rozhlasu.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Dobrý den, díky za pozvání.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Nedávno jsem si tady povídala s herečkou Janou Plodkovou, která se vlastně taky narodila v Jičíně a taky absolvovala tamní gymnázium a vyprávěla mi o tom, jak divoké dítě byla, ale tebe já si osobně spíš představím nad nějakou knížkou, je to tak?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Je to tak, já jsem, když jsem byla dítě, tak jsem si hodně četla, tak jsem si utíkala do toho světa knížek a úplně divoká jsem nebyla. Ono to teď skoro vypadá, že všechny slavné ženy lezly po stromech a hrály fotbal, tak já neříkám, že jsem jaksi nikdy nehrála s klukama u nás před domem fotbal nebo, že jsem si s nimi neužila nějaké té zábavy, která nebyla jenom u knížek, ale rozhodně knížky to vyhrávaly.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A když mluvíme tedy o Janě Plodkové co by absolventce a rodačce ze stejného města, nelákalo tě někdy herectví třeba Lidová škola umění?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Ne ne nelákala, já jsem vždycky byla sama za sebe, nikdy mě nelákalo. Já jsem vždycky byla sama za sebe, nikdy mě nelákalo to, že bych vzala roli a že bych se vtělila do někoho jiného. Mimochodem co se týká Jany Plodkové, tak to je docela zajímavá věc, protože já znám její rodinu hlavně, protože ona už je o něco mladší než já a pamatuju si, že, když jsem chodila do tanečních v Jičíně, tak mi její maminka šila několikery šaty. Ona je velice šikovná. Takže jsme tam chodily a pamatuju si na Janu, která byla tehdy dítě, jak se tam, jak se okolo ochomýkala, takže ten svět je opravdu malý.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A zvlášť milých východočechů, se kterými já mám tu možnost, že se tady v Českém rozhlase můžu potkávat. Ty jsi chtěla studovat původně filozofii a někde v nějakém rozhovoru jsi napsala, že pak náhodou zvítězila žurnalistika. Co to bylo za náhodu?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Náhoda, no já už teď moc na náhody nevěřím. Myslím si, že to tak bylo zařízené, ale filozofii jsem chtěla studovat proto, že jsem chtěla být spisovatelkou, to byl, takový ten dávný dětský sen, že něco vystuduju a budu spisovatelkou jo. Takže já jsem se vlastně dala přihlášku na filozofickou fakultu na češtinu, chtěla jsem filozofii, což těsně po roce 89 nebylo úplně možné, protože kdo by jí učil, že Marxleninismus tehdy čerstvě položený a nebylo příliš mnoho lidí, kteří by na tu filozofii tehdy, alespoň já si to tak vysvětluju docházeli, aby vysvětlovali, co je to skutečně filozofie. Takže mně nabídli jako alternativu češtinu, slovenštinu neučitelskou, tak já jsem to šla zkusit a vedle jsem si vzala přihlášku na žurnalistiku, protože mi to přišlo dost blízko té spisovatelce. No, a když jsem se dostala na žurnalistiku, tak mi to přišlo jako vyrozumění první z těch vysokých škol, kam jsem to zkoušela. Mimo to ještě to byla Pedagogická fakulta v Praze. No a ta filozofie ta mi přišla až v srpnu tuším, takže, že ano a já jsem si tehdy neuměla představit, že budu dělat dvě vysoké školy najednou, možná to byla chyba nevím, ale možná ne, asi to tak bylo zařízené.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Tak jsi někde říkala, že nemáš žádný větší plán na víc let dopředu a že se necháváš vést, to vlastně souvisí s tím, o čem mluvíme.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

To souvisí s vírou, ano, ano, já se nechávám vést, ne že bych byla úplně bez plánu, já třeba plánuju, teď už mám rozplánováno, tak jak jsem nikdy nemívala v životě, možná to souvisí s tím, že jsem externistka, takzvaná OSVČ, to znamená, že mám víc úvazků ne jenom v Českém rozhlase, teď konkrétně v Českém rozhlase Plus, takže, když mi přijdou nějaké zajímavé nabídky, tak je přirozeně do toho kalendáře zahrnu a nějak se tím řídím. Ale co chci říci je, že nejsem urputná a nejdu jenom za jednou cestou nebo za jedním cílem nebo jedinou cestou a nechávám se oslovovat a zatím se mi to vždycky vyplácelo, protože to co mi přichází do cesty, jsou často nové zkušenosti, nové výzvy a to myslím je k nezaplacení.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Veronika Sedláčková do České televize nastoupila už v době studií na žurnalistice na klasickou řekněme studentskou brigádu a vydržela mnohem déle, než sama čekala. Kdo ti vlastně Veroniko řekl o tom, že Česká televize shání helfry v uvozovkách, že je tam místo, které by si mohla jako tu studentskou brigádu využít?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

No, jeden můj příbuzný pracoval v televizi, tehdy na technickém úseku, takže tam samozřejmě znal lidi i v té OTNC jak se říká, tedy v té budově zpravodajství a věděl, že tam přijímají lidi do takzvané směny, to znamená na takovou černo práci řekněme, pomáhat kolegům, tehdy jsem si ještě neodvážila říkat kolegyním nebo kolegům, ale pomáhat tedy redaktorům a redaktorkám zpravodajství České televize v přípravě zpráv. To znamená /nesrozumitelné/, tehdy jsme ještě byli analogoví, takže se nosily ty krabice se záznamy a archivy obrázků, které se pak stříhaly do vysílání a všeobecně jsme tak byli k ruce řekněme ve směně. Takže tak jsem se o tom dozvěděla, no a začala jsem tam pracovat bez nějaké větší ambice, bez nějakých větších plánů opět.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A zůstala si vlastně mnohem déle, než se tehdy původně čekalo. Když jsem probírala věci a vzpomínala na tvou práci v České televizi, když už si dávno nebyla tou, která pomáhala, ale tou které měl někdo další pomáhat. Například si dělala rozhovor s tibetským Dalajlámou. Jak dlouho dopředu si věděla, že tě tohle téma čeká?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Já už si to nepamatuju, to je jako hodně dávno, jak dlouho jsem věděla, že budu točit rozhovor s Dalajlámou, někdo mi to určitě řekl. Já jsem se na to určitě chystala, ale co si pamatuju z té konkrétní situace, tak byl ten neuvěřitelný stres, který vznikl ne proto, že by to byl Dalajláma, ale protože Dalajláma plus jeho doprovod přijeli

asi o 40 minut dřív a já jsem byl tou dobou v maskérně a maskérka mě líčila a jaksi měla nalíčeno tak zhruba polovinu, ano a já jsem tedy zjistila, že jsou tam, protože tam najednou v té maskérně bylo celé vedení České televize, které šlo přivítat toho Dalajlámu, zeptat se jaksi kdy budu hotová. A já jsem to nevěděla, takže ten neuvěřitelný tlak na tu nebohou maskérku vynaložený vedl k tomu, že za boha nemohla dokončit. A abych toho neměla málo, tak mi pustili v té maskérně výstup do monitoru nebo obrazovky, která tam tehdy byla, už nevím, jak to tam je, asi tam nějaký výstup ze studií je, abych viděla, jak ve studiu sedí samotný Dalajláma, kterému se nikdo nevěnuje.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A čeká na Veroniku Sedláčkovou.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Nikdo prostě nevyužije příležitosti popovídat si s tibetským duchovním a on tam seděl v té židli a tak se různě jako točil, tak já předpokládám, že meditoval, já tou dobou tedy určitě ne. Tak jestli jsem si od té chvíle slibovala nějaký výraznější duchovní zážitek, tak to byl neuvěřitelný stres a já jsem tam tedy příběhla a myslím, že ještě jedno oko nebylo vůbec jaksi dodělané a když jsem přišla, tak jsem se samozřejmě omlouvala a napadlo mě, že možná jsem žena na světě jediná, na kterou Dalajláma čekal zhruba 20 minut, protože zkrátka maskérna nepočkala a říkám, to ten výstup, to si do dnes zapamatuju, jak tam sedí v té modré vaně studia Dalajláma a na té židli čeká, až já přijdu.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Dalajláma čekající na Veroniku Sedláčkovou. Jsou ale situace, vypjatá období obecně zpravodajsky vypjatá období velké průšvihy, třeba živelné katastrofy. Ty jsi točila původně v Ústí nad Labem, taky asi obrovská zkušenost?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Já, když jsem referovala o těch povodních, tak jsem se vždycky snažila mluvit předtím s těmi lidmi. Ono taky tehdy to nebylo, řekněme si před 16 lety tak zařízené, že bych měla na Smartphonu Google nebo nějaký zpravodajský web a mohla ty informace shromažďovat a dávat je do vysílání z internetu, takže já jsme musela s těmi místními mluvit, abych věděla, co se děje a také jsem po telefonu sháněla informace, abych je mohla předat do toho celostátního vysílání České televize a je hodně zajímavé, že to mě zasáhlo nejvíc, jak byli ti lidé neuvěřitelně milí na nás. Jak se dokonce snažili starat o to, aby nám tam bylo dobře, takže, když jsem třeba byla v těch Českých Budějovicích ten první večer tuším, tak to bylo na jednom z těch sídlišť u řeky, kde už se ta voda zvedala a ti lidé byli evakuováni, no a ještě tam přišli lidé, kteří nám nesli třeba čaj nebo, když jsme byli v Ústí nad Labem a tam byla tuším skoro 12 metrů vody a poměrně nepředstavitelná věc, takže se tam jezdilo na lodičkách místo v autech a každý den ráno a večer tam přijížděl pekař, který nám vozil tedy jaksi svoje výrobky, ale večer to co navařil a to bylo opravdu výborné, takže kotel dejme tomu já nevím, co to bylo těstovin a tak dále a dokonce ještě potom o Vánocích, které přišly, tak nám do zpravodajství celému štábu poslal krabici vánoček a já chci říct, že to si vlastně na té novinářské práci cením nejvíc, nebo jsem si cenila nejvíc, když jsem byla reportérka, redaktorka, teď už toho tolik nezažiju v terénu. Toho setkávání s lidmi, protože to člověk vlastně nejvíc pozná, kde žije.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Veronika Sedláčková je mým dnešním hostem v Záletech.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

V České televizi začínala Veronika Sedláčková jako reportérka, o tom už jsme mluvili, a pak přišlo moderování a prestižní pořady, Jednadvacítka, Události, komentáře. Veroniko, kdo tenkrát přišel s tou nabídkou a jaká byla

tvoje reakce, věděla jsi hned, že vlastně jste z venkovní části, z té redaktorské práce, z toho venkovního prostředí z reportáží si ráda sedneš do studia?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Ono to nebylo tak řekla bych dané řezem, protože já jsem sice začala moderovat Jednadvacítku, ale vždycky jeden týden jsem moderovala a druhý jsem točila do zpravodajství, takže já jsem se vůbec nemusela rozhodovat, jestli budu dělat to nebo ono, to přišlo až o pár let později s Událostmi, komentáři, kdy už jsem tuším ale také za to ruku do ohně nedám, poslední rok, dva opravdu jenom moderovala. Takže jsem tak plynule přešla z toho terénu, jak se říká k tomu moderování a to mě samozřejmě taky bavilo, to je úplně jiná disciplína, než dávat dohromady reportáže, i když i to má něco do sebe, ale s věkem možná člověk ocení i to, že nemusí být na telefonu, že nemusí se bát, jestli bude mít volný večer nebo volný víkend, že se tam přece jenom dá něco naplánovat.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

O tvé rozhlasové práci budeme za chvíli ještě mluvit. Když teď ještě zůstanu na chvíli v televizi, dělala jsi komentované pořady, základem jsou tedy rozhovory a hledání těch souvislostí, pomůže ti při přípravě takového rozhovoru to, že je ti to téma blízké anebo se stejně v uvozovkách rychle a možná i kvalitně dokážeš připravit na téma, které je ti naprosto cizí?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Obojí. Vlastně moje práce současná, což je připravování rozhovorů, pokud vezmeme ten Český rozhlas, které obnášejí duely, to je pořad Pro a proti, znamená to z principu a logicky i z názvu vyplývá dva názory proti sobě stojící, takže na různá témata a jestli mě na téhle práci něco baví kromě té živé reakce, tak je to právě to studium, protože já můžu celý život a zatím se mi to tak dělo díky bohu studovat a učit se nové věci. Takže neexistuje v podstatě téma, které by pro mě nebylo výzvou tak, abych vlastně se netěšila na to, že se něco nového dozvím nebo, že si o tom budu moct něco nového přečíst a dozvědět, když se na ty rozhovory připravuju, tak to gró, ta časová dotace, tak jak je rozplánovaná pro mou přípravu a to jak odvedu ten rozhovor, je vlastně největší na přípravu. A potom ten rozhovor, to už je ta půl hodina většinou živého vysílání, ale to taky není od věci, protože tam si trénuju ten postřeh a tu schopnost reagovat a to je taky hodně zábavná věc pro mě.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Z České televize si Veroniko odešla tuším, že tedy v roce 2006, stala ses ředitelkou Odboru komunikace Letiště Praha. Cítila jsi, že potřebuješ nějakou změnu, nebo bylo těch důvodů k tomu stoupnout si na druhou stranu té v uvozovkách barikády čáry, to je jedno, jak tomu budeme říkat víc?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Těch důvodů bylo víc, ta změna nebo potřeba změny byla jedna z těch hlavních, protože já jsem tam v České televizi pracovala od svých 22 let a bylo to 11 let, když jsem odcházela a já už jsem de facto nevěděla, jestli mě to baví, nebo jestli to dělám proto, že jsem na to odkázaná, tedy to je hloupé říct, protože to je výborná práce samozřejmě zábavná a všechno, prestižní, ale já nelituju dne, kdy jsem odešla ani minutu, protože jsem odešla v letech, kdy jsem mohla začít jinde jinak, kdy jsem si mohla vyzkoušet věci, ještě jsem se toho nebála a kdy jsem každou zkušenost brala jako v podstatě dar, i když někdy hodně draze vykoupený, protože ne všechny zkušenosti jsou jenom příjemné.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S Veronikou Sedláčkovou si povídám v Záletech.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Na žurnalistice si Veronika Sedláčková vybrala rozhlasovou specializaci, v rozhlasu tedy už desátý rok Veronika pracuje. Tvůj příchod do rozhlasu byl stejně Veroniky radostný jako tvé začátky v České televizi?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

To bylo úplně jiné, nebylo mi 22 a taky už jsem měla něco za sebou a už jsem od práce nečekala všechno. Já jsem se do práce v televizi, do té novinářské práce zamilovala a tehdy to už se nevrátí nikdy, protože my jsme v té době byli podobně mladý všichni, mladý kolektiv a nikdo neměl rodiny, nikdo neměl děti, takže my jsme byli buď v práci nebo v restauračním zařízení, kde jsme se bavili o práci, tak to je věc, která už se nikdy nevrátí, ani už bych na to neměla sílu ani chuť a když jsem nastupovala do rádia, tak jsem věděla, že chci dělat živé rozhovory, že mě to baví po těch zkušenostech, předtím že mě to baví nejmíc a s tím cílem jsem tam šla, s tím že jsem od toho čekala právě tohle.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Kdybychom měly srovnat respekt z kamery a respekt z rozhlasového mikrofonu, který je pro tebe osobně větší?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Já ani nevím. Pro mě vždycky mikrofon, ať už rozhlasový nebo televizní znamenal, že se oprošťuju od sebe a že tady nejsem jenom sama za sebe, ale že jsem někdo, kdo prezentuje tu instituci, takže mě do jisté míry uvolňuje.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Maličko zavzpomínám, když jsem si tady v Záletech povídala před časem s panem Janem Petránkem, on vzpomínal na to, jak komentoval přistání Američanů na měsíci. Kdyby ty si ze své rozhlasové a nakonec možná třeba i televizní práce měla vybrat nějaké téma, které pro tebe bylo takovým přistáním na Měsíci jako právě ono přistání pro Jana Petránka, které by to bylo?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Já vůbec nevím, pro mě je každé téma tak zajímavé, že mám chuť ho dělat, tedy proto ho dělám, že je pro mě zajímavé, mám teď taky tu devizu, že se podílím na výběru témat pro svůj pořad a vybírám je tak, abych věřila tomu, že je potřeba udělat, že je potřeba je odvysílat a já to беру jako práci, která pro mě není ukončená. Já nedokážu vybrat jedno téma nebo jednu událost. Ale co bych chtěla říct je, že jestli se něco učím časem, kdy dělám duely, kdy dělám rozhovory, kdy se živím kontaktem s lidmi a diskuzí, tak stále víc poznávám, že jak je ta diskuze důležitá pro nás všechny, pro vývoj v téhle společnosti, proto aby ta společnost byla zdravá, protože pro mě je naprosto důležité vyslechnout si i názor druhé strany, pokud je to samozřejmě člověk, který neuráží nebo nepřekračuje zákony tím, co říká, to potom bez diskuze, ale mně se často stává, že se mi nabídne prostřednictvím toho člověka jiný pohled na věc, jiný pohled na realitu a já najednou ten svět vidím jinak, vidím ho barevněji, vidím ho širší, tak jak bych ho já osobně nikdy neviděla, kdybych se uzavírala pouze v tom, co jsem si do té doby myslela. Já neříkám, že měním své názory každou chvíli, ale kdybychom uměli diskutovat tak, že se nebudeme za svoje názory brát až do krve, že se nebudeme hádat s lidmi o to, co si myslí, že zkrátka budeme otevření tomu, že někdo může mít jiný pohled na věc.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A že k tomu má, promiň, dost dobrých důvodů.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Že k tomu má dost dobrých důvodů, zkušeností a že ten člověk je stejně cenný, jako jsem já sama, pokud to není člověk placený za nějakou manipulaci nebo propagandu, ale o tom už jsme mluvili, tak já zkrátka si myslím,

že ta diskuze nás může osvobodit a může spojit. My potřebujeme něco, co bude spojovat, tak tohle mě těší na mojí práci.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A o tom spojování a rozdělování budeme i za chvíli s Veronikou Sedláčkovou v dnešních Záletech mluvit.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

O rozhlase si v Záletech povídám s novinářkou a rozhlasovou moderátorkou Veronikou Sedláčkovou. Moc ráda ještě jednou děkuju Veroniko za to, že tu spolu můžeme trávit tu dnešní hodinku Záletů.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Potěšení na mé straně.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Tvým aktuálním pořadem už jsme to vlastně říkali, je Pro a proti Českého rozhlasu Plus, tedy dva hosté s třeba opačnými nebo rozdílnými názory na dané téma. Co to myšlení lidí opravdu rozděluje podle tvého názoru? Právě to, že neznají argumenty druhé strany, že jsou dogmatictí?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Tak já bych nerada byla na lidi přísná. Lidé jsou vystaveni s internetem, s nástupem sociálních sítí neuvěřitelnému množství informací. Oni jsou atakováni každý den, podle míry své závislosti na sociálních sítích a internetu neuvěřitelným množstvím informací, které podle mě jen zlomek lidí umí vyhodnotit. I já se v tom občas ztrácím a to jsem profesionálka a teď ti lidé podléhají i zprávám, které tady někdo cíleně šíří manipulace, propaganda tak, aby právě zasel nedůvěru mezi nás ve společnosti. A cíleně tady někdo vytváří a ta hrozba z Ruska je definovaná jasně, pocit, že jsme v ohrožení, že náš svět jak ho známe, se hroutí, že permanentně nás ohrožuje migrace nebo, že nás ohrožuje někdo jiný a cílem je, abychom se zase začali zavírat ve svých domech, abychom zase začali být nedůvěřiví vůči lidem, kteří jsou s námi, protože upřímně řečeno, my prostě nebudeme moci žít nikdy jinak než spolu. Takže já říkám, pojďme vymýšlet cesty, jak spolu žít a ne propagovat cesty, jak se rozdělovat, to už jsme zkoušeli, to nevyšlo, dvacáté století to je krvavé století jenom proto, že tady bylo několik lidí s neuvěřitelnými ambicemi, kteří dokázali podrobit svým ambicím národy, kteří za sebou mají krvavé oběti. Takže já bych plédovala za to a skutečně bych ráda lidem nabídla tu možnost, aby vyšli ven, aby naslouchali těm druhým, aby se nebáli, aby si hledali komodity, ve kterých je jim dobře. Vždyť tady nemusíme dělat něco, co je nám proti srsti, když mě baví rybaření, tak jdu mezi rybáře, když mě baví pletení, tak si udělám kroužek pletení, zkrátka nesedět doma. Nekoukat na internet jenom, ale setkávat se s lidmi, se kterými je mi dobře. Důležité je, abychom se cítili milovaní.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Vraťme se do rozhlasového studia teď. Úkolem moderátora je tu debatu nastartovat, a pak taky ukočírovat. Oboje podle mého názoru může být občas stejně složité.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Asi ano, já si myslím, že je ten rozhovor, jak ho vnímám já, má určité své zákonitosti, jak už jsem předeslala dřív, tak přirovnala bych ho k šachové partii, kdy už bych měla mít vždycky jeden dva tahy rozmyšlené dopředu, ale zároveň člověk musí pořád poslouchat, co ti lidé říkají, protože už se mi stalo několikrát, že ten scénář, jak jsem si ho připravila, jsem obrazně vyhodila do koše a skoro v 90 procentech případů se nedívám na to, co si píšu, protože by mě to zdržovalo od toho povídat si s těmi lidmi. To co jsem se naučila, to už stejně musím mít v hlavě, to už nedoženu tím, že bych to měla na tom papíře.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Když jsem si tady povídala s Václavem Moravcem, tak mi vyprávěl o tom, jak moc ho baví, když na sebe Babiš s Bártou mávají toastovými chleby, že jsou to okamžiky, kdy vlastně ne jen, že má svojí práci rád, ale že jsou to okamžiky, kdy svojí práci miluje. Kdy ty miluješ svojí práci?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Pořád. To nezáleží na těch hostech. Já tu práci mám rád protože mě stimuluje, protože mi umožňuje dělat to, co mě baví, protože se můžu setkávat s novými lidmi, protože můžu zkusit nové věci.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Posloucháte Zálety dnes s novinářkou Veronikou Sedláčkovou, přesto o čem jsme tady dnes mluvily, jsme se vůbec nedostaly Veroniko k tvój lásce ke knížkám, například k poezii Jana Skácela. Asi pořád platí, že je tvým nejoblíbenějším autorem?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Je, platí to. Já myslím, že bez poezie bychom nepřežili. Já čím jsem starší, tak tím víc si myslím, že je v tom daleko víc pravdy, než v čemkoliv jiném, protože to vypovídá o tom vnitřním zrání člověka. O tom, jak prožívá svět, o tom jak ho vidí a když to ještě konvenuje s tím, jak jsou ta slova posazená za sebou a je to krásné, tak já zkrátka u toho odpočívám, já v tu chvíli cítím, že svět je v pořádku.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Že to je ne jenom poezie, ale třeba taky poetika a dokonalost?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Já jsem jednou napsala na Facebook, že poezie nás všechny jednou zachrání a já si myslím, že je to pravda, že nic jiného nás nezachrání.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Někde jsi říkala, že by si se Jana Skácela, kdyby si mohla, zeptala na 3 věci, jestli dovolíš, tak já teď ty 3 otázky položím tobě. Říkala jsi, že by ses ho zeptala na to, co je pro něj v životě nejdůležitější, tak co je nejdůležitější pro Veroniku Sedláčkovou, ona poezie?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Poezie taky, ale potom vnitřní vyrovnanost, abych každý den ráno i večer vstávala a usínala s tím, že mám čistý stůl a že tady nemám žádný dluh a že jsem nikomu neublížila.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Říkala jsi, že by si se Jana Skácela zeptala taky na to, co ho nejvíc zklamalo, tak co nejvíc zklamalo Veroniku Sedláčkovou?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Asi já sama sebe.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A teď určitě nemyslíš na nějakou konkrétní situaci, ale třeba na ten nevyrovnaný účet mezi ránem a večerem?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Tak a na to, že se někdy na sebe opravdu nemůžu spolehnout v tom, jestli budu vždycky taková, jakou jsem chtěla být, ale co můžu říct, tak je, že se o to snažím.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Zároveň si říkala, ta třetí otázka pro Jana Skácela v tom teoretickém rozhovoru, jak zahání strach, tak jak zahání strach Veronika Sedláčková?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Modlitbou.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Na závěr Veroniko nesmí chybět ani tradiční štafeta otázek, minulou neděli tu se mnou byl režisér a herec Jan Kačer a tady je jeho otázka pro tebe.

Jan KAČER, režisér a herec

No, tak já bych se dotázal této dámy, jaký dar by si přála, kdyby nemusela se ohlížet vůbec na nic, na peníze, na ohledy, co by skutečně chtěla, aby jí to její ženské srdce potěšilo?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Aby mě poslouchal, co říkám, tak to by mě potěšilo a potom nějaký takový třeba aspoň pětidenní pobyt někde, kde by se o mě od rána do večera někdo staral, měla bych čas na knížky.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Příští neděli se těším na další milé televizně rozhlasové setkání. Mým hostem bude novinářka a zahraniční zpravodajka Hana Šarfová. Já předpokládám, že se vlastně z doby tvého televizního působení s Hankou znáte, tak možná to bude otázka hodně osobní. Sama jsem zvědavá, na co se jí zeptáš?

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Zeptám se jí, jestli se jí nestýská po cestování a kam se chystá příště za hranice?

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Už za týden mé další záletové setkání tentokrát s Hanou Šarfovou. Za to, že jsme se po letech mohly znovu setkat, u toho zeleného stolu, před dvěma modrými rozhlasovými mikrofony s mojí bývalou kolegyní z České televize Veronikou Sedláčkovou, za to já moc děkuju Českému rozhlasu a Veroniko ty 3 odpovědi, které si dávala v závěru našeho fiktivního rozhovoru s Janem Skácelem a mého konkrétního rozhovoru s tebou, budu si je opakovat. Díky za inspiraci, které se mi díky tobě teď do života dostalo. Díky za to moc.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, moderátorka Českého rozhlasu

Díky za to příjemné povídání.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A krásnou neděli vám všem.

Nad Trudeauem se stahují mračna. Kanadského premiéra může z křesla srazit skandál kolem obří stavební firmy

4.3.2019 seznamzpravy.cz str. 00 Zahraniční, Stalo se
Eliška Kolomazníková

Kanadský premiér Justin Trudeau je miláčkem médií a donedávna měl, v kontrastu se svým americkým rivalem, Donaldem Trumpem, neposkvrněnou pověst. Teď ale čelí kritice a necelých osm měsíců před federálními volbami ztrácí preference. Na vině je kauza kolem obří kanadské firmy.

Kanadský premiér zažívá těžké období. Potýká se se skandálem, který ho může připravit o dosud neposkvrněnou pověst i premiéřské křeslo. V centru dění je obří kanadská společnost SNC-Lavalin.

Stavební a strojírenská firma SNC-Lavalin Group patří ke gigantům kanadského trhu. Po celém světě zaměstnává přes 50 tisíc lidí, z toho celých 9 tisíc v Kanadě. Má za sebou ale i řadu skandálů. Například v letech 2001 až 2011 podle kanadských úřadů uplácela rodinu bývalého libyjského diktátora Muammara Kaddáfího. S cílem dostat se k lukrativním zakázkám měla firma bokem zaplatit na 700 miliard korun.

Kanadská prokuratura chtěla společnost SNC-Lavalin postavit před soud. Kdyby ho firma prohrála, nesměla by se v Kanadě deset let podílet na žádné státní zakázce. Usilovala proto o mimosoudní řešení. Za to měl údajně lobbovat i premiér a jeho poradci. Ti ale jakékoliv pochybení popírají.

Premiéra veřejně potopila jeho stranická kolegyně, bývalá ministryně spravedlnosti Jody Wilsonová-Raybouldová, když vypovídala před parlamentním výborem pro justici. Lídr opozičních konzervativců Andrew Scheer premiéra hned nato vyzval k rezignaci. „S čistým svědomím už nemůže tuto zemi vést,“ řekl novinářům. Co se bude dít dál? „Velice teď záleží na dalších důkazech – jakým způsobem premiér a jeho úřad zasahoval do práce prokuratury. Tedy jde o to, že pokud pouze vyvíjel tlak, jak to označuje bývalá ministryně Jody Wilson-Raybouldová, tak jde spíše o etický problém než porušení zákona a nelze předpokládat, že by premiér musel přímo okamžitě rezignovat. Ale volby jsou už brzy v říjnu letošního roku, takže ten skandál velmi pravděpodobně ovlivní lýtý souboj, který teď čeká liberály a konzervativce,“ odhaduje politoložka Magdalena Fiřtová z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**).

Premiér Trudeau měl na bývalou ministryni tlačit i hrozbou, že pokud se firma SNC-Lavalin dostane před soud, přesune své ústředí z kanadského Montrealu do Londýna. O práci by tak přišly tisíce lidí, a to zejména v provincii Québec, kde tato společnost patří ke klíčovým zaměstnavatelům.

„Québecané proto velmi pravděpodobně budou tuto kauzu hodnotit mnohem mírněji než zbytek Kanadčanů,“ vysvětluje Fiřtová. I když výzkumy veřejného mínění ukazují, že Trudeauovým liberálům klesají preference, premiér kvůli tomuto skandálu nutně padnout nemusí, myslí si Fiřtová.

Podle zahraničních médií navíc stále existuje i možnost, že téma do říjnových federálních voleb zapadne. „Kanadčané se ve volbách rozhodují impulzivně, jsou témata, která v průběhu roku přichází a také odchází. Koneckonců, v roce 2015 to až do poslední chvíle nevypadalo, že bude mít premiér Trudeau šanci na úspěch,“ říká Fiřtová.

Kauza hraje do karet ČíněZ premiérova přešlapu má zjevnou radost Čína. Ta je s Kanadou ve sporu od prosince, kdy tamní úřady tehdy na žádost Spojených států zadržely finanční ředitelku čínské společnosti Huawei Meng Wan-čou, známou též jako Cathy Mengová.

Kanadský soud ji sice v polovině prosince propustil na kauci deset milionů kanadských dolarů, finanční šéfka Huawei ale stále pobývá v kanadském Vancouveru a čeká na řízení o vydání do své vlasti. V pondělí zažalovala kanadské úřady pro porušení lidských práv.

V reakci na zadržení Mengové čínské úřady obvinily kanadské občany Michaela Kovriga a Michaela Spavora z krádeže státního tajemství. Také oni dva jsou od prosince zadrženi.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/nad-trudeauem-se-stahuji-mracna-kanadskeho-premiera-muze-z-kresla-srazit-skandal-kolem-obri-stavebni-firmy-67426>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
seznamzpravy.cz

Byla oficiálně zahájena příprava Strategie vzdělávání do roku 2030, bude navazovat na minulou

4.3.2019 eduin.cz str. 00

Maturity a přijímačky by měly nabídnout férovější hodnocení žáků. Takzvané high-stakes testy stále silně reprodukuje existující nerovnosti. Děje se tak kvůli úzkému zaměření na jazyky a matematiku. EDUin doporučuje sledovat celkový vývoj dítěte, jeho motivaci a adekvátně tomu uzpůsobit hodnotící nástroje. Tématu se věnuje také článek v Respektu Fokus.

Bez práce jsou nejvíc vyučení, mají omezené možnosti (infoabsolvent.cz).

Přestože si firmy v současnosti často stěžují na nedostatek řemeslníků a absolventů učebních oborů, mezi nezaměstnanými jsou i v době ekonomického růstu nejčastěji právě vyučení. Podle ekonoma Daniela Münicha to souvisí s kvalitou učilišť a omezenými možnostmi po vyučení (České noviny).

Hodnocení maturitních slohů se vrátí na školy, maturita z matematiky se posune. Ministr Plaga předložil změnu zákona, která sjednotí zavedení povinné maturity z matematiky na školní rok 2021/22. Také pokračuje v přípravách mistrovské zkoušky (Aktuálně.cz).

Hlasujte pro inovativní projekt ve vzdělávání, který obdrží cenu Eduína. Porota vybrala devět nominovaných a do 24. března je otevřené hlasování veřejnosti.

Ohodnoťte nejlepší odpovědi na vzdělávací výzvy současnosti a pomozte vybrat ty nejlepší.

Kritici inkluze se nebojí lhát a uvádět nepřesnosti. Bob Kartous ve svém komentáři pro MF Dnes reaguje na tvrzení aktivisty Radka Šarkóziho, který kritizoval změny v zákoně nebo neadekvátní péči o děti se speciálními potřebami.

Dokument Tomáše Škrdlanta pro Českou televizi o inkluzi v českých školách.

Podívejte se na trailer. Vysílat se bude 5. a 6. března na ČT2.

Výrok týdne:

„Paní na úřadě, kde jsme změnu dělali, bylo hned jasné, o co jde. Říkala, že pokud je to kvůli škole, tak nemusím přehlašovat sebe, ale stačí jen dítě. Nic dalšího jsme měnit nemuseli a hned po zápisu jsme svoje dítě přihlásili zase zpátky domů, škola to dál nijak neřeší.“ Rodiče vítání popisují rozšiřující se fenomén spádové turistiky pomocí zповědi jedné z maminek, která chtěla své dceři „pojistit“ místo na vyhlášené základní škole.

V souvislostech:

BYLA OFICIÁLNĚ ZAHÁJENA PŘÍPRAVA STRATEGIE 2030, BUDE NAVAZOVAT NA MINULOU

V Národní technické knihovně se konala úvodní konference ke Strategii vzdělávací politiky do roku 2030 (MŠMT), na níž se sešli všichni důležití aktéři ve vzdělávací politice. Cílem bylo zahájit a představit její přípravu jako základního strategického dokumentu, jehož účelem je definice vize, priorit, cílů a opatření pro oblast vzdělávacího systému a vzdělávací politiky v ČR. Tímto prostřednictvím mělo také dojít k otevření veřejné a odborné debaty o vizích a cílech vzdělávací politiky v Česku a cestách k jejich naplnění.

„Ve školství panuje poměrně silná nedůvěra. Kraje jako zřizovatelé ji chovají vůči ministerstvu, je tu nedůvěra žáků, zda vzdělávání dává smysl, zda jsou na správné vzdělávací dráze, nedůvěra ředitelů, zda se za ně postaví zřizovatel, nebo nedůvěra učitelů, zda se za ně postaví ředitel. Je to společný jmenovatel současného světa, který je charakteristický svým dynamickým vývojem. Světa, který je jiný, než jaký jsme znali,“ řekl na úvod ministr školství Robert Plaga (Facebook). Podle něj je úlohou nové strategie a potažmo ministerstva školství navrátit ztracenou důvěru. V tom se shoduje s Arnoštem Veselým z **Fakulty sociálních věd** UK, který vede expertní skupinu

(MŠMT), jež má přípravu strategie na starost.

„Víme, že se zvyšuje počet soukromých škol. Mnoho rodičů začíná volit soukromé školy. My bychom byli určitě rádi, aby to nebyl trend, ve kterém se bude dál pokračovat, a zároveň chceme, aby veřejnost měla důvěru k veřejnému školství, aby byly všechny školy stejně kvalitní nebo v maximální možné míře kvalitní, aby

dokázaly uplatnit potenciál každého žáka," uvedl Veselý na okraj zahájení konference (České noviny). Strategie 2030 nemá přinášet převratné změny, nicméně má omezovat negativní jevy existující v současnosti. Zatím se hovoří o podpoře učitelů, kvalitního řízení škol a snižování nerovností v přístupu ke vzdělávání. Připomeňme však, že předchozí Strategie 2020 si kladla za cíl tři velmi podobné priority (MŠMT): snižování nerovnosti ve vzdělávání, podpora kvalitní výuky a učitele a odpovědné a efektivní řízení vzdělávacího systému. Její naplnění se ale spíše nedařilo (eduin.cz).

Větší naději by mohl přinést koncepční přístup, který ministr ve svém úvodním projevu obhajoval. „Debata musí být propojená," uvedl Plaga, „abychom věděli, kdo má být naším absolventem." Proto chce v rámci strategie pod jednou střešou spojit to, „co má být učeno" – neboli revizi rámcových vzdělávacích programů, která aktuálně probíhá – a způsob, „jakým to budeme ověřovat." Ministr vysvětlil, že má na mysli jednotné přijímačky na střední školy a státní maturity. Právě na nebezpečí paralelních a nepropojených změn upozorňoval minulý měsíc EDUin. Veškeré obsahové a koncepční změny zůstanou poloviční, nedojde-li k patřičným úpravám high-stakes testů, na nichž dnes školy často zakládají svou výuku v posledních ročnících.

Přestože nikdo chystané strategii zatím nechce přisuzovat revoluční charakter, revize rámcových vzdělávacích programů (RVP), která by měla být její součástí, je značně významná. Poprvé od zavedení RVP v roce 2004 totiž dochází k inventuře obsahu učiva, jeho struktury, hodinové dotace, ba dokonce k diskusím o změnách v zákoně. Ten totiž předpokládá, že nad RVP bude ještě jako střešní deklaráce Národní program vzdělávání. Ten ovšem i po 15 letech stále neexistuje a nejspíš ani nevznikne. Plaga totiž zvažuje jeho vyškrtnutí (iDnes). Obdobně podstatné jsou i změny v high-stakes zkouškách, nad nimiž aktuálně diskutuje odborná veřejnost, školní inspekce a ministerstvo. Podle konferenčních závěrů by ale konečné slovo měla mít expertní skupina připravující Strategii 2030.

EDUin se českému školství věnoval v plné šíři v rámci svého pravidelného Auditů vzdělávacího systému. V Auditě se upozorňuje především na nízké investice do vzdělávání, ať už jde o učitelé platy nebo školní personál (nedostatek speciálních pedagogů, psychologů, asistentů). Mimo to požaduje jasné kroky, které sníží selektivitu a nerovnosti v systému. Ty po desetiletí umocňují vzdělanost a sociální reprodukci mezi generacemi z rodičů na děti. Ostatně, právě o klíčových a zejména měřitelných krocích by se měla vést důležitá část debaty. Nezávislý audit předchozí Strategii 2020 totiž vyčítá, že byla příliš deklaratorní a obsahovala nedostatečné indikátory, které by nabízely její průběžné splňování, resp. vyhodnocování.

Ministr Plaga rovněž přislíbil, že chce stmelit pohledy všech aktérů ve vzdělávání právě pod novou strategií, a proto bude usilovat o konsensus mimo jiné otevřením výstupů expertní skupiny. Některé by podle veřejně dostupných informací měly spatřit světlo světa již během příštích měsíců. Samotné schválení strategie vládou má proběhnout v polovině následujícího roku.

Inspirace z (a do) praxe:

Reflexivní karty. Tři sady karet pomůžou v různých situacích skupinově zhodnotit proces učení i vlastní emoce kurz pro studenty SŠ a VŠ za účasti odborníků ze světa médií

Zástupci z řad klinické praxe, škol, žáků, ministerstva nebo inspekce budou hovořit o duševním zdraví dětí i učitelů

URL| <https://www.eduin.cz/clanky/byla-oficialne-zahajena-priprava-strategie-vzdelavani-do-roku-2030-bude-navazovat-na-minulou/>

Druhé kolo

4.3.2019 ČT 1 str. 01 21:25 Reportéři ČT

Marek WOLLNER, moderátor

Dobrý večer. S novou znělkou vás vítám u 705. vydání Reportérů ČT. Nejdéle vysílaného investigativního pořadu v Česku, který právě slaví své 15. výročí na obrazkách ČT. Jsme rádi, že jste nám stále věrní.

Fenomén Zeman, rok od druhé inaugurace. Proč lidem nevdí aféry prezidenta a jeho okolí. Chalupářka proti solární mafii. Upozornila na solární elektrárnu, která vznikla za podezřelých okolností. Případ je před soudem. Reportéři ČT, už 15 let na vašich obrazovkách.

V pátek 8. března to bude přesně rok od druhé inaugurace prezidenta Miloše Zemana. Celkově je šestý rok ve funkci hlavy státu. I přes viditelné zdravotní potíže a řadu problémů, jeho osobně i jeho spolupracovníků, se mu podařilo neztratit přízeň voličů. Jakým kouzlem vládne, že si může skoro všechno dovolit? Natáčela Aneta Snopová a Adéla Paclíková.

/ Ukázka /

osoba

Já jsem volil Zemana, samozřejmě.

osoba

Prostě vážím si ho, no.

osoba

Protože je pravdomluvný. Všichni jsou jenom oblbováci.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka

redaktorka

V lednu šokovali svým prohlášením někteří vysoce postavení soudci. Ti uvedli, že se je prezident Zeman a kancléř Mynář pokoušeli ovlivňovat.

moderátorka Událostí, komentářů /18. 1. 2019/

Hrad tlačí na justici, tvrdí bývalý předseda Nejvyššího správního soudu Josef Baxa. Denníku N řekl, že prezident Miloš Zeman mu opakovaně naznačoval, jak má jeho soud rozhodnout konkrétní kauzy. Zmínil nejmenování profesorů nebo jeden případ, ve kterém figurovala firma ČEZ.

redaktor /citace: Josef BAXA, bývalý předseda Nejvyššího správního soudu /18. 1. 2019//

"A pak znovu řekl, že předsedové soudu musí na soudce neformálně působit, aby věděli, jak mají rozhodovat."

Jiří PŘIBÁŇ, právní filozof, Univerzita v Cardiffu

Vnímám to jako vážné ohrožení soudcovské nezávislosti a jako příklad něčeho, co nás skutečně řadí spíše na východ Evropy nežli na její západ.

osoba

On to, co myslí, tak toto řekne.

osoba

Není takovej okatej jako ty ostatní.

osoba

Někdo jinej mu nesahá pod kotníky.

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociálních věd** UK

To je právě cíl Miloše Zemana, že on jak se vyjadřuje velmi srozumitelným jazykem, i tím vystupováním působí že je to normální člověk, tak si vyvolává on tu emotivní důvěru.

Petr PITHART, bývalý premiér a předseda senátu /KDU-ČSL/

Je to horší, protože se nemusí na nic ohlížet a popouští uzdy, abych tak řekl. A říká a dělá věci, které by se třeba neodvážil.

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociálních věd** UK

Ta podpora je kolem 50 %, zajímavé je, že je relativně stabilní. Že i při těch největších kauzách jeho klesla na 3 měsíce o trošku, a potom se vrátila. To je dost podobné, jako má třeba Donald Trump, podporu 40, 45 % po celé to prezidentství. A je to vlastně úplně nezávislé na tom, co dělá.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Před pár dny někteří senátoři oznámili, že sepsali 57 skutků, kterých se měl dopustit prezident Zeman a kterými podle nich porušil ústavu a také trestní zákon. Plánují proto podat ústavní žalobu.

Václav LÁSKA, senátor /SEN 21/

Můžu zmínit zásah do nezávislosti soudů, což vlastně byla i taková, řekněme, poslední kapka k tomu, ten krok učinit. Pak jsou tam zmíněné některé závažné věci. Proto tu žalobu stavíme vlastně jako takový příběh výkonu mandátu pana prezidenta a tvrdíme tam tedy, že jak, že existují jednotlivé skutky, které porušují ústavu každý sám za sebe, tak ale zároveň popisujeme celých těch 6 let mandátu jako vlastně kontinuální pohrdání právem a zákony, a označujeme takový výkon mandátu za hrubé porušení ústavy též.

redaktor /citace/

"Spisek senátora Lásky ideologicky připomíná sovětskou takzvanou Bílou knihu z roku 1968, oficiálně nazvanou K událostem v Československu."

Zdeněk JIČÍNSKÝ, ústavní právník, bývalý poslanec /ČSSD/

Já myslím, že zase z toho stala mediální záležitost přesahující věcný význam té záležitosti. A z tohoto hlediska se mi jeví ta chystaná akce toho senátního klubu vedeného senátorem Láskou po mém soudu nepřiměřená. Je to velkej politik, který jako není bez, řekl bych bez vady. Já k některým jeho počínům mám kritické výhrady, ale nemohu, jaksi to, že je to velká politická osobnost v rámci malé české politiky, to je nepochybné.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Do žaloby chtějí senátoři zahrnout i kauzu Novičok. Zeman vloni veřejně prohlásil, že podle Vojenského zpravodajství se v Česku jed vyráběl. To naše tajné služby popřely. Český prezident svým vyjádřením pomohl Kremlu ke zpochybnění britského tvrzení, že Novičok, kterým byli v březnu v Británii otráveni někdejší dvojitý agent Sergej Skripal a jeho dcera Julia, pocházel z Ruska.

redaktorka /citace: Marija ZACHAROVÁ, mluvčí ruského ministerstva zahraničí /17. 3. 2018//

"Novičok pochází s největší pravděpodobností z Velké Británie, Slovenska, Švédska nebo České republiky."

redaktor

Česká vláda to odmítla, ale prezident Miloš Zeman Rusům jejich alibi potvrdil.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /3. 5. 2018/

Byl u nás vyráběn a testován Novičok. Byl v malém množství a poté zničen.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Pár týdnů po výrocích prezidenta Zemana novináři odhalili, že za Pár útokem na Sergeje Skripala a jeho dceru stála ruská vojenská rozvědka GRU a její dva agenti Alexander Myškin a Anatolij Čepiga.

osoba /13. 9. 2018/

Přátelé nám už dlouho doporučovali navštívit toto překrásné město.

Margarita SIMOŇANOVÁ, šéfredaktorka RT /13. 9. 2018/

Salisbury? Překrásné město?

osoba /13. 9. 2018/

Ano.

Margarita SIMOŇANOVÁ, šéfredaktorka RT /13. 9. 2018/

Když jste byli v Salisbury, pohybovali jste se někde v blízkosti domu Skripalových?

osoba /13. 9. 2018/

Možná ano. My to nevíme.

osoba /13. 9. 2018/

Vy víte, kde je jejich dům?

Margarita SIMOŇANOVÁ, šéfredaktorka RT /13. 9. 2018/

Já ne. Vy ano?

osoba /13. 9. 2018/

Ani my ne.

osoba /13. 9. 2018/

My to nevíme.

Jan KYSELA, ústavní právník

Myslím, že to od nejvyššího představitele státu málokdo očekává, pokud to ten nejvyšší představitel státu dělá, tak to samozřejmě vyvolává otázky, proč to vlastně dělá, čím je motivován, co vlastně sleduje.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Prezidentu Miloši Zemanovi kritici často vyčítali, že opakovaně hájil ruské zájmy. Například když odmítal sankce Evropské unie proti Rusku nebo když popíral přítomnost ruských vojáků na Ukrajině, kterou později přiznal i sám prezident Putin.

redaktor /citace: Miloš ZEMAN, prezident ČR /5. 9. 2014//

"Zatím nebylo prokázáno, že na Ukrajině je ruská invazní armáda, a já беру vážně prohlášení ministra zahraničí Lavrova, že tam žádní ruští vojáci nejsou."

Petr KOLÁŘ, bývalý velvyslanec v USA a Rusku

Myslím, že to souvisí s volbou do prezidentského úřadu. A s lidmi, kteří jsou Milošovi Zemanovi blízko. A především pan Nejedlý. Je tam vazba samozřejmě také na určité finanční skupiny u nás, které pana prezidenta mohou podporovat, a pan prezident sleduje hlavně jejich zájem.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Například Reportéři ČT loni v létě přinesli reportáž, která ukázala na propojení Strany práv občanů Zemanovci a okolí prezidenta Putina. Firmu Adast systems, která je jedním z největších sponzorů strany, ovládá švýcarský právník Fabio Delco.

redaktor /27. 8. 2018/

Můžu se zeptat, kdo to je Fabio Delco? Váš pan právník.

Martin SVOBODA, ředitel Adast systems

Děkuji.

redaktor /27. 8. 2018/

Není zač.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Světová média upozornila, že Fabio Delco vybudoval síť firem například pro violoncellistu a blízkého přítele prezidenta Putina Sergeje Roldugina. Kauza Panama Papers před časem odhalila, že prostřednictvím firem v daňových rájích hudebník ovládá majetek v hodnotě stamilionů dolarů, jejichž původ je nejasný. Spekuluje se, že je tajným správcem Putinova bohatství.

Petr KOLÁŘ, bývalý velvyslanec v USA a Rusku

Dřív to byl člověk, který podporoval směřování České republiky do euroatlantických struktur. Bral to tak, že jsme součástí západní civilizace. Že ten posun přichází s věkem a s tou prezidentskou funkcí, myslím.

Petr PITHART, bývalý premiér a předseda senátu /KDU-ČSL/

O tom všichni přemýšlíme. Kde se to najednou vzalo. Žádné takové příznaky o otáčení se na východ tu nebyly. No, asi je to tak, že se, nebo je to jedno z možných vysvětlení, že se cítil tím západem podceňován, zneuznáván, a ta druhá strana ho naopak vítala se vší okázalostí.

Petr KOLÁŘ, bývalý velvyslanec v USA a Rusku

Na druhou stranu, ať jsme fér, ať pan prezident není jenom kritizován, jsou určité věci i v oblasti zahraniční a bezpečnostní politiky, kde trvale drží prapor tím správným směrem namířený, to jsou, to je podpora našich vojenských misí v zahraničí, teď primárně v Afghánistánu, to tedy artikuloval velmi jasně a opakovaně, podpora Izraele, která je trvalá.

Miloš ZEMAN, prezident ČR

/netlumočeno/

Jan KYSELA, ústavní právník

Ty autoritářské trendy v politice nabývají trochu jiných podob, než jak to bylo v minulosti. A součástí toho prosazování se autoritářského stylu vládnutí v různých zemích bývá zpochybňování nezávislosti justice. Bývají to útoky na média, bývá to oslabování váhy zpravodajských služeb.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /6. 12. 2018/

Jsou to čučkaři, pane Soukupe. Protože tam, kde mají najít teroristu, a on opravdu existoval, tam nikoho nenajdou. Vymýšlejí si špiony.

Petr KOLÁŘ, bývalý velvyslanec v USA a Rusku

Lidé by měli institucím státu věřit. A v případě našich služeb mají důvod jim věřit. A to, že se to panu prezidentovi nehodí a nelíbí, to je jiná věc.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /30. 10. 2014/

Já jsem přijel do Číny, abych se od Číny učil, jak zvýšit hospodářský růst, jak stabilizovat společenský řád.

Martin HÁLA, sinolog

Prezident Zeman v tom druhém volebním období, zdá se, ještě přitvrdil ve své podpoře čínských zájmů. Zdá se, že z toho fiaska, které už bylo v tom prvním období, kdy zkolabovala ta jeho oblíbená společnost CEFC, jejíhož předsedu dokonce jmenoval svým poradcem, že z toho fiaska se příliš nepoučil a naopak podporuje čínské zájmy ještě, řekli bychom, horoucněji a tvrdošijněji, jak je to vidět například teď v tom, v té celé té kauze..., celé té kauze Huawei.

Jaroslav BAŠTA, bývalý člen vlády Miloše Zemana /nestr., dříve ČSSD/

Pokud jde o názory Miloše Zemana na spolupráci s Čínou a s Ruskou federací, tak ty jsou motivovány především ekonomicky. On vlastně všechno, co celou dobu dělá, tak se vztahuje nikoliv k politice, ale k ekonomické diplomacii.

moderátorka Událostí /17. 12. 2018/

Čínští výrobci mobilů jako bezpečnostní riziko. Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost varoval před používáním softwaru i zařízení firem Huawei a ZTE. Vychází mimo jiné ze zpráv tajných služeb. Huawei to odmítá.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Prezident v lednu na varování Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost reagoval tím, že obvinil ředitele úřadu Dušana Navrátila a také šéfa Bezpečnostní informační služby Michala Koudelku z ohrožování zájmů České republiky.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /10. 1. 2019/

Tito dva lidé, tedy Koudelka a Navrátil, ohrozili vážným způsobem ekonomické zájmy České republiky. Čína po této kampani proti společnosti Huawei připravuje odvetná opatření.

Matthew WHITAKER, generální prokurátor USA /28. 1. 2019/

Oznamuji, že velká porota v Seattlu ve státě Washington potvrdila obžalobu, podle které dvě pobočky telekomunikační společnosti Huawei Technologies spáchaly deset federálních zločinů. Jsem přesvědčen, že se jedná o velmi závažné činy společnosti, která se zřejmě dopouští firemní špionáže.

Marcela MARTÁŠKOVÁ, volička Miloše Zemana

Jítuško, hele, hačej, jo? Babička bude dělat kafičko. Tak.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Myslíte, že prezident Zeman vsadil na správného koně, když si oblíbil Čínu?

Marcela MARTÁŠKOVÁ, volička Miloše Zemana

No, já bych radši tu Čínu než Ameriku třeba. Jo, je to těžké, jo, protože jako mě budou lidi kamenovat, jako, jak to uvidí, ale je mi to úplně jedno, ale prostě ta Čína je lepší než Amerika, no.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Podle vás.

Marcela MARTÁŠKOVÁ, volička Miloše Zemana

Podle mě.

Hana TRHLÍKOVÁ, volička Miloše Zemana

Heleďte, čínskej prezident byl u anglický královny, Merkelová v Číně už byla kolikrát. To je obchod, to je byznys. A to vnímám úplně normálně. Je to prostě, je to byznys. Nás se schází v tej hospodě třeba 12, 14 a opravdu je to půl na půl. Jo? Tak jsme si zakázali mluvit o politice a máme klid, poněvadž to se někdo rozčílil a odešel třeba. Jo, a takhle je na jedné i na druhé straně, to se nedá.

Petr PITHART, bývalý premiér a předseda senátu /KDU-ČSL/

Tadle ta polarizace je potud nešťastná, že se lidé z těch protivných táborů pokládají za nepřátele. A někdy až vyhřežne nenávisť k těm druhým, kteří to vidí jinak. To je, to je neštěstí pro tu zemi. To je strašné dílo, které po sobě zanechal.

Daniel PROKOP, sociolog, Median, **Fakulta sociálních věd** UK

Já myslím, že všichni už vědí, že on jako je trochu proruský, trochu pročínský, že mu moc nezáleží na těch lidských právech a je spíš za tu ekonomickou diplomacii, byť často velmi neúspěšně, bohužel. Takže tyhle ty věci už ho neovlivní. Myslím, že je spíš pravděpodobnější, že bude mít stabilní podporu s nějakými výkyvy až do konce toho mandátu.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka
Adéla PACLÍKOVÁ, redaktorka
redaktorka

Budete dál podporovat prezidenta Zemana?

Marcela MARTÁŠKOVÁ, volička Miloše Zemana

Určitě. Určitě, protože nevěřím tomu, že opravdu se, i když máme ještě další 3 roky, že, takže možná že za 3 roky se najde někdo, kdo by mohl kandidovat, ale to by se musel stát asi zázrak. Ale radši ať je pan prezident zdravý a ať si to zkusí ještě do třetice.

Východ Německa stále zaostává za západem. Frustrace se odrazí u letošních voleb

5.3.2019 info.cz str. 00 Evropská unie

Eliška Kubátová

ANALÝZA/Téměř tři dekády po znovusjednocení regiony bývalého Východního Německa stále hluboce zaostávají za západem. Přetrvávající rozdělení Německa je ve spolkové republice dodnes stále silné téma, což potvrzuje i nejnovější studie, kterou včera zveřejnil prestižní německý Institut pro ekonomický výzkum v Halle. Pro východ nelichotivá analýza ukazuje, že produktivita a mzdy jsou v zemích bývalé NDR o 20 procent nižší než na západě. Nový důkaz o přetrvávající propasti uvnitř Německa zřejmě opět oživí horečné debaty o zrušení, na západě nepopulární, solidární daně, která je vybírána v zemích bývalého Západního Německa. Frustrace východoněmeckých voličů se však podepíše také na výsledku letošních voleb.

Německo si letos připomene 30 let od pádu Berlínské zdi, který předznamenal následné znovusjednocení země v roce 1990. Necelé tři dekády po připojení Německé demokratické republiky (NDR) ke Spolkové republice Německo, které dovršilo dlouholeté snahy o překonání poválečného uspořádání, však přichází další důkaz toho, že západ stále táhne východ za sebou. Ukazuje to nová studie prestižního Institutu pro ekonomický výzkum v Halle (IWH), která byla zveřejněna v pondělí.

Podle odborníků z IWH 93 procent největších firem v Německu dodnes sídlí na západě a pokud už se na východě najdou společnosti podobné velikosti, jsou o 20 procent méně produktivní, než jejich západní protějšky. V průměru o 20 procent nižší jsou navíc také mzdy, které obyvatelé východoněmeckých regionů pobírají.

Studie tak ukazuje, že díky dvěma miliardám eur, které do východní části země investovala spolková vláda v Berlíně, sice od roku 1990 došlo k významnému pokroku a zlepšení ekonomické situace obyvatel východu, hluboké rozdíly ale stále přetrvávají. Podle autorů studie však kamenem úrazu mohou být právě dotace, které vláda v Berlíně východoněmeckým firmám vyplácí.

Vláda chce prostřednictvím finančních pobídek východní společnosti podpořit a donutit je k zachování pracovních míst, podle studie jsou ale hlavním důvodem snížené produktivity práce. „Dotáčnická politika má negativní důsledky,“ tvrdí šéf institutu v Halle Reint Gropp, podle kterého v době, kdy Německo ekonomicky prosperuje, už pro dotace není místo a měly by být zrušeny.

Nová studie tak zřejmě znovu oživí debatu o solidární dani ve výši 5,5 procenta, kterou platí západoněmečtí daňoví poplatníci na podporu a rozvoj bývalých zemí NDR. Takzvaná solidární přírážka, která byla zavedená v roce 1991, měla podpořit restrukturalizaci spolkových zemí bývalého Východního Německa. Daň, která původně činila 7,5 procenta, měla platit na jeden rok, němečtí politici ale dodnes nezískali dost odvahy na to ji zrušit a odsouvají problém do budoucna.

Na západě značně nepopulární opatření je však v posledních letech v centru vášnivých debat, kdy se stále častěji hovoří o jejím zrušení. Velkým tématem se stala také pro současnou vládní koalici CDU/CSU a sociálních demokratů. Ta plánuje její snižování od roku 2021, sociální demokraté však zůstávají opatrní a varují, že tak německá státní kasa přijde o značný výpadek příjmů, který se bude muset nahradit jinde.

„Solidární daň představuje určitou zátěž a všichni jsou si vědomi toho, že už trvá příliš dlouho a musí skončit. Má to ale jistý politický kontext,“ říká pro INFO.CZ expert na německou politiku z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Vladimír Handl s tím, že pro západní Německo a příjmově vyšší skupiny je solidární daň trnem v oku. Opuštění solidární daně by totiž mělo probíhat odstupňovaně právě podle výše příjmů – nejdřív by skončila pro lidi s nízkými příjmy, kdežto střední a vyšší příjmové skupiny by daň dál platily.

Z čeho pramení frustrace východu?

Do zemí bývalé NDR se tak od začátku devadesátých let nalily stovky miliard eur, které měly vyrovnat hluboké rozdíly mezi bývalým Východním a Západním Německem, které od skončení druhé světové války procházely zcela odlišným vývojem – zatímco západní ekonomika během následujících 45 let rostla svižným tempem, komunistický východ byl na pokraji bankrotu. Následky rozdělení si ale Německo nese dodnes a zmenšení propasti si vytkla jako cíl i vláda kancléřky Angely Merkelové.

„Současná vládní koalice připravila program na posílení hospodářského a sociálního růstu východoněmeckých zemí. I v kontextu nacházejících voleb v bývalých východních zemích bych řekl, že je nyní politické soustředění se na východní země daleko silnější, než před pár lety, kdy ještě přetrvávala představa, že se rozdíly budou vyrovnávat nějakým samospádem,“ popisuje Handl.

Jak totiž odborník pro INFO.CZ upozorňuje, problém není jen rozdíl v příjmech, ale celkové odcizení východu. „Východní regiony se cítí být zanedbávány, a to nejen materiálně, protože tam jsou vyšší příjmy než na východě, ale také jsou málo politicky zastoupeny na spolkové úrovni a ještě víc to je vidět na zastoupení občanů východních zemí ve státní správě. Tam je asymetrie skutečně veliká a nedaří se ji odstranit, odpor proti této skutečnosti přitom neustále roste. Nejde tedy jen o materiální otázky, ale také reprezentaci regionů,“ vysvětluje Handl.

Na problém přitom před nedávnem upozornil také zmocněnec spolkové vlády pro východní země Christian Hirte, podle kterého se obyvatelé východu dodnes cítí jako obyvatelé druhé kategorie. Podle Hirteho k tomu přispívají nejen dopady desetiletí komunistické diktatury, ale i transformace v 90. letech a současný vývoj. Jako příklad uvedl právě nedostatečné zastoupení spolkových úřadů v zemích bývalého východního Německa nebo nedostatečnou účast lidí z východu spolkové republiky v mediálních a dalších radách.

Koncem ledna se pak problému věnovala také Merkelová, podle které není současný stav nijak překvapivý a týká se i migrační politiky současné vlády. „Nepovažuji to za překvapivé, že je ve východním Německu frustrace,“ řekla v rozhovoru pro Die Zeit a dodala, že vzhledem k uzavřenosti bývalé NDR mají obyvatelé na východě málo zkušeností s jinými kulturami.

Nespokojenost východu se odráží na volbách

Rozdělení Německa na západ a východ se přitom promítá i do preferencí voličů a frustrace lidí na východě se jistě odrazí i na blížících se volbách. Po květnových volbách do Evropského parlamentu totiž volby čekají také tři spolkové země – Sasko, Durynsko a Braniborsko, které leží právě v oblasti bývalé NDR. Na východě přitom tradičně získávají protestní a do určité míry i extrémní uskupení, jako je pravice Alternativa pro Německo nebo naopak levice Die Linke, víc hlasů, než v zemích bývalého Západního Německa. Podobný trend lze očekávat i letos.

Například během německých parlamentních voleb v roce 2017 se protiimigrační AfD stala v Sasku nejsilnější stranou a úspěch slavila také levice. Politické body však ve východoněmeckých zemích sbírá především Alternativa pro Německo, která začala získávat síle hlavně v souvislosti s uprchlickou krizí. Toho si začala všimnout i CDU/CSU, která se snaží téma migrace AfD jen tak nepřenechat a razí mnohem přísnější opatření, než na počátku krize.

„Bude to velký boj, který začne už volbami do Evropského parlamentu. To bude první zkouška toho, jestli se daří brzdit nárůst AfD na východě a zda se téma migrace daří přenést do racionální politické debaty. Zatím ale AfD slaví úspěchy, do značné míry totiž převzala roli protestní strany od Die Linke – i když ta je na druhé straně pravolevého spektra, ale daří se jí od levice sbírat voliče mezi našťavanými občany,“ vysvětluje Handl.

Podle experta Univerzity Karlovy přitom AfD přebírá také „roli identitární strany“, která reprezentuje specifickou východní regionu, kde se lidé cítí odtrženi od zbytku Německa. „AfD se na východě výrazně etablovala a je to výzva pro ostatní strany, aby se tomu postavily a přesvědčily východoněmecké voliče, že i ony tyto regiony a jejich identitu chápou a reprezentují,“ dodává Handl.

Ať už letošní volby dopadnou jakkoliv, zůstává otázkou, zda má Německo vůbec šanci se v dohledné době skutečně sjednotit, anebo je východ už navěky poznamenaný. Jak tvrdí šéf IWH, němečtí politici by měli „řešit

strukturální problémy v Německu jako celek“ – jedině tak je šance rozdíly alespoň trochu vyrovnat. A jak by opatření vedoucí pro posílení východu měla konkrétně vypadat? Autoři studie navrhuji začít například tím, že se do východoněmeckých měst přesunou sídla některých společností, které jsou dnes v drtivé většině usazené na západě.

URL| <https://www.info.cz/clanek/40713/vychod-nemecka-stale-zaostava-za-zapadem-frustrace-se-odrazi-u-letosnich-voleb>

Východ Německa zaostává i 30 let po sjednocení za západem. Frustrace se odrazí u voleb

5.3.2019 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

ANALÝZA / Téměř tři dekády po znovusjednocení regiony bývalého Východního Německa stále hluboce zaostávají za západem. Přetrvávající rozdělení Německa je ve spolkové republice dodnes stále silné téma, což potvrzuje i nejnovější studie, kterou včera zveřejnil prestižní německý Institut pro ekonomický výzkum v Halle. Pro východ nelichotivá analýza ukazuje, že produktivita a mzdy jsou v zemích bývalé NDR o 20 procent nižší než na západě. Nový důkaz o přetrvávající propasti uvnitř Německa zřejmě opět oživí horečné debaty o zrušení, na západě nepopulární, solidární daně, která je vybírána v zemích bývalého Západního Německa. Frustrace východoněmeckých voličů se však podepíše také na výsledku letošních voleb.

Německo si letos připomene 30 let od pádu Berlínské zdi, který předznamenal následné znovusjednocení země v roce 1990. Necelé tři dekády po připojení Německé demokratické republiky (NDR) ke Spolkové republice Německo, které dovršilo dlouholeté snahy o překonání poválečného uspořádání, však přichází další důkaz toho, že západ stále táhne východ za sebou. Ukazuje to nová studie prestižního Institutu pro ekonomický výzkum v Halle (IWH), která byla zveřejněna v pondělí.

Podle odborníků z IWH 93 procent největších firem v Německu dodnes sídlí na západě a pokud už se na východě najdou společnosti podobné velikosti, jsou o 20 procent méně produktivní, než jejich západní protějšky. V průměru o 20 procent nižší jsou navíc také mzdy, které obyvatelé východoněmeckých regionů pobírají.

Studie tak ukazuje, že díky dvěma miliardám eur, které do východní části země investovala spolková vláda v Berlíně, sice od roku 1990 došlo k významnému pokroku a zlepšení ekonomické situace obyvatel východu, hluboké rozdíly ale stále přetrvávají. Podle autorů studie však kamenem úrazu mohou být právě dotace, které vláda v Berlíně východoněmeckým firmám vyplácí.

Vláda chce prostřednictvím finančních pobídek východní společnosti podpořit a donutit je k zachování pracovních míst, podle studie jsou ale hlavním důvodem snížené produktivity práce. „Dotací politika má negativní důsledky,“ tvrdí šéf institutu v Halle Reint Gropp, podle kterého v době, kdy Německo ekonomicky prosperuje, už pro dotace není místo a měly by být zrušeny.

Nová studie tak zřejmě znovu oživí debatu o solidární dani ve výši 5,5 procenta, kterou platí západoněmečtí daňoví poplatníci na podporu a rozvoj bývalých zemí NDR. Takzvaná solidární přírážka, která byla zavedena v roce 1991, měla podpořit restrukturalizaci spolkových zemí bývalého Východního Německa. Daň, která původně činila 7,5 procenta, měla platit na jeden rok, němečtí politici ale dodnes nezískali dost odvahy na to ji zrušit a odsouvají problém do budoucna.

Na západě značně nepopulární opatření je však v posledních letech v centru vášnivých debat, kdy se stále častěji hovoří o její zrušení. Velkým tématem se stala také pro současnou vládní koalici CDU/CSU a sociálních demokratů. Ta plánuje její snížení od roku 2021, sociální demokraté však zůstávají opatrní a varují, že tak německá státní kasa přijde o značný výpadek příjmů, který se bude muset nahradit jinde.

„Solidární daň představuje určitou zátěž a všichni jsou si vědomí toho, že už trvá příliš dlouho a musí skončit. Má to ale jistý politický kontext,“ říká pro INFO.CZ expert na německou politiku z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Vladimír Handl s tím, že pro západní Německo a příjmově vyšší skupiny je solidární daň trnem v oku. Opuštění solidární daně by totiž mělo probíhat odstupňovaně právě podle výše příjmů – nejdřív by skončila pro lidi s nízkými příjmy, kdežto střední a vyšší příjmové skupiny by daň dál platily.

Do zemí bývalé NDR se tak od začátku devadesátých let nalily stovky miliard eur, které měly vyrovnat hluboké rozdíly mezi bývalým Východním a Západním Německem, které od skončení druhé světové války procházely zcela odlišným vývojem – zatímco západní ekonomika během následujících 45 let rostla svižným tempem, komunistický východ byl na pokraji bankrotu. Následky rozdělení si ale Německo nese dodnes a zmenšení propasti si vytkla jako cíl i vláda kancléřky Angely Merkelové.

„Současná vládní koalice připravila program na posílení hospodářského a sociálního růstu východoněmeckých zemí. I v kontextu nacházejících voleb v bývalých východních zemích bych řekl, že je nyní politické soustředění se na východní země daleko silnější, než před pár lety, kdy ještě přetrvávala představa, že se rozdíly budou vyrovnávat nějakým samospádem,“ popisuje Handl.

Jak totiž odborník pro INFO.CZ upozorňuje, problém není jen rozdíl v příjmech, ale celkové odcizení východu. „Východní regiony se cítí být zanedbávány, a to nejen materiálně, protože tam jsou vyšší příjmy než na východě, ale také jsou málo politicky zastoupeny na spolkové úrovni a ještě víc to je vidět na zastoupení občanů východních zemí ve státní správě. Tam je asymetrie skutečně veliká a nedaří se ji odstranit, odpor proti této skutečnosti přitom neustále roste. Nejde tedy jen o materiální otázky, ale také reprezentaci regionů,“ vysvětluje Handl.

Na problém přitom před nedávnem upozornil také zmocněnec spolkové vlády pro východní země Christian Hirte, podle kterého se obyvatelé východu dodnes cítí jako obyvatelé druhé kategorie. Podle Hirteho k tomu přispívají nejen dopady desetiletí komunistické diktatury, ale i transformace v 90. letech a současný vývoj. Jako příklad uvedl právě nedostatečné zastoupení spolkových úřadů v zemích bývalého východního Německa nebo nedostatečnou účast lidí z východu spolkové republiky v mediálních a dalších radách.

Koncem ledna se pak problému věnovala také Merkelová, podle které není současný stav nijak překvapivý a týká se i migrační politiky současné vlády. „Nepovažuji to za překvapivé, že je ve východním Německu frustrace,“ řekl v rozhovoru pro Die Zeit a dodala, že vzhledem k uzavřenosti bývalé NDR mají obyvatelé na východě málo zkušeností s jinými kulturami.

Rozdělení Německa na západ a východ se přitom promítá i do preferencí voličů a frustrace lidí na východě se jistě odrazí i na blížících se volbách. Po květnových volbách do Evropského parlamentu totiž volby čekají také tři spolkové země – Sasko, Durynsko a Braniborsko, které leží právě v oblasti bývalé NDR. Na východě přitom tradičně získávají protestní a do určité míry i extrémní uskupení, jako je pravicová Alternativa pro Německo nebo naopak levicová strana Die Linke, víc hlasů, než v zemích bývalého Západního Německa. Podobný trend lze očekávat i letos.

Například během německých parlamentních voleb v roce 2017 se protiimigrační AfD stala v Sasku nejsilnější stranou a úspěch slavila také levice. Politické body však ve východoněmeckých zemích sbírá především Alternativa pro Německo, která začala získávat síle hlavně v souvislosti s uprchlickou krizí. Toho si začala všimnout i CDU/CSU, která se snaží téma migrace AfD jen tak nepřenechat a razí mnohem přísnější opatření, než na počátku krize.

„Bude to velký boj, který začne už volbami do Evropského parlamentu. To bude první zkouška toho, jestli se daří brzdit nárůst AfD na východě a zda se téma migrace daří přenést do racionální politické debaty. Zatím ale AfD slaví úspěchy, do značné míry totiž převzala roli protestní strany od Die Linke – i když ta je na druhé straně pravolevého spektra, ale daří se jí od levice sbírat voliče mezi našťvanými občany,“ vysvětluje Handl.

Podle experta Univerzity Karlovy přitom AfD přebírá také „roli identitární strany“, která reprezentuje specifickou východní regionu, kde se lidé cítí odtržení od zbytku Německa. „AfD se na východě výrazně etablovala a je to výzva pro ostatní strany, aby se tomu postavily a přesvědčily východoněmecké voliče, že i ony tyto regiony a jejich identitu chápou a reprezentují,“ dodává Handl.

Ať už letošní volby dopadnou jakkoliv, zůstává otázkou, zda má Německo vůbec šanci se v dohledné době skutečně sjednotit, anebo je východ už navěky poznamenaný. Jak tvrdí šéf IWH, němečtí politici by měli „řešit strukturální problémy v Německu jako celek“ – jediné tak je šance rozdíly alespoň trochu vyrovnat. A jak by opatření vedoucí pro posílení východu měla konkrétně vypadat? Autoři studie navrhuji začít například tím, že se do východoněmeckých měst přesunou sídla některých společností, které jsou dnes v drtivé většině usazené na západě.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/vychod-nemecka-zaostava-i-30-let-po-sjednoceni-za-zapadem-frustrace-se-odrazi-u-voleb-40713.html>

Umělá inteligence bude generovat zpravodajské texty

6.3.2019 Studenta web&mag str. 12 News - co se děje

Katedra žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**), počítačů Fakulty elektrotechnické Českého vysokého učení technického (FEL ČVUT) a informatiky a výpočetní techniky Fakulty aplikovaných věd Západočeské univerzity (FAV ZČU) v Plzni společně s Českou tiskovou kanceláří (ČTK) nově spolupracují na propojení žurnalistiky a počítačových věd. V projektu „Proměna etických aspektů s nástupem žurnalistiky umělé inteligence“ chtějí vytvořit systémy pro ověřování, analýzu a tvorbu zpravodajského obsahu pomocí umělé inteligence.

Prvotním záměrem je generování zpravodajských textů v českém jazyce prostřednictvím funkčního vzorku algoritmu. „Naším cílem a ambicí je nejen pomoci k automatizaci vytváření shrnujících žurnalistických zpráv, ale také vytvořit systém pro kontrolu tvrzení, a to na základě dostupných zdrojů. Tak by například divák mohl v přímém přenosu sledovat doplňující textové informace k pronášeným tvrzením,“ napsal v tiskové zprávě Luboš Král z Centra umělé inteligence FEL ČVUT.

Foto popis|

Zemřela profesorka Lábová

6.3.2019 Studenta web&mag str. 13 News - co se děje

V úterý 5. února zemřela fotografka a vyučující na Katedře žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**) Alena Lábová. Na fakultě působila od 70. let, přednášela o historii, teorii, etice i praxi novinářské fotografie.

„To, čím si ale získala generace studentek a studentů, byla její schopnost využít vše, co uměla a znala, ve výuce a vytvořit nesmírně zajímavé přednášky i kreativní semináře, při kterých velmi přátelsky, ale naprosto nekompromisně hodnotila naše práce,“ napsala na stránkách fakulty děkanka FSV Alice Němcová Tejkalová. Nejednu generaci novinářů ovlivnily její fotografické předměty zaměřené mimo jiné i na klasickou analogovou fotografii.

„Nebýt Aleny Lábové, můj život by vypadal úplně jinak,“ napsal absolvent **FSV UK** a nynější redaktor Respektu Petr Horký. „Z kabinetu Aleny Lábové a z fotokomory se pro nás stalo bezpečné zázemí. Přes fotografii a zájem o vizuálno vznikla jakási spřízněnost, která v ostatních předmětech a u jiných pedagogů chyběla,“ doplnil.

Foto popis|

Stav jednání mezi USA a Severní Koreou

6.3.2019 ČT 24 str. 03 21:31 Horizont

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Americkou stranu mince probereme telefonicky s amerikanistou Jiřím Pondělíčkem z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Dobrý večer.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

Washington a Soul přesně před 3 dny oznámily ukončení pravidelných jarních manévrů. A teď naopak přichází severokorejská provokace. Jaké má tedy Donald Trump v tuto chvíli v rukou možnosti?

Jiří PONĎELÍČEK, amerikanista, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

On ta, ta cvičení samozřejmě pravidelná může obnovit, byť to by ho teďka stavělo do neúplně pěkného světla, protože on samozřejmě po tom, protože to bylo ohlášeno těsně po tom neúspěšném summitu v Hanoji, tak byl samozřejmě tázán, jestli se nejedná o zbytečný ústupek, když vlastně nebylo nic dojednáno. A on tvrdil, že, že vlastně se to vůbec, že to nemá vůbec žádnou souvislost s tím summitem, ale že ta cvičení ruší nebo respektive ruší a bude je nahrazovat méně rozsáhlými cvičeními, především s ohledem na jejich cenu. Takže kdyby teďka je znovu zavedl, tak by možná to nebylo vnímáno úplně dobře. To samozřejmě udělat může, může samozřejmě zpříšňovat nějaké další sankce, ale v tuto chvíli to, co může dělat nebo respektive ten rozsah toho, co může dělat, je velmi omezený.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

A Donaldu Trumpovi se v minulosti podařilo zvítězit v obchodním sporu s Mexikem a Kanadou. A přitom zatím obchodní konflikt s Čínou a částečně i s Evropskou unií není do konce. Koneckonců dnes přišla zpráva o tom, že ten obchodní deficit Spojených států je nejvyšší za poslední dekádu. Jak v tomto světle je důležitý úspěch právě v jednání s Pchjongjangem?

Jiří PONĎELÍČEK, amerikanista, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já se domnívám, že on je důležitý pro jeho spíš mezinárodní pověst. Nedomnívám se, že by voliči, voliči doma řešili úplně, úplně tyhle ty, tyhle ty otázky. Ona zahraniční politika většinou volby prezidentům nevyhrává a neprohrává. Nicméně ta, ta obchodní dohoda nebo respektive ty obchodní dohody a jejich dopady na, na vnitřní ekonomickou situaci ve Spojených státech budou mít určitě vliv daleko výraznější. Jenom tam třeba u toho Mexika on sice k dohodě dospěl, ale ten ratifikační proces zatím nepůsobí až tak nadějně. Takže je také otázka, jestli to bude moct počítat mezi svoje úspěchy. A co se týče té hrozící obchodní války s Čínou, tak tam samozřejmě pokud by ty ekonomické dopady na, na některá, některá, některé americké státy a některé oblasti byl negativní, tak by to pro něj mohlo znamenat spíše velký problém.

Jakub SZÁNTÓ, moderátor

To byl amerikanista Jiří Pondělíček, díky za váš rozbor.

Jiří PONĎELÍČEK, amerikanista, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Děkuji, na shledanou.

Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem

6.3.2019 Prostějovský deník str. 08 Téma
KATEŘINA PERKNEROVÁ

Šéf expertní skupiny Strategie 2030 profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK řekl Deníku:

Praha – V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

* Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná přivítali návrat k osnovám frontální výuce?

Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit. Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné že přinášejí kýžený výsledek. Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět. Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není. Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odvíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet. Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

Foto autor| Foto: archiv

Foto popis| dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, Region| Střední Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 7 titulech:

Kroměřížský deník (*Téma*, str. 08), Olomoucký deník (*Téma*, str. 08), Přerovský a hranický deník (*Téma*, str. 08), Slovácký deník (*Téma*, str. 08), Šumperský a jesenický deník (*Téma*, str. 08), Valašský deník (*Téma*, str. 08), Zlínský deník (*Téma*, str. 08)

Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem

6.3.2019 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 08 Téma
KATEŘINA PERKNEROVÁ

Šéf expertní skupiny Strategie 2030 profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK řekl Deníku:

Praha – V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

* Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce?

Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

* Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti?

Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

* Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace?

Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

* Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat?

Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není. Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

* Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop?

Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

Foto autor| Foto: archiv
Region| Severní Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 16 titulech:

Blanenský deník (*Téma*, str. 08), Brněnský deník (*Téma*, str. 08), Bruntálský a krnovský deník (*Téma*, str. 08), Břeclavský deník (*Téma*, str. 08), Havlíčkobrodský deník (*Téma*, str. 08), Hodonínský deník (*Téma*, str. 08), Jihlavský deník (*Téma*, str. 08), Karvinský a havířovský deník (*Téma*, str. 08), Moravskoslezský deník (*Téma*, str. 08), Novojičínský deník (*Téma*, str. 08), Opavský a hluchínský deník (*Téma*, str. 08), Pelhřimovský deník (*Téma*, str. 08), Třebíčský deník (*Téma*, str. 08), Vyškovský deník (*Téma*, str. 08), Znojenský deník (*Téma*, str. 08), Žďárský deník (*Téma*, str. 08)

Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem

6.3.2019 Benešovský deník str. 08 Téma

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Šéf expertní skupiny Strategie 2030 profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK řekl Deníku:

Praha – V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce?

Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti?

Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace?

Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat?

Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není. Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude.

Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop?

Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

Foto autor| Foto: archiv

Foto popis|

Region| Střední Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 34 titulech:

Berounský deník (*Téma, str. 08*), Boleslavský deník (*Téma, str. 08*), Českobudějovický deník (*Téma, str. 08*), Českokrumlovský deník (*Téma, str. 08*), Domažlický deník (*Téma, str. 08*), Hradecký deník (*Téma, str. 08*), Chebský deník (*Téma, str. 08*), Chrudimský deník (*Téma, str. 08*), Jičínský deník (*Téma, str. 08*), Jindřichohradecký deník (*Téma, str. 08*), Karlovarský deník (*Téma, str. 08*), Kladenský deník (*Téma, str. 08*), Klatovský deník (*Téma, str. 08*), Kolínský deník (*Téma, str. 08*), Krkonošský deník (*Téma, str. 08*), Kutnohorský deník (*Téma, str. 08*), Mělnický deník (*Téma, str. 08*), Náchodský deník (*Téma, str. 08*), Nymburský deník (*Téma, str. 08*), Orlický deník (*Téma, str. 08*), Pardubický deník (*Téma, str. 08*), Písecký deník (*Téma, str. 08*), Plzeňský deník (*Téma, str. 08*), Prachatický deník (*Téma, str. 08*), Pražský deník (*Téma, str. 08*), Příbramský deník (*Téma, str. 08*), Rakovnický deník (*Téma, str. 08*), Rokycanský deník (*Téma, str. 08*), Rychnovský deník (*Téma, str. 08*), Sokolovský deník (*Téma, str. 08*), Strakonický deník (*Téma, str. 08*), Svitavský deník (*Téma, str. 08*), Tábořský deník (*Téma, str. 08*), Tachovský deník (*Téma, str. 08*)

Generace Z je jiná, ale my nevíme, v čem

6.3.2019 Českolipský deník str. 08 Téma

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Šéf expertní skupiny Strategie 2030 profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK řekl Deníku:

Praha – V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

* Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce?

Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se snažit získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

* Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti?

Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

* Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace?

Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

* Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat?

Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není. Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

* Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop?

Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, jsem rád, že tam jsou tito lidé. Chceme naslouchat osobnostem z praxe.

Foto popis|
Region| Severní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 9 titulech:

Děčínský deník (*Téma, str. 08*), Chomutovský deník (*Téma, str. 08*), Jablonecký deník (*Téma, str. 08*), Liberecký deník (*Téma, str. 08*), Litoměřický deník (*Téma, str. 08*), Mostecký deník (*Téma, str. 08*), Teplický deník (*Téma, str. 08*), Ústecký deník (*Téma, str. 08*), Žatecký a lounský deník (*Téma, str. 08*)

Jak bude hlasovat ČNB den před brexitem?

6.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Holub, Brexit

Včera jsme se dočkali dalšího náznaku, jak by mohli rozhodovat členové bankovní rady České národní banky na nadcházejícím zasedání. To se koná koncem března, pouhý den před "realizací brexitu", tedy pátkem 29. března. ČNB letos zřejmě jednou či dvakrát zvýší úrokové sazby, ačkoli případný neřízený brexit by mohl způsobit odklad příštího takového kroku, řekl v rozhovoru pro agenturu Reuters člen bankovní rady ČNB Tomáš Holub.

Holub uvedl, že možnost utážení sazeb už na příštím měnovém zasedání ve čtvrtek 28. března zůstává na stole. "Určitě to platí... Souhrnně zatím data z domácí ekonomiky pro mě vyznívají směrem lehce jako podpora pro další zvyšování sazeb," dodal. "Osobně to vidím v intervalu nula až dvě. Tu nulu jako takovou nevyklučuji, nevidím ji ale jako moc pravděpodobnou. Stále se nacházíme v procesu normalizace měnové politiky," řekl Holub.

Neřízený brexit by podle Holuba mohl mít na rozhodování bankovní rady vliv. "Kdybychom viděli, že den po tom jednání nastane neřízený brexit, tak s ohledem na tu míru nejistoty, která tam panuje, by to spíš byl faktor vyčkat s rozhodnutím minimálně do května, kdy budeme mít plnohodnotnou prognózu, která by mohla ten brexit nějak plnohodnotně zpracovat," poznamenal Holub.

Holub rovněž agentuře Reuters potvrdil, že sekce měnová dokončuje práce na nové verzi jádrového prognostického modelu a že řada připravovaných změn by měla prognózy kurzu přiblížit skutečnosti. "V květnu budeme mít alternativní scénář připravený tímto modelem a předpokládám, že se potvrdí, co zatím vychází z těch interních stínových prognóz, že ten model bude naznačovat pozvolnější posilování nominálního kurzu koruny. To ale nutně nemusí znamenat automaticky zároveň rychlejší zvyšování úrokových sazeb. Změny se týkají modelování zahraničí, způsobu práce s očekáváními, trochu větší navázání spotřeby na vývoj disponibilních příjmů, a podobně," doplnil.

Koruna včera na Holubova slova reagovala posílením vůči euru, přiblížila se k úrovni 25,60 EURCZK. Později ale o zisky přišla. Aktuálně se v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,63 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,58 až 25,66 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,52 až 22,72 USDCZK.*

Dolaru se včera dařilo, během odpoledne zpevnil pod úroveň 1,1300 EURUSD a dostal se na dvoutýdenní maximum. Dolaru k ziskům pomohly údaje o prodeji nových domů a aktivitě ve službách. Americká měna má navrch, v cestě ale stojí hodně supportů, indikátory nemluví ve prospěch větších pohybů dolaru pod 1,1187 EURUSD. Euro je pod tlakem kvůli blížícímu se zasedání ECB, která zřejmě odloží termín růstu sazeb.

Dnes ráno se americká měna vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1298 EURUSD a dolarový index se nachází na hodnotě 96,92 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1299 do 1,1367 EURUSD.*

Dnešek je chudší na světová makrodata. Fed dnes večer našeho času zveřejní Běžovou knihu, která zachycuje stav ve 12 distriktech Fedu dle názorů jejich představitelů. Od ADP se dozvíme data změny zaměstnanosti za soukromý sektor, trh čeká 190 tisíc pracovních míst, předchozí měsíc to bylo 213 tisíc míst. V USA bude zveřejněna také obchodní bilance za prosinec.

Dnes je zasedání polské centrální banky, která by neměla překvapit a sazby ponechat na úrovni 1,50 procenta. O nastavení měnové politiky dnes bude jednat také Bank of Canada. Také zde se změna nečeká, hlavní úroková sazba by měla zůstat na úrovni 1,75 procenta.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLL.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SG9q3/jak-bude-hlasovat-cnb-den-pred-brexitem>

Čím Čechy uhranul Most!. Politicky nekorektní seriál očima expertů

6.3.2019 24zpravy.com str. 00

Komediální televizní hit Most! skončil, ale mluvit se o něm bude ještě hodně dlouho. Čím to, že si takovou pozornost získalo právě dílo, jež se nebojí dělat si legraci z nás všech? Jak jsou na tom ostatní české seriály a dočkali jsme se pořadu, kteri může měnit náš svět?

Stránka 1 ze 3

1

2

3

Další stránka

Satiricki seriál Most!, jehož poslední díl tento týden odvysílala Česká televize, lámal rekordy. Každí díl zhlédlo v průměru jeden a půl milionu diváků, což z něj dělá jeden z neúspěšnějších seriálů veřejnoprávní stanice posledních let. Ve sledovanosti předběhl Čtvrtou hvězdu, Dabing Street nebo Trpaslíka. Vjímeční je také z hlediska odložené a internetové sledovanosti, tedy pozdějšího zhlédnutí mimo vysílací čas, jež navýšila živé sledování o téměř padesát procent. Proč oslovil takové množství diváků zrovna tento zcela politicky nekorektní seriál, jenž se nebojí dělat si legraci z Romů i transsexuálů a průmyslovi Most popisuje jako místo, „kde se bojí bílí černích, hloupí chytrých, Češi Němců, muži žen, heterosexuálové transsexuálů, Mostečáci Litvínáků“?

Zásluhu na tom má hned několik faktorů. Za prvé jsou seriály čím dál tím populárnější. A to nejen na českých stanicích, připomíná Irena Reifová z Institutu komunikačních studií a žurnalistky **Fakulty sociálních věd** s tím, že například v žebříčku sledovanosti internetové televize Netflix je celovečerní film Roma, jeden z kandidátů na letošního Oscara za nejlepší snímek, až na jedenácté příčce. Ty první obsazují právě seriály nebo talkshow.

„Když to srovnáme se situací před deseti lety, jsou seriály mnohem sledovanější než dříve,“ navazuje Tomáš Vyskočil, zakladatel webu o seriálech Edna.cz a autor čerstvě vydané knihy 200 nejlepších seriálů všech dob, kteri o dnešní době mluví jako o zlatém věku seriálů. Odkazuje tak nejen k tomu, že seriály mají čím dál tím širší obecenstvo, což pozoruje na svém webu, ale i k narůstající produkci komerčních a veřejnoprávních televizí.

Úspěšné seriály především ze Spojených států nacházely cestu k českým divákům hlavně ilegální cestou přes internet. Webové platformy ještě posílil nástup takzvaných streamovacích služeb, jako je zmiňování americki Netflix nebo HBO Go či česki Stream.cz. Televizní producenti tak stáli před otázkou, jak odliv diváků zastavit.

„V prostředí formovaném tímto tlakem se zjistilo, že nejúčinnějším způsobem, jak diváky udržet u televize, jsou velmi intenzivní příběhy,“ vysvětluje Reifová. „Příběhy, které se neodbudou jednorázově, ale jsou kontinuální a repetitivní.“

Televizního diváka tyto formáty nejen kotví v čase, ale také ho nutí se k televizi pravidelně vracet. Aby si seriály diváka udržely, potřebují také silni a dostatečně vnitřně členiti příběh, připomíná Reifová. Příkladem takového seriálu je podle ní americké fantasy Hra o trůny, jehož děj je natolik komplikovani, že si dokáže udržet divákovu zvědavost až do posledního dílu. Podle Reifové pomáhá i jejich klipovitost, tedy délka a způsob vyprávění příběhu, která je atraktivní zejména pro mladší diváky. Kratší stopáž totiž vyvolává v divákovi dojem, že je sledování časově méně náročné než u klasického filmu. Na druhou stranu může vést k takzvanému „binge watching“, tedy způsobu konzumace seriálů, kdy divák za víkend zhlédne celou sérii o několika epizodách

najednou. I seriály s delší stopáží si však mohou diváka udržet. „K oblíbením postavám se lidé vracejí raději, než objevují ty nové,“ připomíná Vyskočil.

Oblíbenost seriálů má i česká kulturní specifika, která objasňují, proč právě Most!, jenž proslul hláškami jako „Dycky Most“ nebo „On není rasista, on je jenom debil“, vyvolává v divácích, kteří normálně seriály ani nesledují, takové nadšení.

Most! navazuje na české komediální seriály, jako jsou Kosmo, Trpaslík, Čtvrtá hvězda, Okresní přebor, Dabing Street nebo třeba Vodníci, jež podle Reifové spadají do kvalitní seriálové tvorby vzniklé po roce 2010. „V 90. letech se česká televizní tvorba vyrovnávala s přejímáním a adaptací žánrů, které se u nás předtím netočily a nebyly ani známé,“ vysvětluje. V té době u nás vznikalo jen malé množství originální produkce a většina seriálů se přejímala ze zahraničí. Stačí připomenout například seriály Dallas, Dynastii, Beverly Hills 90210 nebo Melrose Place. „Po roce 2000 se objevila generace televizní tvorby, která se tyto druhy seriálů pokoušela vyrábět sama. Začalo to seriály Rodinná pouta a Ulice.“

Seriál do značné míry stojí na svěbytném vyprávění o tom, co v roce 2019 obnáší bit transsexuálem.

Právě před deseti lety nastal v české seriálové tvorbě významnější obrat. Kromě mainstreamových seriálů pro masu, jako jsou nekonečné seriály nebo klasické kriminálky, začali tvůrci přicházet i s takovými, jež mají hlubší společenski přesah.

„I u nás se teď začínají točit daleko zajímavější seriály než před deseti nebo dvaceti lety a výběr je najednou velký,“ souhlasí Vyskočil a odkazuje tak k fenoménu takzvané quality TV, na kterou si televizní diváci u nás museli počkat.

Takto nazívaná televizní produkce je charakteristická nejen větší finanční náročností, ale také obsahovým přesahem, kterí nemá za cíl diváky jen pobavit, ale nutí je nad sdělením a jednotlivými postavami přemýšlet. K nám ze Spojených států, kde má své kořeny, přišla s více než dvacetiletým zpožděním.

Stránka 1 ze 3

1

2

3

Další stránka

URL| <http://www.24zpravy.com/cestovani/cim-cechy-uhranul-most-politicky-nekorektni-serial-ocima-expertu/298074-zpravy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

24zpravy.com

Dva slavní zahraniční vědci budou v Praze diskutovat o penězích a chudobě

7.3.2019 avcr.cz str. 00

Thu Mar

Dva významní zahraniční vědci v oblasti filosofických a sociálních studií, Alessandro Pinzani a Stefan Olafsson, budou mít v Praze workshop. Akci pořádá Centrum globálních studií Filosofického ústavu AV ČR.

Oba vědci budou v pondělí 11. března od 15 hodin přednášet v Akademickém konferenčním centru (Husova 4a, Praha 1) a představí svoje knižní novinky. Pinzanimu loni vyšel v nakladatelství Springer titul Money, Autonomy and Citizenship, zatímco Olafssonovi v tomto měsíci Oxford University Press vydá publikaci Welfare and the Great Recession. Součástí programu je i diskuse.

Alessandro Pinzani je profesorem etiky a politické filozofie na Federální univerzitě Santa Catarina v Brazílii, nyní hostuje na pražském Filosofickém ústavu. Má řadu zahraničních zkušeností, mimo jiné z Kolumbijské univerzity v New Yorku či berlínské Humboldtovy univerzity. Zaměřuje se na témata současné společnosti v Brazílii a v Latinské Americe obecně, především na autonomii člověka v různých sociálních podmínkách, včetně chudoby.

Stefan Olafsson je známý evropský sociolog, který v současnosti působí na **Fakultě sociálních věd** na Islandské univerzitě. Absolvent univerzity v Oxfordu ve svém výzkumu analyzuje především životní úroveň, práci, společenskou změnu a situaci v postkrizovém období. Je koordinátorem a členem řídicí rady sítě pro evropskou sociální politiku (ESPN). Od roku 2007 vykonával různé funkce v radě vědy a technologie a byl předsedou představenstva veřejné správy.

Akce se koná v rámci výzkumného programu nazvaného Globální konflikty a lokální souvislosti Strategie AV 21 Akademie věd ČR.

Související články:

URL| <http://www.avcr.cz/cs/pro-media/aktuality/Dva-slavni-zahranicni-vedci-budou-v-Praze-diskutovat-o-penezich-a-chudobe/>

Svetřík v ceně cappuccina?

7.3.2019 MaM.cz str. 00

Denisa Hejlová

Společnost Associated British Foods, respektive jedna z jejích značek Primark, otevře na podzim obchod i v Praze. Na rozdíl od potravin a zemědělských produktů – patří mezi ně například i známá značka čajů Twinings nebo chleba Kingsmill – se Primark soustředí na módu a generuje asi polovinu obratu skupiny. V Evropě a Severní Americe provozuje Primark přes 363 obchodů a žádný e-shop. Čeští spotřebitelé jášají – ostatně facebooková stránka Chceme Primark v ČR nasbírala od svého založení v roce 2012 téměř čtyři tisíce fanoušků.

Úspěch Primarku je založený na jednoduché formuli: vyrobit co nejlevněji co nejvíce zboží a prodat je co nejvíce lidem. Nízké marže, vysoká návštěvnost obchodů a žádné riskování s vratkami. Primark proto nechce e-shop (Zoot by mohl vyprávět). Společně se Zarou (resp. koncernem Inditex), lídrem na trhu s „rychlou módou“, vyznává i Primark filosofii okopírovat co nejrychleji trendy, zjednodušit je do nositelného modelu a šup s tím na krám. Primark jde cenově i kvalitativně ještě mnohem níž, než Zara. V čem je ale Primark odlišný od dalších diskontních řetězců – proč má více vyznavačů, než třeba Kik nebo PepCo, které jsou cenově podobné? Protože se stále tváří jako módní obchod, ne jen jako obchod s oblečením.

Cílí především na teenagery, mladé lidi a mladé rodiny, kteří odtud odcházejí s taškami nabitými oblečením – mnozí z nich se ani neobtěžují je prát, pak je prostře vyhodí nebo „dají na charitu“. Podobně jako další konkurence, například F&F, H&M nebo Marks&Spencer vyrábí i Primark v zemích, kde je tolerovaná dětská, dá se říci až otrocká práce za nesnesitelných podmínek, jak na to upozornila například tragédie zříčené tovární budovy Rana Plaza v Bangladéši v roce 2013, kdy zahynulo přes jedenáct set lidí. Primark jde ale pravděpodobně v nekalých obchodních praktikách ještě dále – je nechvalně proslulý opakovanými skandály s prosbami o pomoc, které do oděvů všili dělníci (Primark je označuje za hoaxy).

Primark je proto pro některé spotřebitele symbolem kombinace ignorování jak etického, tak ekologického myšlení („zaplevelují planetu šmejdý“) – řekněme si ale narovinu, že budou v menšině. Než si čeští zákazníci koupí v Primarku kašmírový svetr v ceně starbuckové kávy, mohli by vzít do hrsti selský rozum a zamyslet se nad tím, jestli skutečně chtějí být trendy za tuto cenu.

Autorka je vedoucí katedry marketingu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

URL| <http://mam.ihned.cz/c1-66510330-svetrik-v-cene-cappuccina>

Svetřík v ceně cappuccina?

7.3.2019 Mam.cz str. 00

Denisa Hejlová

Společnost Associated British Foods, respektive jedna z jejích značek Primark, otevře na podzim obchod i v Praze.

Na rozdíl od potravin a zemědělských produktů – patří mezi ně například i známá značka čajů Twinings nebo chleba Kingsmill – se Primark soustředí na módu a generuje asi polovinu obratu skupiny. V Evropě a Severní Americe provozuje Primark přes 363 obchodů a žádný e-shop. Čeští spotřebitelé jásají – ostatně facebooková stránka Chceme Primark v ČR nasbírala od svého založení v roce 2012 téměř čtyři tisíce fanoušků.

Úspěch Primarku je založený na jednoduché formuli: vyrobit co nejlevněji co nejvíce zboží a prodat je co nejvíce lidem. Nízké marže, vysoká návštěvnost obchodů a žádné riskování s vratkami. Primark proto nechce e-shop (Zoot by mohl vyprávět). Společně se Zarou (resp. koncernem Inditex), lídrem na trhu s „rychlou módou“, vyznává i Primark filosofii okopírovat co nejrychleji trendy, zjednodušit je do nositelného modelu a šup s tím na krám. Primark jde cenově i kvalitativně ještě mnohem níž, než Zara. V čem je ale Primark odlišný od dalších diskontních řetězců – proč má více vyznavačů, než třeba Kik nebo PepCo, které jsou cenově podobné? Protože se stále tváří jako módní obchod, ne jen jako obchod s oblečením.

Cílí především na teenagery, mladé lidi a mladé rodiny, kteří odtud odcházejí s taškami nadtými oblečením – mnozí z nich se ani neobtěžují je prát, pak je prostře vyhodí nebo „dají na charitu“. Podobně jako další konkurence, například F&F, H&M nebo Marks&Spencer vyrábí i Primark v zemích, kde je tolerovaná dětská, dá se říci až otrokářská práce za nesnesitelných podmínek, jak na to upozornila například tragédie zřícené tovární budovy Rana Plaza v Bangladéši v roce 2013, kdy zahynulo přes jedenáct set lidí. Primark jde ale pravděpodobně v nekalých obchodních praktikách ještě dále – je nechvalně proslulý opakovanými skandály s prosbami o pomoc, které do oděvů všili dělníci (Primark je označuje za hoaxy).

Primark je proto pro některé spotřebitele symbolem kombinace ignorování jak etického, tak ekologického myšlení („zaplevelují planetu šmejdý“) – řekněme si ale narovinu, že budou v menšině. Než si čeští zákazníci koupí v Primarku kašmírový svetr v ceně starbucksové kávy, mohli by vzít do hrsti selský rozum a zamyslet se nad tím, jestli skutečně chtějí být trendy za tuto cenu.

Autorka je vedoucí katedry marketingu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

URL| <http://mam.cz/c1-66510330-svetrik-v-cene-cappuccina>

Sport mi přináší DOBROU NÁLADU

7.3.2019 Zdraví str. 16 Rozhovor

Kateřina Grimmová

HRAJE, ZPÍVÁ, TANČÍ, CESTUJE, PŘEDVÁDÍ MÓDU, AKTIVNĚ SPORTUJE A V REPERTOÁRU MÁ ŘADU DALŠÍCH ČINNOSTÍ. NAPŘÍKLAD STUDUJE DALŠÍ VYSOKOU ŠKOLU, PROTOŽE JI BAVÍ UČIT SE. PŘESTO O SOBĚ KATKA KLAUSOVÁ TVRDÍ, ŽE JE V PODSTATĚ LENOCH. TĚŽKO ODHADNOUT, JAK SI PŘEDSTAVUJE, ŽE VYPADÁ SKUTEČNÝ LENOCH.

* Poprvé jste na sebe upozornila rolí Adiny Mandlové ve filmu Lída Baarová. Co myslíte, že nás stále tak fascinuje na prvorepublikovém životě?

Nechci mluvit za ostatní, ale mě osobně ten styl života. Jak se lidé uměli bavit, šatit, konverzovat... Dnes mám pocit, že tato „morálka“ upadá.

* Pro meziválečné hvězdy byl typický nejen styl, ale i osobitost. Hrají důležitou roli i ve vašem životě?

Velmi si cením, když je v současnosti někdo schopen zachovat si svoji autenticitu. V přehlcenosti informacemi a v době sociálních sítí je to obtížné. Denně jsme vystaveni tlaku ze všech stran, takže je velmi příjemné narazit na člověka, který má svůj „podpis“.

* A jaký je váš „podpis“? Čím jej vyjadřujete?

Můj podpis se s věkem mění a dnes a denně ho hledám. Ale je to zábavná cesta, která mě moc baví. Nicméně kdybych měla být konkrétní, tak káva, arašídové máslo, neustálé pobrukování si a lehký sarkasmus!

* Absolvovala jste humanitní studia a aktuálně studujete **Fakultu sociálních věd** UK, obor marketing a média. Znamená to, že byste k umění ráda přidala i nějakou jinou profesi?

Od rodičů mám v hlavě zakódováno, že škola je základ. Takže mě nikdy ani nenapadlo, že bych vzdělání neměla nebo nedokončila. Navíc učit se mě baví. Bohužel jen do té doby, než přijde zkouškové období. A ano, nebráním se nakouknout i do jiných profesí. Nebo ideálně je nějak zkombinovat s tou uměleckou.

* Když jsem viděla, jak bydlíte, sázela bych i na nějaké designové odvětví...

Haha, děkuji, ale můj byt je hlavně zásluha mamky, která je i designérka. Láká mě spousta věcí, což je občas i kámen úrazu, protože chci dělat každou chvíli nějakou jinou. Anebo ideálně všechny najednou.

* Kromě herectví a zpěvu se věnujete i modelingu. Vzhled je pro vás vlastně jedním z pracovních nástrojů. Jak o něj pečujete?

Tak tady zase vděčím rodičům za geny a dobrou průpravu, protože jsem zvyklá sportovat a zdravá strava je něco, co znám odmalička. A navíc mám spoustu kamarádek, které mě pravidelně zasvěcují do novinek v oblasti kosmetiky a tak podobně. Takže win-win!

* Předpokládám, že vás baví i móda. Sázíte na originální autorské kousky?

Asi jako ve všem mám dvě období – jednak nákupů, sledování inspirativních lidí a značek, a pak to druhé: o teplácích, józe a přírodě. Každopádně mám dvě tři oblíbené značky jak zahraniční, tak lokální, které ráda spontánně mixuji. Aktuálně se ale zaměřuji především na kvalitu.

* Zmínila jste, že vás rodiče vedli ke sportu. V čem je pro vás důležitý a co vám poskytuje?

Je součástí mého života. Lyžuji a hraji golf od pěti let a do toho si vždycky najdu i nějakou aktivitu, co mě baví, třeba tanec, jóga, surf, běh. Střídám to podle rozpoložení. Sport mi přináší dobrou náladu, vypnu při něm a cítím se dobře, protože vím, že dělám něco pro sebe a pro své tělo.

* V golfu patříte k velice úspěšným hráčkám. Nezasvěcenému pozorovateli by se mohlo zdát, že je to vlastně jen takové popocházení od jamky k jamce. To je ale asi mylný pohled laika, že?

Golf zažil v posledních letech mediální boom. Z mediálního obrazu, který díky tomu vznikl, to tak skutečně vypadalo. Ovšem ten, kdo golf pozná, velmi rychle zjistí, co to je za psychickou tyranii! (smích) To, co se vám při tom popocházení leckdy honí hlavou! Soupeříte totiž hlavně sama se sebou, což bych řekla, že je snad nejhorší. A co se týče fyzické stránky, tak ano, golf není tak dynamický jako třeba tenis. Nicméně chodit pět hodin po hřišti s dvacetikilovým bagem na zádech a přitom se celou dobu soustředit není nic jednoduchého. Takže není pochyb o tom, že to v každém případě sport je!

* Dopříváte si také nějakou nespportovní relaxaci?

To si pište, na to jsem kanón. Já jsem totiž ve své podstatě docela lenoch, takže nějaké sauně či masáži se rozhodně nebráním. A můj velký relaxační koníček je čtení a cestování. Ideálně když je můžu provozovat dohromady.

* Pokud se nemýlím, tak také máte pejska. I s ním se člověk skvěle odreaguje, ne?

Doma máme pejsky dokonce dva, přičemž jeden je nalezenec. S jistotou ale mohu tvrdit, že oba jsou nesmírně rozmazlené chlupaté koule. A musím říct, že tihle dva plyšáci jsou nejlepší věc do postele! (smích)

* Narodila jste se ve znamení Štíra a ti mají vysoké nároky na sebe i na druhé. Platí to i o vás a o všem, co děláte?

Musím přiznat, že já jsem Štír jak vyšitý. Jenomže si o těch svých nárocích myslím, že nejsou tak vysoké a že jsem, jak už jsem řekla, vlastně lenoch. Takže si ty nároky vymyslím ještě vyšší, jenže ty se mi pak nedaří plnit, a to mě naštvě a zároveň odradí... No, co vám budu povídat, občas to my Štíři nemáme se sebou jednoduché a myslím si, že ani ostatní s námi. (smích)

* Všechno by ale bylo mnohem složitější a komplikovanější, kdyby člověk nebyl zdravý. Jak se o sebe staráte v tomto směru? Sázíte na prevenci, popřípadě dáváte přednost klasické medicíně, nebo té alternativní?

Poslední dobou si uvědomuji čím dál více, jak je zdraví důležité a jak je třeba si ho vážít, takže se snažím co nejvíce poslouchat své tělo a pečovat o ně. Co se týká léčby a prevence, pohybuji se někde mezi klasickou a alternativní medicínou. Aplikuji především metodu: zkouším – sleduji – vyhodnocuji.

* Už jste zmínila, že zdravě jíst jste zvyklá odmalička. Jste v tomto směru nesmlouvavá?

Jsem zvyklá na zdravou stravu tak z osmdesáti procent a nejsem zase tak úplně striktní. Mám totiž velice kladný vztah k jídlu neboli jsem takzvaný žrout obecný.

* Jako vášnivá čtenářka, kterou jste, dáváte přednost klasickým papírovým knihám, nebo vám nevádí ani elektronické verze? A jaká kniha, respektive žánr, vás vždy potěší?

Papír, papír a zase papír. Čtečku si neotevřete v pülce a neočucháte tu skvělou vůni. Jinak co se týká žánru, záleží na tom, na co mám zrovna náladu. Ale když je knížka hezká, ať už román, biografie či fotky, tak mě vždycky potěší.

* Patříte k fanyнкám Harryho Pottera. Věříte na kouzla i v životě?

Samozřejmě a ještě jednou samozřejmě. Bradavice existují, to je jasná věc!

* Také ráda cestujete. Kam nejraději a co na svých cestách objevujete a obdivujete?

Mám oblíbená místa jako Rakousko, Itálii a Anglii. Česko počítám automaticky. Ale já ráda cestuji kamkoliv. Baví mě totiž objevovat a poznávat nová místa, tamní jídla a kultury.

* Co vás v nejbližší době čeká, na co se těšíte?

Aktuálně mě čeká premiéra nového muzikálu Kvítek mandragory s hity Heleny Vondráčkové v Divadle Broadway. Do toho píšu diplomovou práci, což je trochu náročné. Také mě čeká nějaké natáčení a moderování, takže plány by byly.

***

DOTAZNÍČEK

* Oblíbená kniha: Najděte si svého Mart'ana, Harry Potter, Lessons, Milk & Honey a ze spisovatelů mám ráda Johna Steinbecka, Karla Čapka, Patrika Hartla

* Oblíbená hudba: To přece nejde! Od Bacha, Bruna Marse, Post Modern Jukebox, Mobyho po Václava Neckáře...Vždyť říkám, že to nejde!

* Oblíbená barva: černá, šedá, tmavě zelená

* Oblíbená kosmetika: Charlotte Tilbury, Drunk Elephant, Inlight, Chanel

* Oblíbená vUnu: Replica

* Životní motto: Každý svého štěstí strůjcem.

ŽIVOTOPIS VE ZKRATCE

Herečka, modelka, moderátorka a zpěvačka Kateřina Klausová se narodila v roce 1991 v Praze. Zvítězila v soutěžích Miss Golf 2013 i Miss Beauty & Golf Tour Dubai 2013. Absolvovala několik módních přehlídek pro světové značky i přední české návrháře. Účinkovala v muzikálech Mamma Mia!, Ať žijí duchové!, Tři oříšky pro Popelku. Před kamerou se poprvé objevila ve filmu režiséra Filipa Renče Lída Baarová, kde ztvárnila prvorepublikovou divu Adinu Mandlovou. Vidět jste ji mohli také ve filmech Seznamka, k němuž nazpívala i ústřední píseň z dílny Petra Jandy, a Špindl.

Foto autor| foto úvodní: Eva Neužilová, doplňkové: archiv K. Klausové, Instagram @katerinaklausova, Bontonfilm, www.sophistic.cz

Foto popis| Katka je vášnivá golfistka, navíc se může pyšnit i titulem Miss golf 2013.

Foto popis| V zimní komedii Špindl

Foto popis| Po boku Táni Pauhofové ve filmu Lída Baarová

Foto popis| V kolekci Sophistic woman české módní značky Sophistic by Veronika

---

Kvůli nečekané popularitě se mu rozpadlo jeho první manželství!

7.3.2019 Můj čas na kafičko str. 08 Osud hvězd

„Jsem už několikanásobným dědečkem. Vnoučátka všechny mé písně znají, a dokonce při nich usínají. Jsem za to opravdu moc rád, to je přece paráda.“

Stanislav Hložek

Stal se velkou hvězdou skoro ze dne na den a své nejúspěšnější období si prožil v první polovině osmdesátých let. Zpěvák Stanislav Hložek (64) si tehdy vybudoval tak silnou popularitu, že mu vydržela až dodnes. Narodil se v Kroměříži, a jak je známo, na Moravě se hodně zpívá. Rodina

Stanislava Hložka (64)

v tomto směru nebyla výjimkou a sám Standa v sobě měl prý lásku k hudbě už od kolébky. Neznamenalo to ovšem, že se jí bude chtít věnovat profesionálně. Na rozdíl od mnoha svých budoucích kolegů vůbec neuvažoval o tom, že by šel na konzervatoř. Nejprve totiž zvítězila rodinná tradice. Otec byl stavební projektant a Standa se rozhodl jít v jeho stopách. Vystudoval střední průmyslovou školu a ještě před maturitou přišla i změna v jeho osobním životě: oženil se.

Nejprve zpíval bez Kotvalda

Do oblasti kultury zamířil Stanislav až později, když začal pracovat jako redaktor ve zlínském rozhlasu (tehdy to byl ale ještě Gottwaldov). V té době už koketoval i se zpíváním a zúčastnil se soutěže Intertalent. Skončil tam druhý a upoutal tím na sebe pozornost. Kapelník Karel Vágner (76) a zpěvačka Hana Zagorová (72) mu nabídli, aby s nimi vystupoval. Absolvoval třicet koncertů, tehdy ještě bez svého budoucího paršáka u mikrofonu Petra Kotvalda (59). Pak ale musel jít na vojnu. Ani tam ovšem Stanislav nezahálel a stal se účastníkem soutěže Zlatý palcát. A znovu se při té příležitosti setkal s Hanou Zagorovou. Tentokrát to ale byla přímo osudová náhoda, protože legendární zpěvačka a zlatá slavnice k sobě právě hledala nějaké dva mladíky, kteří by ji na pódiu doprovázeli. Stanislav byl vytipován jako jeden z nich. Tím druhým měl být původně jiný zpěvák, nakonec ale volba padla na Petra Kotvalda. Oba kluci se do té doby vůbec neznali. Měli spolu pro televizního Silvestra nazpívat po boku Hanky písničku Diskohrátky. Poprvé se viděli až v televizní šatně na Kavčích horách. "Byl jsem nervózní jako hrom," přiznal Stanislav po letech. "A Petr byl v hrozném zmatku, nikdy to něm neslyšel a dneska tvrdí, že jsem mu vlastně vůbec nic nevysvětlil."

Na text písničky čekali na schodech!

Nejprve byli, jak to Standa sám vyjádřil, u Hany Zagorové s Petrem jako "křoví". "Tehdy tam ještě zpíval Petr Rezek (76), který oznámil, že končí. Karel Vágner nás rovnou postavil před hotovou věc, že musíme zpívat s Hankou," vzpomínal Stanislav. "Samozřejmě šlo o hodně převzatých věcí. Až později jsme se propracovali k vlastnímu úspěchu." Všechno se zlomilo jednou jedinou písničkou. Ta se jmenovala Holky z naší školky. Úspěch skladby nikdo nečekal, a nejméně ze všech asi Standa s Petrem. "Když se řekne Holky z naší školky, vždycky se mi vybaví, jak sedíme s Petrem na schodech před bytem textaře Pavla "áka (77) a čekáme, až dopíše text," vybavil si po letech. Čekání trvalo dlouhé dvě hodiny. "Když nás Pavel pozval konečně dovnitř, měl v bytě neuvěřitelný pracovní nepořádek a plno rozházených knih. Z těch vybíral nejrůznější jména, která by se mu rýmem hodila," uvedl Stanislav.

Písnička se stala superhitem, ale nějaké ty výčitky přece jen přišly. Dívky, které v jejím textu nenašly svá jména, zpěvákům vyčítaly, že na ně zapomněli. Vymysleli jim proto dárek OE Vánoční holky ze školky. Ke křestním jménům z původní písničky tak přibýlo dalších šestadvacet.

Rozpad dvojice přišel nečekaně!

Ukázalo se, že Stanislav a Petr mají na to, aby vystupovali jako úspěšná úspěšdvojice. Následovaly další slavné písničky jako V pohodě, Bílá královna nebo Můj čas ze seriálu Sanitka, kterou nazpívali společně s Hanou Zagorovou. Popularita, která přišla, měla ale i své negativní následky: Standovi se rozpadlo první manželství. Doma si ho moc neužíli a jeho žena odmítla jít za ním do Prahy. "Absolutně jsme se odcizili a přestali jsme si rozumět," připustil Stanislav. "Myslím, že s ohledem na slávu a popularitu i práci, kterou chce člověk dělat, by se neměl asi tak brzy ženit. Rodina to pak logicky odnese." Na hektickou dobu zpěvák později vzpomínal: "ili jsme strašně rychle, do toho ta sláva, kterou jsme si ani pořádně neuvědomovali." Společně s Petrem trávili 320 dnů v roce. Museli čelit i pomluvám ohledně své sexuální orientaci. Tohle tempo se více podepsalo na Petrovi, který se rozhodl vyskočit z rozjetého vlaku a jít si svojí samostatnou cestou. Byl to pro Standu šok, blesk z čistého nebe.

Věděl sice, že jeho kolega není spokojený, ale tenhle krok nečekal.

"Dva měsíce předtím jsme byli v Rusku, kde jsme si večer sedli a cítili jsme, že by to chtělo nějakou změnu," přiblížil, jak k tomu došlo. "Myslel jsem, že bychom se třeba posunuli žánrově jinam. Pak z ničeho nic přišla rána, řekli mi, že Petr odchází. On sám mi to neřekl. Bylo to tiché mlčení před bouří."

Smazali jejich písničky!

Stanislava hodně mrzelo, že se dvojice rozpadla. On sám zůstal u Hany Zagorové, koncerty pokračovaly, ale bylo jasné, že Petr Kotvald u toho chybí.

Se Standou to pak šlo v kariéře i v osobním životě nahoru a dolů. Z nutnosti se stal i moderátorem pořadu pro děti a mládež s názvem Vega. Jednou týdně vystupoval na obrazovce živě. "Scénář jsem mnohdy dostal až při průchodu vrátnicí do studia. Byly to nervy," vzpomínal Standa. "Kvůli obřím světlům bylo navíc studio přetopené. Většinou jsem nosil kraťasy, které nebyly pod stolem při vysílání vidět, jinak bych se upekl. Často hrozilo, že pokud přijede státní návštěva, budeme muset okamžitě přerušit vysílání. K tomu naštěstí nikdy nedošlo." Přišel rok 1989 a zpěváci, kteří si do té doby užívali popularitu, byli odstrkováni na vedlejší kolej. "Říkali nám: vy už jste byli slavní dost, teď musí být slavný někdo jiný," popisoval Stanislav tehdejší situaci. "Bylo to, jako kdyby mi dal někdo ránu pěstí. Mrzelo mě to. Dokonce i v našem největším rozhlase nám vymazali naše nahrávky."

Idol je už dědečkem

Ačkoli ho dál živila hlavně hudba, začal Stanislav studovat i žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd**. V té době si našel také druhou životní partnerku, produkční z jedné agentury. "Nabídla mi nějakou práci po telefonu a byla strašně milá a příjemná," prozradil zpěvák. "Říkal jsem si, to musí být nádherná ženská, když má tak pěkný hlas." Vzali se a čekali spolu dítě, ale postihla je bohužel tragédie. "To miminko nám prostě odešlo a byla to obrovská rána pro nás pro oba," uvedl Stanislav v televizním pořadu. Později se jim narodil syn Matyáš (25). "Nastalo velké uklidnění celé situace," konstatoval zpěvák. "To bylo naše kotě, které jsme si

oprašovali." S Petrem Kotvaldem se nakonec po letech smířili, a dokonce spolu i několikrát vystupovali. I když ale zpíval Stanislav sám, chtěli po něm jejich společné písničky.

"Dlouho jsem se tomu bránil, ale pak jsem si uvědomil, že jsou to vlastně také moje skladby, a tak zazpívám klidně i Bílou královnu," připustil. Dnes je někdejší idol dívek už několikanásobným dědečkem a vnoučatům pouští své písničky, když usínají. "Jsem za to moc rád, to je přece paráda," konstatoval.

***

Zjistili mu nemoc, které se už nezbaví!

S přibývajícím věkem se musel Stanislav Hložek vyrovnat také s jedním nepříjemným zdravotním problémem, a tím je cukrovka. Zjistili mu ji úplnou náhodou. "Doprovázel jsem manželku k lékaři, tak mě přemluvila, abych si zašel také na preventivní prohlídku," uvedl zpěvák v jednom rozhovoru. "Naštěstí lékař tu nemoc našel hned v začátku, takže беру jenom jeden prášek denně. Příčinou cukrovky byla moje práce, kdy jsem se nestravoval pravidelně, ale i stres. Nesmím se teď rozčilovat, aby se ta nemoc ještě víc nerozjela." S první ženou se navzájem absolutně odcizili a přestali si rozumět! S Petrem Kotvaldem v dobách největší slávy trávili společně 320 dnů v roce!

Ze zpěvákovy syna se stal Muž roku!

Na svého syna Matyáše z druhého manželství může být Stanislav právem hrdý. Dělá osobního trenéra a před dvěma lety získal dokonce titul Muž roku. Zpěvák ho přišel podpořit osobně do finálového kola a pak jen zářil. "Je to úspěch," prohlásil. "Když jsem Matyáše viděl na molu, moc mu to slušelo. Byl jsem na něj hodně pyšný. Ještě teď to rozdýchávám." V televizním pořadu pak prozradil, že jeho syn byl odmalička veden k tomu, aby dělal vše, protože osud si ho potom někam zařadí -takže třeba tancoval, hrál hokej a fotbal nebo se učil na klavír.

Foto popis| Největší slávu zažil ve dvojici. Samostatná kariéra už pak tak viditelná nebyla.

Foto popis| V první polovině 80. let po nich dívky šílely!

Foto popis| Matyáše má se svojí druhou manželkou.

Foto popis| Na cukrovku mu přišli náhodou!

Foto popis| Spolutvůrce jeho úspěchu.

Foto popis| Hanu Zagorovou nejdřív doprovázel.

Foto popis| V televizní pohádce Plaváček.

Foto popis| Doba té největší slávy trvala asi tak pět let.

Foto popis| V kapele nahradil Petra Rezka.

Foto popis| Syn Matyáš dal o sobě vědět!

Foto popis| Odchod paršáka ho zaskočil.

Petr Fiala: Názory, že jsme v EU jako v protektorátu, zaznívají v ODS jen od jednoho člena

8.3.2019 rozhlas.cz str. 00

Ods Petra Fialy, Michaela Danelová, Moderátor Jan Bumba, Petr Fiala, Kamil Švec, Univerzity Karlovy, Jiří Leschtina, Jan Burda, Jana Přinosilová, Zvol

Tentokrát jsme jako Výrok týdne vybrali slova předsedy ODS Petra Fialy. Ten se ve středečním Interview Plus vyjádřil k aktivitám Václava Klause ml., podle kterého je Česká republika v Evropské unii jako v protektorátu.

Moderátor Jan Bumba: „Jak velká část vaší strany sdílí jeho přesvědčení, že Česká republika je v EU jako v protektorátu?“

Petr Fiala: „Já znám jenom jednu takovou rodinu a jeden její člen je členem Občanské demokratické strany. Jinak v ODS takové názory nezaznívají.“

Výrok týdne analyzuje politolog Kamil Švec z Katedry politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a publicista a komentátor Jiří Leschtina.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/petr-fiala-nazory-ze-jsme-v-eu-jako-v-protektoratu-zaznivaji-v-ods-jen-od-7781010>

Brno odmítlo hodnotící zprávu Rapid Re-Housingu. Budoucnost projektu je nejistá

8.3.2019 denikreferendum.cz str. 00 Domov

Jan Kašpárek

Zastupitelstvo Brna v úterý odmítlo vzít na vědomí závěrečnou zprávu průkopnického programu sociálního bydlení Rapid Re-Housing. Postrádá podle něj důležité informace. Zakladatelé projektu kritiku odmítají.

Brněnské zastupitelstvo v úterý neschválilo závěrečnou zprávu shrnující výsledky experimentálního sociálního programu Rapid Re-Housing. Program více než rok poskytoval sociální bydlení padesáti rodinám ohroženým bezdomovectvím. Zastupitelé, jako je Karin Karasová (ANO), naznačují, že je zpráva účelově vylepšená. Zakladatelé projektu to odmítají. Zastupitelstvo podle nich hledá záminky, proč v ojedinelém programu nepokračovat.

„Materiál nebere v úvahu stoupající dluhy rodin, které se dnes pohybují kolem 430 tisíc korun. Není jasné, zda do nich jsou započteny i odpady, ani kolik lidí po přidělení bytu začalo pracovat. To chceme doplnit,“ řekla na jednání zastupitelstva Karasová. Zpráva podle ní i dalších zastupitelů obsahuje pouze pozitivní výsledky projektu. Má navíc postrádat informace o tom, kolik peněz vynaložilo město na rekonstrukci bytů pro sociální bydlení.

Bývalý uvolněný zastupitel pro sociální začleňování Martin Freund (Žít Brno) kritiku odmítá. „Neustále se recyklují stejné připomínky, které jsme během projektu znovu a znovu vysvětlovali. Otázky, které se kladly na zastupitelstvu, nikdy nebyly součástí výstupů z projektu a u části z nich ani nejsou zjištělé odpovědi,“ řekl Deníku Referendum s tím, že zpochybňování závěrečné zprávy pokládá za záminku pro překažení případného pokračování Rapid Re-Housingu.

„Zjišťovat třeba to, jaké mají rodiny dluhy, je nonsens. Ti lidé to často ani neví. Stejně tak nebylo nikdy součástí studie zkoumání toho, kolik ze zabydlených pracuje. Zpětně se to nedá zjistit a pravděpodobně to nebudou data zvlášť odlišná od kontrolní skupiny – problémem chudoby jsou totiž exekuce a dluhové pasti, ne nedostatek práce,“ vysvětlil Freund.

Právě Freundovo Žít Brno Rapid Re-Housing v minulém funkčním období prosadilo. Současná koalice ODS, Pirátů, KDU-ČSL a ČSSD se k projektu ale staví skeptičtěji. Zda bude v poskytování novátorského sociálního bydlení pokračovat, musí rozhodnout do konce března, kdy končí lhůta pro možnou žádost o finance od ministerstva práce a sociálních věcí. Náměstek primátorky pro sociální věci Robert Kerndl (ODS) naznačil, že Brno o dotaci zažádá. Chce ale vyměnit cílovou skupinu Rapid Re-Housingu směrem k hendikepovaným lidem a seniorům.

Rapid Re-Housing se dočkal zahraničních ocenění

Závěrečnou hodnotící zprávu zpracovali experti z **Fakulty sociálních věd** Ostravské univerzity Štěpán Ripka, Eliška Černá a Petr Kubala. Zhruba devadesátistránková studie srovnává řadu sociálních i psychických faktorů u rodin, jež absolvovaly Rapid Re-Housing, a u kontrolní skupiny. Jako hlavní výsledek projektu označuje to, že si šestadevadesát procent rodin sociální bydlení udrželo. U zabydlených rodin se nicméně také snížila míra stresu a úrazovosti. Riziko hospitalizace se například snížilo na třetinu.

„Matky v intervenční skupině měly čtyřapůlnásobně nižší šanci, že se ocitnou v pásmu vysoké míry psychosociálního stresu oproti skupině kontrolní. Lepší skóre se projevuje nejen v celkové hodnotě indexu, ale i ve všech jednotlivých otázkách, nejvíce ve výskytu depresí, pocitu, že vše je moc složité a pocitu vlastní bezcennosti,“ uvádí dále zpráva. Freund k tomu pro Deník Referendum dodal, že zhruba třetinu ze sta zabydlených rodin tvořily pouze matky-samoživitelky s dětmi coby jedna z nejhroženějších sociálních skupin.

Za koncept Rapid Re-Housingu dostali minulý rok jeho původci, Platforma pro sociální bydlení a iniciativa Housing First (Bydlení především), mezinárodní cenu SozialMarie 2018 za nejlepší novátorský sociální projekt. Brněnským experimentem se inspirovala i Praha, která zvažuje zavedení obdobného projektu, stejně jako vedení Liberce. To v rámci vlastního programu Housing First rozdělilo jedenáct obecních bytů. Rozšíření sociálního experimentu ale brání malý bytový fond.

URL| <http://denikreferendum.cz/clanek/29227-brno-odmitlo-hodnotici-zpravu-rapid-re-housingu-budoucnost-projektu-je-nejista>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikreferendum.cz

Eurozóna poroste letos výrazně pomaleji, recese ale podle ECB nehrozí

8.3.2019 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, ECB

Evropská centrální banka se svým prvním zvýšením sazeb od roku 2011 zatím počká. Místo toho spustí další kolo cílených dlouhodobých půjček. Ekonomice eurozóny se nedaří a ECB nezbývá nic jiného než uvolňovat svou politiku. Místo sazeb, které jsou stále na nule, se ale musí využít jiné nástroje.

Guvernér ECB Mario Draghi proto oznámil, že ke zvýšení sazeb nedojde dříve než v roce 2020. Došlo tedy ke změně termínu, do kterého se sazby zvyšovat nebudou. Posunul se z léta tohoto roku až na jeho konec. Je tedy nanejvýš pravděpodobné, že se letos zvýšení sazeb v eurozóně nedočkáme. Naopak ECB ještě letos spustí třetí kolo půjčování evropským bankám.

A tak přestože se očekávalo, že ECB sazby zvyšovat nebude, euro při tiskové konferenci a po ní začalo proti dolaru ztrácet.

Draghi nové půjčky a prodloužení výhledu na nezvyšování sazeb zdůvodnil špatnými výsledky evropských ekonomik. Uvolněná měnová politika by měla vést k pokračujícímu růstu, i když poroste pomaleji, než tomu bylo dříve.

Recese podle Draghiho nehrozí, pouze se snížil výhled letošního růstu HDP z 1,7 % na 1,1 % a v příštím roce o desetinu procentního bodu na 1,6 %. Inflace bude také růst pomaleji, konkrétně v letošním roce místo o 1,6 % jen o 1,2 % a v příštím roce neočekává 1,7 %, ale 1,5 %.

Sazby v eurozóně tak podle současných očekávání neporostou více než devět let. Naposledy se zvyšovaly v červenci roku 2011 z 1,25 na 1,5, kdy růst zastavila vrcholící dluhová krize.

Eurozóna také včera ještě před zasedáním zveřejnila revize HDP za poslední kvartál loňského roku, kdy mezičtvrtletně HDP vyrostl dle očekávání o 0,2 % a meziročně o 1,2 %. Revidoval se také růst zaměstnanosti, která meziročně vzrostla o 1,3 % oproti původním 1,2 %, mezikvartálně se potvrdil na 0,3 %.

Několik údajů dorazilo i ze Spojených států, kde se snížil počet nových žádostí o podporu v nezaměstnanosti, dokonce mírně pod očekávání. Celkový počet adresátů dávek se také snížil.

Holubičí kroky Draghiho instituce se přímočaře podepsaly na kurzu eurodolaru. Euro během včerejška ztratilo proti dolaru přibližně procento a dostalo se pod hranici 1,12 EURUSD. Aktuálně se americká měna vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1208 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,88 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1247 do 1,1299 EURUSD.*

Česká národní banka včera rozhodla o výši proticyklické kapitálové rezervy na 1,75 %. Sazba, kterou zavedla Evropská unie před pěti lety, tak zůstala beze změny.

Jinak byl včerejší den bez domácích dat. Dnes ale očekáváme zveřejnění mezd za poslední čtvrtletí loňského roku. Trh i Česká národní banka očekávají růst o 5,9 procenta. Případný vyšší růst by mohl vést k sázce na silnější korunu. Ta včera oslabilo proti dolaru o více než procento až nad 22,90 USDCZK. K euru se jen krátce kolem poledne podívala pod hranici 22,60 EURCZK a následně oslabilo až na 25,64 EURCZK.

Aktuálně se v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,63 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,57 až 25,62 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,58 až 22,81 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SMDAk/eurozona-poroste-letos-vyrazne-pomaleji-recese-ale-podle-ecb-nehrozi>

Chlebičková aféra

10.3.2019 ČT 24 str. 15 22:05 Newsroom ČT24

Luboš ROSÍ, moderátor

Chlebičková aféra. Dost bizarní název pro část mediální historie. Slyšte o ní. Člověk, praktikující kdysi něco dost vzdáleného seriózní novinářině, Karel Lažnovský, ten se narodil před více než 100 lety. Komunist, pak kolaborant. Rudé Právo, České slovo, to za protektorátu řídil. Byl i ve vedení novinářské organizace.

Petr BEDNAŘÍK, historik médií, **Fakulta sociálních věd** UK

Funkci opravdu v Národním svazu novinářů vykonával tak, jak od něj Němci potřebovali. Takže za jeho vedení ta organizace vydávala různá prohlášení, která zdůrazňovala loajalitu k Němcům, loajalitu k říši.

Luboš ROSÍ, moderátor

A teď k těm chlebičkům. Tehdejší premiér Alois Eliáš a jeho akce proti novinářským zrádcům. Kolaboranty, ty si pozval, měl pro ně pohoštění, v chlebičcích prý byly bakterie tyfu a tuberkulózy. Jediný Lažnovský pak otravě podlehl.

Petr BEDNAŘÍK, historik médií, **Fakulta sociálních věd** UK

Němci udělali z Karla Lažnovského takového velkého, národního mučedníka. Potom mu vlastně zorganizovali velký pohřeb, začala se dávat novinářská cena Karla Lažnovského. Tady v Praze vlastně nábřeží bylo po něm pojmenováno.

Luboš ROSÍ, moderátor

Z Newsroomu vše, za celý tým děkujeme, že jste se dívali, přeji vám dobrou noc.

Čeština má 250 TISÍC slov...

10.3.2019 Nedělní Blesk str. 34 Rozhovor
Václav Suchan

Expertka na český jazyk Markéta Pravdová
...vůl je kamarád i slovní vycpávka

Už za týden najdete v Nedělním Blesku první díl velkého speciálu Česky a hezky! Provede vás tajemstvími a nástrahami naší mateřštiny. Jeho garantkou je uznávaná expertka z Ústavu pro jazyk český AV ČR Markéta Pravdová (44). Co si třeba myslí o »oslovení« vole?

* Už z názvu Ústav pro jazyk český by se dalo vyvodit, že jste v dobrém slova smyslu »strážci čistoty« češtiny. Jaké máte v tomto směru pravomoci?

„Ústav může radit a doporučovat, ale nemůže nikomu nic nařizovat. Jsme spíš vědci a výzkumníci než strážci. Zkoumáme češtinu ve všech jejích podobách, minulou i současnou, psanou i mluvenou. Není to tedy tak, že by například náš ústav rozhodoval, jestli máme mít jazykový zákon nebo podle jakých učebnic bude čeština vyučována na školách. Na to máme jiné kádry.“

* A kdo rozhoduje, podle čeho se má učit?

„Ministerstvo školství, které poskytuje jednotlivým vydavatelstvím učebnic takzvanou schvalovací doložku na určitou knihu. Pokud ji ta která kniha získá, může se použít ve školách jako učební pomůcka.“

* Je to tak, že si školy mohou samy rozhodnout, podle jakých učebnic se u nich »pojede«?

„Ano, školy si mohou ze seznamu učebnic vybrat, takže se i může stát, že se na obdobných školách učí čeština podle různých učebnic.“

* Je tak teoreticky možné, že se někde učí třeba jiná vyjmenovaná slova?

„Ta zrovna ne. Vyjmenovaná slova se v čase moc nemění. U nich se může měnit způsob jejich výuky, protože kdyby se děti měly učit úplně všechna vyjmenovaná slova, byl by ten seznam hodně dlouhý. Existují však rozdílné výklady jednotlivých složitějších problémů češtiny a tam si mnohdy ani učitelé nevědí rady.“

* Nebylo by logické, aby měl Ústav pro jazyk český, který se naší mateřštinou zabývá ze všech českých institucí nejkomplexněji a provozuje Internetovou jazykovou příručku s 19 miliony přístupů ročně, větší pravomoci při schvalování učebnic?

„To jste řekl vy. (usmívá se) Ale dávalo by to smysl. Schvalovací doložku má ostatně i naše Akademická příručka českého jazyka, která je doplňkem oficiálních Pravidel českého pravopisu. Ve spolupráci s nakladatelstvím Academia nyní připravujeme její druhé, rozšířené a upravené vydání. Takový typ knihy ale není jen pro školy. Slouží všem uživatelům češtiny, široké i odborné veřejnosti, korektorům, redaktorům, úřadům...“

* Takže co se tam píše, je úředně spisovné?

„Takže to, co se tam píše, doporučuje Ústav pro jazyk český a odpovídá to normám současné spisovné češtiny.“

* Platí to i o Internetové jazykové příručce, která je mimochodem jedním ze zásadních zdrojů velkého češtinářského speciálu Nedělního Blesku, jehož první díl vyjde už příští neděli!?

„Ano, platí. Internetová jazyková příručka má dvě části. Výkladová část obsahuje poučení o českém jazyce, zejména pravopisu a gramatice, a ta vychází knižně právě pod názvem Akademická příručka českého jazyka. Druhá, slovníková část nyní obsahuje celkem 108 tisíc hesel. Tyto výrazy byly sbírány z více zdrojů, z různých kodifikačních slovníků i třeba ze slovníků nových slov. Pokud je dané slovo ohebné, je v příručce vyskořňované nebo vyčasované. Každý si tak v příručce najde informaci o jazykovém jevu nebo konkrétním slovu, které hledá. Na příručce ovšem neustále pracujeme a rozšiřujeme ji...“

* Můžete uvést příklad nějakého slova, které jste řešili v poslední době?

„Například slovo hippie, v množném čísle hippies. Výslovnost je hipí, hipís. Podstatné jméno hippie je rodu mužského životného. Takže ten hippie, bez hippieho, hippiemu, hippieho, hippie!, o hippiem, s hippiem. V množném čísle máme hned dva tvary: buď neskloňné hippies, nebo v 1. pádě hippiové, bez hippíů, hippíům atd. V internetové příručce se snažíme u každého slova uvést všechny možné tvary. Hippie navíc může být i přídavné jméno.“

* Býváte v roli určitého arbitra, co se týče hovorové češtiny?

„To v žádném případě. Ústav pro jazyk český se nechce stavět do role arbitra a rozhodovat, co je správné a co ne. Ale můžeme se vyjádřit, co třeba dané slovo znamená, zda je dobře napsáno, jak se používá, zda je pro nějakou situaci vhodné, či nevhodné. Pokud bychom se bavili o nějakých závazných normách jazyka, ty se týkají hlavně ofi-ciálních a spisovných projevů. To, jak někdo mluví třeba v hospodě, se občas ani normovat nedá.“

* Co je pro vás v tomto směru určující?

„Podstatné je, aby si lidi rozuměli, aby mluvili stejným dorozumívacím kódem. To, zda zvolí v dané situaci takový nebo makový kód a prošpikují ho vulgarismy, nebo budou naopak mluvit jako knihy, to už necháme na mluvčích. Důležité je, aby jejich komunikace dávala nějaký smysl. Koneckonců, komunikačně úspěšný je přece nakonec ten mluvčí, který dokáže svůj projev přizpůsobit dané situaci.“

* V minulosti u nás byly snahy nepřejímat cizí výrazy, ale vytvářet uměle úplně nová slova, třeba taková čistonosoplena...

„To byl takový brusičský pokus, v podstatě jazykový konstrukt, podobně jako zelenochrupka pro salát. Tahle cesta zavádění uměle vytvořených slov se ale v praxi moc neosvědčila a není důvod se jí vydávat ani dnes.“

* Přesto se čeština dodnes řídí mnohými pravidly a gramatikou, jejíž základ položil v 18. století Josef Dobrovský a jeho následovníci!

„To je ovšem něco jiného! Čeština se v minulosti vyvíjela, vznikala tedy svým způsobem sama, spontánně. Kodifikační příručky jako pravidla a gramatiky ale musí někdo sepsat, a to právě na základě hluboké znalosti toho, jak lidé jazyk skutečně používají. Jinak by to nefungovalo. Mimochodem je zajímavé, že ta Dobrovského gramatika byla ještě v němčině, a ne v češtině.“

* Jaká slova obohacují češtinu, převzatá z cizích jazyků, nebo módní výrazy?

„Ony ty módní výrazy často přicházejí právě z cizích jazyků. Obohacení může být v obou případech, ale je otázka, na jak dlouho. Některá nová slova se mohou v češtině zabydlet, tedy zdomácní, některá zmizí stejně rychle, jak přišla.“

* Co třeba vygúglovat, proč ho nenajdeme ve vaší příručce?

„Ano, nenajdete. Je to slovo poměrně nové a časté, ale má v sobě název obchodní značky a neradi bychom u každého takového slova řešili ochranné známky a licenční práva. To ale neznamená, že je toto slovo nespisovné, svoje místo si v češtině hledá. Mimochodem, googlujeme nebo gúglujeme, ale určitě ne gúglujeme. A už jsem na Moravě zaznamenala i tvar vyguglijou.“

* Jak by měl podle vás vypadat projev moderátora ve zpravodajství, z něhož by si měli diváci brát, co se týče hezké češtiny, příklad?

„Tam bych čekala češtinu jako vystřiženou ze žurnálu. Spisovnou, s výbornou artikulací, bez různých parazitních slov a bez různých vyšínutí z větné vazby. Jsou ale samozřejmě pořady, kde jde hlavně o zábavu, a tam mi drobná selhání moderátorů nevadí, třeba tu a tam nespisovný výraz nebo chybná koncovka.“

* Jak se vám líbí počeštlá slova lajkovat a hejtovat?

„Nevadí mi, záleží, kde jsou použita. Když přejímáme slova z cizích jazyků, zpočátku k nim přistupujeme velmi opatrně, ba až s posvátnou úctou. Přebíráme je tak, jak se píše v původním jazyce, například show. Čím častěji se ale dané slovo v češtině používá, tím častěji máme tendenci si ho počeštit, tvořit od něj slova odvozená a psát ho podle výslovnosti, tedy šou, byznys nebo třeba lúžr – toho ale prosím také s čárkou nad u!“

* Zdá se, že čeština je takový »nasávací« jazyk, nemyslíte?

„Je to tak, čeština byla vždy v kontaktu s cizími jazyky, s latinou, němčinou, angličtinou a dalšími jazyky. Její velkou výhodou je, že dokáže všechno nasát jako houba a cizí výrazy si počešťovat, přidávat předpony a přípony, skloňovat nebo časovat. V tom je čeština geniální. A tak si běžně lajkujeme, něco olajkuje, lajkujeme nebo dáme lajk.“

* Neměli bychom si češtinu nějak legislativně chránit?

„To si nemyslím. Před čím? Buď zůstaneme světu otevření a s jeho novinkami se vypořádáme i za cenu, že se nám vše nemusí líbit, anebo se budeme snažit jazyk v dobré víře »chránit« předpisy a nařízeními. Ještě ho tak dát do nějaké škatule a opřít jazykovými zákony. Čeština už má za sebou bohatou historii a nemělo by jí chybět patřičné sebevědomí. A dokud bude přirozeným jazykem pro deset milionů lidí, dokud budeme mít školy, soudy a státní správu i média v češtině, myslím, že není důvod se o ni bát.“

* Už jsme zmínili mluvu prošpikovanou vulgaritami, je možné říct nějakou vulgaritu spisovně?

„Vulgarita je často věcí kontextu. Namátkou mne napadá suchá větve. Slova suchý i větve najdu ve slovníku spisovné češtiny, ale když o někom řeknu, že vypadá jak suchá větve, to spojení není úplně lichotivé. Vulgární výrazy ale v našem životě své místo mají. Používají se často ve vypjatých situacích, spontánně, bez rozmyslu, abychom si ulevili a ventilovali nahromaděné emoce, třeba vztek. Nevím, zda řeknete třeba...“

* Do řítě?

„Třeba, to slovo je přitom spisovné. Mimochodem můžete i do řiti. Ale opravdu to tak říkáte?“

* Jak se díváte na slovo či neformální oslovení vole?

„Slovo vůl najdete i v naší příručce. Funguje nejen jako spisovné označení zvířete, ale i jako zhrubělý výraz pro hlupáka. A má i jiné významy. Může být neformálním oslovením kamaráda, případně nadávkou, to je dáno kontextem.“

* Kde se vole jako běžné oslovení v češtině vzalo?

„S volováním se v češtině setkáme už před více než sto lety. V roce 1917 se natolik příklad v časopise Naše řeč psalo o pražských jinoších, co zahajují hovor prostým vole, které tím úplně ztrácí všechen zneuctvující význam. Navíc ještě osle a slone. Vůl se v 50. a 60. letech stalo napopulárním, že vytlačilo dříve používaný výraz čéče, což je zkrácené člověče. Dnes je oslovení vole tak časté, že už se někteří mluvčí ani neobtěžují s artikulací, zkracují ho na voe. Dokonce se z něj může stát i parazitní slovo, taková slovní vycpávka či jen zvuk, který člověk používá a ani si to neuvědomuje. Takových vycpávek, slovní vaty, je v češtině ale mnohem víc, třeba »prostě, vlastně, jako, jakoby«.

* Nemáte problém přejímat a ohýbat cizí slova, jdete takzvaně s dobou i v přechylování?

„V Ústavu pro jazyk český se kloníme k přechylování, protože přechylování příjmení je pro jazykový systém češtiny přirozené a díky koncovkám se snadno pozná i pád, ve kterém dané jméno je. Nepřechýlená příjmení skloňovat nelze. Přechylování doporučujeme také v profesích či hodnostech. Ženy dnes totiž zvládají i role, ve kterých jsme dřív vídali jen muže. Vzpomínáte na major Houlihanovou ze seriálu MASH? Dnes už by to byla majorka, nebo možná spíš generálka. Podobně máme i přechýlené podoby vojínka, svobodnice, kapitánka a tak dále.“

* A co třeba paní radová?

„Možná vás to překvapí, ale radová je zcela korektní výraz pro ženu vykovávající takovou funkci, například policejní radová, vrchní ministerská radová. Za první republiky se říkalo paní radová nebo paní doktorová manželkám těchto pánů. Ale těmto předsudkům už dávno odzvonilo, alespoň v jazyce, teď může být paní radová na ministerstvu i na jiném úřadu.“

* Nechtějí se nějak odlišit ženy, jejichž povolání zní stejně jako mužský protějšek, třeba účetní?

„To je ale jiný typ tvoření slov. Stejně tak i třeba výpravčí nebo pokladní. Ale představte si, že jsem řešila dotaz jedné paní, která psala, že je pokladní veslařského klubu, a ptala se, jestli nemá být pokladnice!“

***

PhDr. Markéta Pravdová, Ph. D., MBA (44)

Naše přední expertka na češtinu pracuje jako zástupkyně ředitele Ústavu pro jazyk český AV ČR. Vystudovala Filozofickou fakultu UK a **Fakultu sociálních věd** UK, po mnoho let vedla oddělení jazykové kultury, jazykovou poradnu a redakci časopisu Naše řeč. Podílela se na tvorbě televizního cyklu O češtině a rozhlasového pořadu Slovo nad zlato. Je autorkou knihy McDonald's – tak trochu jiná kultura?, spoluautorkou Internetové jazykové příručky (přirucka. ujc.cas.cz), vedoucí autorkou a editorkou několika kolektivních monografií, např. O češtině I–III, Jsme v češtině doma?, Čeština nově od A do Ž a Akademické příručky českého jazyka, jejíž druhé, rozšířené vydání právě s kolegy připravuje. I VULGÁRNÍ ČESKÉ VÝRAZY MAJÍ V NAŠEM ŽIVOTĚ SVÉ MÍSTO...

Foto autor| Foto: Michal Protivanský

Foto popis| Mezi výrazy nemůže samozřejmě chybět oblíbený vůl...

Foto popis| V těchto historických regálech v prostorách Ústavu pro jazyk český v Praze jsou kartičky se všemi 250 tisíci slovy dosud největšího slovníku češtiny, a to i s jejich zdroji.

Foto popis| Do těchto krabic budou postupně přemístěny kartičky z regálů a přeneseny do depozitářů. Všechny jsou již digitalizované.

Foto popis| Výrazy jsou řazeny abecedně a zahrnují nejen spisovná slova.

Hana Scharffová, redaktorka

10.3.2019 ČRo Pardubice str. 01 09:04 Zálety Aleny Zárybnické

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Druhá březnová neděle je po deváté ráno a mám pro vás další záletové setkání, pěkné dopoledne od mikrofonu Českého rozhlasu přeje Alena Zárybnická. Dnes zůstaneme podobně jako minulý týden u novinářského řemesla, ale na rozdíl od převážně domácích témat a publicistiky, kterou jsme tu rozebírali minulý týden s Veronikou Sedláčkovou, dnes zamíříme do zahraničí.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Když si dva chlapíci řeknou o nějaké ženě, že je šarf, tak to znamená, že je atraktivní.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Hana Scharffová pracuje v médiích od roku 2001. Rok 2019 je jejím šestnáctým rokem v České televizi v zahraniční redakci. Čtyři roky byla zpravodajkou v Německu a dnes připravuje například pořad Horizont na ČT24. Za rok 2005 získala Novinářskou křepelku, cenu pro mladé perspektivní novináře do 30 let a to za přesné a nápadité příspěvky vytvořené pro Českou televizi právě v Německu a mimochodem je to dáma, která si dokáže splnit své sny.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Hana Scharffová se narodila v Karviné, vyrůstala v Praze, východočeskou stopu jsem ale v jejím životě našla, budeme o tom mluvit. Vystudovala mezinárodní vztahy na Vysoké škole ekonomické a pak studovala ve Švýcarsku a Německu a ještě předtím, než nastoupila do České televize, pracovala v německé ARD. Jsem ráda, že sis Hanko našla čas na Zálety, přeju ti dobré dopoledne.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Dobré ráno.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Možná bych začala u těch tvých východočeských předků, tak vyprávěj?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

No, já mám jednoho pradědečka z Žirovnice a ten měl z mého pohledu docela zajímavý osud. On sice pocházel z velké rodiny ze strašně moc dětí, jak už to v té době bývalo a oni žili v hospodě nebo měli hospodu, ale on se té hospody vzdal, protože toužil stát se cukrářem, odjel do Vídně, tam se vyučil a byl tak šikovný, že se dostal až na císařský dvůr, a pak si řekl, že už by se mohl osamostatnit, tak se vrátil zpátky a v Přerově si založil cukrárnu a tak se mu dařilo, že se stal továrníkem na cukrovinky, prostě něco, o čem každé dítě sní, babička mi vyprávěla, jak se chodila dívat, jak se tam točí ty špalky s tou kytičkou uvnitř, jak se to seká a taky se tam dělaly zavařeniny a marmelády. No, jenže to byl potom kámen úrazu, protože, když přišla hospodářská krize, tak stávkovalo se také v Polsku a dědečkovi skončili na hranici vagóny s ovocem, které se všechny zkazily a kromě toho, že asi v krizi lidé spíše kupují chleba než cukrovinky tak to byl poslední hřebík do rakve jeho podnikání a dědeček zkrachoval, byla to pro babičku, to je po jeho ženu prababičku malá rodina katastrofa. Ona za ten týden prý úplně zešedivěla, ale dědeček byl optimista, nic si z toho nedělal, stal se obchodním cestujícím, prodával potom nějaké cukrářské doplňky nebo materiály případně náčiní po celé republice. Nějakým způsobem se z toho dostali a co tehdy netušil ani můj pradědeček ani jeho žena, že ten krach té malé fabričky bylo velké

štěstí pro budoucí roky, protože si dovedu představit, že za komunistů, kdyby byly dále továrničky, by nikdo z rodiny nevystudoval a kdyby nestudoval i můj strýc a moje máma, tak by se nikdy nepotkala s mým tatínkem, takže bych tady nebyla.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Já jsem tě slyšela někde vyprávět, že se ti o práci v České televizi zdálo, tak kolik času uplynulo od toho snu k jeho realizaci?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

To je pravda, mně se zdál skutečně sen, že si mám říct o práci v České televizi, je to paradoxní, mně se tolik živých snů nezdá. Já jsem tady tu práci potom dostala napřed jenom jako praktikantka na zkoušku a potom asi se moje drobné výkony líbily, takže jsem byla pak přizvána k další spolupráci v zahraniční redakci České televize, ale nebyla to moje první novinářská zkušenost. Já už jsem předtím chodila jako studentka brigádníčit do pražského studia německého rádia a televize ARD a k tomu mi dopomohla jedna vysokoškolská pedagožka Němka, která tam vyučovala na Vysoké škole ekonomické kurz o Evropské unii a já jsem tam jednou prezentovala nějaký referát a ona říkala, no to není možný, ty seš jak z tiskové konference německé vlády. A na základě toho my domluvila právě malou stáž, brigádu v tom studiu ARD, seznámila mě s tehdejšími zpravodaji a tehdy jsem poprvé přičichla k tomu novinářskému řemeslu, viděla jsem to na vlastní oči, ale musím říct, že to byl trochu jiný svět Alenko, samozřejmě my jsme obě velmi mladé, ale navzdory tomu.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Už hodně pamatujeme.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Hodně pamatujeme a když jsem přicházela sem do studia Českého rozhlasu, tak jsem viděla na chodbě takový veliký stroj na stříhání zvukových pásků, v podstatě tam stojí jako historický artefakt, jenomže když já jsem vešla poprvé do studia ARD, tak přesně na tom se tam pracovalo, prostě ty rozhlasové pásky se stříhaly takovým stříhátkem, já neznám ty odborné pojmy, protože jsem televizní nikoliv rozhlasová novinářka, lepilo se to takovými modrými nálepkami a ten příspěvek byl skutečně ručně ustříhán, tam nemusel být novinář pouze chytrý, bystrý, znalý, ale musel být taky velmi manuálně zručný a to byla doba, kdy jsem poprvé přičichla k žurnalistickému řemeslu.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Hana Scharffová je mým dnešním hostem v Záletech.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S Hanou Scharffovou si povídám v dnešních Záletech. Po studiu mezinárodních vztahů a vlastně už během školy pracovala ve studiu německé ARD a vlastně i tvoje příjmení, německé příjmení tak trochu předurčuje možná to, kde se coby zahraniční zpravodajka budeš pohybovat, i když s překladem toho příjmení to není tak úplně jednoduché, takže si možná často používala i tu přechýlenou podobu.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

To je pravda, ono mi chvíli trvalo, než jsem to zjistila, že když se představím Hana Scharff v Německu, tak to vyvolává takové úsměvné asociace, protože, když si dva chlapíci řeknou o nějaké ženě, že je scharff, tak to znamená, že je atraktivní, že je přitažlivá, ale je to něco takového trochu lechtivého, co vám nikdo neřekne do očí, jo takže mně potom vlastně až o tom informovali moji přátelé, že s tím je potřeba zacházet opatrně a zároveň je vlastně zvláštní, že s tím mým jménem jsem měla vždycky problémy. U nás v Čechách, když řeknu

Scharffová, tak většinou je potíž to napsat, navíc já mám dvě f, takže o to je to komplikovanější a když mě někde vyvolávali, ať už na úřadě, v čekárně, tak vždycky to byla buď Schafferová nebo Schaffrová nebo něco úplně jiného, ale v Německu, kde jsem očekávala, že si s tím poradí lépe, protože je to německé jméno, tak když tam připojíte to ová, tak oni se úplně ztratí a najednou tam tu souvislost se svým jazykem vůbec nechápou.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Pojďme tedy zpátky do České televize, ty jsi říkala, že jsi začínala od píky tak jako každý v České televizi. Když ale přišla ta nabídka vlastně po dvou letech odejít do Německa, okamžitě jsi souhlasila, když to padlo na stůl?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Je pravda, že to přišlo docela rychle, já jsem měla ještě nějakou nedodělanou práci, protože kromě Vysoké školy ekonomické jsem se rozhodla studovat ještě magisterský cyklus žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a tam jsme byla těsně před finále, už jsem měla uzavřený index, ale potřebovala jsem udělat ty státnice a tu diplomku a na to už nikdy nedošlo, protože ta práce v Německu byla tak intenzivní, to bylo v době, kdy se na České televizi rozjížděla stanice ČT24 a všichni jsme se to tak trochu vlastně učili jo, bylo to, neřekla bych chaotické, ale bylo to velmi intenzivní, ještě neexistovaly procesy, jak tu práci zjednodušit, zefektivizovat, takže se vám stávalo, že jste natáčela reportáž a neustále vám někdo volal s jinými dotazy, telefonát k něčemu, živý vstup tam a tam a teď se to hrnulo a to byla doba, kdy jsem pracovala opravdu 16 hodin denně a bylo to velmi, velmi intenzivní, takže na nějaké pokračování studia a tak dále nebylo vůbec pomyslení ani čas, ale je pravda, že stát se zahraničním zpravodajem se nepodaří každému, chce to vlastně i trochu štěstí, kromě toho, že člověk už musí mít zkušenosti nějaké s tou žurnalistikou, s reportážemi a tak dále a takové nabídky se většinou neodmítají.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Pamatuješ si na svojí první noc v novém bytě?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Já si asi nepamatuju na svojí první noc ve svém prvním bytě, ale za to si pamatuju na svojí první noc v našem druhém bytě, kam se nám podařilo přestěhovat po 3 letech blíže centru v podstatě na dohled kancléřství, což byla velmi dobrá volba, protože přece jenom člověk musí být v centru dění, aby neztrácel ten cenný čas neustálými přesuny a bydlela jsem v domě, za kterým jezdili berlínské ezbaný, to znamená taková městská dráha, není to ani tramvaj ani metro něco zkrátka mezitím a celý dům jsem vždycky úplně třásl a několik dní trvalo, než jsem si zvykla ten zvuk ignorovat, jinak první noc jsem byla v podstatě pořád vzhůru.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Německo je země v mnoha ohledech podobná, na druhou stranu vnímám tam věci, které jsou zásadně odlišné a to tedy Německu zdaleka vůbec nerozumím a není to země, kterou bych vnitřně měla prozkoumanou, nicméně jsou tam odlišnosti, napadá mě například úřad pro pořádek?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Je to pravda, jsou místa, kde si uvědomíte, že jste v Německu. Například vyjdete do Tiergartenu, tedy do té velké centrální zahrady v samém srdci Berlína. Rozhlídnete se a všude vidíte nějaké cedulky jo, tak na jedné stojí, toto je louka, kde můžete ležet /nesrozumitelné/, kousek dál vidíte, že toto je louka, kde je možné hrát si například s míčem to je /nesrozumitelné/, kousek dál ještě potom je /nesrozumitelné/, tam se může grilovat a pak vidíte takový jako zanedbaný kus, ale aby si někdo nestěžoval, tak je tam cedulka, toto je louka s vysokou trávou a ještě vysvětlivka, tady podporujeme biodiverzitu, tady můžou lézt brouci a líhnout se motýli, takže aby si nestěžovali berlínští důchodci, že někdo neposekal, tak tam také musejí dát cedulku /nesrozumitelné/ a pak samozřejmě lidé rádi grilují a zvláště je tam velká turecká menšina obzvlášť, takže tam to vypadá v sobotu večer trochu jako jeden velký požár, protože z centra Berlína se z té /nesrozumitelné/ kouří, veliký oblak, no a potom

hnedka příběhovou uklízeči a ráno to zkontrolují právě lidé z úřadu pro pořádek a samozřejmě nikde už nesmí ležet žádný papírek nebo kelímek, což je pro všechny velice příjemné.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Povídám si v Záletech s Hankou Scharffovou.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S novinářkou, moderátorkou a zpravodajkou České televize Hanou Scharffovou si povídám v Záletech. Teď jsme mluvili hlavně o Německu, kde strávila víc než 4 roky jako zahraniční zpravodajka a hned za ten první rok svého působení tam získala Novinářskou křepelku za nápadité příspěvky. No právě na ty nápady bych se teď ráda Hanky zeptala, ta inspirace přichází v Německu sama?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

To je různé, tu inspiraci může čerpat člověk z toho, co se dočte, v tisku něco vás zaujme anebo vám někdo poví, něco zajímavého, doslechnete nebo sám navštívíte nějaké místo, které vás tak zaujme, že o něm chcete natočit reportáž? Co se týče Objektivu, mně to třeba byl řecký ostrov Hydra, který jsem navštívila, když jsem plula po Řecku se svým strýcem kapitánem na lodi a on nám ukázal ostrov Hydra, na kterém navzdory tomu názvu není ani kapka vody a všechna se tam musí dovážet a to mi přišlo tak kuriózní a zvláštní, ten ostrov je tak zajímavý i tím, že tam nejsou téměř žádné automobily, oni mají asi jenom 3 servisní auta jo na celý ostrůvek. Jsem si říkala, sem musím někdy přijet a natočit to a to se mi později splnilo, protože jsem do Řecka po návratu z Německa jezdila poměrně často, takže se našel i čas na to natočit si Objektiv v Řecku, ale co se týče Německa, tam samozřejmě člověk musí více přemýšlet, aby to téma byla odlišné od toho, co znamená z domova, na druhou stranu mně vždycky bavily také třeba i drobné lidské příběhy jako třeba o zakladateli světového komiksu, který málokdo ví, že pochází z Německa Wilhelm Busch, který namaloval seriál O dvou zlobivých klucích Maxi a Mořicovi jo. Tak to byla moje reportáž, která mě bavila nebo něco, co člověk nečeká. Ve Schwarzwaldu je například štola, kde Němci uchovávají veškeré své kulturní dědictví na mikrofiších, tedy na takových malých diapositivích, aby ta technologie byla dost primitivní na to, kdyby se stala nějaká katastrofa, aby stačilo přijít a podívat se skrz světlo bez žádných harddisků, bez čteček, bez softwaru. To byly příběhy, které mě fascinovaly, které měly nějaký nadčasový charakter a ačkoliv tyhle věci člověk nemůže jako zpravodaj natáčet každý den, protože samozřejmě v popředí je politika a věci, které doléhají na Českou republiku, tak to byly věci, které mě bavily úplně nejvíc.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Když se vrátíme k té zpravodajské profesi, to aby sis někdy vypla mobil, to asi neexistovalo za celou tu dobu, co jsi v Německu byla předpokládám tedy?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

No, bylo to takové bláznivé, protože já jsem chodila s mobilem i na záchod, pak už jsem si řekla, že to asi není normální, že se musím uklidnit, že začátku ten pocit toho, že kdykoliv vám může někdo zavolat, že se něco děje, ten byl velmi silný a člověk musí se naučit starat trošičku i o sebe, protože jinak by se z toho zbláznil. Informace nemají začátek a konec, stále tečou, dějou se, v tu chvíli se zdají velmi závažné a důležité, ale už druhý den jsou včerejší, je to trošku jako sněhové vločky, abych použila Alenko kvůli tobě takový meteorologický příměr.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Krásný, krásný, krásný, užívám si ho.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Takže člověk se i musí naučit odpočívat, jinak by se z toho prostě zbláznil.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Vedla jsi rozhovor třeba s kancléřkou Angelou Merkelovou, patřil k těm náročným?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Patřil k organizačně náročným, protože získat rozhovor s německou kancléřkou vůbec není snadné a musí se sejít velmi mnoho okolností, aby se to podařilo, vlastně nevím, jestli někdo z mých kolegů zpravodajů takový rozhovor měl, myslím si, že jsem jediná a to není kvůli tomu, že bych byla tak úžasná, sice je pravda, že důležitým faktorem byly mé řekla bych velmi dobré vztahy s mluvčím kancléřky Merkelové, který na každé veliké tiskové konferenci, kde byly stovky novinářů mi dalo otázku, to jsem velmi oceňovala a to byl výsledek naší práce, to je pravda, ale zároveň my jsme ten rozhovor dostali také proto, že kancléřka Merkelová chtěla před podpisem Lisabonské smlouvy mluvit se zástupci těch zlobivých zemí. Takže ona si pozvala k rozhovoru mě, kolegyni z Nizozemska a kolegyni z Polska. To byly takové problematické státy. Jistě to nebylo tak, že bychom jako média měly nějakým způsobem ovlivňovat ten český proces.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Ale informovat.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Měli jsme informovat, měli jsme možnost informovat z první ruky, což si každý novinář velmi cení, ale je pravda, že ten rozhovor byl velmi přísně detailně připravován, podléhal velmi přísným pravidlům, jenom kancléřství mohlo například rozhodnout, kde a jaká bude stát kamera, kdo bude kameramanem a třeba se tam i strhla taková debata, jestli můžeme si natočit někoho z kolegů napadlo zahraničních, jestli si můžeme natočit handshake, tedy podání ruky s kancléřkou Merkelovou a i to bylo předmětem.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Debaty.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Debaty, takže ten mediální obraz tak mocné ženy jako je, v té době byla kancléřka Merkelová, je velmi hlídán a sice my jsme měli možnost pravidelně chodit třeba do /nesrozumitelné/, tedy do místa, kde se dělají velké tiskové konference pro členy velkých novinářských svazů a tam jsme mohli položit jakoukoliv otázku. To nebyl problém, ale dostat individuální interview, to se opravdu nepodaří jen tak.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S Hanou Scharffovou si povídám v dnešních Záletech.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S Hanou Scharffovou si povídám v dnešních Záletech. Já se pořád v myšlenkách nemůžu ubránit srovnávání novinářské práce před 20 lety a dneska.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Co se týče té přípravy, je pravda, že i během mé práce v Německu za ty 4 roky se ta práce velmi změnila, my když jsme zpočátku posílali reportáž, tak to vždy bylo přes satelit, bylo to velmi drahé, muselo se předem domluvit přes telefonní linky mezinárodní dohodou, od kdy do kdy, kterých 10 minut, ve kterém studiu v jaké televizi můžete posílat svou reportáž. Vy jste se nesměl zpozdít o 5 minut, protože, když jste přijel pozdě, tak se to prostě nestihlo a reportáž nebyla. S tím byl spojen nesmírný stres, nesmírný stres. Během těch pár let se to změnilo tak, že už jsme si nemuseli objednávat střížny, najednou jsme měli notebook, na kterém jsme mohli naši reportáž ustříhat a ještě později na jednou bylo možné poslat tu reportáž přes internet a ze začátku to bylo taky spojené s velkými nervy, protože to připojení nebylo tak rychlé a poslat video je velmi náročné, pro rozhlasové kolegy to bylo vždycky snazší, protože ten zvukový soubor není tak velký, ale video to je velmi náročné a my jsme vždycky čekali do poslední chvíle jsme si kousali ne nehty, my jsme měli snědený i prsty, jestli ta reportáž dorazí do Událostí do Prahy včas jo a často se nám stalo, že po 40 minutách posílání se něco porouchalo a začalo to znova jo. Ale dnes už je ten internet na většině míst, ne všude tak kvalitní, že třeba za 2 minuty pošlete reportáž do Prahy, to je neuvěřitelná pomoc.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Zahraniční zpravodajka Hana Scharffová nebyla jen v Německu, reportovala o zkáze po tsunami například na Srí Lance, o hospodářské krizi v Řecku byla taky v Kambodži, když se řekne tsunami a Srí Lanka, pro tebe to bude v první řadě vzpomínka na velmi rychlý odjezd, rychlé zabalení si kufrů, zvládla jsi to za půl hodiny?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Nevím už přesně, ale to bylo opravdu rychlé, protože já jsem přišla po Vánocích 26. prosince do práce s tím, že určitě bude klidná směna, protože co by se taky dělo o Vánocích.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

S tím já do práce nikdy nemůžu přijít, protože, když si tohle ve vrátnici říkám, možná už chvíli předtím, než do té vrátnice přicházím, tak se zaručeně stane, to je pro mě zakázané téma.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

A to byla ta chyba.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Rozumím, takže za jak dlouho?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

No, pak už jsme viděli, jen co jsem přišla v podstatě jak se červenají ty agentury, ty agenturní zprávy té největší důležitosti nebo brizantnosti, chodí v červené barvě a už jsme viděli, jak to, jak to postupuje a bylo potřeba učinit velmi rychlé rozhodnutí, kdo tedy pojedete informovat o tsunami, padlo to tehdy na mě, musím říct, že to pro mě byla první opravdu velká zpravodajská událost. Sice jsem mohla čerpat ze svých zkušeností s cestováním po světě, ale čas na to zjistit si vlastně do jakých podmínek jedu, nebyl vůbec žádný, takže jestli si dobře pamatuju, vzala jsem si snad ještě pár tablet na dezinfekci vody, protože jsme nevěděli, jak to tam bude vypadat, když tam přiletíme, pokud vůbec bude možné přiletět jo, ale to se tedy podařilo, v hlavním městě ten problém nebyl vlastně tak závažný jako někde jinde v jiných částech ostrova, no a byli jsme tam, jenomže jak jsme se o tom Alenko bavili, že dneska je možné poslat reportáž přes internet, tak to tehdy ještě neplatilo, my jsme přijeli, natočili jsme reportáž přímo z místa a najednou jsme zjistili, že my nemáme šanci to dopravit do České republiky, protože teprve po nás začínaly přijíždět ty velké agentury a společnosti, které jsou schopny postavit ten satelitní přenos, takže my jsme tam ještě s dalšími novináři opět stáli celý nervózní, kdy to budeme moct vlastně poslat do světa, kdy budeme moct informovat, protože trvalo, než se ty dráty propojí, než se ty stroje zařídí, než se udělají studia a tam už fronta novinářů, že jo, kteří chtějí posílat své příspěvky, tak nakonec se to podařilo a měli jsme před sebou velice intenzivní týden.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Byly to vůbec nejhorší podmínky, ve kterých jsi kdy točila?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

To musím asi říct, že ano, ta katastrofa byla strašlivá. Celkově zahynulo při tsunami po Vánocích 2004 skoro čtvrt milionů lidí myslím ve 14 zemích, nakonec se ukázalo, že ještě ničivější než na Srí Lance to bylo v Indonésii a také v Thajsku, kam jel kolega Filip Kanda a ty obrázky byly tedy hrozné, ta zkáza byla strašná, ale zároveň mě opravdu fascinovalo, s jakým klidem obyvatelé Srí Lanky na tuto katastrofu reagovali, to bylo zvláštní a velmi poučné. My nejsme zvyklí umírat při mimořádných událostech, protože máme díky bohu poměrně klidný podnebný pás, klidné území a většinu neštěstí jsou zatím dobře schopny zvládat naše složky záchranného systému, tam to tak prostě nechodí. Ti lidé jsou se smrtí více smířeni než my.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Zálety dnes hostí novinářku a zahraniční zpravodajku Hanu Scharffovou, já si Hano říkám, že takovým tím opravdovým zahraničním zpravodajem s největším Z, kterému můžeme ke zpravodaj připsat, je Zdeněk Velíšek, předpokládám, že budeš naprosto souhlasit?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Určitě. Já mám tu čest ne jen spolupracovat a dělat se Zdeňkem rozhovory v Horizontu, ale mám také tu čest sedět společně v kanceláři, takže my se Zdeňkem vídáme ve velmi neformální atmosféře o našich společných nedělích a to je vždycky velmi milé a musím říct, že Zdeněk Velíšek je ten, kdo mě učil číst příspěvky. On mi říkal, no mě to kdysi naučil, je to ať ti poví potom Zdeněk sám, ale učili ho to nějací kolegové v rádiu, když byl ještě velmi mlád, takže už je to hodně dávno a on byl tak laskavý, že svoje zkušenosti v tomhle předává dál a velmi mi tím pomohl, takže určitě je to velmi inspirativní osobnost se specifickou životní zkušeností a velkým šarmem, ale samozřejmě je zajímavé si třeba přečíst jeho knížky, jakým způsobem přemýšlí o Evropě, protože přece jenom člověk s více než 80letou životní zkušeností vidí některé věci z nadhledu.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

A ten je nesmírně důležitý a možná nám ho ta dnešní doba díky množství informací, které se na nás valí, tak trochu znemožňuje postřehnout ten nadhled a je to mnohem těžší se tam, odkud bychom ten nadhled měli mít dostat.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Já doufám, že to je výhoda stáří, ke které se jistojistě všichni dopracováváme.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Jak říkal tady v Záletech Jan Kačer, stáří má jen tu jedinou nevýhodu, že nekončí dobře, ale jinak je to fajn životní období, tak nezbyvá než abychom se na něj klidně společně těšili.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Já to s tím finále nevidím zas tak negativně.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Rozumím, možná protože občas jezdíš taky do Vatikánu?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

No tak já jsem křesťanka, to je známá věc nebo rozhodně se tím nijak netajím, to že jezdím do Vatikánu, je spíše součástí mojí práce, je to pravda, že jsem měla tu čest informovat o posledním konkláve, kde byl zvolen papež František, což byla také velice zajímavá novinářská zkušenost a bylo úžasné být při tom, ono se to stalo v okamžiku, kdy já jsem právě skončila svůj živý vstup do České televize a odcházela jsem z té budovy, ještě jsem si šla umýt ruce na záchod a v tu ránu jsem uslyšela ten zvuk Svatopetrského náměstí pod námi jo, je to komické a kamarádi se mi smějou, že jsem, že jsem seděla na záchodě v době, kdy zvolili papeže, já jsem tam neseděla, ale pravda je, že jsem, že jsem tam odešla a v tu chvíli jsem vyběhla ven a pochopila jsem, že musím zkusit ještě něco udělat, protože to byl jeden z těch velkých okamžiků dějin, který člověk cítil na vlastní kůži a nám se podařilo ještě znovu vstoupit vlastně z té naší předplacené desetiminutové trasy, možná nám to kolegové z agentury, která ten živý vstup přes satelit organizovala trošičku velkoryse natáhli, takže se nám podařilo ještě znovu vstoupit do Událostí a oznámit, že skutečně vidím bílý kouř nad Sixtinskou kaplí a to byl velmi, velmi emotivní okamžik.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Já jsem to viděla v televizi a taky si to pamatuju. Mým hostem je dneska v Záletech Hanka Scharffová.

/ Písnička /

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Posloucháte Zálety dnes s novinářkou a zahraniční zpravodajkou Hanou Scharffovou. Ještě jsem se Hanko chtěla zeptat na relax, když jsi třeba byla v Německu, našla sis chvíli na nějakou svojí radost?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Byla jsem k tomu nucena, protože jsem zjistila, že, když jenom pořád pracuju, že, že by člověk asi vyhořel nebo by se z toho zhroutil, ale bylo to trošku obtížné, protože mých nejvíc přátel a mé koníčky zůstaly v Čechách, proto jsem se sem také ráda vracela po 4 letech, už jsem se velmi těšila, že se zase dostanu na trénink Taekwon-da a že uvidím svoje přátele a rodinu, že je uvidím častěji, ale jinak v Berlíně jsem velmi ráda jezdila na kole, celý Berlín jezdí na kole, samozřejmě je to placka, jsou tam skvělé cyklostezky, ale mělo to vždycky takový komický charakter, protože já jezdím na kole opravdu jen pro radost, jenomže my jsme tady v Čechách zvyklí jezdit s helmou a ještě většina z nás má nějaká horská nebo sportovní kola, tam má skoro každý městské holko a s helmou nejezdí téměř nikdo, takže já, když jsem vyjela do ulic, tak jsem si říkala, proč mi pořád ty lidi uhýbají a oni si mysleli, že jsem nějaký závodník, když mám helmu a že pojedou strašně rychle a ve skutečnosti já jsem pořád byla na chvostu.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Na začátku jsem říkala, že si žena, které se plní sny, mluvily jsme o tom, jak se ti zdálo o tom, že si jdeš požádat o práci v České televizi, tak jenom se chci zeptat, abychom v tom měli pořádek, o čem se ti zdálo v noci na dnešek nějaký další vizionářský sen?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

V noci na dnešek jsem moc dobře nespala, protože můj malý syn se vedle vrtěl a trochu kašlal a musím říct, že vlastně ta rodina a to malé vrtící se kašlalující dítě je můj opravdu největší sen, který se mi díky bohu splnil.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Minulou neděli tu se mnou byla naše společná kolegyně, bývalý kolegyně Veronika Sedláčková. Určitě se znáte.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Ano.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Tak tady její otázka pro tebe.

Veronika SEDLÁČKOVÁ, redaktorka

Zeptám se jí, jestli se jí nestýská po cestování a kam se chystá příště za hranice?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

No, je pravda, že teďka s malým dítětem cestujeme výrazně méně a jako zpravodajka téměř vůbec, já jsem ty zahraniční cesty strašně omezila ve prospěch rodiny a někdy to zas možná přijde, já bych se ráda podívala do Austrálie. Na Novém Zélandu už jsem byla, natáčela jsem tam dokonce materiál pro Objektiv, který jsem nikdy neustříhala, možná ještě někdy to udělám, ale nikdy jsem neviděla Austrálii a ta by mě zajímala jak pracovně tak soukromě.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Příští neděli tu se mnou bude legenda mezi horolezci Jan Červinka, který v padesátých a šedesátých letech patřil mezi elitu a v roce 1973 založil i horolezecký oddíl ve Vrchlabí. Na co by ses ho chtěla zeptat?

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Pane Červinko, já se vás ptám, co cítíte na vrcholu vysoké hory, jestli se cítíte blíž nebo, nebo zemi?

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Moc ráda budu tlumočit už příští týden s Janem Červinkou tady v Záletech setkám a moc se na to těším. Hanko, děkuju, rozšířila si mi obzory, pochopila jsem víc o práci zahraničního zpravodaje a potěšilo mě tvé nadšení z každé věci, kterou děláš. Za to já mockrát děkuju, protože to by mělo být pro každého inspirativní a pro mě je, děkuju za to.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Alenko, já děkuju tobě a musím říct, že jako novinářka jsem byla celou dobu v pokušení dělat rozhovor s tebou, takže doufám, že to se mi někdy podaří.

Alena ZÁRYBNICKÁ, moderátorka

Tak inspirace pro naše Zálety třeba někdy příště, budu se těšit. My se potkáme i někdy v práci zase na chodbě České televize anebo v maskárně, to je takové naše místo intimních setkání a vám všem posluchačům Českého rozhlasu přejeme krásnou neděli.

Hana SCHARFFOVÁ, redaktorka

Zdravím všechny posluchače.

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 brnensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://brnensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
brnensky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 pelhrimovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://pelhrimovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

pelhrimovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 kutnohorsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a prodělkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísmu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://kutnohorsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kutnohorsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 pisecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://pisecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pisecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 prachaticky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://prachaticky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prachaticky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 teplicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešněrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://teplicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
teplicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 domazlicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://domazlicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

domazlicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 litomericky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://litomericky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

litomericky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 zatecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a prodávka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://zatecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zatecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 berounsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://berounsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
berounsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 ceskobudejovicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně ovládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskobudejovicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 hradecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslušných informacích. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://hradecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hradecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 chabsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňěrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://chebsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chebsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 karlovarsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://karlovarsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

karlovarsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 kladensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://kladensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kladensky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 mostecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://mostecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

mostecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 decinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozněla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://decinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

decinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 [pardubicky.denik.cz](https://decinsky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozněla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://pardubicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

pardubicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 rychnovskyy.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://rychnovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rychnovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 chrudimsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://chrudimsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

chrudimsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 jicinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslušné informaci. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://jicinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jicinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 zdarsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://zdarsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zdarsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 olomoucky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://olomoucky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

olomoucky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 svitavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://svitavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
svitavsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 kolinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://kolinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kolinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 bruntalsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://bruntalsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
bruntalsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 opavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a prodávka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://opavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

opavsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 prostejovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://prostejovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prostejovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 hranicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vsřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně ovládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://hranicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

hranicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 slovakky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://slovakky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
slovakky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 kromerizsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjednávat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňěrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://kromerizsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kromerizsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 taborsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://taborsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

taborsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 tachovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://tachovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tachovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 zlinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://zlinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zlinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 blanensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace došla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a prodávka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://blanensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

blanensky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 vyskovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozněla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://vyskovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

vyskovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 karvinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://karvinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
karvinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 rakovnický.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně ovládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://rakovnický.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

rakovnický.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 sumpersky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísmu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://sumpersky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

sumpersky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 [novojicinsky.denik.cz](https://www.novojicinsky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňěrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://novojicinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
novojicinsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 prazsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://prazsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prazsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 breclavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešněrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://breclavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
breclavsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 znojensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://znojemsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

znojemsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 jablonecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace došla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://jablonecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jablonecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 klatovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a prodávka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://klatovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

klatovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 jindrichohradecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://jindrichohradecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jindrichohradecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 krkonosky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vsřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně ovládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tyto lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://krkonosky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

krkonosky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 liberecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://liberecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
liberecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 boleslavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňěrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://boleslavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
boleslavsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 benesovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslušné informaci. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://benesovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

benesovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 ceskokrumlovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozněla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://ceskokrumlovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskokrumlovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 ceskolipsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://ceskolipsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskolipsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 podripsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://podripsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 hodoninsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjednat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tyto lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://hodoninsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

hodoninsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 fm.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL: <https://fm.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
fm.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 moravskoslezsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://moravskoslezsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
moravskoslezsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 sokolovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://sokolovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

sokolovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 prerovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tyto lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://prerovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prerovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 rokycansky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a prodělkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strážníci i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://rokcansky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

rokcansky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 pibransky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozněla k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňerování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://pibrmsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pibrmsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 [ustecky.denik.cz](https://www.ustecky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflaktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://ustecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ustecky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 chomutovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální síť a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://chomutovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chomutovsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 plzensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvam 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vsřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://plzensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

plzensky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 strakonicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a prodělkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslušné informaci. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://strakonicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
strakonicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 melnicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že

koncepte se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňěrování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://melnický.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
melnicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 valassky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí křivený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://valassky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

valassky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 trebicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí stratégové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tyto lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL| <https://trebicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
trebicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 nymbursky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://nymbursky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nymbursky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 orlicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému

očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídít informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechťejí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje

shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://orlicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

orlicky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 havlickobrodsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd UK**: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechť je jen pasivně vstřebávají, spíše potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://havlickobrodsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

havlickobrodsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 jihlavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhá. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obrátu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

"Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů," uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu," uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol," říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku," dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přináší lepší výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | <https://jihlavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jihlavsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 nachodsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvě 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a proděkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v přísunu informací. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní,

že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvat i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třdit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

"

URL| <https://nachodsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nachodsky.denik.cz

Škola se musí změnit. Jak? Na tom se odborníci v Česku neshodnou

11.3.2019 denik.cz str. 00 Česko

Kateřina Perknerová

/INFOGRAFIKA/ Změny ve školství se prosazují ztuhla. Rodiče a často i učitelé jsou konzervativní a novinkám se brání. Teď ale situace dozrála k tomu, že se všichni shodují na nezbytnosti obratu. Způsob vyučování, kdy učitel stojí za katedrou a diktuje dětem do sešitů fakta, neodpovídá výzvám 21. století. Chystají se nové rámcové vzdělávací programy i profil absolventa. Vedle toho vzniká ambiciózní vzdělávací Strategie 2030.

„Těžko říct, co bude za pět či deset let, chybí jistota v měnícím se světě. Z toho se pak rodí nedůvěra rodičů ke školám, škol ke zřizovatelům, učitelů k ředitelům. Proto musíme definovat, co od vzdělávacího systému očekáváme, a snažit se, aby se s tím ztotožnilo co nejvíc aktérů,“ uvedl ministr školství Robert Plaga (ANO) na reprezentativní konferenci ke Strategii vzdělávací politiky 2030.

Tím, jak má vypadat výuka v nadcházejícím desetiletí, se bude zabývat expertní skupina, kde jsou vedle pedagogických odborníků i zástupci zaměstnavatelů. Jejich ambicí je naslouchat co největšímu počtu lidí z praxe, aby neplatila slova Miloše Rathouského ze Svazu průmyslu a dopravy ČR: „Strategie jsou sepsány, uloženy a zapomenuty.“

Snižovat nerovnosti

I příští desetiletka by měla vycházet z cíle, který platí dnes. „Prioritou je snižovat nerovnosti, zajistit kvalitní vzdělání pro každé dítě bez ohledu na rodinné prostředí a lokalitu,“ uvedla členka skupiny a prodělkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Iva Stuchlíková.

Panelisté se taktéž shodli, že i role učitele bude nadále klíčová. Bude to on, kdo má v dětech vzbudit zvědavost a zájem o obor, stejně jako vštípit mu schopnost orientovat se v příslušné informaci. Stuchlíková zdůraznila, že koncepce se musejí daleko víc opírat o empirická data, a pokud z nich vyplyne jednoznačný závěr směrem k obsahu výuky, je nutné pohlídat, aby se to promítlo do každé třídy.

Budoucí strategové i autoři revidovaných rámcových vzdělávacích programů zkrátka musejí dát odpovědi na to, co hýbe praxí. Kupříkladu společnost Scio přinesla aktuální data z testování čtenářské gramotnosti. Závěr zní, že zatímco 90 procent gymnazistů si s textem poradí bez větších problémů, v případě učňů je to jen dvacet procent. Zůstává otázkou, nakolik to souvisí s jejich rodinným prostředím.

Naslouchat terénu

Přítom odpověď na ni je pro politiky zásadní. Může totiž vést třeba k rozhodnutí o zrušení víceletých gymnázií, která odčerpávají nejlepší žáky ZŠ a snižují tím kvalitu druhého stupně. Jak připomněl ředitel ZŠ Kunratice Vít Beran, v obdivovaném Finsku tento typ škol neexistuje, stejně jako je tam minimum alternativních a soukromých škol.

Nelehkou pozici ministerstva školství osvětluje i včerejší memorandum Asociace krajů ČR a zástupců zaměstnavatelů i odborů. „Chceme mít možnost projednávat s řediteli plánované počty přijatých žáků, vyjadřovat se k novým kapacitám soukromých středních škol,“ říká Jana Mračková Vildumetzová, předsedkyně Rady Asociace krajů ČR.

„Dále nám jde o rozvoj kariérového poradenství spojeného s testováním a hodnocením výsledků studia v 5. a 9. třídě ZŠ. Podporujeme duální vzdělávání s důrazem na spolupráci s firmami, nově by měl být zaveden předmět zaměřený na techniku,“ dodává Mračková Vildumetzová.

Podobný pohled má i viceprezidentka Svazu průmyslu a dopravy ČR Milena Jabůrková, která je členkou expertní skupiny ke Strategii 2030: „Zvýšení pravomocí krajů, ale i polytechnické vzdělávání chceme dostat do návrhu školského zákona, včetně oblastí jako je rozvoj internetu věcí, kybernetické bezpečnosti či umělé inteligence.“

Profesor ARNOŠT VESELÝ z **Fakulty sociálních věd** UK: Generace Z je jiná, ale my nevíme v čem

V Česku vzniká vzdělávací strategie pro další desetiletí, která má udat nejen směr obsahu a formě vzdělávání, ale také určit, jak má vypadat budoucí absolvent základní a střední školy.

Vámi vedená expertní skupina chce vytvořit Strategii vzdělávací politiky 2030 na základě dat a zkušeností z praxe, spoluúčasti učitelů, se zřetelem k nezbytnosti najít jeden směr a rozvíjet to, co funguje. Nejsou to příliš vzletné záměry, když učitelé by možná nejvíc přivítali návrat k osnovám a frontální výuce? Terén není jednotný, najdete v něm mnoho názorů, a proto je nezbytné s ním intenzivně komunikovat. Proto chceme na budoucí kulaté stoly zvát i oponenty a hledat společnou řeč. Budeme se nažít získat podněty od učitelů, ředitelů i různých iniciativ ohledně toho, co je důležité, na co se zaměřit.

Nenarazí vaše progresivní názory na určitou konzervativnost, setrvačnost sboroven, které navíc nemají s novými koncepcemi a požadavky příliš dobré zkušenosti? Nemyslím, že jde o nějaký progresivní a konzervativní pohled, to je podle mě falešné dělení. V první řadě je třeba učit dobře a novátorské metody nemusejí vždy znamenat, že přinášejí kýžený výsledek.

Co je učit dobře? Předávat co nejvíc poznatků, nebo ukázat dětem, jak poznávat svět, vyhodnocovat fakta, třídit informace? Můj osobní názor je, že učení je především o poznávání, schopnosti vzbudit zájem o svět. V dnešní době je poznatků příliš mnoho a nám se nedaří je předávat tak, aby to děti bavilo. Žáci jsou zahlceni informacemi, nechtějí je jen pasivně vstřebávat, spíš potřebují model, jak jim a tím i světu porozumět.

Podle vás je proto nutné učit budoucí pedagogy, jak skloubit znalost konkrétního oboru s možnostmi sociálních sítí, a proto se i tím bude vaše skupina zabývat? Určitě. My se musíme dobrat k závěru, jak má budoucí absolvent vypadat, jaké kompetence a dovednosti jsou důležité pro jeho budoucí život. V tom zatím neexistuje shoda. Jsou tu názory, že bychom se měli vrátit k tradičním osnovám, k sešňorování učitele množstvím znalostí, které je třeba žákům předat. Osobně si myslím, že dnes už to možné není.

Jedna z věcí, které si naše skupina chce ujasnit, je, jaké žáky máme ve třídách. Stále nereflktujeme, že došlo k obrovské proměně generace Y, teď už se mluví o generaci Z. To jsou skutečně jiní mladí lidé, mají jiná očekávání. Nejde jen o to, že bravurně zvládají sociální sítě a pracují s daty, ale především jsou jiní a my přesně nevíme v čem. Měli bychom se tedy odpíchnout od toho, jaká současná školní generace je a jaká bude. Hlavně pro ni budeme Strategii 2030 vytvářet.

Proto je ve vašem týmu zástupkyně zaměstnavatelů nebo sociolog Daniel Prokop? Členy skupiny vybíralo ministerstvo školství, nicméně jsem rád, že tam jsou tito lidé. Nechci se ale opírat jen o ně, skutečně máme záměr naslouchat co největšímu počtu osobností z praxe.

URL | https://www.denik.cz/z_domova/skola-se-musi-zmenit-resi-se-jak-20190308.html

Lidí je moc, planeta nenasytí všechny. Na stole je ale řešení

11.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČR, Forky's, Praha, Brno, gastro, Slovensko

Lidí je moc a planeta nemůže nasytit všechny. Podřezáváme si pod sebou větve a je nám to úplně jedno. Zároveň máme na stole řešení, které je velmi efektivní a snadno aplikovatelné - rostlinnou stravu. Její potenciál je z hlediska byznysu obrovský. Serveru Roklen24 to v rozhovoru řekl majitel pražské pobočky Forky's Jan Klimovič. Veškeré potraviny, které si umíte představit, se totiž již dnes dají vyrobit z rostlin, včetně sýrů, mléka či vajec, stále je na nich ale co zlepšovat. Jsme na pokraji velké transformace, dodal.

Jak je to možné, že v Brně je dnes největší veganská restaurace v Evropě?

Brněnské, tedy původní Forky's, kde jsem působil od jeho vzniku, se po dvou letech přestěhovalo do větších prostor, ve kterých dříve sídlila kavárna Savoy. Dominantní budova na Jakubském náměstí je jen sto metrů od původního Forky's. Kavárně Savoy se nedařilo, Forky's naopak víc a víc, stěhování do většího bylo tedy jasným krokem dál. Kapacita míst byla navýšena z původních zhruba 60 na přibližně 300, když počítám i letní zahrádku. Větší, čistě veganské restaurační zařízení v Evropě nenajdete. Forky's je fenomén.

Jaké byly počátky Forky's v Brně? Proč je původ záměrně upozaděn?

Dnes již je možné nalézt pár článků, kde se o vzniku dočtete. Původní záměr byl ale nechat mluvit jen ten koncept, přirozeně budovat brand a pozadí nechat tak trochu tajemné. Češi jsou trochu nedůvěřiví, takže když si mysleli, že Forky's je původně zahraniční řetězec, který přišel do Česka, nevymlouvali jsme jim to. Zakladatel Luboš Vidlička je, troufám si říct, dost skromný člověk. Neměl potřebu se stát tvář ani hlasem konceptu, chtěl to nechat fungovat a vyvíjet se tak nějak organicky.

Pojďme se podívat na začátek Forky's. Kdo s nápadem přišel?

Pan Vidlička se ženou Klárou. Nejdříve chtěli jen maličké bistro pro sebe a své známé, kde by si mohli dát oblíbená jídla v rostlinné variantě. Stali se totiž s celou rodinou vegany na základě osobní zkušenosti z živočišného průmyslu. Aneb jak řekl Paul McCartney - „Kdyby měla jatka skleněné stěny, všichni by přestali jíst

maso.“ Nicméně se jim naskytl zajímavý prostor a myšlenka se začala rozvíjet až do dnešní podoby, kdy má Forky's obří, vysoce reprezentativní „základnu“ v Brně a úspěšné podniky v Praze a Trnavě na Slovensku. Na spadnutí je franšíza ve Vídni a pár měsíců před spuštěním je i projekt Street Food Boxů, v Praze financovaný díky velmi úspěšné kampani na Fundlíftu.

Uvádíte, že rostlinná strava je nevyhnutelná budoucnost pro dlouhodobě udržitelnou společnost, což z odvětví činí atraktivní oblast pro investování. Můžete vysvětlit proč?

Řeknu to úplně upřímně, protože téma je vážné. Lidí je zkrátka moc a tahle planeta nás nemůže nasytit všechny. Podřezáváme si pod sebou větve a je nám to úplně jedno. Zároveň máme na stole řešení, které je velmi efektivní a snadno aplikovatelné: rostlinná strava. Chceme-li, aby se měly dobře i naše děti a případně jejich děti, musíme konat teď. Živočišný průmysl je největší producent skleníkových plynů, které způsobují globální oteplování, má vyšší emise CO₂ než automobilová doprava. Pralesy jsou mýceny kvůli GMO sóji, kterou krmíme dobytek, který pak převážíme a zpracováváme. Toto obří množství zemědělské půdy by se dalo využít pro přímé pěstování rostlinné stravy pro lidi, ušetřila by se kromě půdy i voda a další emise.

Světové vědecké kapacity tvrdí, že při současném tempu rybolovu nebudou za 50 let v oceánech žádné ryby. A ty, co tam jsou teď, jsou stejně plné mikroplastů. Žije tu s námi asi 1,5 miliardy krav, jejichž hmotnost je vyšší než hmotnost lidstva, ročně zabijeme více než 150 miliard zvířat pro lidskou potřebu.

My se snažíme ukázat, že rostlinná strava může být velice chutná, zdravá, nutričně bohatá a ještě k tomu ekologicky nenáročná. Toho si všimlo i mnoho světových investorů, jako je například Bill Gates nebo Richard Branson. Rostlinná strava je totiž na vzestupu, neustále se vyvíjí nové technologie a produkty, které se objevují na trhu, to asi nelze přehlédnout. Potenciál je obrovský, právě i z hlediska byznysu. Veškeré potraviny, které si umíte představit, se totiž již dnes dají vyrobit z rostlin, včetně sýrů, mléka či vajec, stále je na nich ale co zlepšovat. Jsme na pokraji velké transformace. Zrovna včera jsem četl o nějaké burgrárně, která přešla z klasických masových burgerů čistě na rostlinné a první den jí vzrostly tržby o 400 procent. Známý je také příběh mlékárny, kterou před krachem zachránil přerod ve výrobu rostlinných mlék. Problém je, když se vracím k vaší původní otázce, že nás k tomuto způsobu stravování dřív nebo později příroda donutí sama, zkrátka už nebude na výběr. Já vidím ale budoucnost velmi pozitivně, lidé to totiž začínají chápat, jinak by u nás nebylo pořád plno, ne? :)

Po roce působení ve Forky's Brno jste začal se zakladatelem Lubošem Vidličkou plánovat rozšíření do Prahy. Jak jste vybírali místo?

Hledali jsme několik měsíců, až to k nám nakonec přišlo samo. Chtěli jsme prostor, který bude v centru, jelikož podobné podniky tady kupodivu nejsou. Zároveň jsme chtěli být blízko školám, tedy mladým lidem a nebráníme se samozřejmě ani turistům. Výhodou je i zastávka metra Staroměstská, která je doslova za rohem. Majitelé prostoru se nám přes společného známého ozvali sami, znali brněnské Forky's a chtěli tento koncept ve svém domě, po čtrnácti letech, kdy tady před námi byla restaurace s typickou českou kuchyní, to chtěli trochu „odlehčit“.

Jak důležitá je podle Vás právě lokalita?

Velmi. Sice je možné na to jít i opačně a dostat kvůli nám lidi do míst, kam by jinak nešli, ale přeci jen, pro první pražské Forky's to chtělo lukrativní a dostupné místo.

Kvůli práci jste se přestěhoval. Pomáhá Vám přítelkyně a bratr. Jak se Vám daří, jste spokojen?

Viktorie začala současně s otevřením Forky's studovat jazyk na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, která je padesát metrů odsud, takže se jí daří skloubit práci i školu. Teď, po šestnácti měsících, už nejsme v provozovně nonstop, už začínáme i normálně žít :) Začátek byl ale tvrdý, trávili jsme tady opravdu až 18 hodin denně, víkendy neexistovaly několik měsíců, bylo to hodně napjaté. Ale vydrželi jsme a pořád nás to neskutečně baví. Velkou oporou je i můj bratr Kuba, který je provozním manažerem, má na rozdíl ode mě gastro vystudované. Všichni tři se vzájemně perfektně doplňujeme. Dá se říct, že jsme rodinný podnik. Vždycky jsem snil o tom, aby práce byla i zábavou a do velké míry se to povedlo.

Máte nějakou konkrétní cílovou skupinu? Můžete naznačit, jak vypadá typický zákazník?

Nejtypičtějším zákazníkem je mladá žena, potom asi studenti, pracující střední třída a v sezóně turisté. Naprostá většina zákazníků nejsou vegani, ale lidé, co se stravují konvenčně, normálně jedí maso, jen chtějí párkrát týdně něco jiného. Často u nás potkáte celé rodiny i s dítětem v kočárku a prarodiči, z toho mám velkou radost.

Podle jakého klíče sestavujete menu? Liší se Brno od Prahy?

Vyzní to možná neprofesionálně, ale děláme to hodně pocitově. S novými nápady přichází téměř výhradně Luboš Vidlička nebo já. Ladíme to spolu, zkusíme, ochutnáváme, následně to převedeme do provozu. Naše motivace je ale také sezónnost a lokálnost surovin. V zimě proto v Superbowl (salátová miska složená ze superpotravín) nahradí rajčata a okurky červená řepa a zelí a podobně. Najdete u nás tedy i asijskou

kuchyni, která je prostě exotická, ale v jiných pokrmech se řídíme často tím, co se zrovna sklízí v Evropě, tedy tím, co je pro nás přirozené. Zároveň myslíme i na nutriční vyváženost, tedy aby vám všechny pokrmy daly štědrnou porci bílkovin a minerálů, čehož lze docílit např. vhodnou kombinací obilovin a luštěnin. V drobnostech se Brno a Praha liší, není to ale nic zásadního.

Můžete prozradit, kde suroviny nakupujete?

Je to kombinace různých dodavatelů, něco si necháváme zavážet, pro něco si jezdíme sami, je to různé. Třeba v létě jsme si vozili každých čtrnáct dnů čerstvá rajčata přímo z Moravy, to byla velká paráda.

Jaké je cenová politika Forky's? Můžete uvést průměrnou útratu?

Syté, nutričně hodnotné obědové jídlo i s bezendnou sklenicí filtrované vody si u nás dáte za nějakých 125 korun. Průměrně tedy okolo 150 korun na osobu. Nejdražší jídlo stojí 192 korun, to je ale opravdu bohatá mísa, složená ze salátka s perilou, rýžových nudlí, BIO tempehu, hub shiitake, fazolek a brokolice v páře, mungo výhonků, sezamu, kešu a arašídovo-zázvorové omáčky. A porce máme možná až moc velké. Hosté si, i přes naše varování, často dávají dvě jídla, protože se bojí, že z rostlinných pokrmů se nenají a pak toho velmi litují.

Které měsíce jsou pro vás nejsilnější? Jak často měníte menu?

Po prvním roce těžko říct, rosteme kontinuálně, ale asi prosinec a srpen, díky Vánocům a turismu Menu měníme přibližně čtyřikrát ročně, právě kvůli sezónnosti surovin.

Tady v Praze máte na stěně hodně známých jmen, jakousi zeď slavných. Jsou to všichni vegani?

Je to náš výběr osobností z oblastí vědy, umění a kultury a sportu, které se prokazatelně alespoň část života zřekli masa.

Využíváte pro propagaci influencery?

Úplně minimálně. Spíš nás sdílejí a podporují z vlastní iniciativy, protože chápou, že to, co děláme, má jakýsi morální, etický a ekologický přesah a že mají sílu tomu pomoci, není to zdaleka jen byznys.

Jak důležité jsou pro Forky's sociální sítě Instagram a Facebook? Jaká je vaše marketingová strategie?

Částečně spolupracujeme s PR specialistkou, částečně si sítě spravujeme sami. Na Facebooku se snažíme především informovat o novinkách a komunikovat skrze zprávy a komentáře, Instagram považujeme spíše za takovou časosběrnou galerii.

Začátkem roku 2017 jste pořádali první český fine dining v kategorii rostlinné stravy. Připravujete další podobnou akci?

Rádi bychom. V poslední době o tom intenzivně mluvíme, ale zatím nemůžu prozradit detaily.

Sledujete vývoj veganské gastronomie v zahraničí? Kde hledáte inspiraci? Které země jsou podle Vás nejdál?

Když nám čas dovolí si někam zajet, což loni nebylo vůbec, tak pozorujeme, že se z nás stali totální gastro-maniaci a že vlastně vyhledáváme podobné podniky a zkoumáme všechny jejich aspekty. My jsme totiž zklamaní, to byla vlastně i jedna z velkých motivací Luboše Vidličky – neměl se prostě kde najíst na úrovni! Proto se vždycky moc těšíme, když máme možnost ochutnat rostlinné pokrmy v zahraničí, u nás toho pořád zas tak moc není. Co tak sledujeme na internetu, hodně frčí Londýn, Amsterdam a samozřejmě Spojené státy. Německo už delší dobu a v poslední době prý taky výrazně Čína, do které byste to na první pohled asi neřekli.

Jak jste spokojeni s kampaní na Fundliftu? Čtyři miliony jste vybrali a částku navýšili na šest milionů? Překvapil Vás zájem investorů? Nejvyšší investice byla skoro půl milionu.

Jsme velmi spokojeni a chceme všem investorům moc poděkovat. Díky Fundliftu se může náš koncept rozšířit a modernizovat a my uděláme vše, co je v našich silách, aby to za to stálo. Máme velkou radost, že v nás lidé věří, je to velká pocta, opravdu moc si toho vážím. Zároveň musím říct, že já bych také investoval, plant-based byznys čeká jen a jen růst.

Na co vybrané peníze od investorů využijete?

Především na realizaci jednoho až dvou Street Food Boxů, čili takových menších, ale velmi praktických bister, které je možné umístit téměř kamkoli do městského prostoru a v případě potřeby přemístit. Dále na rekonstrukci barové části stávající pobočky, abychom lépe zvládali nápor zákazníků. S tím souvisí i nákup vyvolávacího systému, aby hosté věděli, kdy je jejich objednávka připravena. Rádi bychom také ještě trochu vyladili interiér a exteriér a posílili vzduchotechniku.

Připravujete nějaké vlastní produkty?

Od počátku máme vlastní, velmi kvalitní víno, vlastní směs pro filtrovanou kávu, BPA-free sportovní lahve a jednu dobu jsme pod značkou Forky's nabízeli například i prémiové kešu ořechy. Nyní to ale dostává úplně nový rozměr, brzy na trh uvedeme vlastní proteinové tyčinky a další produkty, se kterými chceme zamířit i do obchodní sítě.

Díváte se na možnosti expanze do zahraničí?

Rozhodně ano, to je jeden z důvodů, proč Viktorie studuje nizozemštinu :)

Jaké jídlo z nabídky si nyní dáváte nejčastěji? Co byste aktuálně doporučil?

Nejoblíbenější jsou burgery, pečeme si na ně přímo zde vlastní housky. Já mám ale nejradši thajské curry. To je moje srdcovka, jedl jsem jej na mnoha místech a troufám si říct, že jej umím připravit velmi autenticky. Když ale potřebuji nakopnout, volím Superbowl, to je ideální jídlo, které vás neuspí, můžete si jej do jisté míry sestavit podle toho, na co máte zrovna chuť a cítíte se po něm prostě skvěle. Je to častá volba manažerů, sportovců a všech, kteří mají vysoký energetický výdej a potřebují fungovat v prostřední městského života dnešní hektické doby.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SjZ2e/lidi-je-moc-planeta-nenasyti-vsechny-na-stole-je-ale-reseni>

Indicie od statistiků pro centrální bankéře. A co čekají analytici?

12.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, inflace, Brexit

Nad očekávání trhu i České národní banky vyšší číslo. Právě tak dopadla inflace za únor. Meziroční růst cenové hladiny v únoru meziročně zrychlil na 2,7 procenta z lednových 2,5 procenta. Inflace tak dále vzrostla v rámci horní poloviny tolerančního pásma dvouprocentního cíle ČNB. Jaké jsou názory analytiků na to, zda ČNB na svém zasedání, které se koná ve čtvrtek 28. března, zvýší sazby, nebo je ponechá na stávající úrovni? Očekávání jsou různá.

Hlavní ekonom ING Bank Jakub Seidler upozornil na to, že pro měnovou politiku je důležitá nikoli ta současná inflace, ale inflace na horizontu roku, roku a půl. "A v tomto horizontu se inflace dle našich odhadů pohybují jen mírně nad 2 % cílem ČNB. V tomto kontextu se tak domníváme, že ČNB sice letos zvýší sazby dvakrát, nemusí však tak nutně učinit již koncem března jen z důvodu vyšší než očekávané inflace. Vzhledem k tomu, že mezi březnovým a květnovým měnovým jednáním ČNB je pouze měsíc, který je z pohledu měnové politiky nevýznamný, předpokládáme, že si bankovní rada raději počká na novou makroekonomickou prognózu a růst sazeb tak čekáme v tuto chvíli začátkem května," uvedl Seidler. Dodal, že tomu by nasvědčovala i pokračující nejistota v zahraničí, která se oproti únorovému jednání ČNB příliš nesnížila, i některá data z tuzemské ekonomiky, jako zpomalení růstu mezd či spotřeby domácnosti.

Podle analytika skupiny Roklen Jana Berky se guvernér ČNB Jiří Rusnok a spol. v nadcházejícím zasedání přikloní spíše k pokračování vyčkávacího procesu. "Nejbližší možný termín prvního letošního "hiku" tak spatřujeme v květnu, kdy bude zároveň zveřejněna aktualizovaná prognóza. Celkově pro letošní rok vidíme prostor pro až dvě zvýšení," konstatoval Berka.

"Dle nás ČNB z obezřetnostních důvodů přikročí ke zvýšení sazeb až na srpnovém zasedání, kdy už bude (s největší pravděpodobností) jasné, jakým způsobem dopadne brexit, a postupně přicházející data poskytnou bankovní radě lepší představu o dynamice světové ekonomiky. Nicméně vzhledem k náznakům zlepšení situace kolem brexitu a vyšší než očekávané inflaci míří aktuální riziko směrem k dřívějšímu zvýšení sazeb," poznamenal analytik České spořitelny Jan Žemlička.

Patrik Rožumberský z UniCredit Bank upozornil na to, že únorová inflace poměrně citelně převýšila odhad ČNB ve výši 2,4 %, což posiluje argumenty pro zvýšení úrokových sazeb na zasedání ČNB na konci března. Zdali k němu v ČNB skutečně přistoupí, bude podle něj záviset zejména na vývoji kurzu koruny k euru i vývoji rizik ohrožujících zahraniční poptávku, jako je brexit či celní politika USA.

Analytik Raiffeisenbank František Táborský se domnívá, že zvyšování sazeb ČNB bude pokračovat, a to hned na nejbližším zasedání bankovní rady. Jediným faktorem, který by tento krok mohl zastavit, je zahraniční vývoj. Nejbližší jednání bankovní rady je pouze den před oficiálním odchodem Velké Británie z EU.

Zároveň centrální banku také znepokojuje hospodářský vývoj v sousedním Německu, který by mohl negativně dopadnout i na domácí ekonomiku.

Koruna na včerejší data výrazněji nereagovala. Aktuálně se v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,65 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,61 až 25,68 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,69 až 22,92 USDCZK.*

Pozornost trhů se dnes opět zaměří na dění ve Velké Británii. Parlament bude znovu hlasovat o brexitové dohodě. Termín odchodu země z EU, tedy 29. březen, se rychle blíží. A premiérka Theresa Mayová zažívá perné chvíle. Včera v noci se sešla s předsedou Evropské komise Jeanem-Claudem Junckerem. Zvrátit dosud odmítavý postoj části poslanců mají tři nové texty, které poslanci rovněž dostanou k hlasování. Libra na večerní jednání reagovala posílením.

Právě v Británii bude zveřejněna řada dat, například průmyslová produkce a stavebnictví. Ve Spojených státech zase údaje o inflaci za měsíc únor.

Dolar se k euru dnes ráno v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1256 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 97,09 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1208 do 1,1283 EURUSD.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SHAWM/indicie-od-statistiku-pro-centralni-bankere-a-co-cekaji-analytici>

Tibetská vlajka i čínské peníze – dvě tváře Univerzity Karlovy

12.3.2019 blog.respekt.cz str. 00

Ondřej Crhák

Univerzita Karlova se 10. března, jako každý rok, zapojila do mezinárodní kampaně "Vlajka pro Tibet". Kampaň má poukázat na dlouhodobé porušování lidských práv a datum akce je odkazem na povstání v Tibetu roku 1959. Nad Karolinem, kde sídlí rektorát univerzity, tedy zavlála tibetská vlajka. Stojí však univerzita pevně za hodnotami, které jsou akcí symbolizovány?

Jedním z nejdiskutovanějších témat současnosti jsou čínské hospodářské a politické aktivity v České republice. Mnoho z nich je z politických důvodů nutné považovat za velice problematické, jak jsme se nedávno přesvědčili se společností Huawei nebo bankrotem CEFC. Sféra čínského pronikání se však netýká pouze hospodářských a bezpečnostních aktivit. Veřejnosti neznámé zůstávají aspekty čínské tzv. kulturní diplomacie a v neposlední řadě i čínské aktivity v oblasti českého vysokého školství.

Centrum jako marketingová kancelář

V roce 2015 se Univerzita Karlova rozhodla rozšířit svoji spolupráci s Čínskou lidovou republikou a založila Česko-čínské centrum UK. O této události v menší míře informovala online média a na svém webu i současný rektor univerzity

Tomáš Zima. Ze setkání mezi zástupci univerzity a vicepremiérkou ČLR existuje dokonce video záznam.

Na stránkách samotného centra se však nic o jeho založení nedozvíme. Za to se aspoň v hrubém náčrtu dozvíme, jaké jsou cíle jeho existence. Mimo “popularizace” ČLR jako takové a základů spolupráce na univerzitním poli se dozvíme, že se má jednat o spolupráci v rámci formátu “16 + 1”. Tímto formátem se rozumí regionální sdružení šestnácti zemí střední a východní Evropy (součástí jsou členské i nečlenské státy EU) a ČLR. Toto uskupení samozřejmě vzniklo z čínské iniciativy, která tím samozřejmě nesleduje jen ekonomické cíle, ale i ty politické. Obavu aby aktivita nevedla k rozdělení EU vyjádřil v roce 2015 i

Evropský parlament. Čína považuje toto sdružení za součást Nové hedvábné stezky o jejíž problematičnosti na poli plnění závazků ze strany Číny a jejího pronikání velice dobře a podrobně informuje server Sinopsis.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima 10. března 2017. Zdroj: Facebook Univerzita Karlova

Přihlédneme-li k těmto faktům o pozadí čínských ekonomických iniciativ působí tedy Česko-čínské centrum UK jako jakási marketingová kancelář čínských aktivit v rámci Nové hedvábné stezky. V roce 2016 dokonce centrum uspořádalo konferenci “Iniciativa Pás a Stezka: Výzvy, příležitosti a priority pro Čínu, Evropu a Česko”. A s touto aktivitou pokračovalo centrum i v následujících letech. V roce 2017 následovala konference “Společné zájmy EU, Česka a Číny v měnícím se světě” a v roce 2018 konference “40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám”. Ze stránek se o dalších aktivitách dozvíme jen o dni otevřených dveří na čínské ambasádě. Otázkou je, kým je tato činnost financována? Jedná o peníze dodané čínskou stranou nebo o zdroje univerzity, která je financována z veřejných prostředků?

Tajemnější než hrad v Karpatech

Ze stránek centra se nedozvíme nic o jeho personálním zajištění. V sekci kontakty nenalezneme jenom adresu rektorátu univerzity. Pokud se posuneme o něco dále, tak zjistíme, že centrum řídí jakási rada. Předsedou rady je samotný rektor Tomáš Zima. Trochu zarážející je, že ze šestičlenné rady je odborníkem na Čínu pouze prof. Olga Lomová. Osobně si myslím, že její přítomnost v radě je spíše formálního rázu, jakožto ředitelky Ústavu dálného východu FF UK. Nicméně z webových stránek se nedozvíme nic o pravomocích a činnosti rady. Chybí zde jasně vymezená pravidla a nějaké zápisy z jednání. Je až alarmující, že instituce jakou je Univerzita Karlova si dovolí tak do očí bijící netransparentnost.

Rektor Tomáš Zima otevírá první konferenci pořádanou Česko-čínským centrem UK. Zdroj: Česko-čínské centrum UK

Podle stránek jsou součástí centra celkem čtyři fakulty univerzity – Filozofická, Pedagogická, Právnická a **Fakulta sociálních věd**. Prohlédneme-li si webové stránky těchto fakult tak o centru jako takovém nebo spolupráci s ním nenalezneme nic. Výjimku tvoří pouze Právnická fakulta, kde vyhledávání nalezene zápis z vědecké z rady z února 2016. Zde se dozvíme pouze o záměru založit centrum. Další informace nejsou k dispozici.

Činnost centra a jeho vznik jsou zahaleny tajemstvím. Na mysl přichází tedy otázka, proč tomu tak je. V takovém kontextu působí ono vyvěšení tibetské vlajky jako jakási fasáda, která má být úlitbou veřejnosti a aktivnímu studentstvu. Samotná existence centra a spolupráce s ČLR mohou značit, že se vedení univerzity nechalo zlákat mamonem čínských peněz. Zda v tom hraje nějakou roli něčí osobní prospěch je diskutabilní, ale nabízí se to.

Nejen Praha, ale i Olomouc

Univerzita Karlova není jedinou českou vysokou školou, která je podobným způsobem spojená s vládou v Pekingu. Univerzita Palackého v Olomouci provozuje

Konfuciov institut. Čínská strana zakládá tyto instituty po celém světě. Cílem těchto organizací není jen posílení vědecké a studijní výměny, ale i postupné ovlivňování z politického hlediska. V zásadě jsou zde problémy s transparentností a s tím, že se instituty mají de facto řídit čínskými zákony. Místy existují i případy, kdy docházelo k cenzuře vyučujících ze strany institutu. Způsob jakým se toto pronikání děje velice dobře popsal server Hlídací pes. Diskuze o škodlivosti Konfuciových institutů a jejich propagandy se objevila například v USA v březnu minulého roku. Objevily se zde dokonce hlasy, aby se tyto čínské organizace registrovali, jako zahraniční agenti. To, že americká politická reprezentace vnímá čínské pronikání na univerzity, ukazuje na závažnost celého problému. Z čínské činnosti v globálním měřítku vyplývá, že možnost, aby tomu bylo jinak v případě českých univerzit je vysoce nepravděpodobná.

Tato fakta by měla být varovným signálem pro veřejnost, aby se začala o dění na českých univerzitách více zajímat. Ukazuje se, že vysocí představitelé nejenom, že mnohdy hrají hazardní hru s vlastní kariérou, ale také riskují svobodu všech členek a členů akademické obce. Univerzita je tím posledním místem, kde by se něco takového měli dít.

URL| <https://crhak.blog.respekt.cz/tibetska-vlajka-i-cinske-penize-dve-tvare-univerzity-karlovy/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
respekt.cz - blog

Tibetská vlajka i čínské peníze – dvě tváře Univerzity Karlovy

12.3.2019 **respekt.cz** str. 00

Ondřej Crhák

Univerzita Karlova se 10. března, jako každý rok, zapojila do mezinárodní kampaně “Vlajka pro Tibet”. Kampaň má poukázat na dlouhodobé porušování lidských práv a datum akce je odkazem na povstání v Tibetu roku 1959. Nad Karolinem, kde sídlí rektorát univerzity, tedy zavlála tibetská vlajka. Stojí však univerzita pevně za hodnotami, které jsou akcí symbolizovány?

Jedním z nejdiskutovanějších témat současnosti jsou čínské hospodářské a politické aktivity v České republice. Mnoho z nich je z politických důvodů nutné považovat za velice problematické, jak jsme se nedávno přesvědčili se společností Huawei nebo bankrotem CEFC. Sféra čínského pronikání se však netýká pouze hospodářských a bezpečnostních aktivit. Veřejnosti neznámé zůstávají aspekty čínské tzv. kulturní diplomacie a v neposlední řadě i čínské aktivity v oblasti českého vysokého školství.

Centrum jako marketingová kancelář

V roce 2015 se Univerzita Karlova rozhodla rozšířit svoji spolupráci s Čínskou lidovou republikou a založila Česko-čínské centrum UK. O této události v menší míře informovala online média a na svém webu i současný rektor univerzity

Tomáš Zima. Ze setkání mezi zástupci univerzity a vicepremiérkou ČLR existuje dokonce video záznam.

Na stránkách samotného centra se však nic o jeho založení nedozvíme. Za to se aspoň v hrubém náčrtu dozvíme, jaké jsou cíle jeho existence. Mimo “popularizace” ČLR jako takové a základů spolupráce na univerzitním poli se dozvíme, že se má jednat o spolupráci v rámci formátu “16 + 1”. Tímto formátem se rozumí regionální sdružení šestnácti zemí střední a východní Evropy (součástí jsou členské i nečlenské státy EU) a ČLR. Toto uskupení samozřejmě vzniklo z čínské iniciativy, která tím samozřejmě nesleduje jen ekonomické cíle, ale i ty politické. Obavu aby aktivita nevedla k rozdělení EU vyjádřil v roce 2015 i

Evropský parlament. Čína považuje toto sdružení za součást Nové hedvábné stezky o jejíž problematičnosti na poli plnění závazků ze strany Číny a jejího pronikání velice dobře a podrobně informuje server Sinopsis.

Rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima 10. března 2017. Zdroj: Facebook Univerzita Karlova

Přihlédneme-li k těmto faktům o pozadí čínských ekonomických iniciativ působí tedy Česko-čínské centrum UK jako jakási marketingová kancelář čínských aktivit v rámci Nové hedvábné stezky. V roce 2016 dokonce centrum uspořádalo konferenci “Iniciativa Pás a Stezka: Výzvy, příležitosti a priority pro Čínu, Evropu a Česko”. A s touto aktivitou pokračovalo centrum i v následujících letech. V roce 2017 následovala konference “Společné zájmy EU, Česka a Číny v měnícím se světě” a v roce 2018 konference “40 let reform: od otevření se světu k novým hedvábným stezkám”. Ze stránek se o dalších aktivitách dozvíme jen o dni otevřených dveří na čínské ambasádě. Otázkou je, kým je tato činnost financována? Jedná o peníze dodané čínskou stranou nebo o zdroje univerzity, která je financována z veřejných prostředků?

Tajemnější než hrad v Karpatech

Ze stránek centra se nedozvíme nic o jeho personálním zajištění. V sekci kontakty nenalezneme jenom adresu rektorátu univerzity. Pokud se posuneme o něco dále, tak zjistíme, že centrum řídí jakási rada. Předsedou rady je samotný rektor Tomáš Zima. Trochu zarážející je, že ze šestičlenné rady je odborníkem na Čínu pouze prof. Olga Lomová. Osobně si myslím, že její přítomnost v radě je spíše formálního rázu, jakožto ředitelky Ústavu dálného východu FF UK. Nicméně z webových stránek se nedozvíme nic o pravomocích a činnosti rady. Chybí zde jasně vymezená pravidla a nějaké zápisy z jednání. Je až alarmující, že instituce jakou je Univerzita Karlova si dovolí tak do očí bijící netransparentnost.

Rektor Tomáš Zima otevírá první konferenci pořádanou Česko-čínským centrem UK. Zdroj: Česko-čínské centrum UK

Podle stánek jsou součástí centra celkem čtyři fakulty univerzity – Filozofická, Pedagogická, Právnická a **Fakulta sociálních věd**. Prohlédneme-li si webové stránky těchto fakult tak o centru jako takovém nebo spolupráci s ním nenalezneme nic. Výjimku tvoří pouze Právnická fakulta, kde vyhledávání nalezené zápis z vědecké z rady z února 2016. Zde se dozvíme pouze o záměru založit centrum. Další informace nejsou k dispozici.

Činnost centra a jeho vznik jsou zahaleny tajemstvím. Na mysl přichází tedy otázka, proč tomu tak je. V takovém kontextu působí ono vyvěšení tibetské vlajky jako jakási fasáda, která má být úlitbou veřejnosti a aktivnímu studentstvu. Samotná existence centra a spolupráce s ČLR mohou značit, že se vedení univerzity nechalo zlákat mamonem čínských peněz. Zda v tom hraje nějakou roli něčí osobní prospěch je diskutabilní, ale nabízí se to.

Nejen Praha, ale i Olomouc

Univerzita Karlova není jedinou českou vysokou školou, která je podobným způsobem spojená s vládou v Pekingu. Univerzita Palackého v Olomouci provozuje

Konfuciov institut. Čínská strana zakládá tyto instituty po celém světě. Cílem těchto organizací není jen posílení vědecké a studijní výměny, ale i postupné ovlivňování z politického hlediska. V zásadě jsou zde problémy s transparentností a s tím, že se instituty mají de facto řídit čínskými zákony. Místy existují i případy, kdy docházelo k cenzuře vyučujících ze strany institutu. Způsob jakým se toto pronikání děje velice dobře popsal server Hlídací pes. Diskuze o škodlivosti Konfuciových institutů a jejich propagandy se objevila například v USA v březnu minulého roku. Objevily se zde dokonce hlasy, aby se tyto čínské organizace registrovali, jako zahraniční agenti. To, že americká politická reprezentace vnímá čínské pronikání na univerzity, ukazuje na závažnost celého problému. Z čínské činnosti v globálním měřítku vyplývá, že možnost, aby tomu bylo jinak v případě českých univerzit je vysoce nepravděpodobná.

Tato fakta by měla být varovným signálem pro veřejnost, aby se začala o dění na českých univerzitách více zajímat. Ukazuje se, že vysocí představitelé nejenom, že mnohdy hrají hazardní hru s vlastní kariérou, ale také riskují svobodu všech členek a členů akademické obce. Univerzita je tím posledním místem, kde by se něco takového měli díť.

URL| <http://crhak.blog.respekt.cz/tibetska-vlajka-i-cinske-penize-dve-tvare-univerzity-karlovy/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

respekt.cz

Je to paradox, ale i my NATO potřebujeme hlavně kvůli oceánu. A obloze daleko od nás

12.3.2019 denikn.cz str. 00

Michael Romancov

Analýza Michaela Romancova: Obě světové války a později i válka studená ukázaly, jak zásadní pro schopnost čelit nejdříve německé a později sovětské hrozbě je udržení námořní a vzdušné nadvlády nad severním Atlantikem.

Jméno Eelco van Kleffens nejspíš většině nic neříká, ale tento nizozemský politik a diplomat byl první, kdo pro nově se rodící vojensko-politickou organizaci, jejíž obrysy Američané, Kanadčané a Evropané v letech 1948 a 1949 dojednávají, použil označení Severoatlantická aliance. Může se zdát, že na názvu není nic podstatného, že mnohem důležitější byly, jsou a budou kapacity, které organizace má k dispozici, či schopnost a ochota členských zemí plnit dohodnuté závazky, ale přesto i názvu stojí věnovat pozornost.

Proč? Protože už on sám srozumitelně a jednoznačně odkazuje k prostoru, který pro zajištění bezpečnosti a svobody států, jež se v Alianci sdružily, byl, je a bude rozhodující – k prostoru severního Atlantiku. Ze středoevropské perspektivy můžeme mít, a většina z nás asi i má pocit, že moře a oceány rozdělují, neboť nám není vlastní pohyb na moři. Pravý opak je ve skutečnosti pravdou, protože moře a oceány spojují vzdálené a rozptýlené státy či národy výrazně efektivněji než pevnina.

Prvním konfliktem v moderní době, kde se projevila výhoda námořních mocností, byla Krymská válka. Gigantické Rusko, země s největší armádou Evropy, jehož nesmírná teritoriální rozloha před čtyřiceti lety vstřebala mnohasettisícovou Napoleonovu „Grande Armée“, a tím poskytlo podstatný příspěvek k jeho porážce,

nevěřicně sledovalo, že tentokrát mnohem méně početní Britové a Francouzi, rozhodnutí nedopustit další ruskou expanzi na úkor Osmanů, do Ruska nepřišli ze západu, ale připluli od jihu. Neexistence moderních komunikací a obrovská teritoriální rozloha najednou nepůsobily ve prospěch Ruska, neboť protivník nestál o jeho dobytí a podmanění, ale přispěly k jeho porážce, neboť po celou dobu války, navzdory skutečnosti, že bojovalo „doma“, nedokázalo své síly efektivně soustředit a zásobit.

USA dvakrát dorazily na pomoc po vodě

První světová válka, kterou německý generální štáb naplánoval přesně jako podle „jízdního řádu“, ukázala, že nové zbraně nahrávají obráncům, a místo očekávaného vítězství do Vánoc se konflikt změnil v opotřebovací zákopovou válku. Právě tak selhaly britské pokusy ovlivnit konflikt působením v okrajových evropských mořích, když tamní admirálita zjistila, že se Královské námořnictvo do Baltu či Černého moře vůbec nedostane...

Konflikt nakonec po vyčerpávajících bojích nebyl rozhodnut primárně na bojištích, ale spíše díky naprostému hospodářskému a v jeho důsledku i lidskému a morálnímu vyčerpání Německa a jeho spojenců, kteří ze svých omezených zdrojů nedokázali dále nést zdrcující tíhu války. Vítězství na východě, kde se na jaře 1918 pod německou kontrolou ocitly surovinové zdroje dnešní Ukrajiny, naštěstí přišlo příliš pozdě na to, aby bylo možné vykompenzovat podstatně větší zdroje Spojenců, navíc od roku 1917 posílených o přes Atlantik dorazivšími Američany.

Nové zbraňové systémy, které se ve válce objevily, zejména tanky, letadla a ponorky, jejichž efektivita se zvýšila díky pokrokům dosaženým na poli komunikace rádii a radarům, o dvacet let později opanují bojiště II. světové války. Británie, na dlouhou dobu jediná mocnost vzdorující moci Německa a jeho spojenců, přičemž velmi podstatnou roli hrály mohutné surovinové dodávky ze SSSR, však dokázala odolat; s postupem času se karta začala obracet a Německo opět bylo poraženo.

Tentokrát ho však bylo třeba rozdrtit, což se ukázalo jako možné, vedle nezměrných obětí na lidských životech, jen díky schopnosti Spojenců koordinovat nejen vojenské kroky, ale také zabezpečit komunikace, po kterých do SSSR a Británie proudily z USA, Kanady a dalších zemí britského impéria, k nimž se postupně přidaly desítky zemí „spojených národů“, dodávky surovin, potravin, zbraní, munice a vojáků. Všechny tyto zkušenosti se pak hodily, když se v letech 1945 až 1948 stalo zřejmým, že poválečná spolupráce Spojenců nebude mít dlouhého trvání a nahradí ji konfrontace.

Když je kam ustupovat...

Výchozí pozice těch, kteří se v Alianci v dubnu 1949 spojí, rozhodně nebyla jednoduchá. Rudá armáda byla nejenom nejmohutnější vojenskou silou v Evropě, ale její jednotky se nacházely hluboko ve střední Evropě. Ve všech západních zemích navíc působily komunistické strany, mimořádně silné ve Francii a Itálii. Řada států v Evropě, ale i na Blízkém východě čelila buď sovětskému vydírání v podobě návrhů smluv „o dobrých sousedských vztazích“, jejichž díkce by z nich v nejlepším případě učinila státy podřízené sovětskému vlivu, nebo rovnou požadavkům na postoupení území.

Vzhledem ke zkušenostem z I. a II. světové války se záhy ukázalo, že vedle schopnosti postavit se Sovětům přímo na hranici dotyku je a bude klíčové udržet námořní a vzdušné komunikace nad severním Atlantikem pro přísun posil a surovin do Evropy. SSSR, jenž místo Německa převzal roli protivníka, měl na své straně celou řadu výhod, kterých se Německu v obou světových válkách nedostávalo. Jeho gigantické území mu propůjčovalo nejen mimořádnou schopnost absorbovat údery protivníka, ale také značné, v mnoha případech vůbec největší zásoby strategických nerostných surovin.

V tomto ohledu SSSR nebyl ničím jiným než „světem ve světě“. Zatímco Německo muselo válku vyhrát rychle, jinak byl z jeho pohledu výsledek krajně nejistý, Sověti se o lidské ani materiální zdroje bát nemuseli. Díky okupaci části Německa a Československa navíc získali i přístup ke kvalifikované pracovní síle a moderní průmyslové základně. Ve srovnání se sovětským teritoriálním, lidským a materiálním potenciálem působily státy západní Evropy poměrně skromně, ale s USA a Kanadou v zádech už situace vypadala zcela jinak. Bylo však nezbytné udržet pod svou naprostou a trvalou kontrolou prostor, kudy bylo třeba komunikovat. Proto Američané k jednáním o vzniku paktu přizvali i státy, které ležely „na křídlech“ západní Evropy, tedy země, kterých se I. světová válka nedotkla vůbec a II. jen částečně.

Pokud bychom na prostor, v němž se NATO zformovalo, pohlédli z vesmíru, viděli bychom na západě USA a Kanadu, které stejně jako SSSR měly a mají k dispozici kontinentální rozlohu a materiální zdroje, v případě USA i početnou populaci. Na cestě ze severní Ameriky do Evropy pak narazíme na Grónsko, tehdy se jednalo o dánskou kolonii, a dále pak Island, od roku 1944 nezávislý a suverénní stát. Ani na jednom z těchto ostrovů nežije příliš mnoho lidí, ale disponují strategicky mimořádně výhodně položeným územím, které umožňuje sledovat a případně kontrolovat pohyb lodí a letadel v této části světa.

Mezi Grónskem (G), Islandem (I) a Britskými ostrovy (UK) leží tzv. „GIUK gap“, prostor, ve kterém za II. světové války německá plavidla útočila na spojenecké konvoje, respektive kudy konvoje pluly do Británie či do SSSR.

Dále na východ leží Norsko, jehož dlouhé pobřeží za války skvěle sloužilo jako úkryt a základna pro německé lodě a letadla; kolem nějž musely plout tak zvané arktické konvoje do sovětských přístavů Murmansk či Archangelsk. Z těchto přístavů a z dalších základen na severu SSSR by naopak v případě konfrontace s NATO vyrazela sovětská plavidla a letadla k útokům na námořní a letecké koridory v severním Atlantiku.

Přes Norsko se dostaneme k Dánsku, které spolu s Norskem uzavírá přístupy z Atlantiku do Baltu. Budeme-li postupovat dále k jihu, dostaneme se ke „klasické“ západní Evropě, tvořené Británií, Beneluxem a Francií, jejíž území tehdy leželo i na protilehlém pobřeží Středozemního moře, v přímořském Alžírsku. Tak jako protéká Seina Paříží, protékalo až do roku 1962 Středozemní moře Francií... Dále na jih pak leží Portugalsko, které vedle svého vlastního území kontroluje důležité ostrovy, a tedy letecké základny, na Azorách a Madeiře. Poslední výspou NATO v Atlantiku, až do přistoupení Španělska v 80. letech, byl Gibraltar, střežící vjezd do Středozemního moře.

Po celou dobu existence Aliance, respektive konfrontace se SSSR, se nikdy nestalo, že by se námořní či letecká základna ležící v tomto prostoru dostala být na jediný den pod sovětskou kontrolu. NATO svou operační zónu / zónu odpovědnosti definovalo jako prostor zahrnující území členských států ležící v severní Americe, v Evropě a v Atlantiku severně od obratníku Raka (až k severnímu pólu).

Ještě roku 1949 byla za člena Aliance přijata „pouze“ středomořská Itálie, přičemž do východního Středomoří se NATO rozšířilo roku 1952, po přijetí Řecka a Turecka. Roku 1954, po velkém tlaku Američanů a silném odporu Francouzů, bylo přijato Německo, lidnatá a hospodářsky silná země, jejíž potenciál do té doby ležel stranou spojeneckého úsilí o zajištění bezpečnosti. Přijetím Německa teritoriální profilování NATO na dlouhou dobu skončilo. Do konce studené války už dojde pouze k přijetí Španělska roku 1982. Roku 1999 se pak Aliance začne rozšiřovat do střední Evropy.

Obě světové války ukázaly, jak zásadní pro schopnost čelit sovětské hrozbě je udržení námořní a vzdušné nadvlády nad severním Atlantikem. Sověti vyvinuli maximální úsilí při budování vlastních námořních a leteckých kapacit, ale nakonec se ukázalo, že materiální základna jejich moci je výrazně menší, než jakou disponovali spojenci.

Paradoxně tak nadvládu NATO nad severním Atlantikem nejvíce ohrozily sovětské mírové plány jako například Gorbačovova idea Společného evropského domu, v němž by „logicky“ pro Američany a Kanadany nebylo místo... Dříve než se začaly hloubit základy, se však SSSR rozpadl. Dnešní Rusko své námořní a letecké síly opět mohutně posiluje a my si musíme uvědomit, že nechceme-li ruské moci podlehnout, musíme navyšovat své vlastní kapacity a vše, co nemáme doma v Evropě, musíme mít možnost dovézt. Přes severní Atlantik.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

Tento text jste si mohli přečíst díky tomu, že si předplácíte Deník N. Pokud máte připomínku nebo jste našli chybu, napište na editori@denikn.cz.

Vážíme si Vaší podpory.

URL| <https://denikn.cz/87758/je-to-paradox-ale-i-my-nato-potrebuje-hlavne-kvuli-oceanu-a-obloze-daleko-od-nas/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Rozhovor s Adamem Vojtěchem - Existuje recept, jak se stát ve 32 letech ministrem, aneb quo vadis, české zdravotnictví?

12.3.2019 mzcr.cz str. 00

Datum vydání: 12.3.2019 Zdroj: Právní prostor Autor: Karolina Drachovská

Jaký je aktuální stav vize elektronizace zdravotnictví? Jak se ministr zdravotnictví dívá například na otázku domácích porodů? Existuje recept na to, jak se ve 32 letech stát ministrem? Měl by být Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti v otázkách zdravotnictví zdrženlivější?

Nejen to v rozhovoru prozradil nejmladší ministr zdravotnictví v české i československé historii Mgr. et Mgr. Adam Vojtěch.

V roce 2012 jste úspěšně ukončil magisterské studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Od útlého věku se věnujete hudbě, jste semifinále 3. ročníku hudební soutěže SuperStar, vydal jste i vlastní hudební album. Proč jste se rozhodl právě pro studium práv, které s hudbou až příliš společného nemají?

Hudba byla vždycky mým koníčkem a nikdy to nebyla věc, které bych se chtěl věnovat profesionálně. Vystudoval jsem gymnázium, a pak jsem se rozhodl jít na „normální“ vysokou školu, tedy nikoliv na školu uměleckou, a to zejména z toho důvodu, že jsem vždy práva studovat chtěl, a asi i z důvodu nějaké větší stability zaměstnání. Hudba je z tohoto pohledu poměrně nejistou oblastí, takže možná i proto pro mě je a bude spíše jen koníčkem. Právnickou fakultu jsem tedy chtěl studovat, byl jsem přijat, úspěšně ji dokončil a velmi rád na toto období svého života vzpomínám.

Na co konkrétně z dob Vašich studií vzpomínáte nejraději?

Velmi rád vzpomínám asi na studium jako takové a na své aktivity se studiem spojené. Již v prvním ročníku jsem se stal členem Spolku českých právníků Všehrd, což bylo následně klíčovým momentem celého zbytku mého studia. Pokud se člověk stane součástí nějakého z fakulturních spolků - asi jakéhokoliv, ale pro mě je díky své tradici a svému renomé srdeční záležitostí právě Všehrd - výrazně to pak dle mého názoru ovlivní jeho pocity z celého studia. Pokud bych byl „jenom studentem“, asi bych to celé tolik neprožíval, ale právě díky příležitostem, které mi spolek poskytl - přes člena správního výboru jsem se dostal na pozici starosty spolku, jsem to studium mohl prožívat i z jiného úhlu pohledu a na to vzpomínám nejraději.

Věnoval jste se například již v době svých studií něčemu, co by souviselo s tématy z oboru zdravotnictví?

Tématům zdravotnictví jsem se věnoval spíše okrajově.

Jaký je recept na to stát se ve 32 letech ministrem zdravotnictví? Kudy vedla Vaše cesta z **Fakulty sociálních věd** a Právnické fakulty do aktivní politiky?

Spíše šlo o shodu okolností a určitě to nebylo nic plánovaného. V době mých studií mě rozhodně ani ve snu nenapadlo, že bych se někdy měl stát ministrem zdravotnictví. Vnímám to tedy spíše jako dílo životní náhody, kdy mě souhra do značné míry náhodných okolností dovedla až sem.

Ze systémového pohledu na zdravotnictví jsem si asi největší zázemí vybudoval v době svého působení na Ministerstvu financí, kde jsem se začal postupně věnovat oblasti financování zdravotnictví a otázkám fungování celého systému veřejného zdravotního pojištění, byl jsem ve správních radách některých zdravotních pojišťoven, a postupně jsem tak získával jakési know-how. Následně jsem kandidoval do Poslanecké sněmovny a ve volbách ve svých rodných jižních Čechách uspěl, dostal jsem důvěru a nyní jsem tady. Neřekl bych tedy, že existuje nějaký obecný recept, ale jako u všeho v životě, musí být člověk ve správnou dobu na správném místě.

V roce 2017 jste započal doktorské studium na I. lékařské fakultě. Pociťujete při vedení resortu zdravotnictví nějaké nevýhody v tom, že nejste vystudovaným lékařem, nebo stačí, když je ministr schopným manažerem?

V době, kdy jsem zahájil doktorské studium na lékařské fakultě, jsem ještě nevěděl, že budu ministr, takže toto rozhodnutí s mou současnou pozicí přímo nesouviselo. Vlastně tím, že jsem byl jmenován, je nyní průběh mého doktorského studia značně ovlivněn, neboť nemám tolik času, abych se mu věnoval. Ale každopádně jde spíše o nějaké doplnění. Konkrétně se věnuji otázce mapování procesu v oblasti elektronického zdravotnictví, takže nestuduji přímo klasickou medicínu.

Co se týče otázky, zda by měl být ministr zdravotnictví vystudovaným lékařem či nikoliv, tak obě varianty mají své výhody i nevýhody. Největší nevýhodou toho, že lékař nejsem, spatřuji v tom, že nejsem přímo vtažen do praxe a konkrétních zdravotnických procesů. Nepůsobil jsem například nikdy v žádné nemocnici tak, abych si to zažil na vlastní kůži, a neznám ani medicínu jako takovou. Ale na druhou stranu v tomto spatřuji i určitou výhodu. Pokud je člověk v daném oboru laikem, není nijak zaměřený, má daleko větší nadhled. Takže to, že nejsem lékařem a nepřicházím například z žádné nemocnice, kde bych se 20 let věnoval jen úzce specifické problematice, mi umožňuje daleko větší nadhled, a dívám se tak na konkrétní otázky z pohledu systémového, což je dle mého názoru pro ministra velká výhoda.

Při své práci se však nepotýkáte pouze s řešením otázek administrativních a politických, kdo Vám pomáhá hledat odpovědi na otázky medicínské povahy?

Přímo na ministerstvu se medicínské otázky tolik neřeší a zabýváme se především systémovým pohledem, ale je samozřejmě nutné mít kolem sebe okruh lidí, kteří vám v případech, kdy na řešení odborných otázek dojde, dokáží poradit. Proto mám k dispozici Vědeckou radu, složenou z předních kapacit českého zdravotnictví, se kterými odborné otázky konzultuji. Kromě toho je mým poradcem předseda největší odborné lékařské autority, České lékařské společnosti JEP, Štěpán Svačina.

Česká republika dlouhodobě řeší otázku odchodu lékařů do zahraničí, v důsledku čehož pak lékařský personál v českých nemocnicích chybí. Dle dostupných zpráv Ministerstvo zdravotnictví připravuje plán, který by tento jev pomohl eliminovat. Jaké jsou Vaše konkrétní plány?

Jde o dlouhodobý jev, a nikoliv jen problém tohoto roku, byť si myslím, že dnes už situace není tak špatná, jako byla v předchozích letech. Například v otázkách odměňování a finančního stimulu se stav za poslední roky výrazně zlepšil, kdy ještě před šesti lety mladý lékař nastupoval za osmnáct tisíc a dnes se nástupní plat po ukončení fakulty pohybuje kolem dvaatřiceti tisíc.

Takže situace se dle mého názoru postupně zlepšuje, ale samozřejmě část lékařů odchází stále. K tomu však bude, minimálně částečně, docházet vždy, protože pokud lékař chce odejít za zahraniční zkušeností, bránit mu v tom nemůžeme a ani nechceme. Nemá smysl zde lékaře držet silou, ale v rámci koncepce, o které hovoříte, nabízíme dobrovolný program tzv. rezidenčních míst zaměřených zejména na obory, které jsou nedostatkové. V rámci programu působí lékař v době předatestační přípravy na rezidenčním místě u nějakého poskytovatele, ať již u praktického lékaře nebo v nějaké nemocnici, vzdělává se a od Ministerstva zdravotnictví dostává určitou dotaci ze státního rozpočtu, která financuje jeho vzdělávání a plat. Mladým lékařům tedy dáváme jakousi nabídku, kdy v případě dobrovolného rozhodnutí lékaře být na daném rezidenčním místě, navýšíme dotaci, díky čemuž bude začínat na platu až dvojnásobně vyšším než v současné době, ale je to podmíněno závazkem, že zůstane v českém zdravotnictví po nějaký čas.

Vše ale bude fungovat na bázi dobrovolnosti. Lékaři tuto nabídku nemusí využít, nebude platit en block pro všechny. A navíc dohoda nebude vázána vůči poskytovateli, což bylo v minulosti hlavním argumentem proti zavádění koncepce tohoto typu, kdy mladým lékařům vadilo, že by byli uvázáni po celou dobu u jednoho konkrétního poskytovatele, v konkrétní nemocnici. To ani z našeho pohledu není správná cesta. Cílem je uvázání k českému zdravotnictví, to, aby lékaři zůstali v České republice po nějaký čas, ale zároveň se mohli mezi poskytovateli libovolně pohybovat.

Otázky týkající se oblasti zdravotnictví jsou v posledních letech poměrně často podrobovány přezkumu Ústavním soudem. Příkladmo rozhodnutí z června 2017, kdy ÚS vyhověl ústavní stížnosti na zrušení části zákona o veřejném zdravotním pojištění s účinností uplynutím 31. prosince 2018. Na základě nálezu byla přijata nová legislativní úprava. Jaké hlavní změny od 1. ledna v oblasti systému úhrad poukazových zdravotnických prostředků nastaly?

Jde o poměrně zásadní ústavní stížnost, která byla z mého pohledu zcela oprávněná, protože zde úhrady velmi širokého spektra zdravotnických pomůcek pro široké spektrum pacientů byly v minulosti nastavovány zdravotními pojišťovnami velmi netransparentně, bez jasných pravidel až s prokorupčním potenciálem, a navíc nebyla naplněna dikce Listiny z hlediska nároku pacienta, který má být jasně definován v zákoně. Na základě požadavků vyslovených ve výše zmíněném nálezu jsme tedy ve stanovené lhůtě přijali novou právní úpravu, která jednak stanovuje jasná transparentní pravidla pro vstup nových zdravotnických prostředků do systému, jehož správcem bude Státní ústav pro kontrolu léčiv, a jednak budou výrobci moci zařadit každý měsíc svůj konkrétní prostředek do tzv. kategorizačního stromu, který v určité podobě existoval již dříve, ale nyní byl velmi detailně rozpracován. Zjednodušeně řečeno zde najdeme jednotlivé skupiny zdravotnických prostředků, indikační omezení, omezení úhrad, a tak dále - zkrátka jasné podmínky, za kterých se jednotlivé zdravotnické prostředky hradí. Kategorizační strom je součástí zákona tak abychom zároveň naplnili dikci, že nárok pacienta musí být součástí zákona a nikoliv v nějakém podzákoně právním předpisu.

Do jisté míry jde o jednu z nejvýznamnějších změn zákona o veřejném zdravotním pojištění. Nález se týká velkého množství prostředků, za které zdravotní pojišťovny ročně uhradí asi 6 miliard korun, proto zde zároveň fungují určité instituty, pomocí kterých se budeme snažit cenu snížit tak, aby byla co nejnižší - například bude muset být vypsána cenová soutěž, neboť výrobců je celá řada, a tím, že budou výrobci mezi sebou soutěžit, se budeme snažit dosahovat co nejnižší ceny, a bude se tak hradit ten výrobek cenově nejpříjemnější. Snažíme se tedy v tomto směru myslet nejen na úhradu, ale rovněž na to, aby vše bylo finančně udržitelné, protože prostředky jsou samozřejmě nějakým způsobem omezeny.

Hlavní změny tedy nastaly v tom, že byly definovány konkrétní skupiny a konkrétní podmínky pro vstup nových prostředků, které jsou jasně transparentní a ověřitelné, a každý měsíc budou moci být zařazovány nové zdravotnické prostředky. Zároveň jde o systém pro pacienta předvídatelný, pacient ví, co a za jakých podmínek mu bude hrazeno.

Měl by být Ústavní soud dle Vašeho názoru ve své rozhodovací činnosti v otázkách zdravotnictví zdrženlivější?

To záleží případ od případu, ad hoc podle konkrétní stížnosti. Dle tuzemské právní úpravy je nárok na zdravotní péči definován v Listině základních práv a svobod, jde tedy o základní právo, a tím pádem je logické, že se k tomu Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti vyjadřuje. Je tedy legitimní, že v tomto směru zákonnou

úpravu koriguje, ale samozřejmě je otázka do jaké míry. Je pravdou, že v minulosti v některých případech vyslovil Ústavní soud názory, které měly dopad spíše do politické roviny, to je ale již otázka konkrétních případů.

Historicky rozhodoval Ústavní soud případů týkajících se otázek zdravotnictví opravdu již celou řadu - byly to kupříkladu zdravotnické poplatky, nadstandardy, již zmíněný nález týkající se systému úhrad zdravotnických prostředků a čekají nás samozřejmě další nálezy. Nedávno byla například podána ústavní stížnost skupiny senátorů na celý systém úhrad zdravotní péče, kdy rozhodnutí Ústavního soudu bude poměrně zásadní věcí, neboť senátoři napadají kompletní systém úhrad zdravotní péče tak, jak je v současnosti v České republice nastaven, a požadují jeho zrušení. Já se však domnívám, že takový krok by způsobil příliš velký chaos, přičemž bychom měli systém spíše kultivovat, a ne ho bořit. Ústavní soud tedy rozhoduje o celé řadě věcí, které jsou mnohdy racionální, jako například rozhodnutí ve věci zdravotnických prostředků, ale někdy je jeho činnost z mého pohledu motivována až příliš politickým pohledem na věc.

Od 1. ledna 2019 musí všichni lékaři, v zásadě bezvýjimečně, vydávat elektronické recepty pod hrozbou sankce. eRecepty jsou součástí vize elektronického zdravotnictví. [1] Jaké další kroky v rámci této koncepce plánujete?

Elektronický recept je v první vlně. Myslím si, že jde o úspěšný projekt, který ukazuje, že stát může dělat i úspěšné elektronizační projekty, ačkoliv zrovna zdravotnictví v minulosti nedávalo ty nejlepší příklady, kupříkladu kauzu IZIP. Zde se ale ukazuje, že smysluplné kroky elektronizace jsou možné, že to může fungovat. Lékaři a pacienti si na to postupně zvykají a zjišťují, že je to pro obě strany vlastně velmi pohodlné, pokud třeba pacienti dostanou identifikátor prostřednictvím SMS zprávy. Chtěli bychom tedy jít dál stejnou cestou, jen širším způsobem. Aktuálně je například v připomínkovém řízení věcný záměr zákona o elektronizaci zdravotnictví, který je klíčovým předpisem, jenž má nastavit celý systém elektronizace zdravotnictví v ČR - nastavit základní procesy, různé registry, jako například registr zdravotnických pracovníků, registr poskytovatelů zdravotní péče, registr pacientů, tak, abychom měli přehled o tom, kdo je kde jakým lékařem a zda má například oprávnění předepisovat elektronické recepty, protože dnes to tak úplně nefunguje.

Druhou, zásadnější částí této vize, je umožnit, aby se napříč poskytovateli mohla sbírat data. Pacient navštíví celou řadu lékařů různých odborností - od praktického lékaře, přes různé specialisty a nemocnice, a v zásadě putuje napříč celým systémem, avšak data o jeho zdravotní dokumentaci za ním již úplně nejdou. Data nejsou navzájem sdílěna a daný poskytovatel tak neví, jaká pacient podstoupil vyšetření, jakou má anamnézu, a tak dále. A právě tuto problematiku bychom chtěli v rámci elektronizace řešit a nastavit jednak standardy vedení elektronické zdravotní dokumentace, tj. zdravotnickou dokumentaci plně elektronizovat, a jednak standardy sdílení dat v rámci jednotlivých poskytovatelů, kdy by měl ošetřující lékař na základě příslušného oprávnění možnost vidět, jaké nemoci pacient prodělal, zda absolvoval nějaké vyšetření, zda mu byla již odebrána krev, zda byl poslán na magnetickou rezonanci, a tak podobně. Tím se zvýší jednak bezpečnost pacienta a kvalita péče o jeho zdraví, a jednak si od toho slibujeme, že dojde k omezení duplicitních vyšetření.

Součástí elektronického receptu je tzv. lékový záznam, který si může zobrazit na webu nebo v mobilní aplikaci každý pacient, jenž si zažádal o přístup do aplikace. Jeho sdílení však umožní až novela zákona o léčivech. Jaký je aktuální legislativní stav této novely?

Lékový záznam bude fungovat právě na bázi sdílení dat, konkrétně dat o předepisovaných lécích. Dnes je velmi častá situace, kdy pacient chodí k různým lékařům, a lékaři navzájem neví, jaké konkrétní léky užívá (u chronicky nemocných pacientů je to běžně 15 až 20 léčivých přípravků denně), protože o tom není nikde záznam, v důsledku čehož pak může velmi snadno docházet k předepisování užívání duplicitních látek, léčivých přípravků ve vzájemné kontraindikaci a podobným případům, které mohou pacienta poškodit na zdraví či v krajních případech způsobit jeho smrt. To se snažíme odbourat a chceme, aby měl ošetřující lékař přehled o tom, jaké léky byly pacientovi předepsány. Nebude to však jen ošetřující lékař, ale třeba i záchranná zdravotnická služba, která bude mít možnost do lékového záznamu nahlížet a zjistit, že pacient kupříkladu užívá léky na vysoký krevní tlak, a tím pádem mu neaplikují lék, který by krevní tlak ještě zvýšil.

Předmětná novela zákona o léčivech je bohužel už několik měsíců „zaparkovaná“ v Poslanecké sněmovně, kde ji čeká projednání ve druhém čtení.

Současným trendem je invaze elektronizace téměř do všech oblastí lidského života. Samozřejmě rozumím argumentům pro její zavádění, všem přínosům, které jsou s elektronizací spojeny. Nebojíte se ale toho, že elektronizace a vzájemné sdílení dat překročí únosnosti zásahu do práva na soukromí každého z nás? Je systém například připraven na situaci, kdy pacient s plošným sdílením údajů o jeho léčbě nebude souhlasit?

Výše byly zmíněny přínosy, které od elektronizace očekáváme, a k tomu, aby mohly být plně účinné, vlastně neexistuje žádná cesta mezi. Vždy bude muset být na úkor proklamovaného zvýšení ochrany zdraví do jisté míry omezen nějaký jiný zájem. Každému, kdo bude chtít, aby poskytovatel zdravotní péče ta data měl a pomohl mu, bude mít možnost, ale zároveň myslíme i na možnosti pro ty, co to chtít nebudou. Pokud někdo se

sdílením souhlasit nebude, bude mít velmi snadnou možnost to sdělit buď přes aplikaci, anebo dopisem, který s ověřeným podpisem doručí na Státní ústav pro kontrolu léčiv. Případně si může vybrat jen některé poskytovatele, a dát explicitní souhlas se sdílením pouze jim.

Napříč farmaceutickými společnostmi poměrně silně rezonuje téma zveřejňování jednotkových cen. V srpnu minulého roku uložilo Ministerstvo[2] svým přímo řízeným nemocnicím maximálně transparentně zveřejňovat jednotkové ceny nakupovaných léčivých přípravků v Registru smluv. Neobáváte se, že zveřejnění jednotkových cen léčiv povede k reálnému dorovnání jejich cen s cenami v západní Evropě (tj. dojde k výraznému zvýšení)?

Je pravdou, že na základě toho byla vyvolána první vlna jednání, protože před tím se o tomto tématu farmaceutické společnosti příliš bavit nechtěly. První úspěšný krok vidím v tom, že se nám podařilo dostat farma společnosti ke stolu, a následně se nám podařilo najít jakousi zlatou střední cestu, která by eliminovala to, o čem hovoříte, a zároveň by Ministerstvu umožňovala, aby mohlo kontrolovat, co se v přímo řízených nemocnicích děje. Doposud jsme totiž neměli žádný přehled o tom, za kolik nemocnice léčivé přípravky nakupují, tedy jednotkové ceny, a je jasné, že to pak může vést k cenovým odlišnostem. Ostatně na to v minulosti poukával i Nejvyšší kontrolní úřad ve svých nálezech, kdy kontroloval několik nemocnic, zjišťoval jednotkové ceny konkrétního léku a to, jak se jednotlivé ceny liší. Často to byly odlišnosti v řádu desítek procent, takže i z tohoto důvodu jsme k danému kroku přistoupili a po všech debatách, které se vedly, nakonec našli dle mého názoru velmi elegantní řešení, které vyhovuje všem stranám.

Konkrétně bude vytvořena interní databáze, která bude sloužit pro potřeby Ministerstva, Státního ústavu pro kontrolu léčiv, zdravotních pojišťoven, a ve které budou evidovány všechny jednotkové ceny, které do databáze budou výrobci reportovat. Ministerstvo si tyto informace bude zároveň křížově ověřovat s přímo řízenými nemocnicemi. Vše se v těchto dnech spouští, a poprvé v historii tak vznikne ucelená databáze jednotkových cen léčiv. To nám jednak umožní nemocnice srovnávat, a zároveň budou mít do databáze přístup i samy nemocnice, a díky tomu i ony samy získají přehled o tom, za kolik konkrétní lék nakupují ostatní. Dnes jim tyto zprávy dostupné nejsou. Takto se budou moci samy srovnat, a když kupříkladu zjistí, že nakupují o třicet procent draž, mohou pak vstoupit v nové jednání s dodavatelem a snažit se cenu snížit. Smyslem srovnávání tedy je zejména zvýšit transparentnost, ale způsobem, který šetří riziko pro určité spektrum léků, které identifikovaly farmaceutické firmy, aby nedošlo k negativnímu jevu ovlivnění evropských cen.

Navrhujete zpřístupnit konopí pro léčebné účely širšímu okruhu pacientů, kdy by konopí mělo být hrazeno ve výši 90% do 30 gramů měsíční potřeby. Očekáváte, že počet pacientů využívajících a počet registrovaných lékařů předepisujících konopí pro léčebné účely s legislativní změnou vzroste?

Očekávám, že ano. Léčebné konopí je v české legislativě již od roku 2013, není to tedy tak, že až teď by bylo konopí pro léčebné účely legalizováno. To zde již určitou dobu reálně je, ale nějaký čas trvalo, než se to vůbec celé rozeběhlo. Konopí je aktuálně v lékárnách k dispozici, pacientovi ho musí předepsat lékař, protože jde o léčebný přípravek, ale není hrazený. Problém tedy spočívá v tom, že pacient si konopí hradí v plné výši sám, cena za gram se pohybuje kolem 180 korun, a to může být pro řadu pacientů v konečném součtu velmi vysoká částka. Počet těch, kteří konopí při léčbě využívají, stoupá - dnes hovoříme cca o počtu 400 pacientů, což je meziročně asi třikrát více, proto tedy přicházíme s návrhem léčebné konopí ekonomicky zpřístupnit díky úhradě širšímu okruhu z nich.

Jedna věc je tedy ekonomická dostupnost, kdy by úhrada jistě sama o sobě zájem zvýšit měla, ale zároveň konopí pacientům musí někdo předepsat, a proto se rovněž snažíme zajistit lékaře, kteří budou ochotni konopí předepisovat. Začínáme nyní pracovat na rozšiřování poznatků lékařů, protože jde o novou formu léčby, a základní informace proto logicky chybí. Jsme v této věci domluveni například na spolupráci s Izraelem, který má s léčebným konopím podstatně větší zkušenost, a máme příslibeno, že by do České republiky mohli poslat své experty, kteří by zde sdělovali své know-how, a tím by se mohl zvýšit i počet českých lékařů konopí předepisujících.

Minulý týden otevřela Nemocnice Na Bulovce nové centrum porodní asistence umožňující porod bez přítomnosti lékaře, jen s porodní asistentkou. Obdobná centra mají vznikat i v dalších nemocnicích, avšak stále to dle řady žen budou nemocnice a nikoli domácí prostředí. Mezi lékaři převažuje k otázce domácích porodů spíše negativní postoj. I když nejste lékařem, jak se díváte na problematiku domácích porodů?

Nejsem lékařem, a proto se v této otázce snažím opřít o stanovisko porodníků. Pravdou je, že odborný názor na domácí porody je v zásadě stoprocentně negativní. Vedou se kolem tohoto tématu velké debaty, já osobně se této otázce věnuji již poměrně dlouho a pokud zvážím všechny argumenty, domnívám se, že riziko se úplně eliminovat nedá nikdy a riziko pro dítě i matku může nastat vždy, i když se na první pohled zdá vše bezproblémové. V případě komplikací pak jde o každou minutu a všichni odborníci potvrzují, že lékařská pomoc musí přijít co možná nejdříve, jinak hrozí tragédie. A to je právě při domácích porodech problematické. Nejsem

ani přílišným zastáncem porodních domů, tedy domů, které jsou mimo nemocnici a kde se rodí pouze s porodní asistentkou bez lékaře na blízku.

Jsem si vědom názoru matek, které argumentují tím, že ony mají právo rozhodnout o svém dítěti, ale zdá se mi, že je správně chránit zájem dítěte, a proto jsme našli tuto kompromisní variantu v centrech porodní asistence. Půjde o prostor v rámci porodnice, ale prostředí se snažíme dělat co možná nejpříjemnější, kdy budou matkám nápomocny proškolené porodní asistentky, které povedou kontinuální péči o matku od přijetí, přes předporodní přípravu, až po samotný porod a poporodní péči. Tedy individuální přístup, bez přímého zasahování lékaře, ale zároveň bude lékař na blízku pro případy nějakého problému. To vidím jako dostatečný kompromis, ale samozřejmě ti, co zarytě prosazují domácí porody, asi nebudou spokojeni nikdy.

Vaše webová stránka je uvozena citátem J. F. Kennedyho: „Neptej se, co může udělat tvá země pro tebe. Ptej se, co ty můžeš udělat pro svoji zemi.“ Ptám se tedy, jaké jsou Vaše nejbližší plány do budoucnosti?

Plánů je celá řada. Zejména se hodlám zaměřit na lékovou legislativu a úhradu léčiv. Je to věc, která je poměrně často zmiňována v médiích, kdy čteme o tom, co, komu pojišťovna neuhradila a podobně, ale žádný systém na světě neuhradí všechno, to není možné. Stále nových a nových léků je celá řada a my posuzujeme jejich nákladovou efektivitu, tedy zda jsou skutečně účinné a jestli pacientovi přináší skutečnou hodnotu za nějaký optimální náklad ze systému veřejného zdravotního pojištění. Současný systém však nefunguje úplně dobře, a proto mimo jiné připravujeme i revizi tzv. § 16 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, který řeší právě tzv. výjimečnou úhradu, kdy pacienti žádají o úhradu léku, který standardně hrazen není. Takových žádostí přibývá, a to ukazuje na fakt, že něco v systému asi není správně. Jedním z problematických příkladů jsou tzv. léky na vzácná onemocnění, které jsou velmi drahé. I když se léčba týká cca jen 100 pacientů, stojí okolo milionu korun ročně, někdy i desítky milionů ročně na jednoho pacienta. A tyto léky nejsou Státním ústavem pro kontrolu léčiv hrazeny, protože nesplňují podmínku nákladové efektivity, ale jsou třeba účinné. Plán tedy je, dát do legislativy nový systém právě pro inovativní léky a léky na vzácná onemocnění, v němž bychom chtěli primárně neposuzovat nákladovou efektivitu, která díky tomu, že dané léky jsou takto drahé, nebude nikdy splněna, ale právě se více opírat o jejich účinnost a stanoviska odborných společností. Při posuzování chceme více pracovat se stanovisky odborných společností, dále chceme do procesu přizvat i pacientské organizace a samozřejmě i pojišťovny, a vytvořit tzv. pracovní - kolektivní orgán, kde budou zástupci všech vyjmenovaných, a ti budou posuzovat tyto konkrétní velmi drahé léky a jejich přínosnost. Tím by se měl systém stát více flexibilním a pokud dá například farmaceutická společnost závazek alespoň určité nákladové limitace, pak by měl být lék pacientovi poskytnut a být uhrazen, aniž by musel takto individuálně žádat skrze § 16.

Jeden velký plán je tedy zpřístupnit pacientům tuto novou inovativní léčbu a druhý velký plán se týká dostupnosti léků v lékárnách, protože ne všude pacient dostane svůj lék. Někdy nejsou léky dostupné z objektivních důvodů, kdy pak lék není například z důvodu přerušené výroby dostupný v celé Evropě, ale někdy může být nedostupný z toho důvodu, že je dodáván pouze do některých lékáren. A to nechceme, a proto chystáme tzv. emergentní systém výdeje léčiv, který bude velmi zjednodušeně řečeno spočívat v tom, že pokud pacient přijde do lékárny se svým elektronickým receptem a lékárník daný lék mít nebude a nebude schopen ho zajistit standardní distribuční cestou, bude výrobce odpovědný za to, že lék dodá do lékárny do 2 pracovních dnů. Chceme tedy povinnost převést na výrobce, a to by mělo mimo jiné vést k tomu, že se omezí objem tzv. reexportů, tedy případů vyvážení léků do zahraničí, kdy jsme svědky případů předání léku výrobcem distributorovi, ale ten nedodá lék do lékárny, ale vyveze ho do nějakého jiného státu, kde ho prodá za vyšší cenu. To jsou tedy hlavní plány.

Jste spokojeni s obsahem této stránky?

URL| http://www.mzcr.cz/dokumenty/rozhovoradam-vojtech-existuje-receptjak-se-stat-ve-32-letech-ministrem_16925_1.html

Rozhovor: Adam Vojtěch - Existuje recept, jak se stát ve 32 letech ministrem, aneb quo vadis, české zdravotnictví?

12.3.2019 pravniprostor.cz str. 00

Mgr Adam Vojtěch

Jaký je aktuální stav vize elektronizace zdravotnictví? Jak se ministr zdravotnictví dívá například na otázku domácích porodů? Existuje recept na to, jak se ve 32 letech stát ministrem? Měl by být Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti v otázkách zdravotnictví zdrženlivější?

Nejen to v rozhovoru prozradil nejmladší ministr zdravotnictví v české i československé historii Mgr. et Mgr. Adam Vojtěch.

V roce 2012 jste úspěšně ukončil magisterské studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Od útlého věku se věnujete hudbě, jste semifinalistou 3. ročníku hudební soutěže SuperStar, vydal jste i vlastní hudební album. Proč jste se rozhodl právě pro studium práv, které s hudbou až příliš společného nemají?

Hudba byla vždycky mým koníčkem a nikdy to nebyla věc, která bych se chtěl věnovat profesionálně. Vystudoval jsem gymnázium, a pak jsem se rozhodl jít na „normální“ vysokou školu, tedy nikoliv na školu uměleckou, a to zejména z toho důvodu, že jsem vždy práva studovat chtěl, a asi i z důvodu nějaké větší stability zaměstnání. Hudba je z tohoto pohledu poměrně nejistou oblastí, takže možná i proto pro mě je a bude spíše jen koníčkem. Právnickou fakultu jsem tedy chtěl studovat, byl jsem přijat, úspěšně ji dokončil a velmi rád na toto období svého života vzpomínám.

Na co konkrétně z dob Vašich studií vzpomínáte nejraději?

Velmi rád vzpomínám asi na studium jako takové a na své aktivity se studiem spojené. Již v prvním ročníku jsem se stal členem Spolku českých právníků Všechny, což bylo následně klíčovým momentem, protože zbytek mého studia. Pokud se člověk stane součástí nějaké z fakulturních spolků - asi jakékoliv, ale pro mě je díky svému tradici a svému renomé srdeční záležitostí právě Všechny - vyznám se pak dle mého názoru ovlivní jeho pocity z celého studia. Pokud bych byl „jenom studentem“, asi bych to celkem tolik neprožíval, ale právě díky příležitostem, které mi spolek poskytl - přes člena správního výboru jsem se dostal na pozici starosty spolku, jsem to studium mohl prožívat i z jiného úhlu pohledu a na to vzpomínám nejraději.

Věnoval jste se například již v době svých studií něčemu, co by souviselo s tématy z oboru zdravotnictví?

Těmi zdravotnictvím jsem se věnoval spíše okrajově.

Jaký je recept na to stát se ve 32 letech ministrem zdravotnictví? Kudy vedla Vaše cesta z **Fakulty sociálních věd** a Právnické fakulty do aktivní politiky?

Spíše šlo o shodu okolností a určitě to nebylo nic plánovaného. V době mých studií mě rozhodně ani ve snu nenapadlo, že bych se někdy chtěl stát ministrem zdravotnictví. Vnímám to tedy spíše jako divnou životní náhodu, kdy mě souhra do značné míry náhodných okolností dovedla až sem.

Ze svého pohledu na zdravotnictví jsem si asi největší základy vybudoval v době svého působení na Ministerstvu financí, kde jsem se začal postupně věnovat oblasti financování zdravotnictví a otázkám fungování celého systému veřejného zdravotního pojištění, byl jsem ve správných radách některých zdravotních pojišťoven, a postupně jsem tak získával jaké si know-how. Následně jsem kandidoval do Poslanecké sněmovny a ve volbách ve svých rodných jižních Čechách uspěl, dostal jsem důvěru a nyní jsem tady. Neřekl bych tedy, že existuje nějaký obecný recept, ale jako u všeho v životě, musí být člověk ve správnou dobu na správném místě.

V roce 2017 jste započal doktorské studium na I. lékařské fakultě. Pociťujete při vedení resortu zdravotnictví nějaké nevýhody v tom, že nejste vystudovaným lékařem, nebo stačí, když je ministr schopným manažerem?

V době, kdy jsem zahájil doktorské studium na I. lékařské fakultě, jsem ještě nevěděl, že budu ministrem, takže toto rozhodnutí s mou současnou pozicí přímo nesouviselo. Vlastně tím, že jsem byl jmenován, je nyní průběh mého doktorského studia značně ovlivněn, neboť nemám tolik času, abych se mu věnoval. Ale každopřípadně jde spíše o doplnění. Konkrétně se v něm otázkou mapování procesu v oblasti elektronického zdravotnictví, takže nestuduji přímo klasickou medicínu.

Co se týče otázky, zda by měl být ministr zdravotnictví vystudovaným lékařem či nikoliv, tak obě varianty mají své výhody i nevýhody. Největší nevýhodou toho, že lékař nejsem, spatřuji v tom, že nejsem přímo vtažen do praxe a konkrétních zdravotnických procesů. Nepůsobil jsem například nikdy v žádné nemocnici tak, abych si to zažil na vlastní kůži, a neznám ani medicínu jako takovou. Ale na druhou stranu v tomto spatřuji určitou výhodu. Pokud je člověk v dané oblasti oborovým laikem, není nijak zaměřený, má daleko větší nadhled. Takže to, že nejsem lékařem a nepřicházím například z žádné nemocnice, kde bych se 20 let věnoval jen úzce specifické problematice, mi umožňuje daleko větší nadhled, a dívám se tak na konkrétní otázky z pohledu svého pohledu, což je dle mého názoru pro ministra velká výhoda.

Při své práci se však nepotýkáte pouze s řešením otázek administrativních a politických, kdo Vám pomáhá hledat odpovědi na otázky medicínské povahy?

Přímo na ministerstvu se medicínské otázky tolik neřeší a zabýváme se především systémem pohledem, ale je samozřejmě nutné mít kolem sebe okruh lidí, kteří vám v případech, kdy na řešení odborných otázek dojde, dokáží poradit. Proto mám k dispozici Vědeckou radu, složenou z předních kapacit českého zdravotnictví, se kterými odborné otázky konzultuji.

Česká republika dlouhodobě řeší otázku odchodu lékařů do zahraničí, v důsledku čehož pak lékařský personál v českých nemocnicích chybí. Dle dostupných zpráv Ministerstvo zdravotnictví připravuje plán, který by tento jev pomohl eliminovat. Jaké jsou Vaše konkrétní plány?

Jde o dlouhodobý jev, a nikoliv jen problém tohoto roku, byť si myslím, že dnes už situace není tak špatná, jako byla v předchozích letech. Například v otázkách odměňování a finančního stimulu se stav za poslední roky výrazně zlepšil, kdy ještě před šesti lety mladý lékař nastupoval za osmnáct tisíc a dnes se nástupní plat po ukončení fakulty pohybuje kolem dvaatřiceti tisíc.

Takže situace se dle mého názoru postupně zlepšuje, ale samozřejmě část lékařů odchází stále. K tomu však bude, minimálně částečně, docházet vzhledem k tomu, protože pokud lékař chce odejít za zahraniční zkušeností, bránit mu v tom nemůžeme a ani nechceme. Nemá smysl zde lékaře držet silou, ale v rámci koncepce, o které hovoříte, nabízíme dobrovolný program tzv. rezidenční chůze zaměřených zejména na obory, které jsou nedostatkovými. V rámci programu poskytl lékař v době předtestovací přípravy na rezidenčním místě u nějakého poskytovatele, ať již u praktického lékaře nebo v nějaké nemocnici, vzdělává se a od Ministerstva zdravotnictví dostává určitou dotaci ze státního rozpočtu, která financuje jeho vzdělávání a plat. Mladým lékařům tedy dáváme jakousi nabídku, kdy v případě dobrovolného rozhodnutí lékaře být na daném rezidenčním místě, navýšíme dotaci, díky čemuž bude začínat na platu až dvojnásobně vyšším než v současné době, ale je to podmíněno závazkem, že zůstane v českém zdravotnictví po nějaký čas.

Vše ale bude fungovat na bázi dobrovolnosti. Lékař i tuto nabídku nemusí využít, nebude platit jen blok pro všechny. A navíc dohoda nebude vázána vůči poskytovateli, což bylo v minulosti hlavním argumentem proti zavádění koncepce tohoto typu, kdy mladým lékařům vadilo, že by byli uvázaní po celou dobu u jednoho konkrétního poskytovatele, v konkrétní nemocnici. To ani z našeho pohledu není správná cesta. Cílem je uvázaní českého zdravotnictví, to, aby lékaři zůstali v České republice po nějaký čas, ale zároveň se mohli mezi poskytovateli libovolně pohybovat.

Otázky týkající se oblasti zdravotnictví jsou v posledních letech poměrně často podrobovány přezkoumání Ústavním soudem. Příkladem rozhodnutí z června 2017, kdy ÚS vyhověl ústavní stížnosti na zrušení části zákona o veřejném zdravotním pojištění s účinností uplynutím 31. prosince 2018. Na základě nálezu byla přijata nová legislativní úprava. Jaké hlavní změny od 1. ledna v oblasti systému úhrad poukazových zdravotnických prostředků nastaly?

Jde o poměrně zásadní ústavní stížnost, která byla z mého pohledu zcela oprávněná, protože zde úhrady velmi široké spektrum zdravotnických pomůcek pro široké spektrum pacientů byly v minulosti nastavovány zdravotními pojišťovnami velmi netransparentně, bez jasných pravidel až s prokorupčním potenciálem, a navíc nebyla naplněna díkce Listiny z hlediska nároku pacienta, který má být jasně definován v zákoně. Na základě požadavků vyslovených ve výše zmíněném nálezu jsme tedy ve stanovené lhůtě přijali novou právní úpravu, která jednak stanovuje jasná transparentní pravidla pro vstup nových zdravotnických prostředků do systému, jehož správcem bude Státní ústav pro kontrolu léčiv, a jednak budou výrobci moci zařadit každý měsíc svůj konkrétní prostředek do tzv. kategorizačního stromu, který v určité podobě existoval již dříve, ale nyní byl velmi detailně rozpracován. Zjednodušeně řečeno zde najdeme jednotlivé skupiny zdravotnických prostředků, indikační omezení, omezení úhrad, a tak dále - zkrátka jasné podmínky, za kterých se jednotlivé zdravotnické prostředky hradí. Kategorizační strom je součástí zákona tak abychom zároveň naplnili díkci, že nárok pacienta musí být součástí zákona a nikoliv v nějakém podzákoně nebo právním předpisu.

Do jisté míry jde o jednu z nejvýznamnějších změn z zákona o veřejném zdravotním pojištění. Náleze se týká velké množství prostředků, za které zdravotní pojišťovny ročně uhradí asi 6 miliard korun, proto zde zároveň fungují určité instituty, pomocí kterých se budeme snažit cenu snížit tak, aby byla co nejnižší - například bude muset být vypsaná cenová soutěž, neboť výrobků je celá řada, a tím, že budou výrobci mezi sebou soutěžit, se budeme snažit dosahovat co nejnižší ceny, a bude se tak hradit ten výrobek cenově nejpřijatelnější. Snažíme se tedy v tomto směru myslet nejen na úhradu, ale rovněž na to, aby vše bylo finančně udržitelné, protože prostředky jsou samozřejmě nějakým způsobem omezeny.

Hlavní změny tedy nastaly v tom, že byly definovány konkrétní skupiny a konkrétní podmínky pro vstup nových prostředků, které jsou jasně transparentní a ověřitelné, a každý měsíc budou moci být za

řazovány nové zdravotnické prostředky. Zároveň jde o systém pro pacienta předveditelný, pacient ví, co a za jakých podmínek mu bude hrazeno.

Měl by být Ústavní soud dle Vašeho názoru ve své rozhodovací činnosti v otázkách zdravotnictví zdrženlivější?

To záleží případ od případu, ad hoc podle konkrétní stížnosti. Dle tuzemské právní úpravy je nárok na zdravotní péči definován v Listině základních práv a svobod, jde tedy o základní právo, a tím pádem je logické, že se k tomu Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti vyjadřuje. Je tedy legitimní, že v tomto směru zákonnou úpravu koriguje, ale samozřejmě je otázka do jaké míry. Je pravdou, že v minulosti v některých případech vyslovil Ústavní soud názory, které měly dopad spíše do politické roviny, to je ale již otázka konkrétních případů.

Historicky rozhodoval Ústavní soud případů týkajících se otázek zdravotnictví opravdu již celou řadu - byly to kupříkladu zdravotnické poplatky, nadstandardy, již zmíněný náleze týkající se systému úhrad zdravotnických prostředků a čekají nás samozřejmě další nálezy. Nedávno byla například podána ústavní stížnost skupiny senátorů na celý systém úhrad zdravotní péče, kdy rozhodnutí Ústavního soudu bude poměrně zásadní věcí, neboť senátoři napadají kompletní systém úhrad zdravotní péče tak, jak je v současnosti v České republice nastaven, a požadují jeho zrušení. Já se však domnívám, že takový krok by způsobil příliš velký chaos, přičemž bychom měli systém spíše kultivovat, a ne ho bořit. Ústavní soud tedy rozhoduje o celé řadě věcí, které jsou mnohdy racionální, jako například rozhodnutí ve věci zdravotnických prostředků, ale někdy je jeho činnost z mého pohledu motivována až příliš politickým pohledem na věc.

Od 1. ledna 2019 musí všichni lékaři, v zásadě bezvýjimečně, vydávat elektronické recepty pod hrozbou sankce. eRecepty jsou součástí vize elektronického zdravotnictví. [1] Jaké další kroky v rámci této koncepce plánujete?

Elektronický recept je v první vlně. Myslím si, že jde o úspěšný projekt, který ukazuje, že stát může dělat i úspěšné elektronizační projekty, ačkoliv zrovna zdravotnictví v minulosti nedávalo ty nejlepší příklady, kupříkladu kauzu IZIP. Zde se ale ukazuje, že smysluplné kroky elektronizace jsou možné, že to může fungovat. Lékaři a pacienti si na to postupně zvykají a zjišťují, že je to pro obě strany vlastně velmi pohodlné, pokud třeba pacienti dostanou identifikátor prostřednictvím SMS zprávy. Chtěli bychom tedy jít dále stejnou cestou, jen širším způsobem. Aktuálně je například v připomínkové řízení věcný záměr z akona o elektronizaci zdravotnictví, který je klíčovým předpisem, jenž má nastavit celý systém elektronizace zdravotnictví v ČR - nastavit základní procesy, různé registry, jako například registr zdravotnických pracovníků, registr poskytovatelů zdravotní péče, registr pacientů, tak, abychom měli přehled o tom, kdo je kde jakým lékařem a zda má například oprávnění předepisovat elektronické recepty, protože dnes to tak úplně nefunguje.

Druhou, zásadnější částí této vize, je umožnit, aby se například poskytovatelé mohli sbírat data. Pacient navštíví celou řadu lékařů různých odborností - od praktického lékaře, přes různé specialisty a nemocnice, a v zásadě putuje například celým systémem, avšak data o jeho zdravotní dokumentaci za ním již úplně nejdu. Data nejsou navzájem sdílena a daný poskytovatel tak neví, jaká pacienta podstoupil vyšetření, jakou má anamnézu, a tak dále. A právě tuto problematiku bychom chtěli v rámci elektronizace řešit a nastavit jednak standardy vedení elektronické zdravotní dokumentace, tj. zdravotnickou dokumentaci plně elektronizovat, a jednak standardy sdílení dat v rámci jednotlivých poskytovatelů, kdy by měl ošetřující lékař na základě příslušného oprávnění možnost vidět, jaké nemoci pacient prodělal, zda absolvoval nějaké vyšetření, zda mu byla již odebrána krev, zda byl poslán na magnetickou rezonanci, a tak podobně. Tím se zvýší jednak bezpečnost pacienta a kvalita péče o jeho zdraví, a jednak si od toho slibujeme, že dojde k omezení duplicitních vyšetření.

Součástí elektronického receptu je tzv. lékařský záznam, který si může zobrazit na webu nebo v mobilní aplikaci každý pacient, jenž si zažádal o přístup do aplikace. Jeho sdílení však umožní až novela zákona o léčivech. Jaký je aktuální legislativní stav této novely?

Lékařský záznam bude fungovat právě na bázi sdílení dat, konkrétně dat o předepisovaných lécích. Dnes je velmi častá situace, kdy pacient chodí k různým lékařům, a lékař navzájem neví, jaké konkrétní léky užívá (u chronicky nemocných pacientů je to běžně 15 až 20 léčivých přípravků denně), protože o tom není nikde záznam, v důsledku čehož pak může velmi snadno docházet k předepisování a užívání duplicitních látek, léčivých přípravků ve vzájemné kontraindikaci a podobným případům, které mohou pacienta poškodit na zdraví či v krajních případech způsobit jeho smrt. To se snažíme odbourat a chceme, aby měl ošetřující lékař přehled o tom, jaké léky byly pacientovi předepsány. Nebude to však jen ošetřující lékař, ale třeba i záchranná zdravotnická služba, která bude mít možnost do lékařského záznamu nahlížet (pokud u sebe ošetřovaná osoba bude mít doklad totožnosti) a zjistit, že pacient kupříkladu užívá léky na vysoký krevní tlak, a tím pádem mu neaplikují lék, který by krevní tlak ještě zvýšil.

Předmětná novela zákona o léčivech je nyní v Poslanecké sněmovně, kde ji čeká projednání ve druhém čtení.

S touto časným trendem je invaze elektronizace téměř do všech oblastí lidského života. Samozřejmě rozumím argumentům pro její zavádění, všem připadá samozřejmě, že jsou s elektronizací spojeny. Nebojíte se ale toho, že elektronizace a vzájemné sdílení dat překročí únosnost zásahu do práva na soukromí každého z nás? Je systém například připraven na situaci, kdy pacient s plošným sdílením údajů o jeho léčbě nebude souhlasit?

Výše byly zmíněny přínosy, které od elektronizace očekáváme, a k tomu, aby mohly být plně účinné, vlastně neexistuje žádná cesta mezi. Vždy bude muset být na úkor proklamované ho zvýšení ochrany zdraví do jisté míry omezen nějaký jiný zájem. Každému, kdo bude chtít, aby poskytovatel zdravotní péče ta data měl a pomohl mu, bude mít možnost, ale zároveň myslíme i na možnosti pro ty, co to chtít nebudou. Pokud někdo se sdílením nebude souhlasit, bude mít velmi snadnou možnost napsat žádost na Státní ústav pro kontrolu léčiv prostřednictvím jednoduchého elektronického formuláře, kdy na internetu zaklikne, že si nepřeje, aby jeho data byla sdílena, nebo si vybere jen některé poskytovatele, a dá tak explicitní souhlas se sdílením jen vybraným z nich. Takže pokud někdo nebude chtít, aby jeho data byla viděna tím konkrétním lékařem nebo lékařem, sdělí to buď přes aplikaci, a nebo písemnou variantou nesouhlasu, kterou s ověřeným podpisem doručí na Státní ústav pro kontrolu léčiv.

Například farmaceutickými společnostmi poměrně silně rezonuje téma zveřejňování jednotkových cen. V srpnu minulého roku uložilo Ministerstvo [2] svým přímo řízeným nemocnicím maximálně transparentně zveřejňovat jednotkové ceny nakupovaných léčivých přípravků v Registru smluv. Neobáváte se, že zveřejnění jednotkových cen léčiv povede k reálnému dorovnání jejich cen s cenami v západní Evropě (tj. dojde k výraznému zvýšení)?

Je pravdou, že na základě toho byla vyvolána první vlna jednání, protože předtím se o tomto tématu farmaceutické společnosti příliš bavily nechtěly. První úspěšný krok vidím v tom, že se nám podařilo dostat farmaceutické společnosti ke stolu, a následně se nám podařilo najít jakousi zlatou střední cestu, která by eliminovala to, o čem hovoříte, a zároveň by Ministerstvu umožňovala, aby mohlo kontrolovat, co se v přímo řízených nemocnicích děje. Doposud jsme totiž neměli žádný přehled o tom, za kolik nemocnice léčivé přípravky nakupují, tedy jednotkové ceny, a je jasné, že to pak může vést k cenovým odlišnostem. Ostatně na to v minulosti poukával i Nejvyšší kontrolní úřad ve svých nálezech, kdy kontroloval několik nemocnic, zjišťoval jednotkové ceny konkrétního léku a to, jak se jednotlivé ceny liší. Často to byly odlišnosti v řádu desítek procent, takže i z tohoto důvodu jsme k danému kroku přistoupili a po všech debatách, které se vedly, nakonec našli dle mého názoru velmi elegantní řešení, které vyhovuje všem stranám.

Konkrétně bude vytvořena interní databáze, která bude sloužit pro potřeby Ministerstva, Státního ústavu pro kontrolu léčiv, zdravotních pojišťoven, a ve které budou evidovány všechny jednotkové ceny, které do databáze budou výrobci reportovat. Ministerstvo si tyto informace bude zároveň křížově ověřovat s přímo řízenými nemocnicemi. Vše se v těchto dnech spouští, a poprvé v historii tak vznikne ucelená databáze jednotkových cen léčiv. To nám jednak umožní nemocnice srovnávat, a zároveň budou mít do databáze přístup i samy nemocnice, a díky tomu i ony samy získají přehled o tom, za kolik konkrétní lék nakupují ostatní. Dnes jim tyto zprávy dostupné nejsou. Takto se budou moci samy srovnat, a když kupříkladu zjistí, že nakupují o třicet procent draž, mohou pak vstoupit v nové jednání s dodavatelem a snažit se cenu snížit. Smyslem srovnávání tedy je zejména na zvýšení transparentnosti, ale způsobem, který šetří riziko pro určité spektrum léků, které identifikovaly farmaceutické firmy, aby nedošlo k negativnímu jevu ovlivnění evropských cen.

Navrhujete zpřístupnit konopí pro léčebné účely širšímu okruhu pacientů, kdy by konopí mělo být hrazeno ve výši 90% do 30 gramů měsíční potřeby. Očekáváte, že počet pacientů využívajících a počet registrovaných léků předepisujících konopí pro léčebné účely s legislativní změnou vzroste? [3]

Očekávám, že ano. Léčebné konopí je v české legislativě již od roku 2013, není to tedy tak, že až teď by bylo konopí pro léčebné účely legalizováno. To zde již určitou dobu reálně je, ale nějaký čas trvalo, než se to vůbec celé rozeběhlo. Konopí je aktuálně v lékárnách k dispozici, pacientovi ho musí předepsat lékař, protože jde o léčebný přípravek, ale není hrazený. Problém tedy spočívá v tom, že pacient si konopí hradí v plné výši sám, cena za gram se pohybuje kolem 180 korun, a to může být pro řadu pacientů v konečném součtu velmi vysoká částka. Počet těch, kteří konopí při léčbě využívají, stoupá - dnes hovoříme o počtu 400 pacientů, což je meziročně asi třikrát více, proto tedy přicházíme s návrhem léčebné konopí ekonomicky zpřístupnit díky úhradě širšímu okruhu z nich.

Jedna věc je tedy ekonomická dostupnost, kdy by úhrada jistě sama o sobě zájem zvýšit měla, ale zároveň konopí pacientům musí někdo předepsat, a proto se rovněž snažíme zajistit lékaře, kteří budou ochotni konopí předepisovat. Začínáme nyní pracovat na rozšiřování poznatků lékařů, protože jde o novou

formu léčby, a základní informace proto logicky chybí. Jsme v této věci domluveni například na spolupráci s Izraelem, který má s léčebným konopím podstatně větší zkušenost, a máme přislíbeno, že by do České republiky mohli poslat své experty, kteří by zde sdělovali své know-how, a tím by se mohl zvýšit i počet českých lékařů konopí předepisujících.

Minulý týden otevřela Nemocnice Na Bulovce nové centrum porodní asistence umožňující porod bez přítomnosti lékaře, jen s porodní asistentkou. Obdobná centra mají vznikati v dalších nemocnicích, avšak stále to dle řady žen budou nemocnice a nikoli domácí prostředí. Mezi lékaři i převažuje k otázce domácích porodů spíše negativní postoj. I když nejste lékařem, jak se díváte na problematiku domácích porodů?

Nejsem lékařem, a proto se v této otázce snažím opřít o stanovisko porodníků. Pravdou je, že odborný názor na domácí porody je v zásadě stoprocentně negativní. Vedou se kolem tohoto tématu velké debaty, já osobně se této otázce věnuji již poměrně dlouho a pokud zvážím všechny argumenty, domnívám se, že riziko se úplně eliminovat nedá nikdy a riziko pro dítě i matku může nastat vždy, i když se na první pohled zdá vše bezproblémové. V případě komplikací pak jde o každou minutu a všichni odborníci potvrzují, že lékařská pomoc musí přijít co možná nejdříve, jinak hrozí tragédie. A to je právě při domácích porodech problematické. Nejsem ani přílišným zastáncem porodních domů, tedy domů, které jsou mimo nemocnici a kde se rodí pouze s porodní asistentkou bez lékaře na blízku.

Jsem si vědom názoru matek, které argumentují tím, že ony mají právo rozhodnout o svém dítěti, ale zdá se mi, že je správně chránit zájem dítěte, a proto jsme našli tuto kompromisní variantu v centrech porodní asistence. Půjde o prostor v rámci porodnice, ale prostředí se snaží mědělat co možná nejpříjemnější, kdy budou matkám nápomocny proškolené porodní asistentky, které povedou kontinuální péči o matku od přijetí, přes předporodní přípravu, až po samotný porod a poporodní péči. Tedy individuální přístup, bez přímého zasahování lékaře, ale zároveň bude lékař na blízku pro případy nějakého problému. To vidím jako dostatečný kompromis, ale samozřejmě ti, co zarytě prosazují domácí porody, asi nebudou spokojeni nikdy.

Vaše webová stránka je uvozena citátem J. F. Kennedyho: „Neptej se, co můžeš udělat tvá země pro tebe. Ptej se, co ty můžeš udělat pro svoji zemi.“ Ptám se tedy, jaké jsou Vaše nejbližší plány do budoucna?

Plánů je celá řada. Zejména se hodlám zaměřit na lékařskou legislativu a úhradu léčiv. Je to věc, která je poměrně často zmiňována v médiích, kdy čteme o tom, co, komu pojišťovna neuhradila a podobně, ale žádný systém na světě neuhradí všechno, to není možné. Stále nových a nových léků je celá řada a my posuzujeme jejich nákladovou efektivitu, tedy zda jsou skutečně účinné a jestli pacientovi přináší skutečnou hodnotu za nějaký optimální náklad ze systému veřejného zdravotního pojištění. Současný systém však nefunguje úplně dobře, a proto mimo jiné připravujeme i revizi tzv. § 16 z zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, který řeší právě tzv. výjimečnou úhradu, kdy pacienti žádají o úhradu léku, který standardně hrazen není. Takových žádostí přibývá, a to ukazuje na fakt, že něco v systému asi není správně. Jedním z problematických příkladů jsou tzv. léky na vzácná onemocnění, které jsou velmi drahé. I když se léčba týká cca jen 100 pacientů, stojí okolo milionu korun ročně, někdy i desítky milionů ročně na jednoho pacienta. A tyto léky nejsou Státním ústavem pro kontrolu léčiv hrazeny, protože nesplňují podmínku nákladové efektivity, ale jsou třeba účinné. Plán tedy je, dát do legislativy nový systém právě pro inovativní léky a léky na vzácná onemocnění, v němž bychom chtěli primárně neposuzovat nákladovou efektivitu, která díky tomu, že dané léky jsou takto drahé, nebude nikdy splněna, ale právě se v rámci operativy o jejich účinnost a stanoviska odborných společností. Při posuzování chceme více pracovat se stanovisky odborných společností, dále chceme do procesu přizvat i pacientské organizace a samozřejmě i pojišťovny, a vytvořit tzv. pracovní - kolektivní orgán, kde budou zástupci všech vyjmenovaných, a ti budou posuzovat tyto konkrétní velmi drahé léky a jejich přínosnost. Tím by se měl systém stát více flexibilním a pokud dá například farmaceutická společnost zázrak alespoň určitě nákladově limitace, pak by měl být lék pacientovi poskytnut a být uhrazen, aniž by musel takto individuálně žádat skrze § 16.

Jeden velký plán je tedy zpřístupnit pacientům tuto novou inovativní léčbu a druhý velký plán se týká dostupnosti léků v lékárnách, protože ne všude pacient dostane svůj lék. Někdy nejsou léky dostupné z objektivních důvodů, kdy pak lék není například z důvodu přešnění výroby dostupný v celé Evropě, ale někdy může být nedostupný z toho důvodu, že je dodáván pouze do některých lékáren. A to nechceme, a proto chystáme tzv. emergentní systém výdeje léčiv, který bude velmi zjednodušeně řečeno spočívat v tom, že pokud pacient přijde do lékárny se svým elektronickým receptem a lékárník daný lék mít nebude a nebude schopen ho zajistit standardní distribuční cestou, bude výrobce odpovědný za to, že lék dodá do lékárny do 2 pracovních dnů. Chceme tedy povinnost převést na výrobce, a to by mělo mimo jiné vést k tomu, že se omezí objem tzv. reexportů, tedy případů vyvážení léků do zahraničí, kdy jsme svědky případů předání léku výrobcem distributorovi, ale ten nedodá lék do lékárny, ale vyveze ho do nějakého jiného státu, kde ho prodá za vyšší cenu. To jsou tedy hlavní plány.

URL| <https://www.pravniprostor.cz/clanky/ostatni-pravo/rozhovor-adam-vojtch-existuje-recept-jak-se-stat-ve-32-letech-ministrem-aneb-quo-vadis-ceske-zdravotnictvi>

Ivo Šlosarčík o brexitu: Míč je na straně britského parlamentu

13.3.2019 ČRo - radiozurnal.cz str. 00 Aktuální dění

Rozhovor s Ivem Šlosarčíkem z Katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** UK o tom, zda se podaří prosadit brexit v termínu.

URL| <http://radiozurnal.rozhlas.cz/ivo-slosarcik-o-brexitu-mic-je-na-strane-britskeho-parlamentu-7784545>

Britská Dolní sněmovna odmítla brexitovou dohodu

13.3.2019 ČRo Radiožurnál str. 01 07:50 Ranní interview

Jiří CHUM, moderátor

Britská premiérka Theresa Mayová má za sebou další velkou porážku. Dolní sněmovna i podruhé odmítla její brexitovou dohodu. Ani 16 dní před dnem plánovaného brexitu není jasné, jakým způsobem, kdy a jestli vůbec Británie Evropskou unii opustí. Už dnes čeká britské poslance další hlasování. Vyjádří se, jestli si přejí brexit bez dohody. Večerní jednání sledoval přímo před britským parlamentem náš zvláštní zpravodaj Matěj Štýs.

Matěj ŠTÝS, redaktor

Dobré ráno. Odpůrci brexitu včera před Westminsterem propukli po zveřejnění výsledku v jásot. A pak se ale všichni rozprchli. Ono totiž není co slavit. Británie je stále větší nejistotě. Situaci hned po hlasování využil předseda opozičních labouristů Jeremy Corbyn. Řekl, že smlouva premiérky Mayové je definitivně mrtvá a prohlásil, že nastal čas na parlamentní volby. Poslanci podle něj dali jasně najevo, že dohodu v tomto znění ani s dalšími texty vyjednanými premiérkou Mayovou v pondělí nechtějí. Proti hlasovali i severoirští unionisté a část konzervativců. Rozdíl hlasů byl vysokých 149. Důležité bude dnešní hlasování o brexitu bez dohody. Premiérka oznámila, že nechá konzervativním poslancům volné ruce. Pokud podle očekávání odmítnou ten tvrdý brexit, bude na programu ještě čtvrtěční hlasování o případném odkladu brexitu z 29. března na později.

Jiří CHUM, moderátor

Matěj Štýs z Londýna živě. Díky. A já už vítám ve vysílání Ivo Šlosarčíka z katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----

Dobré ráno.

Jiří CHUM, moderátor

Takže do plánovaného odchodu Británie z EU zbývá 16 dní. Podle vás nastane brexit v termínu?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
To uvidíme dneska odpoledne. Britští..., teď opravdu ten míč je na straně britského parlamentu. Evropská komise i předseda Evropské rady Donald Tusk opakovaně říkali, že teď je to na Britech, že velké iniciativy ze strany EU čekat nemůžou a že EU zareaguje na to, s jakou nabídkou přijde Spojené království. Takže uvidíme dneska večer.

Jiří CHUM, moderátor

Někteří britští poslanci chtějí hlasovat o větším počtu možností, než jim nabízí britská vláda. Je ale podle vás vůbec nějaká varianta, pro kterou se většina najde?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
No, pokud se nenajde žádná většina, tak britská vláda nebude jednat a za 16 dnů Británie vystoupí super tvrdým brexitem ven z EU. Takže ta, vlastně i to nehlasování v parlamentu je, má vlastně nějaké dopady. A to, že bude tvrdý brexit, nebo super tvrdý brexit.

Jiří CHUM, moderátor

Jak už jste i vy řekl, stejně jako Evropská unie, míč je na britské straně hřiště. Vidíte přesto ještě nějakou možnost, v čem by mohl Brusel ustoupit a napomoci tak řízenému brexitu?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Právně ano, politicky nikoliv. Opakovaně Jean-Claude Juncker, předseda Evropské komise, říkal, že je to poslední nabídka ze strany Evropské unie. Jestli to byl politicky chytrý krok, nebo hloupý, to je něco jiného, ale vlastně teď už své slovo úplně vzít zpátky nemůže. Že to, co Británie, co může Evropská unie udělat, je případně odsouhlasit odložení brexitu a přijmout balík opatření, které ten super tvrdý brexit trošinku změkčí, ale pořád to bude tvrdý brexit. Takže vlastně přecházíme z režimu řízeného, dobrého vystoupení spíše do řízení, do krizového managementu tvrdého brexitu.

Jiří CHUM, moderátor

Dvě tak velké parlamentní porážky ve věci krátce za sebou jsou pro jakoukoliv britskou vládu něco nevídaného. Má teď šanci tedy uspět to volání opozičního lídra Jeremyho Corbyna po předčasných volbách?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Já myslím, že nikoliv, i když britská politika je málo předvídatelná dneska. My vidíme, že britští konzervativci dlouhodobě rozdělují dvě věci. Jak má vypadat brexit a zda chtějí předčasné volby a případně tedy je prohrát a jít do opozice. To první Therese Mayové odmítají, ale pořád ještě drží Theresu Mayovou jako předsedkyni strany a předsedkyni vlády.

Jiří CHUM, moderátor

Ivo Šlosarčík z katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Ranním interview. Děkuju vám za váš čas.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Na slyšenou.

Jakékoliv uzavírání je nebezpečné. Člověk musí sledovat, co se děje, myslí si Dalibor Balšínek

13.3.2019 rozhlas.cz str. 00

Hostem Osobnosti, Dalibor Balšínek, Petra Procházková, Barbora Tachecí, Kateřina Chvátalová, Marek Stoniš

Dalibor Balšínek prošel jako šéfredaktor řadou médií. Začínal jako redaktor Lidových novin, vystřídal pak TV Nova, Spy, Týden, Instinkt, aby se na pár let vrátil jako šéfredaktor a ředitel do Lidových novin. Dnes stojí v čele vydavatelství a jeho stejnojmenného deníku Echo24. „Od začátku jsem byl problematický, protože jsem si šel vždy vlastní cestou,“ říká o sobě.

„Vše jsem dělal po svém. Samozřejmě jsem narážel, ale v dlouhodobém horizontu se mi to vyplácelo,“ dodává.

Novinář a manažer Dalibor Balšínek vystudoval literární vědu na FPF Slezské univerzity v Opavě a masovou komunikaci na FSV Univerzity Karlovy v Praze. Začínal v regionálním tisku jako kulturní redaktor, od začátku studií v Praze pracoval jako redaktor Lidových novin. Poté nastoupil jako politický reportér do televize Nova. Po dvou letech z televize odešel do vydavatelství Stratosféra, aby založil a vedl svůj první časopisecký projekt, titul Spy. Časopis, který byl koncipován jako politický bulvár, opustil po necelém roce. Pracoval opět pro televizi Nova a v polovině roku 1999 byl jmenován ředitelem tisku a PR TV Nova. V červnu 2000 se stal šéfredaktorem časopisu Týden. V roce 2002 založil časopis Instinkt. Zodpovídal poté jako ředitel a šéfredaktor za Lidové noviny a internetové aktivity skupiny MAFRA. V listopadu 2013 se dohodl s vedením společnosti na tom, že skončí. Ještě téhož roku začal zakládat vydavatelství Echo Media a.s., které v březnu 2014 spustilo názorový deník Echo24.

Srdeční záležitost

Poprvé se stal šéfredaktorem ve svých 26 letech, od té doby získal zkušenosti v řadě komerčních médií. Před šesti lety založil už zmíněné vlastní vydavatelství. Deník Echo24 si udržuje výdělečnou čtenost a Balšínek vysvětluje, že peníze dávají médiu nezávislost. „Nejdůležitější jsou peníze od čtenářů, které dávají redakci největší svobodu. S penězi z inzerce vznikají tlaky,“ říká.

Setrvání v Mafře jsem si všemi různými způsoby falešně obhajovala, říká Petra Procházková

Upravit Smazat Novinářka Petra Procházková pracovala v Lidových novinách. „Od chvíle, kdy pan Babiš koupil naše noviny, respektive celou skupinu Mafra, tak jsem si všemi možnými způsoby obhajovala, že část mých kolegů demonstrativně odešla a já jsem zůstala. Je to jako v manželství,“ říká.

„Byť je Echo24 konzervativní, žijeme stále atmosférou 90. let. Myslím, že stejně jako tehdy by lidé mezi sebou i dnes měli mluvit a neuzavírat se do bublin. Echo není žádným ghettem. Je to pro mě srdeční záležitost. Mám nejmenší tým, který jsem kdy řídil, dělám to celé v extrémních podmínkách, v podstatě v bytě a v nesrovnatelně nižším komfortu než kdekoli jinde. Ale jsem s tím ztotožněný,“ vysvětluje.

Deníky nesleduji

Média, která opustil, podle svých slov sleduje, ale ne systematicky. „Vypustil jsem deníky, ale čtu všechny internetové servery, včetně Lidovek.cz a Idnes.cz. Jakékoliv uzavírání je nebezpečné pro každého. Člověk musí sledovat, co se okolo něj děje,“ uzavírá.

Poslechněte si celý rozhovor Barbory Tachecí s jejím středečním hostem. Dalibor Balšínek se vrátí ke svým studiím na **Fakultě sociálních věd** UK, ale i k začátkům své kariéry a šéfredaktorství bulvárního titulu Spy.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/jakekoliv-uzavirani-je-nebezpecne-clovek-musi-sledovat-co-se-deje-mysli-si-7784674>

---

20 let v NATO: česko-polsko-maďarská konference na Univerzitě ADA

14.3.2019 mzv.cz str. 00

V den 20. výročí vstupu České republiky, Polska a Maďarska do NATO hostila Univerzita ADA (Ázerbájdžánská diplomatická akademie) za účasti zástupců diplomatického sboru i vojenských přidělců zemí NATO panelovou diskusi ke zkušenosti všech tří středoevropských zemí s přístupem k Alianci a zejména pak se související transformací jejich ozbrojených složek, ale i s tématy, jako je účast ČR, Polska a Maďarska na zajištění kolektivní obrany Aliance a na misích mimo alianční hranice, jejich obranné výdaje a postoj jejich obyvatel k zajištění vlastní obrany.

V panelu moderovaném prorektorem ADA Farizem Ismayilzad?m a vedoucí Centre of Excellence in EU Studies této univerzity Nargiz Ismayilovou vystoupili řečníci reprezentující tři země a tři úhly pohledu - velvyslanec Maďarska Viktor Szederkényi, který v Baku vede kontaktní ambasádu Aliance a dříve působil mj. jako zástupce vedoucího maďarské stálé delegace při NATO v Bruselu, polský vojenský přidělenec v Ázerbájdžánu Paweł Adamczyk a Pavlína Bláhová ze Střediska bezpečnostní politiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Následně diskuse se účastnili studenti i zástupci diplomatické komunity v Baku.

Viktor Szederkényi Paweł Adamczyk Pavlína Bláhová Auditorium ADA
Viktor Szederkényi
Paweł Adamczyk
Paweł Adamczyk
Pavlína Bláhová
Pavlína Bláhová
Auditorium ADA
Auditorium ADA

URL| https://www.mzv.cz/baku/cz/kultura_a_skolstvi/x20_let_v_nato_cesko_polsko_madarska.html

Americký Senát odmítl koalici v Jemenu

14.3.2019 ČT 24 str. 08 21:31 Horizont

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Tolik tedy David Borek z Blízkého východu. A štafetu přebírá Jiří Pondělíček, amerikanista z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista

Dobrý večer.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Pane Pondělíčku, co udělali v Kongresu víme, co se chystá nebo pravděpodobně chystá udělat prezident Trump taky víme nebo tušíme. Jak se ale k americkému angažmá v Jemenu staví americká veřejnost?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista

Ta válka nebo respektive ona to není válka. Myslím, že to slovo, že by se Amerika přímo zapojila do konfliktu, je přehnané. Nicméně ty operace v zahraničí jsou v Americe čím dál tím méně populární, ať už se jedná třeba o angažmá v Sýrii nebo o tu pomoc těm Saúdům. Samozřejmě od té, od té již zmiňované vraždy, ono to ještě, ještě více ochladlo. Ale už předtím tam byla poměrně velká kritika, především díky těm humanitárním aspektům těch zásahů veden..., koalice vedené Saúdskou Arábií. Takže domnívám se, že veřejnost tu válku nebo to zapojení Ameriky příliš nepodporuje. Nicméně na druhou stranu ten konflikt není natolik významný, aby si, myslím, nějakým způsobem ovlivnil rozhodování prezidenta v tomto nebo tímto, tímto směrem.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

To je na, to je to, na co jsem se, na co jsem se měl možná zeptat přesněji. Víme, jak se americká veřejnost stavěla a staví k americkému angažmá v Afghánistánu. Víme, jak prožívala americké angažmá v Iráku. Je to srovnatelné tohle to?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista

Domnívám se, že ne. Je možné, že ten mediální tlak nějakým způsobem ještě zesílí, ale musíme si uvědomit, že zatímco v Iráku vlastně v době té okupace, nemluvíme tedy o samotné invazi, ale v době té okupace Iráku, tak tam bylo nějakých 130 až 150 tisíc vojáků a v Afghánistánu doteď vlastně zůstávají řádově desítky tisíc amerických vojáků nebo těch aliančních vojáků. Tak tady se bavíme spíše o spolupráci. Jednak tedy Amerika prodává Saúdské Arábii zbraně a munici. A jednak se bavíme o spolupráci, která je spíše na úrovni třeba sdílení nějakých informací a případně tedy aspoň to, co Amerika přiznává, je, že zasahuje proti, proti Al-Káidě nebo proti těm radikálním islamistům, kteří se na některých těch částech, v některých těch částech, které neovládá ta centrální vláda, vyskytují.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Já se teď omlouvám vám i divákům za otázku, která bude možná trochu sugestivní. Saúdové mají jednoznačnou vojenskou převahu. Mají neomezený zdroj peněz, mají nejmodernější vojenskou technologii. Přesto nebyli s to, zatím nejsou s to projevit tu převahu v poli, vyhrát tenhle ten konflikt. Jak to, že mají Spojené státy s takovýmto spojencem nebo s takovýmto partnerem tolik trpělivosti?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista

Já se domnívám, že jim nic jiného nezbyvá. Ono už to bylo zmíněno, že Jemen má velice strategickou polohu. Navíc se tam na straně těch rebelů zapojil Írán. A to samozřejmě pro Ameriku je jakési výstražné varovné světlo, že, že prostě to nemůže přenechat Íránu, který aspiruje na to stát se regionální velmocí. Takže to rozhodnutí koneckonců nepadlo za současného prezidenta. On tu spolupráci se Saúdy zdědil vlastně od předchozího prezidenta Obamy. A domnívám se, že to je spíš taková strategická nutnost. Nehledě na to, že sice tedy je pravda, že Saúdům se zatím ten konflikt nepodařilo vyhrát přes ohromnou vojenskou a technologickou převahu. Ale ono v těch podmínkách těch, těch asymetrických konfliktů, tak ta technologická, ani, ani materiální převaha nemusí hrát až takovou, a často nehraje, takovou roli.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Konstatuje v Horizontu Jiří Pondělíček z katedry Severoamerických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuju a přeju hezký večer.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista

Děkuju, na shledanou.

Okamura má potíže, pro evropské volby ztratil Zemanovu podporu a klesají mu preference. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog

14.3.2019 iHNed.cz str. 00

Kateřina Frouzová

Rozpadl se mu Úsvit, totéž se podle některých politologů může opakovat i s SPD, druhým politickým projektem Tomia Okamury. Hnutí Svoboda a přímá demokracie klesají preference a nervozitu v jeho řadách zvýšil únorový spor mezi předsedou Okamurou a ostravským poslancem Lubomírem Volným o míru demokracie v SPD. V

blízcích se evropských volbách by podle průzkumu agentury CVVM nemusela překročit hranici pěti procent, nutných po získání nějakého mandátu.

Od parlamentních voleb v roce 2017 podpora hnutí postupně klesla z necelých jedenácti procent na 4,5 až sedm procent letos v únoru. Podle politologa Lubomíra Kopečka z Masarykovy univerzity v Brně se to Okamura pokouší zachránit tím, že do europarlamentu kandiduje na posledním místě: "Je to výborný způsob, jak trochu oživit upadající podporu. Může to přitáhnou příznivce a fanoušky Okamury, což zvýší šanci, že se dostane přes pět procent."

Okamura přišel o šanci být ve vládě, když Andrej Babiš (ANO) raději vytvořil koalici se sociálními demokraty. Pro evropské volby SPD ztratila i pomoc prezidenta Miloše Zemana, který před pár dny prohlásil, že bude volit ČSSD.

Zatímco první místopředseda SPD Radim Fiala není z výsledků strany nervózní a snaží se situaci zklidnit, kolegové ve sněmovně se si stěžují, že jim voliče přebírá Babiš, a důvody hledají leckde. "Dobře mi to zapadá do obrazu, že před volbami do Evropského parlamentu je třeba vytvořit kauzu, aby naše preference klesly," tvrdí předseda bezpečnostního výboru Radek Koten. "Na školách běží kurzy mediální gramotnosti. Máme nahrávku, že to není školení, ale řízená dehonestace hnutí SPD, Jaromíra Soukupa a Miloše Zemana."

Čtěte zde

Místopředseda a poslanec Radovan Vích říká, že SPD má mezi stranami ve sněmovně druhé nejsilnější voličské jádro. "Andrej Babiš přebírá naši rétoriku, ale máme ještě dva a půl roku na práci ve sněmovně. Za tu dobu se stane milion věcí. Preference se mohou změnit," řekl Vích s tím, že hnutí si hodlá voliče pojistit. "Do léta svoláme programovou konferenci. Tam bychom chtěli nastínit teze, jakým směrem půjdeme dál," dodal.

Vzájemnou hádku o míru vnitřní demokracie a porušování stanov Okamura a ostravský poslanec Volný interpretují každý jinak. Vyvrcholila tím, že vedení SPD zrušilo buňku v Moravskoslezském kraji. Předseda pak o Volném tvrdil, že nezvládá své ambice, kolega mu oplácel tvrzením, že "Okamura podléhá falešným informacím" a vlivu lidí ve svém okolí.

"Je to normální vnitrostranická situace, kde zní pluralita názorů a my si věci demokraticky vyřešíme," reagoval na potíže Fiala. Rozpadu SPD se neobává. Okamura se k situaci pro HN nevyjádřil, přestože Volný ji vyostřil: "Lidé hromadně vystupují z SPD, hledají nového politického partnera a nebudou se účastnit kampaně."

Současné dění naznačuje, že SPD by se mohla dostat do bodu, v němž se v minulém volebním období rozpadl Úsvit Tomia Okamury. Tak to vystihl politolog Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Tato uskupení přitahují typy osobností, které se často nedokážou dohodnout, což vede k opakujícím se rozpadům. Okamura se tomu snaží zabránit a zaměřil se na lidi, které bude moci ovládat. Jiné strany chtějí lidi aktivní a nějak tvůrčí, ale tohle je pro Okamuru nebezpečné," říká expert.

Kopeček naproti tomu riziko rozpadu SPD nevidí jako vysoké, neboť podobný typ radikální strany je v evropských zemích běžnou součástí politické scény a v Česku je skupina voličů, kterým je tento styl blízký. "SPD dokázalo uspět v letech 2015, 2016 a 2017, kdy byla uprchlická krize, tedy hlavní téma hnutí. Je otázka, zda se v nějaké podobě nevrátí," dodává Kopeček.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66520260-okamura-ma-potize-pro-evropske-volby-ztratil-zemanovu-podporu-a-klesaji-mu-preference-spd-muze-skoncit-jako-usvit-rika-politolog>

Okamura má potíže, pro evropské volby ztratil Zemanovu podporu a klesají mu preference. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog

14.3.2019 ihned.cz str. 00

Kateřina Frouzová

Rozpadl se mu Úsvit, totéž se podle některých politologů může opakovat i s SPD, druhým politickým projektem Tomia Okamury.

Hnutí Svoboda a přímá demokracie klesají preference a nervozitu v jeho řadách zvýšil únorový spor mezi předsedou Okamurou a ostravským poslancem Lubomírem Volným o míru demokracie v SPD. V blízcích se evropských volbách by podle průzkumu agentury CVVM nemusela překročit hranici pěti procent, nutných po získání nějakého mandátu.

Od parlamentních voleb v roce 2017 podpora hnutí postupně klesla z necelých jedenácti procent na 4,5 až sedm procent letos v únoru. Podle politologa Lubomíra Kopečka z Masarykovy univerzity v Brně se to Okamura pokouší zachránit tím, že do europarlamentu kandiduje na posledním místě: "Je to výborný způsob, jak trochu oživit upadající podporu. Může to přitáhnout příznivce a fanoušky Okamury, což zvýší šanci, že se dostane přes pět procent."

Okamura přišel o šanci být ve vládě, když Andrej Babiš (ANO) raději vytvořil koalici se sociálními demokraty. Pro evropské volby SPD ztratila i pomoc prezidenta Miloše Zemana, který před pár dny prohlásil, že bude volit ČSSD.

Zatímco první místopředseda SPD Radim Fiala není z výsledků strany nervózní a snaží se situaci zklidnit, kolegové ve sněmovně se si stěžují, že jim voliče přebírá Babiš, a důvody hledají leckde. "Dobře mi to zapadá do obrazu, že před volbami do Evropského parlamentu je třeba vytvořit kauzu, aby naše preference klesly," tvrdí předseda bezpečnostního výboru Radek Koten. "Na školách běží kurzy mediální gramotnosti. Máme nahrávku, že to není školení, ale řízená dehonestace hnutí SPD, Jaromíra Soukupa a Miloše Zemana."

Čtěte zde

Místopředseda a poslanec Radovan Vích říká, že SPD má mezi stranami ve sněmovně druhé nejsilnější voličské jádro. "Andrej Babiš přebírá naši rétoriku, ale máme ještě dva a půl roku na práci ve sněmovně. Za tu dobu se stane milion věcí. Preference se mohou změnit," řekl Vích s tím, že hnutí si hodlá voliče pojistit. "Do léta svoláme programovou konferenci. Tam bychom chtěli nastínit teze, jakým směrem půjdeme dál," dodal.

Vzájemnou hádku o míru vnitřní demokracie a porušování stanov Okamura a ostravský poslanec Volný interpretují každý jinak. Vyvrcholila tím, že vedení SPD zrušilo buňku v Moravskoslezském kraji. Předseda pak o Volném tvrdil, že nezvládá své ambice, kolega mu oplácel tvrzením, že "Okamura podléhá falešným informacím" a vlivu lidí ve svém okolí.

"Je to normální vnitrostranická situace, kde zní pluralita názorů a my si věci demokraticky vyřešíme," reagoval na potíže Fiala. Rozpadu SPD se neobává. Okamura se k situaci pro HN nevyjádřil, přestože Volný ji vyostřil: "Lidé hromadně vystupují z SPD, hledají nového politického partnera a nebudou se účastnit kampaně."

Současné dění naznačuje, že SPD by se mohla dostat do bodu, v němž se v minulém volebním období rozpadl Úsvit Tomia Okamury. Tak to vystihl politolog Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Tato uskupení přitahují typy osobností, které se často nedokážou dohodnout, což vede k opakujícím se rozpadům. Okamura se tomu snaží zabránit a zaměřil se na lidi, které bude moci ovládat. Jiné strany chtějí lidi aktivní a nějak tvůrčí, ale tohle je pro Okamuru nebezpečné," říká expert.

Kopeček naproti tomu riziko rozpadu SPD nevidí jako vysoké, neboť podobný typ radikální strany je v evropských zemích běžnou součástí politické scény a v Česku je skupina voličů, kterým je tento styl blízký. "SPD dokázalo uspět v letech 2015, 2016 a 2017, kdy byla uprchlická krize, tedy hlavní téma hnutí. Je otázka, zda se v nějaké podobě nevrátí," dodává Kopeček.

Bez prezidentské podpory. Ještě před dvěma lety si prezident Miloš Zeman udělal čas na konferenci SPD, v letošních evropských volbách podpoří ČSSD. autor: ČTK.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66520260-okamura-ma-potize-pro-evropske-volby-ztratil-zemanovu-podporu-a-klesaji-mu-preference-spd-muze-skoncit-jako-uvsit-rika-politolog>

Okamura má potíže. SPD může skončit jako Úsvit, říká politolog

14.3.2019 Hospodářské noviny str. 04 Události

Kateřina Frouzová

Rozpadl se mu Úsvit, totéž se podle některých politologů může opakovat i s SPD, druhým politickým projektem Tomia Okamury. Hnutí Svoboda a přímá demokracie klesají preference a nervozitu v jeho řadách zvýšil únorový spor mezi předsedou Okamurou a ostravským poslancem Lubomírem Volným o míru demokracie v SPD. V blížících se evropských volbách by podle průzkumu agentury CVVM nemusela překročit hranici pěti procent, nutných po získání nějakého mandátu.

Od parlamentních voleb v roce 2017 podpora hnutí postupně klesla z necelých jedenácti procent na 4,5 až sedm procent letos v únoru. Podle politologa Lubomíra Kopečka z Masarykovy univerzity v Brně se to

Okamura pokouší zachránit tím, že do europarlamentu kandiduje na posledním místě: „Je to výborný způsob, jak trochu oživit upadající podporu. Může to přitáhnou příznivce a fanoušky Okamury, což zvýší šanci, že se dostane přes pět procent.“

Okamura přišel o šanci být ve vládě, když Andrej Babiš (ANO) raději vytvořil koalici se sociálními demokraty. Pro evropské volby SPD ztratila i pomoc prezidenta Miloše Zemana, který před pár dny prohlásil, že bude volit ČSSD.

Zatímco první místopředseda SPD Radim Fiala není z výsledků strany nervózní a snaží se situaci zkldnit, kolegové ve sněmovně se si stěžují, že jim voliče přebírá Babiš, a důvody hledají leckde. „Dobře mi to zapadá do obrazu, že před volbami do Evropského parlamentu je třeba vytvořit kauzu, aby naše preference klesly,“ tvrdí předseda bezpečnostního výboru Radek Koten. „Na školách běží kurzy mediální gramotnosti. Máme nahrávku, že to není školení, ale řízená dehonestace hnutí SPD, Jaromíra Soukupa a Miloše Zemana.“

Místopředseda a poslanec Radovan Vích říká, že SPD má mezi stranami ve sněmovně druhé nejsilnější voličské jádro. „Andrej Babiš přebírá naši rétoriku, ale máme ještě dva a půl roku na práci ve sněmovně. Za tu dobu se stane milion věcí. Preference se mohou změnit,“ řekl Vích s tím, že hnutí si hodlá voliče pojistit. „Do léta svoláme programovou konferenci. Tam bychom chtěli nastítnit teze, jakým směrem půjdeme dál,“ dodal.

Vzájemnou hádku o míru vnitřní demokracie a porušování stanov Okamura a ostravský poslanec Volný interpretují každý jinak. Vyvrcholila tím, že vedení SPD zrušilo buňku v Moravskoslezském kraji. Předseda pak o Volném tvrdil, že nezvládá své ambice, kolega mu oplácel tvrzením, že „Okamura podléhá falešným informacím“ a vlivu lidí ve svém okolí.

„Je to normální vnitrostranická situace, kde zní pluralita názorů a my si věci demokraticky vyřešíme,“ reagoval na potíže Fiala. Rozpadu SPD se neobává. Okamura se k situaci pro HN nevyjádřil, přestože Volný ji vyostřil: „Lidé hromadně vystupují z SPD, hledají nového politického partnera a nebudou se účastnit kampaně.“

Současné dění naznačuje, že SPD by se mohla dostat do bodu, v němž se v minulém volebním období rozpadl Úsvit Tomia Okamury. Tak to vystihl politolog Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Tato uskupení přitahují typy osobností, které se často nedokážou dohodnout, což vede k opakujícím se rozpadům. Okamura se tomu snaží zabránit a zaměřil se na lidi, které bude moci ovládat. Jiné strany chtějí lidi aktivní a nějak tvůrčí, ale tohle je pro Okamuru nebezpečné,“ říká expert.

Kopeček naproti tomu riziko rozpadu SPD nevidí jako vysoké, neboť podobný typ radikální strany je v evropských zemích běžnou součástí politické scény a v Česku je skupina voličů, kterým je tento styl blízký. „SPD dokázalo uspět v letech 2015, 2016 a 2017, kdy byla uprchlická krize, tedy hlavní téma hnutí. Je otázka, zda se v nějaké podobě nevrátí,“ dodává Kopeček.

Meziválečný a současný vývoj české krajní pravice má jednu jasnou společnou linku a to je neschopnost spolupráce. Prostředí přitahuje specifický typ lidí, které lze charakterizovat jako malé smetiště hodně kohoutů, kteří jsou ochotni spolupracovat, pokud je ostatní kohouti budou poslouchat, což se většinou neděje. Jan Charvát politolog

O autorovi| Kateřina Frouzová, katerina.frouzova@economia.cz

Foto autor| Foto: ČTK

Foto popis| Bez prezidentské podpory Ještě před dvěma lety si prezident Miloš Zeman udělal čas na konferenci SPD, v letošních evropských volbách podpoří ČSSD.

ČMKOS: V důchodové komisi hájíme princip jistoty a solidarity

14.3.2019 Revue Soudy str. 12 Trh a my
ANDREA CERQUEIROVÁ

ČMKOS v odborné důchodové komisi, vzniklé pod záštitou ministryně práce a sociálních věcí, hájí zásadní roli veřejného průběžně financovaného důchodového pojištění, nezastupitelného při zajišťování jistoty a přiměřenosti důchodových příjmů, potřebnou míru solidarity a ochrany příjmově slabších skupin.

V nové důchodové komisi, která vznikla pod záštitou ministryně práce a sociálních věcí Jany Maláčové (ČSSD), zasedají zástupci parlamentních stran, odborů, zaměstnavatelů, ministerstev, univerzit, neziskových organizací, České správy sociálního

zabezpečení, České národní banky či Českého statistického úřadu. Komisi vede profesorka Mendelovy univerzity v Brně Danuše Nerudová. Odborný pracovní tým vznikl v souvislosti a v souladu s programovým prohlášením vlády z června 2018. Zaměřit se má na příjmy důchodového systému, problematiku nižších penzí žen či předčasné důchody lidí pracujících v těžkých profesích. Komise by se měla stát aktivním zdrojem pro vytváření konsenzuálních

stanovisek a návrhů k problematice zajištění budoucích příjmů seniorů.

Ministerstvo práce a sociálních věcí očekává, že „významně přispěje ke kvalitě předkládaných návrhů v oblasti důchodové politiky a nad rámec obvyklé obecné politické diskuse a odborné debaty uvnitř expertních aparátů jednotlivých ministerstev přinese i širší obohacující prvek organizací, které se důchodové problematice věnují“.

„Za posledních třicet let jsme se v oblasti penzí a přípravy na stáří nijak výrazně neposunuli. Musíme upustit od letité praxe, kdy jedni tvoří a druzí bojí. K tomu je potřeba, aby byla nad podobou budoucího důchodového systému vedena diskuse napříč politickým spektrem, opřená o názory odborníků. Politická akce musí reagovat na výzvy, které s sebou přinášejí významné celospolečenské změny, které nás čekají v blízké budoucnosti. Budou se měnit sociální a ekonomické podmínky i věkové složení české populace. Je nezbytné se připravit na vývoj společenských procesů, zejména těch souvisejících se zabezpečením na stáří. Pevně věřím, že ustavená odborná komise významně přispěje k rozklíčování stěžejních témat,“ uvedla ministryně Maláčová.

ČMKOS v komisi zastupuje Vít Samek

Oficiální název komise je Odborný pracovní tým pro spravedlivé důchody. Jedná se o poradní skupinu, která se bude věnovat zejména hodnocení návrhů předkládaných MPSV, přičemž může doporučit úpravy principů řešení či výběr variant u předkládaných návrhů. Odborná komise může rovněž předkládat vlastní návrhy ministryni práce a sociálních věcí, která se jejího jednání může kdykoli účastnit. Komise je ustavena jako dočasná do konce stávajícího volebního období, tedy zřejmě do podzimu 2021. Jednání komise sice není přímo přístupné veřejnosti, zápisy spojené s její činností jsou ale zveřejňovány ihned po jejich schválení na stránkách MPSV. Stanoviska komise a ostatní projednané materiály jsou zveřejňovány nejpozději druhý den po jejich projednání. Za Českomoravskou konfederaci odborových svazů je členem komise místopředseda ČMKOS Vít Samek. To, jaké jsou záměry ČMKOS v důchodové oblasti, shrnuje materiál nazvaný Informace o změnách v důchodovém systému od 1. ledna 2019, zpracovaný právě Samkem. „ČMKOS považuje důchodovou reformu za důležité téma současnosti, které vyžaduje vzhledem k dlouhodobým zásadním dopadům společenský konsensus založený na širokém uznání opodstatněnosti a spravedlnosti jednotlivých reformních opatření. Předpokladem dlouhodobé udržitelnosti a úspěchu důchodové reformy v demokratické společnosti je její odpovědná příprava za účasti představitelů vlády, poslanců a senátorů Parlamentu ČR, sociálních partnerů, politických stran, odborné a občanské veřejnosti,“ je mimo jiné uvedeno v materiálu. Proto má ČMKOS zájem podílet se na činnosti komise.

Odbory nesouhlasí s vyvedením pojistného

A co ČMKOS v komisi hájí? „Zásadní roli veřejného průběžně financovaného důchodového pojištění, které je nezastupitelné při zajišťování jistoty a přiměřenosti důchodových příjmů, a obsahuje potřebnou míru solidarity zajišťující ochranu příjmově slabších skupin. Nebude tedy souhlasit se znovuzavedením druhého důchodového pilíře v podobě důchodového spoření financovaného částečným vyvedením

pojistného z průběžného důchodového pojištění. Pokud jde o soukromé penzijní spoření s příspěvkově definovaným (ekvivalentním) výpočtem doplňkové penze, může plnit pouze doplňkovou funkci při zajišťování důchodových příjmů vytvářením prostoru pro zvýšení důchodových příjmů (zásluhovosti), především pro příjmově silnější skupiny obyvatel,“ uvádí v materiálu ČMKOS Samek. „ČMKOS bude usilovat o postupné zvyšování úrovně důchodů vyplácených z důchodového pojištění, pokračovat v odstraňování rozdílů mezi starými a novými důchody, snižovat genderovou nerovnost (pension gap) úpravou podmínek pro přiznání a stanovení výše důchodů. V souvislosti s postupným zvyšováním důchodového věku prosazuje ČMKOS zavedení efektivního opatření umožňujícího dřívější odchod do důchodu pro zaměstnance vykonávající po dlouhou dobu namáhavé a rizikové práce, zařazené do III. a IV. kategorie rizika, na jehož finančním zabezpečení se budou výrazně podílet zaměstnavatelé, u nichž taková zaměstnání existují,“ dodává. Toto řešení je podle ČMKOS „zapotřebí hledat jak v důchodovém pojištění, kde by nejefektivnějším způsobem bylo zrušení pojistné matematické sankce při předčasném odchodu do starobního důchodu z I. pilíře pro uvedenou skupinu zaměstnanců, tak v doplňkovém důchodovém spoření, kde je zapotřebí ztraktivnit již dříve zavedené

předdůchody tak, aby bylo možné pomocí tohoto nástroje systémově finančně kompenzovat dřívější odchod do důchodu zaměstnanců vykonávajících po dlouhou dobu rizikové, popřípadě namáhavé práce“.

„Ke zmírnění dopadů stárnutí obyvatelstva ČR bude účelné v návaznosti na naplňování

cílů kampaně Konec levné práce podporovat opatření v oblasti doplňkového penzijního spoření, která zajistí: 1. vyšší účast zejména věkově mladších

skupin na doplňkovém penzijním spoření, 2. vyšší ochranu (garanci) důchodových úspor účastníků před znehodnocením v průběhu spořicí fáze, 3. doživotní indexované (valorizované) anuity, které budou pro účastníky cenově dostupné a atraktivní v porovnání s jednorázovým vyrovnáním, 4. předdůchody pro zaměstnance vykonávající dlouhodobě rizikové, popř.

namáhavé práce, které prokazatelně snižují věk dožití, financované z prostředků zaměstnavatelů,“ uzavírá materiál.

Jaké je složení důchodové komise

Nominovanými členy a zástupci Odborného týmu pro spravedlivé důchody jsou tito zástupci poslaneckých klubů: za klub ANO Radka Maxová, za klub ČSSD Roman Sklenák, za klub KDU-ČSL Pavla Golasowská, za klub KSČM Jiří Dolejš, za klub ODS Jan Bauer, za klub Pirátů Tomáš Martínek, za klub SPD Jan Hrnčíř, za klub STAN Věslav Michalík a za klub TOP 09 Markéta Pekarová Adamová. Za senátorské kluby: za klub ANO Miroslav Adámek, za klub ČSSD Emilie Třísková, za klub KDU-ČSL a nezávislých Šárka Jelínková, za Klub pro liberální demokracii - SENÁTOR 21 Tomáš Goláň, za klub ODS Miloš Vystrčil a za klub STAN Marek Hilšer. Za zájmová sdružení: zástupci Národního centra pro rodinu, Gender Studies, Národní rady osob se zdravotním postižením, Rady seniorů ČR, Seniorů ČR, České ženské lobby a Života 90. Za sociální partnery: ČMKOS, Asociace svobodných odborů, Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů a Svazu průmyslu a dopravy. Za státní a veřejnoprávní subjekty v komisi jsou zástupci České národní banky, ministerstva financí, ministerstva zdravotnictví, úřadu Veřejné ochránkyně práv, oddělení poradců předsedy vlády, Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí a Českého statistického úřadu. Za univerzity a vzdělávací/vědecké instituce: zástupci CERGE-EI, **Fakulty sociálních věd**, Jihočeské univerzity, Masarykovy univerzity, Mendelovy univerzity, Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, Sociologického ústavu Akademie věd, Ekonomické fakulty VŠB-TU Ostrava, VŠE - Národohospodářské

fakulty a VŠFS - fakulty ekonomických studií.

Poprvé komise zasedla 22. února.

Foto popis|

Za více možností pro matky. Daniel Prokop a jeho Úvod do praktické sociologie

14.3.2019 novinky.cz str. 00 Kultura - SALON

Daniel Prokop, SALON

Jak zvýšit porodnost a srovnat nerovnost mezi muži a ženami v důchodech a platech? Kolem těchto témat krouží politici i hodně mýtů. A v Česku je spojuje jeden problém – sociální politika sice ženám a rodinám posílá peníze, ale nijak nepomáhá sladit mateřství a pracovní život. Poučování ze strany konzervativců ani orbánovské dárky přitom nic nevyřeší.

Ženy u nás mají asi o 22 % nižší platy než muži a pracují méně let. To se následně projevuje v důchodech, které mají nižší v průměru o 2300 korun. Argument, že je to spravedlivé, protože ženy žijí déle, a tím pádem i déle čerpají důchod, je úsměvný. Nižší penzi by pak měli mít i lidé s dobrým životním stylem a z okresů s vysokou nadějí dožití. Naopak, delší život žen se často projevuje tím, že dožívají samy a v chudobě.

Důchodová politika může rozdíly vyrovnat. Ale otázka, co stojí za tak velkou propastí mezi mzdami mužů a žen a jak zásadní je to problém, zůstává. A neptají se na ni jen levičáci. Odpověď pro miliony moderních konzervativců nedávno nabídl kanadský psycholog Jordan Peterson. V rozhovoru, který má dnes na YouTube 15 milionů zhlédnutí, řekl rozohněné moderátorce na britském Channel 4 News zhruba toto: Gender pay gap nelze spojovat s diskriminací, rozdíly v platech mužů a žen jsou dány jinou volbou vzdělání a pracovních drah a

také psychologickými předpoklady: ženy mají vyšší vrozenou míru přívětivosti (agreeableness), kdy na rozdíl od mužů upřednostňují spolupráci a shodu s okolím, což je znevýhodňuje ve sporech a při vyjednáváních.

Kanadský psycholog a konzervativce Jordan Peterson

FOTO: Profimedia.cz

Konzervativní apologeta nerovnosti má v lecčems pravdu, ale nevyhnul se faulům. Svou tezi, že rozdíly jsou dány přirozenými sklony, které nelze zlomit, dokládá tím, že i v genderově rovnostářské Skandinávii je mezi inženýry pouze 5 % žen. Ve Švédsku je to ale ve skutečnosti 25 %. A zastoupení inženýrek se v různých zemích drasticky liší, což ukazuje, že jen o vrozenou věc nejde. A i s vlivem oné přívětivosti je to jinak. Velké výzkumy jako australská HILDA sice potvrzují, že přívětiví lidé mají při kontrole dalších faktorů nižší platy a že ženy vykazují vyšší hodnoty této přívětivosti. Když se však výzkumníci podívali na pohlaví odděleně, zjistili, že přívětivost vede k nižším platům u žen (zejména v expertních pozicích), ale nemá větší vliv u mužů. Žena je tedy za měkkost ve vyjednávání penalizována více. Naopak mužům plat roste rychleji s tím, jak jsou podle psychologických testů svědomití.

Nerovnost zkrátka není obhajitelná přirozeností. Ta nevysvětluje, proč se jednotlivé země tolik liší v zastoupení žen v technických profesích či v platových nerovnostech. Ani to, že ženy jsou platově více trestány za přívětivost a méně honorovány za svědomitost. Přirozené rozdíly mezi muži a ženami existují. Společnost je ovšem může přetvořit v systém rovných šancí – ale i v systém velkých nerovností a nespravedlností. V obou případech si pak vyprávíme příběhy, které daný stav obhajují coby přirozený. I politicky korektní Hollywood výrazně častěji zobrazuje v pracovním prostředí mužské postavy a u žen zase klade důraz na rodinný status. Umění imituje život, který imituje umění. Přirozenost je zrcadlo, před nímž se upravujeme, abychom vypadali jako včera. Někdy to může být dobrá volba, ale neměli bychom si nalhávat, že je to tak vždy a že nás zrcadlo zbavuje odpovědnosti.

Trest za mateřství

Ano, gender pay gap není primárně dán diskriminací. Ale Petersonem zmiňované faktory toho zase tolik nevysvětlují. V roce 2014 byly v EU rozdíly mezi platy mužů a žen 14 %. Přičemž 4–5 % lze vysvětlit vzděláním, oborem práce, věkem, roky strávenými ve firmě, odpracovanými hodinami či typem úvazku. V ČR je to podobné, jen nerovnosti jsou vyšší. Co stojí za zbytkem onoho rozdílu?

Kromě vyšší penalizace žen za přívětivost je to mateřství. V západních zemích se průměrné platy bezdětných mužů a žen liší většinou o jednotky procent. V Česku je to 15 %. Mateřství pak situaci u nás ještě zhoršuje. V rámci OECD máme největší rozdíly mezi platy matek a zbytkem společnosti. Matky dvou dětí mají proti otcům dvou dětí platy nižší o třetinu. Bylo by to přijatelné, pokud by se rozdíl po narození dítěte postupně vyrovnával. Jenže i u rodičů s dospělými dětmi je pořád okolo 24 %.

Je to i tím, že Česko vydává v rámci sociální politiky extrémně málo na předškolní péči. Soukromé školky bývají pro rodiče příliš drahé – v Praze není výjimkou platit za skoro tříleté dítě a několik hodin denně ve školce 12 až 15 tisíc za měsíc. Matky jsou motivovány zůstat doma i slevami na dani za nepracujícího partnera a silným zdaněním zkrácených úvazků. Ty u nás využívá jen desetina žen, v Evropě více než třetina. Češky se tak kvůli nemožnosti volby vracejí do práce zpravidla až po mnoha letech, což je z hlediska platu již nepřekonatelný hendikep. Navíc se to může promítat do strategie zaměstnavatelů vůči všem mladším ženám.

Ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová chce brzy představit svou představu, jak zvýšit ženám důchody.

FOTO: Petr Hloušek, Právo

Většina konzervativců by asi řekla, že je to v pořádku. Peterson tento vliv mateřství glosoval slovy, že „celé je to o volbách, které můžeme, ale nemusíme chtít udělat“. Naznačoval tím, že snahu redukovat tuto nerovnost zaplatíme štěstím, rozvratem rodin či poklesem porodnosti. Jeho obava může mít smysl v případě zemí, kde je na matky vyvíjen extrémní pracovní tlak a do práce se vracejí i po dvou měsících. Vše má ale svou míru. A v Česku doplácí matky s dětmi na úplný opak toho, čeho se bojí konzervativci.

V Evropě je nejmenší rozdíl v platech mužů a žen v zemích, kde lze dobře sladit rodinný a pracovní život. Česko mezi ně rozhodně nepatří. Platy matek jsou tak malé, že když se v rodině narodí více potomků či se rodina rozpadne, jsou děti často odsouzeny k chudobě. Matky samoživitelky si u nás většinou nemohou dovolit větší nenadálý výdaj. A zatímco psychologické studie ukazují, že školka má na děti negativní vliv jen v případě dlouhodobých pobytů ve skupinových zařízeních ve velmi raném věku, chudoba má dopady dobře prokazané: na zdraví, intelekt, stres, školní úspěšnost i socializaci. Za nemožnost volby u matky tak platí i děti. Matka více dětí či samoživitelka je potom po letech života na hraně chudoby odměněna nižším důchodem.

Jak zvýšit porodnost

Iluzorní je rovněž představa, že vyrovnávání genderových nerovností zaplatíme nižší porodností. Ta je totiž v rámci Evropy stále trochu vyšší v těch zemích, kde obyvatelé akcentují genderovou rovnost. Vysoká je v zemích jako Švédsko a Francie, jež svou sociální politiku orientují kromě finanční pomoci rodinám i na předškolní výchovu. Naopak konzervativní státy jako Itálie a Řecko bojují s nízkou porodností.

Podpora služeb pro matky samozřejmě nemusí mít jen formu školek, ale i méně formálních dětských skupin a rodinných center. Dvojnásob to platí ve východní a střední Evropě. Studie ukazují, že nízká porodnost je tu dána nízkým sociálním kapitálem potenciálních matek. Tedy tím, že jim chybí podpora v obci, rodině a komunitě. Spolu s velkým platovým trestem za mateřství to vede k odkladu založení rodiny.

Porodnost klesá nejčastěji tam, kde mají ženy díky rovnosti v právu a vzdělání šance na uplatnění stejné jako muži, ale reálně jsou tyto šance velmi redukovány mateřstvím. Dokud stejné šance kvůli nesvobodě a nemožnosti do sáhnout vyššího vzdělání nemají, mateřství je neomezuje. Pokud mohou mateřství po čase sladit s pracovním životem, je vliv také menší. První cestou bychom přitom za porodností asi jít nechtěli.

Moc jiných nástrojů na zvýšení porodnosti než rozšířit matkám možnosti a zajistit jim maximální podporu v prvních letech dítěte přitom nezbývá. Orbánovské nápady jako půjčky rodině na první auto či celoživotní snížení daní znějí hezky, ale nefungují. Blokem mateřství nejsou náklady na rodinu, ale ztráta příležitosti. Přímá finanční podpora vede v podstatě jen k tomu, že mladé a méně vzdělané matky mají děti dřív – ale nemají jich víc. Podpora předškolních služeb má také omezený vliv a nelze si od ní slibovat přiblížení se reprodukčnímu optimu 2,1 dítěte na matku. Efekty jdou ale lepším směrem – vzdělanější matky neodkládají kvůli obavě o kariéru rodinu tak dlouho a v některých případech mají dětí více.

Daniel Prokop (1984) je sociolog, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a spolupracuje se společností MEDIAN; za svůj salonní cyklus Úvod do praktické sociologie získal v roce 2017 Novinářskou cenu.

FOTO: Petr Horník, Právo

Jaké poučení si z toho může vzít česká sociální politika? Je dobré redukovat nerovnosti v důchodech žen a mužů. Musíme se ale zaměřit i na to, aby ženy měly možnost volby, a mateřství se tak neprojevovalo v platových nerovnostech. To neznamená zvyšovat rodičovské příspěvky, ale masivně navýšit podporu předškolních služeb. Také je dobré zvýhodnit částečné úvazky a zrušit nesmyslnou slevu na dani za nepracující manželku, kterou plně vyčerpá stejně jen střední třída. Nejde o sociální inženýrství, nýbrž o zvýšení možností volby místo toho, abychom ji konzervativním státním inženýrstvím zapovídali.

URL| <https://www.novinky.cz/kultura/salon/499785-za-vice-moznosti-pro-matky-daniel-prokop-a-jeho-uvod-do-prakticke-sociologie.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

novinky.cz

Miloš DOLEŽAL

15.3.2019 bubinekrevolveru.cz str. 00

Michael Špirit, Jan Wiendl

MILOŠ DOLEŽAL (nar. 1970 v Háji u Ledče nad Sázavou), básník a publicista, vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK, v letech 1991–1993 pracoval jako redaktor časopisu Perspektivy a poté jako asistent dramaturgie v Divadle za branou II. a 1994–1995 jako dramaturg Divadla za branou III. Od roku 2002 působí v literární redakci Českého rozhlasu 3 – Vltava. Vydal několik básnických sbírek (Podivice /1995/, Obec Les /1998/, Čas dýmu /2003/, Sansepolcro /2004/,

Ezechiel v kopřivách /2014/) a knih rozhovorů.

Revolver Revue otiskovala průběžně autorovy básně a jiné texty: v č. 34/1997 publikoval autor deset básní a dvě prózy, do č. 37/1998 napsal úvod k ukázkám vyprávění a zařikání z Vysočiny, v tomtéž čísle je otištěn článek o kresbách Jiřího Štourače. Pro č. 39/1999 připravil blok o

Gertrudě Goepfertové, č. 43/2000 přineslo čtrnáct autorových básní a v č. 45/2001 byl představen v rámci pravidelného cyklu Sedm. Kritická Příloha Revolver Revue otiskla řadu Doležavých poznámek, recenzí, článků a tzv. sakrálních atrap. Autorovu básnickou tvorbu recenzovali v Kritické Příloze Revolver Revue č. 6/1996 Michael Špirit, v č. 18/2000 Jan Wiendl a v Revolver Revue č.

URL| <http://www.bubinekrevolveru.cz/milos-dolezal>

Dnes se bude stávkovat všude...

15.3.2019 blog.idnes.cz str. 00

Lukáš Burget

Za klima! Greta Thunberg, šestnáctiletá dcerka švédské operní aktivistky a ekologické hvězdy (nebo naopak) to spískala.

Greta už dlouhé týdny nechodí v pátek do školy, nýbrž stávkuje za klima a spousta jejich vrstevníků zjistila, že tahle ulejšárna je fakt cool. Gretu za to dobrodiní navrhli na Nobelovu cenu míru. A Macha a Šebestovou na nález utrženého sluchátka patrně navrhnu na Nobelovu cenu za fyziku.

Samozřejmě, že tito studenti jdou sami příkladem:

1. Zakázali si jezdit auty a létat letadly. Budou chodit výhradně pěšky a jezdit na kole.
2. Odevzdali do šrotu své mobilní telefony a počítače, poněvadž jsou vyráběny v Číně, největším světovém producentovi skleníkových plynů.
3. Přestali jíst maso a pít mléko, neboť dobytek skleníkové plyny produkuje rovněž.
4. Nefouká-li na větrníky a nesvítl-li slunce na sluneční panely, tak netopí a nesvítlí. Jaderná energie je také fuj, takže tu odmítají také. Může být, že rakouští školáci též znovu instalují do zásuvek přístroje, které zjistí, zda náhodou jejich elektřina nepochází z Temelína.
5. Donutí své vlády, aby zničily nesmyslnými normami vlastní ekonomiky, kterýžto příklad samozřejmě povzbudí Čínu, USA, Rusko a Indii coby největší producenty skleníkových plynů, aby učinili totéž.
6. Už žádný levný výrobek z Číny, už žádná pomoc USA ve vojenských misích. Samozřejmě.
7. Už žádná humanitární pomoc explozivně se množícím africkým zemím. Už žádné přijímání uprchlíků v Africe narozených, v Evropě živených. To samozřejmě mladí požadují také.
8. Už žádná ropa, žádné uhlí. Žádné plasty, žádná paliva, žádná hnojiva. Koně a žentour. Bioplyn, nebo nic.

A příští pátek zase. Až do konečného vítězství!

P.S: A po střední se jde houfně na **Fakultu sociálních věd**. Je třeba naučit se žvanit a stávkovat, ne vynalézat čisté technologie!

URL| <http://burget.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=704741>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

idnes.cz - blog

Stovky studentů v Praze protestovaly za klima. Inspirovala je mladá Švédka

15.3.2019 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy, Homepage

Echo24, čtk, jk

Řádově stovky studentů se sešly v pátek ráno na Malostranském náměstí v rámci protestní akce, která má za cíl přimět politiky důsledněji chránit klima a snižovat emise. Jedná se o protest, jehož se účastní mladí lidé z více než stovky zemí světa v rámci iniciativy Fridays for future. Tu začala vloni v září šestnáctiletá švédská školačka Greta Thunbergová. Organizátoři už dříve uvedli, že záleží na samotných zúčastněných, jakou formu protestu zvolí.

Řádově stovky studentů se sešly v pátek ráno na Malostranském náměstí v rámci protestní akce, která má za cíl přimět politiky důsledněji chránit klima a snižovat emise. Jedná se o protest, jehož se účastní mladí lidé z více než stovky zemí světa v rámci iniciativy Fridays for future. Tu začala vloni v září šestnáctiletá švédská školačka Greta Thunbergová. Organizátoři už dříve uvedli, že záleží na samotných zúčastněných, jakou formu protestu zvolí.

Akci organizátoři zahájili symbolickou minutou ticha k pátečnímu výročí nacistické okupace z roku 1939. Poté následovalo prohlášení, ve kterém zaznělo varování před nečinností politiků v otázce snižování emisí. Podle studentů je zásadní, aby politici přestali ignorovat prokazatelně existující problém změn klimatu a začali prosazovat aktivní opatření, která jej zmírní.

„Změn klimatu si můžeme všimnout všude kolem nás. Ať už je to sucho, povodně, hurikány a nebo čím dál častější výkyvy počasí. Podílejí se zásadně na společenských problémech jako jsou například válečné konflikty nebo tolik diskutovaná migrace,“ napsali studenti v prohlášení, které na konci února zveřejnili na stránkách. Během dvou týdnů ho podepsalo přes 2200 studentů.

Studenti upozorňují, že reakce politiků na vědecká varování neodpovídají závažnosti situace. Příkladem může být prolomení limitů těžby, emisní výjimky pro uhelné elektrárny nebo neudržitelné nakládání se zemědělskou půdou. Stát podle nich investuje z převážné většiny do fosilního průmyslu místo do čistých zdrojů energie. Odkazují se na zprávu Mezivládního panelu pro změny klimatu při OSN z loňského podzimu, podle které do 12 let hrozí planetě ekologický kolaps. Vyzývají proto politiky, aby ihned provedli potřebné kroky ke snížení emisí.

Petr Doubravský za organizátory uvedl, že nápad vznikl před třemi měsíci, na začátku byli pouze tři a i tak se jim podařilo zaplnit Malostranské náměstí. „Když skupina dětí dokáže tohle, představte si, co by politici dokázali udělat se změnami klimatu, kdyby opravdu chtěli,“ uvedl. Organizátoři také připomněli Pařížskou dohodu, ve které se na dvě stovky států včetně ČR zavázaly do roku 2050 zásadně omezit emise.

Vše je zabalené v plastech

„Podle mě je důležité, aby si i politici začali uvědomovat, že něco není v pořádku. Nejen tady v Česku, ale i ve světě je situace tristní. Jen si vezměte, jak je všechno obalené v plastech, a to je ten nejmenší problém. Přijde mi absurdní, že všichni dělají, jako by se nic nedělo,“ uvedla pro Echo24 osmnáctiletá studentka jednoho z pražských gymnázií Zuzana.

Akci českých studentů podpořily ekologické organizace Hnutí Duha či Greenpeace i stovka vědců a akademiků.

Celosvětové studentské stávky jsou inspirovány protestní akcí Greta Thunbergové, která se v srpnu loňského roku rozhodla každý den sedět před švédským Parlamentem a vyžadovala po vládě snížení emisí. Po švédských všeobecných volbách pokračovala ve stávkách každý pátek.

„Přijde mi smutné, že protesty pořádají středoškoláci, kteří mají být ve škole. Zároveň si myslím, že se na ekologické problémy musí upozorňovat, dokud se politici konečně neproberou. Raději podpořím ty, kteří vlastně tímto způsobem chodí „za školu“, než aby se o ekologii nemluvilo vůbec,“ uvedla pro Echo24 studentka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Nikol Mudrová.

Čtěte také: Šestnáctiletá aktivistka Thunbergová byla nominována na Nobelovu cenu míru

Čtěte komentář: Dětská křížová výprava našeho století

Brexit se může odložit, dohodli se britští poslanci. Má to ale háček

15.3.2019 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Brexit, Velká Británie, Mayová

Britský parlament včera odsouhlasil návrh vlády premiérky Theresy Mayové na posunutí brexitu na pozdější termín. Pokud bude schválena dohoda. Podmínkou je ale její brzké schválení. A to může být kamenem úrazu.

Včerejší ráno zahájily zprávy britského tisku o přípravě premiérky Mayové na třetí hlasování o dohodě o brexitu. Tu parlament již dvakrát dříve odmítl, čímž se Velká Británie přiblížila možnosti tzv. tvrdého brexitu. Nyní do lavic poslanci zasedli v otázce krátkého prodloužení termínu odchodu.

Mimo americká data o klesajícím prodeji nových domů (-6,9 %) a rostoucích žádostech o podporu v nezaměstnanosti byly včera evropský a americký trh bez důležitých dat. Nejen libra, ale i další měny tak s napětím očekávaly právě zejména výsledky hlasování. To dopadlo dle našeho očekávání a 412 poslanců se vyjádřilo pro odklad, zatímco 202 bylo proti. Termín by se tak mohl posunout z 29. března přibližně o tři měsíce na konec června. Vzdálenější termín by mohl způsobit problémy, jelikož by Británie musela zorganizovat volby do Evropského parlamentu, zákonodárného orgánu sdružení, které by záhy opustila.

Důležitou podmínkou je ale schválení dohody o brexitu, což může být problematické. Poslanci již dvakrát dohodu odmítli a nevypadá to, že by svůj postoj dokázali tak rychle přehodnotit.

Premiérka Mayová bude nakonec muset na summitu EU přesvědčit zástupce všech 27 ostatních zemí unie, že je odklad v jejich zájmu. Předseda Evropské rady Donald Tusk požádal členské země, ať odklad podpoří. Pokud ho vyslyší, získá Británie místo dvou týdnů čtvrt roku na další vyjednávání.

Čtvrteční ráno sice začalo pro euro optimisticky, pozdější debaty kolem brexitu ale společnou evropskou měnu sesunuly až pod hranici 1,13 EURUSD. Aktuálně se americká měna vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1317 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,64 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1260 do 1,1312 EURUSD.*

Český statistický úřad včera zveřejnil lednové statistiky maloobchodu, tržby meziročně vyrostly o 4,7 procenta a meziměsíčně o 0,5 procenta. Nejvíce k růstu přispěl růst tržeb prodejen s výrobky pro kulturu, sport a rekreaci a také prodej přes internet.

Jinak byl včerejšek na data skoupý. Ministryně financí Alena Schillerová (ANO) představila novou Koncepti rozvoje kapitálového trhu. Ta se zaměřuje na následující čtyři roky a bude se snažit o změnu struktury úspor českých domácností. Ministerstvo také upozornilo, že by chtělo zvýšit podíl akciového a dluhopisového financování českých firem na úkor úvěrů.

Dnes statistici zveřejní průmysl za leden, dle predikce Roklen meziročně poroste o 1,7 procenta. ČSÚ oznámí také údaje o stavebnictví za leden.

Koruna během včerejška setrvale oslabovala proti dolaru. Proti euru si udržela s výjimkou krátkého odpoledního posílení otevírací kurz okolo 22,67 EURCZK.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,67 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,64 až 25,69 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,61 až 22,84 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou

Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SvnpQ/brexit-se-muze-odlozit-dohodli-se-britsti-poslanci-ma-to-ale-hacek>

JARNÍ POKUŠENÍ: pampeliška

15.3.2019 F.O.O.D. str. 90 jak na to
JANA TRUNDOVÁ

Všechno se točí kolem pampelišky. Kulinární monografie Jany Vlkové věnovaná tomuto slunci českých luk a zahrad je velkým knižním potěšením jarní sezony.

Pampeliškové kapary, med, salát s vejcem a špekem, omeleta, guiche, tatarák, turek, vlašák může člověk něco takového nezkusit?

JANA VLKOVÁ

„květožroutka“

Tak se s humorem představuje expertka na jedlé kvítí a býlí. Vystudovala ekologii na Přírodovědecké fakultě UK a žurnalistiku

na **Fakultě sociálních věd**. Živila se jako překladatelka z francouzštiny i novinářka. Vaření a jídlo ve všech podobách je její velkou vášní a totéž platí o květinách. Svě bohaté zkušenosti a znalosti s radostí předává dál. Píše, pořádá přednášky o jedlých květech, ale i semináře přímo v přírodě. Vydala tři kuchařky a terénní příručku.

„Není možné ho vynechat, i když já sama jsem vůči němu trochu ostražitá. Nejsem si jista, zda se všechny ty jemné látky v horkém cukru nerozloží. Ale ráda ochutnávám cizí pampeliškové medy. Ten na fotce byl darem od mé bytné.“

PAMPELIŠKOVÝ MED

6 menších skleniček PŘÍPRAVA: 2 hodiny + 2 kg pampeliškových květů + 2 citrony + 2 kg krystalového cukru 1. Květy doma vysypte pokud možno v tenké vrstvě na kuchyňskou linku a nechte vycestovat hmyz. Květy neomývejte ani nemáčejte, tím by se do výlevky spláchla většina toho, co potřebujete.

2. Květy vložte do asi 2 litrů vroucí vody, přihodte citron nakrájený na kolečka a čtvrt hodiny vařte.

3. Nechte květy louhovat do druhého dne. Scedte je přes jemný cedník nebo přes utěrku, pak je vymačkejte přes plátno. Vařte hodinu až devadesát minut, nejprve za občasného míchání. Zůstávejte nablízku.

Jakmile směs začne houstnout, neopouštějte ji a míchejte stále. Když jste s konzistencí spokojeni, plňte do sklenic, zavíčkujte je a obraťte dnem vzhůru.

Tipy & triky:

Nejlepší je vytrhávat rovnou na louce jen skutečné květy a lůžka tam nechat, protože jsou hořká. Další možností je doma z květů ostříhat nůžkami lůžka i s kousky stopek.

OMELETA PLNĚNÁ RICOTTOU

4 osoby PŘÍPRAVA: 25 minut + 1 00 g pampeliškových listů + 2 šalotky + 2 lžíce másla + 1 50 ml bílého vína + 1 lžička zeleninového vývaru v prášku + 1 00 g ricotty + 1 lžičky mleté papriky + 4 vejce velikosti L + 2 00 g

mouky, špaldové, žitné nebo té, kterou máte rádi + 4 00 ml mléka + o lej na smažení + s ůl 1. Pampeliškové listy dobře omyjte. Ve velkém hrnci ohřejte zhruba 1,5 litru osolené vody.

Vhodte listí a nechte asi 1 minutu spařit. Stáhněte z ohně, scedte, prolijte ledovou vodou, aby listy nezhnědly, a dejte je stranou.

2. Šalotku osmažte na másle dozlatova, přidejte nasekané listy, zalijte vínem, ve kterém jste předem rozmíchali zeleninový vývar, a chvíli duste, až se tekutiny odpaří. Nechte trochu vychladnout. Přidejte ricottu a papriku.

3. Vejce rozkvedlejte s mlékem a moukou, rozdělte na čtyři omelety a smažte zprudka na oleji.

4. Omelety plňte směsí ricotty a listů a ihned podávejte.

Tipy & triky:

Tady hraje prim lahodná kombinace ricotty a pampelišek. Když se vám nebude chtít špinit pánvičku, klidně si směs namažte na dobrý tmavší chléb. A bude-li venku nevlídno, můžete ji použít jako doplněk brambor ve slupce.

„Pampelišky se prostě dobře potkávají se snůškou vajec. Omeleta je tak dobré jídlo! Umí se vydávat za lehkou večeři a přitom je rychle a snadno hotová.“ PAMPELIŠKOVÉ KAPARY

1 zavařovací sklenička PŘÍPRAVA: 40 minut + 1 den odležení + 2 00 g pampeliškových pupat + 1 –2 lžičky soli + 5 0 ml octa, 8% + 1 50 ml vody 1. Pampelišková pupata dobře omyjte. Vyžadují opravdu důkladnou péči, protože pouštějí „mléko“, na které se lepší různé nežádoucí látky – chloupky z byliny, hlína, kousky listů, tráva... Plňte do skleniček a průběžně prosypávejte solí. Skleničky zavřete a nechte asi 24 hodin odpočívat, občas protřepejte.

2. Druhý den svařte ocet s vodou a nalijte na odležené „kapary“, přiklopte víčko a pevně utáhněte. Sterilujte ve vodní lázni. Skleničky ponořte asi do tří čtvrtin a nechte je tam přibližně 20 minut od okamžiku, kdy teplota dosáhne bodu varu. Nebo můžete zkusit méně tradiční postup – zavařovací skleničky postavit do myčky a pustit intenzivní program.

Tipy & triky:

Množství soli a octového nálevu může být velmi variabilní. Záleží na momentální kondici zavařovaných surovin. Některé se ve sklenici po prosolení více slehnou, a proto potřebují zalít větším množstvím nálevu. Poměr 8% octa a vody je v principu 1 : 3. Podle množství zavařovaných skleniček můžete tyto přísady odměřovat třeba na sběračky. Při použití 4% octa je poměr 1 : 1.

„Jeden z prvních receptů, které jsem vyzkoušela.

Na technologii zavařování jsem za ty roky nic nezměnila, ovšem zjistila jsem, jak mají vypadat pupata, která se chystám zavařovat: musejí být co nejmladší, pevná, uzavřená. Vyřezávám je nožem z rašících listových růžic.

Myslím, že každým rokem je výsledek lepší a lepší.“ ANTIDEPRESIVNÍ KULIČKY

dezert pro 4–6 osob PŘÍPRAVA: 30 minut + odkapání přes noc + 2 00 g čerstvého sýra + 2 0–30 pampeliškových květů + 1 lžičce aksamitníku rozkladitého + 1 lžičce krystalového cukru + 1 lžičce kurkumy + 1 lžičce sušeného rakytníku + 1 lžičce moučkového cukru, podle chuti 1. Čerstvý sýr nechte přes noc vykapat, aby se z něj daly tvořit kuličky – a to i v případě, že máte sýr v „kostce“, nikoli ve vaničce.

2. Z pampeliškových květenství vytrhejte jen žluté kvítky a připravte si je na mělkou misku nebo talíř.

3. Sušený aksamitník rozkladitý rozdrťte spolu s cukrem v misce na prášek.

4. Přidejte do čerstvého sýra a dosladte moučkovým cukrem. Podle potřeby přidejte kurkumu a nakonec vmíchejte sušené rakytníkové plody. Válejte kuličky a ty následně obalte v připravených otrhaných květech. Ihned podávejte.

Tipy a Triky:

Sušený aksamitník rozkladitý k dostání na www.eshop.kytkyjidlu.cz.

Lze ho snadno nahradit sušenými květy měsíčku lékařského. Sušený rakytník je nejlepší volba, ale protože není běžně dostupný, můžete ho nahradit jiným sušeným ovocem. Nejlépe ho suplují meruňky.

„V knize Kytky k jídlu v receptech a herbáři patřilo k nejoblíbenějším receptům účastníků na kulinárních workshopech. Dotýkat se jídla dlaněmi, to je největší zábava. Sladkou variantu jsem vymyslela, abych využila sušený rakytník. Provázel ho příběh, jak se nechtěl sušit, protože šťáva se ve slupkách jen vařila.“

Pampelišky k jídlu

V nové knize Jany Vlkové Pampelišky k jídlu si počtete. Kromě dvacítky receptů, z nichž lze v pohodě sestavit zajímavé menu, se dozvíte botanické podrobnosti o rostlině, etymologii a lidové názvy, jsou tu zajímavosti ze zemědělství, básně, písně i historky. Hlavní sezona pampelišek začíná asi v polovině dubna, takže pokud někoho – třeba sebe – chcete právě teď jarně obdarovat, je ideální čas. Vydala Jana Vlková. shop.kytkykjidlu.cz

Foto popis|

Kvůli nečekané popularitě se Stanislavu Hložkovi rozpadlo jeho první manželství!

15.3.2019 nasehvezdy.cz str. 00

Stal se hvězdou skoro ze dne na den a své nejúspěšnější období si prožil v první polovině 80. let. Zpěvák Stanislav Hložek (64) si tehdy vybudoval tak silnou popularitu, že mu vydržela až dodnes.

S první ženou se navzájem absolutně odcizili a přestali si rozumět!

Narodil se v Kroměříži a jak je známo, na Moravě se hodně zpívá. Rodina Stanislava Hložka (64) v tomto směru nebyla výjimkou a sám Standa v sobě měl prý lásku k hudbě už od kolébky. Neznamenal to ovšem, že se jí bude chtít věnovat profesionálně. Na rozdíl od mnoha svých budoucích kolegů vůbec neuvažoval o tom, že by šel na konzervatoř.

Otec byl stavebním projektantem a Standa se rozhodl jít v jeho stopách.

Vystudoval střední průmyslovou školu a ještě před maturitou přišla i změna v jeho osobním životě: oženil se.

Nejprve zpíval bez Kotvalda

Do oblasti kultury zamířil Stanislav později, když začal pracovat jako redaktor ve zlínském rozhlasu (tehdy to byl ještě Gottwaldov). Tehdy už koketoval i se zpíváním a zúčastnil se soutěže Intertalent. Skončil tam druhý a upoutal na sebe pozornost. Kapelník Karel Vágner (76) a zpěvačka Hana Zagorová (72) mu nabídli, aby s nimi vystupoval.

Absolvoval třicet koncertů, tehdy ještě bez svého budoucího parťáka u mikrofonu Petra Kotvalda (59). Pak musel jít na vojnu. Ani tam Stanislav nezahálel a stal se účastníkem soutěže Zlatý palcát. A znovu se setkal s Hanou Zagorovou. Tentokrát to ale byla osudová náhoda, protože legendární zpěvačka a Zlatá slavice k sobě právě hledala nějaké dva mladíky, kteří by ji na pódiu doprovázeli.

Stanislav byl vytipován jako jeden z nich. Tím druhým měl být původně jiný zpěvák, nakonec ale volba padla na Petra Kotvalda. Oba kluci se do té doby vůbec neznali. Měli spolu pro televizního Silvestra nazpívat po boku Hanky písničku Diskohrátky. Poprvé se viděli právě až v televizní šatně. „Byl jsem nervózní jako hrom,“ přiznal Stanislav.

„A Petr byl v hrozném zmatku, nikdy to neslyšel a dneska tvrdí, že jsem mu vlastně vůbec nic nevysvětlil.“

Na text čekali na schodech!

Nejprve byli, jak to Standa sám vyjádřil, u Hany Zagorové s Petrem jako „křoví“. „Tehdy tam ještě zpíval Petr Rezek (76), který oznámil, že končí. Karel Vágner nás rovnou postavil před hotovou věc, že musíme zpívat s Hankou,“ vzpomínal Stanislav. „Samozřejmě šlo o hodně převzatých věcí. Až později jsme se propracovali k vlastnímu úspěchu.“ Všechno se zlomilo jednou jedinou písničkou.

Ta se jmenovala Holky z naší školky. Úspěch skladby nikdo nečekal, a nejméně ze všech asi Standa s Petrem. „Když se řekne Holky z naší školky, vždycky se mi vybaví, jak sedíme s Petrem na schodech před bytem textaře Pavla Žáka (77) a čekáme, až dopíše text,“ vybavil si po letech. Čekání trvalo dlouhé dvě hodiny.

„Když nás Pavel pozval konečně dovnitř, měl v bytě neuvěřitelný pracovní nepořádek a plno rozházených knih. Z těch vybíral nejrůznější jména, která by se mu rýmem hodila,“ uvedl Stanislav. Písnička se stala superhitem, ale nějaké ty výčitky přece jen přišly. Dívky, které v jejím textu nenašly svá jména, zpěvákům vyčítaly, že na ně zapomněli.

Vymysleli jim proto dárek – Vánoční holky ze školky.

Ke dvaadvaceti křestním jménům z původní písničky tak přibylo dalších šestadvacet.

Rozpad dvojice přišel nečekaně!

Ukázalo se, že Stanislav a Petr mají na to, aby vystupovali jako úspěšná dvojice. Následovaly další slavné písničky jako V pohodě, Bílá královna nebo Můj čas ze seriálu Sanitka, kterou nazpívali společně s Hanou Zagorovou. Popularita, která přišla, měla ale i své negativní následky: Standovi se rozpadlo první manželství. Doma si ho moc neužili a jeho žena odmítla jít za ním do Prahy.

„Absolutně jsme se odcizili a přestali jsme si rozumět,“ připustil Stanislav. „Myslím, že s ohledem na slávu a popularitu i práci, kterou chce člověk dělat, by se neměl asi tak brzy ženit. Rodina to pak logicky odnese.“ Na hektickou dobu zpěvák později vzpomínal: „Žili jsme strašně rychle, do toho ta sláva, kterou jsme si ani pořádně neuvědomovali.

“ Společně s Petrem trávili 320 dnů v roce. Museli čelit i pomluvám ohledně své sexuální orientaci. Tohle tempo se více podepsalo na Petrovi, který se rozhodl vyskočit z rozjetého vlaku a jít si svojí samostatnou cestou. Byl to pro Standu šok, blesk z čistého nebe. Věděl sice, že jeho kolega není spokojený, ale tenhle krok nečekal.

„Dva měsíce předtím jsme byli v Rusku, kde jsme si večer sedli a cítili jsme, že by to chtělo nějakou změnu,“ přiblížil, jak k tomu došlo. „Myslel jsem, že bychom se třeba posunuli žánrově malinko jinam. Pak z ničeho nic přišla rána, řekli mi, že Petr odchází. On sám mi to neřekl.

Bylo to tiché mlčení před bouří.“

Smazali jejich písničky!

Stanislava samozřejmě hodně mrzelo, že se dvojice rozpadla. On sám zůstal u Hany Zagorové, koncerty pokračovaly, ale bylo jasné, že Petr Kotvald u toho chyběl. Se Standou to pak šlo v kariéře i v osobním životě tak trochu nahoru a dolů. Stal se mimo jiné moderátorem pořadu pro děti a mládež s názvem Vega. Jednou týdně tak vystupoval na obrazovce živě.

„Scénář jsem mnohdy dostal až při průchodu vrátnicí do studia. Byly to nervy,“ vzpomínal Standa. „Kvůli obřím světlům bylo navíc studio během půl minuty přetopené. Většinou jsem nosil kraťasy, které nebyly pod stolem při vysílání vidět, jinak bych se upekl. Často hrozilo, že pokud přijede státní návštěva, budeme muset okamžitě přerušit vysílání.

K tomu naštěstí nikdy nedošlo.“ Přišel rok 1989 a zpěváci, kteří si do té doby užívali popularitu, byli odstrkováni na vedlejší kolej. „Začali nám říkat: vy už jste byli slavní dost, teď musí být slavný někdo jiný,“ popisoval Stanislav tehdejší situaci. „Bylo to, jako kdyby mi dal někdo ránu pěstí. Mrzelo mě to.

Dokonce i v našem největším rozhlase nám vymazali naše nahrávky.“

Idol je už dědečkem

Ačkoliv ho dál živila hlavně hudba, začal Stanislav studovat i žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd**. V té době si našel také druhou životní partnerku, produkční z jedné agentury. „Nabídla mi nějakou práci po telefonu a byla strašně milá a příjemná,“ prozradil zpěvák. „Říkal jsem si, to musí být nádherná ženská, když má tak pěkný hlas.

“ Vzali se a čekali spolu dítě, ale postihla je bohužel tragédie. „To miminko nám prostě odešlo a byla to obrovská rána pro oba,“ uvedl Stanislav v televizním pořadu. Později se jim narodil syn Matyáš (25). „Nastalo velké uklidnění celé situace,“ konstatoval zpěvák. „To bylo naše kotě, které jsme si oprašovali.“ S Petrem Kotvaldem se po letech smířil a dokonce spolu i vystupovali.

I když ale zpíval Stanislav sám, chtěli po něm jejich společné písničky. „Dlouho jsem se tomu bránil, ale pak jsem si uvědomil, že jsou to vlastně také moje skladby, a tak zazpívám klidně i Bílou královnu,“ připustil. Dnes je někdejší idol dříve už několikanásobným dědečkem a vnučatům pouští své písničky, když usínají.

„Jsem za to moc rád, to je přece paráda,“ konstatoval.

Zjistili mu nemoc, které se už nezbaví!

S přibývajícím věkem se musel Stanislav Hložek vyrovnat s jedním zdravotním problémem, a tím je cukrovka. Zjistili mu ji náhodou. „Doprovázela jsem manželku k lékaři, tak mě přemluvila, abych si zašel také na preventivní prohlídku,“ uvedl. „Naštěstí lékař tu nemoc našel v začátku, takže beru jen jeden prášek denně.

Příčinou cukrovky byla moje práce, kdy jsem se nestravoval pravidelně, ale i stres.

Nesmím se teď rozčilovat, aby se ta nemoc dál nerozjela.“

Z jeho syna se předloni stal Muž roku!

Na svého syna Matyáše z druhého manželství může být Stanislav právem hrdý. Dělá osobního trenéra a před dvěma lety získal dokonce titul Muž roku. Zpěvák ho přišel podpořit osobně do finálového kola a pak jen zářil. „Je to úspěch,“ prohlásil. „Když jsem Matyáše viděl na molu, moc mu to slušelo. Byl jsem na něj hodně pyšný. Ještě teď to rozdýchávám.“ V televizním pořadu pak prozradil, že jeho syn byl od malička veden k tomu, aby dělal vše, protože osud si ho potom někam zařadí – takže třeba tancoval, hrál hokej a fotbal nebo se učil na klavír.

URL| <https://nasehvezdy.cz/kvuli-necekane-popularite-se-stanislavu-hlozkovi-rozpadlo-jeho-prvni-manzelstvi/>

Elektrina se může stát luxusním zbožím

15.3.2019 PRO-ENERGY str. 06 Rozhovor

Alena Adámková

Čeští občané by se mohli v dalších letech rozdělit na ty, kdo mají bezpečné dodávky elektřiny a mohou si je zajistit z velké části sami, a na ty, kteří bezpečné dodávky nemají. To by mohlo vyvolat velké sociální problémy, říká v rozhovoru pro PRO-ENERGY magazín Václav Bartuška, zvláštní velvyslanec České republiky pro energetickou bezpečnost.

* Jaký největší problém v oblasti energetické bezpečnosti musí nyní Česká republika řešit?

Náš největší problém je v oblasti výroby elektřiny. Za deset let půjde většina uhelných elektráren do výslužby a zatím nevíme, čím je nahradit.

* Co by to mělo být podle vašeho názoru? Nový jaderný zdroj?

Myslím si, že pro zemi naší velikosti bez surovinových zdrojů má jádro smysl. Jestli se v příštích letech budou stavět nové reaktory, se teprve uvidí. Rozhodně zůstane šestice reaktorů, které by bylo dobré využít v maximální možné – a bezpečné – míře. Jádro ale tvoří jen třetinu zdrojů elektřiny. Je otázkou, odkud vezmeme těch zbývajících 70 %. Uhlé elektrárny dnes tvoří přes polovinu výroby, za patnáct let budou v provozu jen tři – Pruněřov, Tušimice III a Ledvice. A za dalších deset let budou odstavovány i poslední uhelné elektrárny.

* Mnoho odborníků tvrdí, že uhelné elektrárny nahradíme obnovitelnými a plynovými zdroji. Souhlasíte s nimi? A není plyn také energetickou hrozbou?

Nevíme, jaká bude naše spotřeba za 10 let. Je to otázka obchodní bilance. Zatím je přebytková, kéž by nám to vydrželo. Ale můžeme se dostat i do recese. Jsme hodně závislí na jediném odvětví – automobilovém průmyslu. Pokud se dostane do problémů, naše obchodní bilance se rapidně zhorší. Zvyšovat naši závislost na dovážených surovinách není moudré.

* Nevěříte tedy, že energetický mix by mohl být složen jen z obnovitelných, především decentralizovaných zdrojů a plynu?

Jádro tvoří ještě stále 30 % energetického mixu. Potenciál obnovitelných zdrojů nevidím zatím výše než okolo 20 až 25 %, dokud nebude vyřešeno skladování elektřiny. Co se týče decentralizace výroby, tam vidím velký sociální problém. Už dnes umíme vytvořit ostrovní provozy v menších městech, vesnicích, v satelitech na předměstích. Technologie existují, i když jsou zatím pro značnou část populace drahé. Ale v husté městské zástavbě či na sídlištích, kde žije zhruba 6 milionů lidí, ostrovní provoz nevytvoříte. Nerad bych se dožil situace, kde se naše země rozdělí na dvě části – jedna si bude vyrábět elektřinu převážně sama a z centrálních zdrojů bude potřebovat maximálně výpomoc v době tuhé zimy, zatímco druhá bude závislá na centrálních dodávkách elektřiny a tepla. Když se počet odběratelů z velkých zdrojů významně sníží, elektřina a teplo pro tyto lidi výrazně podraží. Tento kaskádový efekt jsme už zažili ve vodárenství: fixní náklady na provoz sítí zůstaly stejné,

jen se – po odchodu části spotřebitelů – dělily mezi méně lidí. Proto je tak důležitá debata o tarifní struktuře, tedy o tom, kolik budou lidé platit za připojení k síti. A musíme říct na rovinu, že jde o uchování sociálního smíru v této zemi. Pokud se Česká republika rozdělí na ty, kdo mají bezpečné dodávky a mohou si je zajistit z velké části sami, a na ty, kteří bezpečné dodávky nemají, je jisté, že politici a vládnoucí třída budou v té první skupině, zatímco značná část voličů v té druhé. Takže v elektroenergetice musíme současně řešit dvě veledůležité otázky: jednak z čeho se bude elektřina vyrábět v příštích padesáti letech, jednak jaká bude sociální situace okolo dodávek elektřiny. Když se z ní stane luxusní zboží, vytvoříte úplně novou dynamiku ve společnosti.

* To nepochybně... Počítáte tedy s tím, že nemusí být dost elektřiny pro všechny? A jak tedy vidíte energetický mix?

Nechtěl bych žít v zemi, kde není elektřina pro každého. Funguje takto zhruba třetina naší planety, ale není to ta nejšťastnější třetina. Náš příští energetický mix: obnovitelné zdroje zatím okolo 25 %, jádro 30 %, zbytek buď nové jádro, nebo plyn. V okamžiku krize se vláda ovšem rozhodne, že nebude hledět na nic a prodlouží provoz starých uhelných elektráren, nebo dokonce postaví i novou. Žádná vláda nepřipustí, aby v zemi byla tma a zima.

* Pokud byste se měl rozhodnout, volil byste nové jaderné elektrárny nebo plyn?

To je otázka. Ekonomicky se dnes bez nějakých garancí nevyplatí postavit žádnou novou elektrárnu, ani uhelnou, ani jadernou, ani plynovou. Takže záleží na vládě, jakou technologii chce podporovat, jaký typ průmyslu chce mít na svém území. U jádra je výhodou velká přidaná hodnota v podobě školství, výzkumu, dává velkou technologickou injekci, nutí firmy být na špičce. Znovu opakují: je to otázka politické volby.

* Zatím se vláda kloní k jádru... Minimálně chce prodloužit životnost Dukovan.

Když se stavěly reaktory druhé generace, počítalo se s tím, že budou v provozu 30 let. Nyní už je zřejmé, že tato generace reaktorů vydrží déle, 40–50 let, možná i déle – u každé elektrárny to bude trochu jinak. Američané i Francouzi tvrdí, že budou schopni provozovat reaktory druhé generace 80 až 100 let. Uvidíme. Zde bude mít hlavní slovo Státní úřad pro jadernou bezpečnost.

* Kdy se podle vás rozhodne o stavbě nových reaktorů, o investičním

* modelu? Nyní byl jmenován nový zmocněnec pro nové jaderné zdroje, pan Míl, předsedou výboru je premiér. Myslíte, že nastane konečně nějaký posun v té věci?

Vy byste se v této chvíli zavázala k výstavbě nového zdroje, který bude stát minimálně 200 miliard korun? Za situace, kdy se všechny projekty nových jaderných elektráren ve světě zpožďují, kdy žádná firma není schopna dokončit projekt za smlouvenou cenu v dohodnutém čase? Naprosto rozumím vládě, že je opatrná.

* Podle tisku vy osobně rozhodně nejste pro výstavbu nového zdroje formou mezivládní dohody, jako je tomu u výstavby jaderné elektrárny Paks v Maďarsku, a že byste považoval za bezpečnější, kdyby nové reaktory postavily nějaké firmy z Evropské unie. Je to tak?

Měli jsme v našem tendru na Temelín 3+4 trojici uchazečů. Všechny jejich projekty mají skluz pěti a více let, k tomu výrazný nárůst ceny. Je snadné někoho vybrat a podepsat s ním smlouvu – ale je obtížné projekt dovést do zdárného konce. Proto je důležité, v jakém právním rámci se budete pohybovat, jaký bude mechanismus pro případnou arbitráž. A u firem z Evropské unie je zaručení jasného právního prostředí rozhodně jistější než u mimoevropských firem. Co se týče mezivládní dohody, jediná šance, jak docílit slušné ceny a slušných podmínek, je vybírat z více zájemců, kteří půjdou proti sobě, tedy uspořádat klasický tendr. Vybrat si předem jen jednoho, znamená spadnout do jámy, navíc do ruské jámy.

* Podle řady odborníků by měl nové bloky postavit přímo stát.

Žádný investor do toho sám nepůjde. Vždycky to bude muset zaplatit stát, tedy my všichni, ať již napřímo nebo formou záruk – třeba garantovaných výkupních cen. Nikdo na světě nevloží svých soukromých 10

miliard dolarů do jaderného projektu. Nikde na světě jaderné elektrárny nestaví soukromý investor bez podpory státu, ani v USA.

* A kdy vláda o stavbě konečně rozhodne?

Nevím.

* Posuňme se tedy k jiným energetickým zdrojům. Jak se díváte na projekt Nord Stream 2? Jeví se Vám jako kontroverzní?

Máte jednu část Evropy, severozápad, kam patříme i my, vedle zemí Beneluxu, Německa či Francie, Británie, Rakouska a Dánska. Zde je propojený trh s plynem, soustředěný kolem burzy v Rotterdamu. Severozápad kontinentu má řadu dodavatelů, od domácí těžby přes Norsko, Rusko, Alžírsko až po LNG z celého světa. Pro tuto část EU je Nord Stream 2 jen jednou z mnoha možností dodávek plynu. Pak je zde druhá část Evropy, která není – z různých důvodů – napojena na Západ. Není to otázka zeměpisná, nýbrž otázka politické volby. Třeba Maďarsko a Slovensko mají dlouhodobý kontrakt s Ruskem, zatímco Rakousko a my jsme napojeni na Rotterdam. Do České republiky fyzicky proudil plyn v roce 2017 z 99,3 % přes Německo, přes Ukrajinu a Slovensko k nám přišlo jen 0,7 %. Plyn se u nás prodává za stejné ceny jako v Rotterdamu. Česká republika je proto v jiné situaci než třeba Polsko, Slovensko či Maďarsko. Proto je náš pohled na plynovod Nord Stream 2 víc nuancovaný: ekonomicky je to projekt pro nás výhodný, zvětšil by objem tranzitu plynu přes naše území, zároveň však chceme zachování tranzitu přes Ukrajinu, byť ho sami nepotřebujeme. Z hlediska energetické bezpečnosti EU je ale důležité uchovat více přepravních cest.

* Podporujete i severojižní propojení střední Evropy plynovodem na LNG?

Každé propojení vidím jako přínosné, dává větší bezpečí a stabilitu, umožňuje lépe obchodovat s plynem. Pro nás je naprosto zásadní propojení s Německem, na Sasko i Bavorsko. Je pravda, že nám chybí obousměrné propojení s Polskem a Rakouskem, i když Státní energetická koncepce s ním počítá. Ale klíčové je pro nás Německo.

* Jak to vypadá s bezpečností dodávek ropy? Podle bývalého ředitele Mera, pana Bruny, k nám proudí stále méně ropy z Ruska, navíc se prý její kvalita stále horší...

Jak těžební pole v Rusku stárnou, mění se chemické složení ropy a přibývá v ní nečistot. To platí i pro starší naleziště v západní části Ruska – v Povolží, na Urale či západní Sibiři. Z nových nalezišť na východě Sibiře půjde ropa spíše na asijské trhy. Je plně v kompetenci Ruska, jakou ropu kam dodává. Česká republika je díky ropovodu IKL z Ingolstadtu v situaci, že může dovézt ropu odkudkoliv. Mero za dobu existence ropovodu IKL dovezlo více než 100 typů ropy – od indonéské přes íránskou po ruskou. Záleží také na vlastnímu rafinérii, polské firmě PKN Orlen, jakou ropu chce dovážet. Litvínovská rafinérie je stavěna na ruskou sirnatou ropu, zatímco kralupská na tzv. sladkou, méně sirnatou, která se dováží z Ázerbajdžánu.

* Podle Mera je ale problém v tom, že z Ruska k nám ropovodem Družba proudí stále méně ropy, zhruba 45 % z celkových dodávek, a v případě výpadku Družby by nebylo možné potřebné množství dopravit ropovodem IKL, protože kapacita ropovodu TAL není dostatečná a někteří akcionáři odmítají zvýšení jeho kapacity.

Ruská ropa tvoří okolo 80 % dodávek do ČR, ale značná část této ropy k nám nejde, jak by se zdálo logické, ropovodem Družba přímo z Ruska. Přichází ropovodem IKL z Německa. Některým ruským firmám se zřejmě vyplatí dovážet k nám ropu tankery do Terstu a odtamtud ropovody TAL a IKL, což zřejmě souvisí s daňovými ráji, protože technicky to nedává žádný smysl. Česko je závislé na tranzitních cestách, dováží 8 milionů tun ropy ročně plus tři miliony tun produktů. Případný výpadek dodávek z Ruska by se proto dal nahradit zvýšeným dovozem produktů – benzínu, naft y, leteckého petroleje. Samozřejmě je ale lepší mít v provozu rafinérie, protože vyrábějí i produkty pro navazující petrochemickou výrobu. Ale kdo ví, zda budou české rafinérie v provozu i za dvacet let.

* Jestli v té době budou ropné produkty ještě vůbec zapotřebí...

Nepochybně budou ještě potřebné pro petrochemii, pro kosmetický průmysl, pro letecké motory. Je ale otázka, zda v té době budou ještě jezdit v takové míře, jako dnes, auta na naftu a benzín, nebo jak to bude s lodní dopravou. O technologickém zlomu se hovoří už desítky let, možná teď skutečně nastane.

* Vráťím se ještě k případnému výpadku dodávek ropy z Ruska. Podle vás to tedy nepředstavuje žádné ohrožení energetické bezpečnosti Česka? Proč tedy Mero hledá náhradní varianty – zvýšení kapacity ropovodu TAL, propojení s rafí neríí Leuna, dodávky ropovodem Adria, prodloužení Družby do Německa a podobně?

Je nepochybně správné mít co nejvíce propojení se sousedními zeměmi, stejně jako u plynu. Je těžké odhadnout, jaký bude vývoj těžby ropy v Rusku. Momentálně tvoří ropa a plyn přes 75 % ruských státních příjmů, jistě udělají všechno, aby o ně nepřišli. Ale i kdyby nastal výpadek dodávek ruské ropy, našli bychom řešení.

* Když to vše shrnu, u dodávek plynu a ropy žádné ohrožení dodávek a tím i energetické bezpečnosti Česka nevidíte, největší riziko vidíte v dodávkách elektřiny...

Ano, největší problém vidím v tom, z čeho se u nás bude za dvacet let vyrábět elektřina, kolik jí budeme vyrábět a kolik jí budeme vyvážet či dovážet. To je potřeba nyní vyřešit. Souvisí s tím i možný problém rozdělení země na dvě poloviny – na ty, kdo si elektřinu budou vyrábět sami, a na ty, pro které bude elektřina drahá. Na výstavách dnes nabízejí balíčky „ostrovních“ provozů – fotovoltaické systémy na střechy, včetně baterií, ohřev vody a kotlů na biomasu, kombinované otopné systémy, a to za „pouhých“ 400 až 700 tisíc korun. Zkuste tuhle sumu ale říci někomu v jižních Čechách nebo na severní Moravě. Pokud se vláda rozhodne subvencovat samovýrobu elektřiny, pomůže energetice, ale otevřou se sociální nůžky. Z pražského Jižního Města ostrovní provoz neuděláte. Bude také nutné vymyslet novou tarifní strukturu, která bude spravedlivá z pohledu většiny obyvatel. Pokud se bude platit jen podle velikosti odběru, vydělají na tom právě samovýrobci elektřiny, kteří dodávky ze sítě budou potřebovat jen malou část roku. Přitom dovedení sítě až k nim do domu za Prahou bude velmi nákladné. Platit podle velikosti jističe je zase nevýhodné pro lidi s malým odběrem, například chataře a chalupáře. Najít systém, který bude spravedlivý a přitom společensky únosný, bude velice složité. Bude to hlavně problém politický. V oblasti ropy a plynu jsme naštěstí udělali největší kus práce v diverzifikaci kaci dodávek v 90. letech, kdy bylo rozhodnuto o vybudování ropovodu IKL a o napojení plynovodů na Německo, Norsko, propojení se severozápadní Evropou. Tam jsme součástí té bohaté části Evropy, která je nejlepším trhem pro plyn a ropu.

* Takže jsme byli v 90. letech prozíraví...

Ano, naštěstí byli, smekám před vládami z 90. let a jejich rozhodnutími.

ABSTRACT : After the next 10 – 20 years, Czech citizens might be divided into two groups of rich and poor people. The former would have a supply of electricity secured partially/ mostly from its own generation while the latter would not have secure supplies. This could result to great social problems, says Václav Bartuška, Special Ambassador of the Czech Republic for Energy Security in an interview for the PRO-ENERGY magazine. O DOTAZOVANÉM VÁCLAV BARTUŠKA je český diplomat, politik a publicista. Od roku 2006 je zvláštním velvyslancem České republiky pro otázky energetické bezpečnosti. Studoval žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a patřil k vůdcům revoluce v roce 1989. Ve svých 22 letech se stal členem parlamentní komise pro dohled nad vyšetřováním událostí 17. listopadu. O svých zkušenostech z práce v komisi napsal knihu Polojasno. Zisk z prodeje knihy mu umožnil absolvovat cestu okolo světa. Pracoval jako reportér deníku Mladá fronta DNES, vykonával funkci generálního komisaře české účasti na Světové výstavě Expo 2000 v Hannoveru, později vlastnil firmu zabývající se pořádáním výstav a vypracováváním marketingových studií. Za vlády úřednického kabinetu Jana Fischera (r. 2010) zastával i funkci zmocněnce pro dostavbu Jaderné elektrárny Temelín, tento mandát mu vypršel v létě 2014.

Foto popis|

Svět na cucky: Mýty izraelsko-palestinského konfliktu

16.3.2019 akcezbava.cz str. 00

Přednáška a diskuze se světoznámými hosty (v anglickém jazyce).

Izraelsko-palestinský konflikt trvá více než půl století. Přesto šance na jeho urovnání se zdá být čím dál vzdálenější. Existuje spousta mýtů a přehlížených souvislostí. Jaká je skutečná podstata tohoto konfliktu? To se nám pokusí objasnit světoznámý izraelský historik Illan Pappé a britská aktivistka Jacquelin Walker.

Večerem vás provede Radovan Dluhy-Smith, přednášející z Univerzity Palackého.

Illan Pappé přednáší na **fakultě sociálních věd** a mezinárodních studií na univerzitě v Exeteru ve Velké Británii. Je ředitelem Evropského střediska palestinských studií a spolureditelem Centra pro ethnopolitická studia na Exeteru. Pappé je autorem celé řady knih. K posledním titulům patří Největší věznice na zemi: Historie okupovaných území (Oneworld Publications 2016) a Deset mýtů o Izraeli (Verso 2017).

Jacqueline Walkerová je židovská aktivistka, spisovatelka a bývalá místopředsedkyně hnutí Momentum, které vzniklo na podporu Jeremyho Corbyna. Je autorkou rodinného memoriálu Pilgrim State a spoluautorkou a performerkou představení jedné ženy The Lynching. Walkerová je zakládající členkou organizace Židovský hlas za labouristy a také členkou Palestinské kampaně solidarity a organizace Židů za spravedlnost pro Palestince.

Vstupné: 100 Kč

URL| <http://www.akcezbava.cz/svet-na-cucky-myty-izraelsko-palestinskeho-konfliktu-divadlo-na-cucky-d47814.html>

ODS věří, že ji vyhazov Klause juniora nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět

17.3.2019 ihned.cz str. 00

Fiala Petr, Klaus Václav

Když si Petr Fiala před pěti lety coby nový předseda ODS do týmu přibral Václava Klause mladšího jako poradce pro školství, otevřel mu tak cestu do politiky.

Jak se postupně ukázalo, zadělal si tím na problém. Klaus junior si provokativním stylem uměl získat příznivce, coby poslanec se však svými názory od své strany neustále vzdaloval. Až Fialovi a jeho kolegům ve vedení ODS v uplynulých dnech došla trpělivost a rozhodli se problém radikálně vyřešit. I s rizikem, že nejsilnější pravicová strana přijde o Klausovy fanoušky.

Pomyslný pohár definitivně přetekl, poté co Klaus mladší minulý týden přirovnal schvalování předpisů Evropské unie k rozhodování o složení židovských transportů do nacistických koncentračních táborů a posléze se nechtěl za tento výrok omluvit. Když odmítl výzvu poslanců ODS, aby vystoupil z klubu, výkonná rada občanských demokratů ho v sobotu vyloučila ze strany.

"Václav Klaus mladší svým jednáním a vystupováním dlouhodobě poškozují dobré jméno ODS a dělá to i přesto, že byl několikrát varován," prohlásil Fiala. V odůvodnění výkonná rada vyjmenovala Klausovy dosavadní přešlapy - například otevřenou podporu vystoupení Česka z EU, zpochybňování účasti české armády v zahraničních misích nebo podporu kandidáta SPD Ladislava Jakla v loňských senátních volbách.

Fiala už dříve dával najevo, že mu výstřelky syna bývalého prezidenta vadí, dlouho se je ale snažil pokud možno vstřebávat. Diskuse, které vyvolávaly Klausovy názory, nicméně zastíňovaly Fialovo úsilí, aby se ODS v opozici prosazovala hlavně svým programem. Paradoxně se to stalo i v sobotu, kdy se pozornost médií upřela na vyloučení Klause, zatímco strana se chtěla v první řadě pochlubit reformními návrhy pro různé oblasti, které představila na ideové konferenci, mimo jiné na snížení daně z příjmu na 15 procent z hrubé mzdy.

V následujících měsících se ukáže, zda si ODS vyloučením Klause mladšího pomůže, nebo o voliče spíše přijde. Fialovi příznivci věří, že odchod "volného radikála" straně neuškodí. "Bude to bolet, ale co se dá

dělat. Někdy je lepší konec hrůzy než hrůza bez konce," řekl HN člen výkonné rady ODS a někdejší vicepremiér Alexandr Vondra. Naději, že Klaus s sebou nestáhne mnoho voličů, čerpají špičky strany také z vlastních anket mezi voliči. "Podle našich průzkumů to nebude nic dramatického. Voliči nevolí stranu kvůli osobě, ale kvůli tomu, že s ní nějak souzní," uvedl poslanec Marek Benda.

Také podle politologů by Klaus neměl ODS připravit o mnoho hlasů. "Nemyslím si, že ODS postihne nějaký fatální propad. Pro mnoho lidí, kteří dosud pro ODS nehlasovali, může být paradoxně Klausovo vyloučení podnětem k tomu, aby stranu podpořili," myslí si Petr Just z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Straně se otevře možnost oslovit ty, které bychom mohli zhruba definovat jako prozápadní liberály," doplnil Daniel Kunštát z CEVRO Institutu.

Ve prospěch ODS hraje i fakt, že Fialovi zůstávají loajální i Klausovi přátelé, jako například šéf středočeské organizace Jan Skopeček, a jeho vyloučení podpořili i vyložení kritici včetně lídra kandidátky do evropských voleb Jana Zahradila.

Důležité bude, co Klaus mladší dál podnikne. V bezprostřední reakci na své vyloučení neupřesnil, jestli se chystá založit vlastní politickou formaci. "Politiku vnímám jako hájení názorů, zastupování občanů. Někdy i odvahu být sám," uvedl na svém facebookovém profilu. "Budu se snažit nabízet vize, pozitivní program a slibuji 'neměnit své názory' - například budu vždy hájit suverenitu republiky, i kdybych byl z 10 milionů lidí poslední," dodal Klaus bez dalších podrobností.

Podle analytiků je jisté, že Klaus zůstane přítomný ve veřejném prostoru a ODS se s ním tak bude muset dál potýkat. "Nejprve bude asi vyčkávat a kalkulovat, co je pro něj nejvýhodnější. Místo strany se může soustředit na posilování svojí vlastní značky, třeba bude mít ambici uspět v příštích prezidentských volbách. Jak se ukázalo v minulosti, podporu silné strany k tomu nepotřebuje," řekl politolog Just. Na své straně bude mít Klaus junior nepochybně i svého otce, který se s ODS poprvé rozešel už před více než deseti lety a po přechodném smíru s Fialou ji nyní znovu ostře kritizuje.

Fiala věří, že ODS bude mít nyní volnější ruce k lákání voličů na svůj program. Na sobotní konferenci zdůraznil prozápadní orientaci strany. Do květnových voleb do Evropského parlamentu jde ODS s heslem "Jsme srdcem Evropy. Chceme být slyšet" a symbolem modrého srdce. Odhodlání vypořádat se s těmi, kteří by mohli ODS škodit, prokázal Fiala jiným rozhodnutím výkonné rady - někdejšího místopředsedu Ivana Langera nechal sesadit z čerstvě nabyté regionální funkce na Olomoucku. Využil přitom skutečnosti, že tamní organizace nedodržela správný postup volby.

Končíme s Klausem. Fialovi a jeho kolegům ve vedení ODS v uplynulých dnech došla trpělivost a rozhodli se problém „Václav Klaus ml.“ radikálně vyřešit. autor: ČTK.

URL| <https://domaci.ihned.cz/c1-66526770-ods-veri-ze-ji-vyhazov-klause-juniora-neposkodi-podle-nekterych-politologu-ji-muze-dokonce-prosper>

Naši žáci tvůrci městské politiky aneb AMOB podruhé

18.3.2019 wigym.cz str. 00

Adéla Trusinská

V minulých dnech, konkrétně 6. – 9. 3. 2019 se trojice žáků Wichterlova gymnázia (Hana Pasková 5. A, Denis Pšcholka 1. C. a Filip Klimša 2.D) zúčastnila druhého kola work-shopu Akademie mladých občanů. Akce se konala v Olomouci v prostorách Filozofické fakulty UP.

Událost byla zaměřena na otázku regionu a toho, jaké nabízí alternativy pro mladé lidi. Jinými slovy návod pro udržení mladých a perspektivních osob v dané lokalitě.

Třídenní seminář byl rozdělen do dvou částí. První více teoretická byla zaměřena na přednášky politologů, zastupitelů a dále lidí zaměřujících se na téma urbanizace a městského prostoru. Druhá část byla již pro účastníky zajímavější. V ní totiž sami prezentovali vlastní názory a možnosti pro v současnosti velmi frekventovanou otázku odchodu mladých mimo rodné město.

Součástí akce byla také vycházka po Olomouci spojená s prohlídkou zajímavých míst, na kterých by možné udržení mladých mohlo být postaveno. V samotném závěru byli naši žáci aktéry simulovaného jednání městského zastupitelstva.

V první půlce dubna se uskuteční závěrečná část Akademie mladých občanů. Vyvrcholení se bude konat v Praze v prostorách Právnické fakulty a **Fakulty sociálních věd** UK. Jsem přesvědčen, že naši žáci na základě získaných zkušeností a kompetencí budou ve třetí části soutěže platnými diskutéry a budou schopni debatovat, ale také částečně analyzovat současnou národní politiku.

Mgr. Ondřej Tichý

URL| <https://wigym.cz/predmety/zsv/p/nasi-zaci-tvurci-mestske-politiky-aneb-amob-podruhe/>

K pátému výročí anexe Krymu. Jak Rusko zvolilo sankce, chudobu a konfrontaci s vnějším světem

18.3.2019 ct24.cz str. 00 **Názory**
svitakm

Je tomu přesně pět let, co Rusko anektovalo Krym. Anexi poloostrova předcházela invaze ozbrojených sil, jež v rozporu se zákony vedení války nenesly žádné znaky odkazující na jejich příslušnost. Komentář k tehdejšímu událostem pro web ČT24 napsal Jan Šír z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Ačkoli ruský prezident v průběhu operace tvrdil, že s neoznačenými ozbrojenci „zdvořile“ obsazujícími území sousedního státu nemá nic společného, o rok později v „dokumentu“ pro ruskou státní televizi již s nefalšovanou hrdoostí poodkryl, kterak osobně řídil „návrat Krymu do Ruska“.

Anexe Krymu se tak stala ztělesněním a svým způsobem i oslavou hodnot, jimiž se putinské Rusko v současnosti prezentuje světu – věrolomnosti, lstivosti, neúcty k zavedeným pravidlům chování, agrese, lhaní. Game changer

První, co se zde sluší připomenout, čistě pro zasazení do kontextu: je to vůbec první pokus anexe svrchovaného území cizího státu v Evropě po roce 1945.

Není smyslem komentáře podávat sáhodlouhý exkurs do historie. Přesto se nelze ubránit některým paralelám a analogiím. Stále mezi námi žije nemalá skupina pamětníků, kteří si ještě vybaví, kam takové chování (a s ním spojený legitimizační diskurs: „rozdělený národ“, „výjimečný genetický kód“, „posvátné země“) může vést, stane-li se normou. V tomto ohledu jde jednoznačně o doposud nejvážnější útok režimu Vladimira Putina na poválečné mezinárodní uspořádání, poté co Západ nebral dostatečně vážně předchozí signály Moskvy, že je se svým postavením nespokojena.

Anexí Krymu zároveň vyvrcholily snahy Moskvy o opětovné podmanění či aspoň poškození národů v sousedství cestou institucionalizace teritoriálních sporů provázené vždy ozbrojenou intervencí a přímou okupací území, jak tuto taktiku Rusko v předchozích letech „úspěšně“ vyplovalo naposledy v Gruzii.

Anexe Krymu naplňuje podstatu zločinu agrese, jak tento zločin definuje mezinárodní právo. Agrese představuje jednu ze čtyř kategorií protiprávního jednání (vedle válečných zločinů, zločinů proti lidskosti a zločinu genocidy), jež za sebou táhnou mezinárodní trestní odpovědnost; je nepromlčitelná. Pouhý výčet mezinárodních smluv, které Rusko anexí Krymu porušilo, by pravděpodobně vystačil na zaplnění tohoto blogu.

Závazek Ruské federace „ctít nezávislost a svrchovanost a stávající hranice Ukrajiny“ spolu se závazkem „zdržet se hrozby silou či použití síly proti územní celistvosti a politické nezávislosti Ukrajiny“ byl přitom stvrzen i na nejvyšší úrovni jako součást bezpečnostních záruk poskytnutých Ukrajině coby nejadernému státu v

souvislosti s jejím přístupem ke Smlouvě o nešíření jaderných zbraní. Jaká ujištění asi dokáže mezinárodní společenství nabídnout severokorejskému vůdci (iránským ajatolláhům... doplňte dle svého), aby ho přesvědčili, že je v jeho nejlepším zájmu se jaderných zbraní zříci, jestliže Ukrajina byla výměnou za jaderné odzbrojení nehledě na záruky nenapadení jedním z garantů napadena? Krymnaš, Krymnaš

Anexe Krymu je tak naprosto zlomovou událostí ve vývoji evropské bezpečnosti za řadu desetiletí. Veškeré důsledky této ruské volby lze jen těžko dohlédnout.

Anexe Krymu představovala nicméně mezník i z hlediska ruského vnitrostátního vývoje. Režim osobní moci, vstupující do fáze úpadku, se stále ještě vzpamatovával ze série masových protestů, které jím otřásaly po volebních podvodech v letech 2011 a 2012. Křehký společenský smír, opírající se o nepsaný kontrakt „růst životní úrovně výměnou za politickou pasivitu“, narazil na svoje limity.

Reprodukce režimu skrze reformy, které by mu – snad – mohly navrátit nějakou legitimitu, se již jevila jako neprůchozí s ohledem na jejich neslučitelnost se zachováním stávajícího mocenského uspořádání. Současně, poté co režim odstavil veškeré politické alternativy, se ukazovaly již jako nepostačující i možnosti demonstrace síly vůči ruské společnosti dovnitř. Výhodiskem se stala mobilizace národa proti vnějšímu nepříteli a formování kolektivního vědomí orientovaného na agresi a konfrontaci s okolním světem.

Anexe Krymu vdechla skomírajícímu režimu nový život. Putinovi se podařilo vybičovat nacionální vášně. Hladký průběh vojenské operace na Krymu vzbudil u demoralizované ruské společnosti očekávání a pouze příživil nutkání toto „vítězství“ zopakovat. Na východě Ukrajiny se však sázka na skryté operace speciálních sil spolu s podněcováním kriminálního chaosu za pomoci k tomu zavezených žoldněřů – „vojáků na dovolené“ a ozbrojených band již neosvědčila.

V létě 2014 proto Moskva, aby zabránila porážce posledních enkláv „ruského světa“ v Doněcku a Luhansku, nakonec vyslala do Donbasu pravidelnou pozemní armádu. Náklady této agrese – v podobě dalšího zhoršení geopolitického postavení, poškození reputace a v neposlední řadě i bolestivých sektorálních sankcí – ve výsledku vysoce přesáhly veškeré zisky, v něž mohli v Kremlu doufat při spuštění celé kampaně.

Ani tato válka pochopitelně nemohla žádným způsobem řešit problémy, z nichž ruská frustrace z pokračující marginalizace role Ruska ve světě vyvěrá. A tím není žádné nepřátelské obklíčení, nýbrž ryze vnitřní záležitosti: masivní degradace veřejné sféry, hospodářská stagnace, prohlubující se technologické zaostávání a tak dále, dané ve všech případech v rozhodující míře krachem zvoleného modelu postsovětské transformace.

Jednou probuzené zvíře se však hlásí o pravidelné přikrmování. „Cvičení“ ruského letectva v Sýrii, představení novičoku v Salisbury, globální podvratné a destabilizační kampaně. To všechno jsou průvodní jevy toho přerodu, jemuž dala zcela novou dynamiku a smysl právě anexe Krymu v roce 2014. Rukojmím vlastního triumfu

Pět let od anexe připomíná okupovaný poloostrov něco mezi vojenským táborem a černou dírou.

Patrně nejtristnější je situace v oblasti lidských práv. Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva v podrobné zprávě z loňského podzimu konstatoval „přetrvávající selhání úřadů Ruské federace, coby okupační mocnosti, náležitě garantovat a chránit široký okruh lidských práv“ na dočasně okupovaných územích.

Valné shromáždění OSN ve speciální rezoluci o stavu lidských práv v Autonomní republice Krym a městě Sevastopolu (které má administrativně zvláštní postavení) na sklonku loňského roku odsoudilo „zdokumentovaná vážná porušení a potlačování práv obyvatel“ dočasně okupovaných území. Specificky v této souvislosti jmenovalo – cituji – „mimosoudní zabití, únosy, násilná zmizení, politicky motivované pronásledování, diskriminaci, utiskování, zastrasování, násilí včetně sexuálního násilí, svévolná zadržení a zatčení, mučení a nelidské zacházení, zejména s cílem vynutit doznání, a umístování do psychiatrických zařízení a jejich převedení nebo deportaci z Krymu do Ruské federace jakož i potlačování ostatních základních svobod včetně svobody projevu, svobody náboženství a vyznání a svobody sdružování a práva na pokojné shromažďování“.

Orgány ruské de facto státní moci na Krymu v rozporu s ustanoveními humanitárního práva pokračují v povolávání chráněných osob do služby v okupační armádě. Ruku v ruce s tím jde i zjevná snaha o řízenou

změnu národnostního profilu okupovaného poloostrova. Dle různých odhadů bylo na území Krymu po roce 2014 přesídleno až několik stovek tisíc občanů Ruské federace, zatímco „neloajální“ segmenty populace, převážně z řad etnických Ukrajinců a Krymských Tatarů, volí více či méně dobrovolně odchod na ta území Ukrajiny, jež se nacházejí pod kontrolou ústřední vlády v Kyjevě.

Ruská okupace Krymu zároveň na myslitelnou dobu dopředu podvázala jeho socioekonomický rozvoj. Důvodem je pokračující mezinárodní izolace, k čemuž přispívají platná omezující opatření; v důsledku zůstává Krym prakticky odříznut od možnosti těžit z výdobytků zapojení do mezinárodní výměny.

V odpověď na protiprávní anexi Autonomní republiky Krym a města Sevastopolu zavedlo mezinárodní společenství v čele s Evropou a Spojenými státy sérii omezujících opatření. V souladu s tímto režimem tak například zboží pocházející z Krymu prakticky nemá šanci se dostat na západní trhy. Západní subjekty mají zapovězeno na poloostrově podnikat. Vůči okupovaným územím platí plošný zákaz půjčovat tam peníze, investovat, pořízovat nemovitosti, zakládat společné podniky, poskytovat poradenské služby.

Pod embargem jsou i dodávky zařízení či technologií do klíčových odvětví ekonomiky Krymu jako energetika, telekomunikace nebo doprava. Osobní doklady vydané ruskou okupační správou včetně pasů pro cesty do zahraničí nejsou uznávány jako platné. Vysoké školy z Krymu se nemohou zapojit do programů studentské a vědecké výměny. Kdysi zajímavá turistická destinace (mohu potvrdit) byla v důsledku mezinárodních sankcí efektivně uzavřena pro cestovní ruch.

Ze stejného důvodu může být na Krymu problém chtít třeba zaplatit v obchodě mezinárodní platební kartou nebo si stáhnout bezpečnostní aktualizace do telefonu. Co víc, v obavách ze zařazení na sankční seznam se Krymu vyhýbají i největší ruské korporace včetně státních a polostátních firem jako Sberbank nebo hlavní mobilní operátoři. O principiálních otázkách se nevyjednává

Jako základ platného sankčního režimu ve vztahu k území poloostrova slouží zásada neuznání, jež vyplývá z kogentního zákazu použití síly. Neuznání protiprávní anexe Autonomní republiky Krym a města Sevastopolu (non-recognition policy) představuje současně jeden z vůdčích principů politiky Evropské unie ve vztahu k probíhajícímu rusko-ukrajinskému ozbrojenému konfliktu. Jako taková byla tato zásada po roce 2014 zakotvena rovněž v národní legislativě některých zemí Západu, včetně Spojených států.

Spojené státy zašly v tomto závazku ještě dál, když v létě 2018 ústy státního tajemníka Mikea Pompea vyhlásily k tomu účelu speciální Krymskou deklaraci. Navázaly tak na znamenitou Wellesovu deklaraci z léta roku 1940, jež až do konce studené války určovala politiku Ameriky a s ní i svobodného světa ve věci neuznání protiprávní anexe Litvy, Lotyšska a Estonska. Ty Sovětský svaz obsadil a násilně připojil ještě v časech vrcholícího spojenectví Stalina s Hitlerem.

Ač pravidelně vysmívána kremelskou propagandou, sehrála Wellesova deklarace svoji roli v procesu obnovení státnosti okupovaných republik Pobaltí na přelomu osmdesátých a devadesátých let. Dlužno dodat, že netrvalo ani půl roku a Sovětský svaz se rozpadl.

Profil
Jan Šír

Jan Šír působí jako výzkumný pracovník Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Specializuje se na politický, bezpečnostní a energetický vývoj nástupnických států bývalého Sovětského svazu. Je autorem a spoluautorem tří monografií včetně kolektivní práce Ruská agrese proti Ukrajině (Praha: Karolinum, 2017).

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/nazory/2759996-k-patemu-vyroci-anexe-krymu-jak-rusko-zvolilo-sankce-chudobu-a-konfrontaci-s-vnejsim>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

ODS věří, že ji vyhazov Klause juniora nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět

18.3.2019 iHNed.cz str. 00

Tomáš Pergler

Když si Petr Fiala před pěti lety coby nový předseda ODS do týmu přibral Václava Klause mladšího jako poradce pro školství, otevřel mu tak cestu do politiky. Jak se postupně ukázalo, zadělal si tím na problém. Klaus junior si provokativním stylem uměl získat příznivce, coby poslanec se však svými názory od své strany neustále vzdaloval. Až Fialovi a jeho kolegům ve vedení ODS v uplynulých dnech došla trpělivost a rozhodli se problém radikálně vyřešit. I s rizikem, že nejsilnější pravice strana přijde o Klausovy fanoušky.

Pomyslný pohár definitivně přetekl, poté co Klaus mladší minulý týden přirovnal schvalování předpisů Evropské unie k rozhodování o složení židovských transportů do nacistických koncentračních táborů a posléze se nechtěl za tento výrok omluvit. Když odmítl výzvu poslanců ODS, aby vystoupil z klubu, výkonná rada občanských demokratů ho v sobotu vyloučila ze strany.

"Václav Klaus mladší svým jednáním a vystupováním dlouhodobě poškozuje dobré jméno ODS a dělá to i přesto, že byl několikrát varován," prohlásil Fiala. V odůvodnění výkonná rada vyjmenovala Klausovy dosavadní přešlapy - například otevřenou podporu vystoupení Česka z EU, zpochybňování účasti české armády v zahraničních misích nebo podporu kandidáta SPD Ladislava Jakla v loňských senátních volbách.

22 635 preferenčních hlasů dostal Václav Klaus mladší ve volbách do sněmovny v říjnu 2017. Bylo to zdaleka nejvíce mezi zvolenými poslanci za ODS a celkově druhý nejlepší výsledek za prvním Andrejem Babišem, šéfem hnutí ANO, který dostal více než 48 tisíc preferenčních hlasů.

Fiala už dříve dával najevo, že mu výstřelky syna bývalého prezidenta vadí, dlouho se je ale snažil pokud možno vstřebávat. Diskuse, které vyvolávaly Klausovy názory, nicméně zastiňovaly Fialovo úsilí, aby se ODS v opozici prosazovala hlavně svým programem. Paradoxně se to stalo i v sobotu, kdy se pozornost médií upřela na vyloučení Klause, zatímco strana se chtěla v první řadě pochlubit reformními návrhy pro různé oblasti, které představila na ideové konferenci, mimo jiné na snížení daně z příjmu na 15 procent z hrubé mzdy.

V následujících měsících se ukáže, zda si ODS vyloučením Klause mladšího pomůže, nebo o voliče spíše přijde. Fialovi příznivci věří, že odchod "volného radikála" straně neuškodí. "Bude to bolet, ale co se dá dělat. Někdy je lepší konec hrůzy než hrůza bez konce," řekl HN člen výkonné rady ODS a někdejší vicepremiér Alexandr Vondra. Naději, že Klaus s sebou nestáhne mnoho voličů, čerpají špičky strany také z vlastních anket mezi voliči. "Podle našich průzkumů to nebude nic dramatického. Voliči nevolí stranu kvůli osobě, ale kvůli tomu, že s ní nějak souzní," uvedl poslanec Marek Benda.

Také podle politologů by Klaus neměl ODS připravit o mnoho hlasů. "Nemyslím si, že ODS postihne nějaký fatální propad. Pro mnoho lidí, kteří dosud pro ODS nehlasovali, může být paradoxně Klausovo vyloučení podnětem k tomu, aby stranu podpořili," myslí si Petr Just z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Straně se otevře možnost oslovit ty, které bychom mohli zhruba definovat jako prozápadní liberály," doplnil Daniel Kunštát z CEVRO Institutu.

Ve prospěch ODS hraje i fakt, že Fialovi zůstávají loajální i Klausovi přátelé, jako například šéf středočeské organizace Jan Skopeček, a jeho vyloučení podpořili i vyložení kritici včetně lídra kandidátky do evropských voleb Jana Zahradila.

Důležité bude, co Klaus mladší dál podnikne. V bezprostřední reakci na své vyloučení neupřesnil, jestli se chystá založit vlastní politickou formaci. "Politiku vnímám jako hájení názorů, zastupování občanů. Někdy i odvahu být sám," uvedl na svém facebookovém profilu. "Budu se snažit nabízet víze, pozitivní program a slibuji 'neměnit své názory' - například budu vždy hájit suverenitu republiky, i kdybych byl z 10 milionů lidí poslední," dodal Klaus bez dalších podrobností.

Podle analytiků je jisté, že Klaus zůstane přítomný ve veřejném prostoru a ODS se s ním tak bude muset dál potýkat. "Nejprve bude asi vyčkávat a kalkulovat, co je pro něj nejvýhodnější. Místo strany se může soustředit na posilování svojí vlastní značky, třeba bude mít ambici uspět v příštích prezidentských volbách. Jak se ukázalo v minulosti, podporu silné strany k tomu nepotřebuje," řekl politolog Just. Na své straně bude mít Klaus

junior nepochybně i svého otce, který se s ODS poprvé rozešel už před více než deseti lety a po přechodném smíru s Fialou ji nyní znovu ostře kritizuje.

Fiala věří, že ODS bude mít nyní volnější ruce k lákání voličů na svůj program. Na sobotní konferenci zdůraznil prozápadní orientaci strany. Do květnových voleb do Evropského parlamentu jde ODS s heslem "Jsme srdcem Evropy. Chceme být slyšet" a symbolem modrého srdce. Odhodlání vypořádat se s těmi, kteří by mohli ODS škodit, prokázal Fiala jiným rozhodnutím výkonné rady - někdejšího místopředsedu Ivana Langerera nechal sesadit z čerstvě nabyté regionální funkce na Olomoucku. Využil přitom skutečnosti, že tamní organizace nedodržela správný postup volby.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66526770-ods-veri-ze-ji-vyhazov-klause-juniora-neposkodi-podle-nekterych-politologu-ji-muze-dokonce-prospet>

ODS věří, že ji vyhazov Klause nepoškodí. Podle některých politologů jí může dokonce prospět

18.3.2019 Hospodářské noviny str. 03 Události
Tomáš Pergler

Když si Petr Fiala před pěti lety coby nový předseda ODS do týmu přibral Václava Klause mladšího jako poradce pro školství, otevřel mu tak cestu do politiky. Jak se postupně ukázalo, zadělal si tím na problém. Klaus junior si provokativním stylem uměl získat příznivce, coby poslanec se však svými názory od své strany neustále vzdaloval. Až Fialovi a jeho kolegům ve vedení ODS v uplynulých dnech došla trpělivost a rozhodli se problém radikálně vyřešit. I s rizikem, že nejsilnější pravicová strana přijde o Klausovy fanoušky.

Pomyslný pohár definitivně přetekl poté co Klaus mladší minulý týden přirovnal schvalování předpisů Evropské unie k rozhodování o složení židovských transportů do nacistických koncentračních táborů a posléze se nechtěl za tento výrok omluvit. Když odmítl výzvu poslanců ODS, aby vystoupil z klubu, výkonná rada občanských demokratů ho v sobotu vyloučila ze strany.

„Václav Klaus mladší svým jednáním a vystupováním dlouhodobě poškozují dobré jméno ODS a dělá to i přesto, že byl několikrát varován,“ prohlásil Fiala. V odůvodnění výkonná rada vyjmenovala Klausovy dosavadní přešlapy – například otevřenou podporu vystoupení Česka z EU, zpochybňování účasti české armády v zahraničních misích nebo podporu kandidáta SPD Ladislava Jakla v loňských senátních volbách.

Fiala už dříve dával najevo, že mu výstřelky syna bývalého prezidenta vadí, dlouho se je ale snažil pokud možno vstřebávat. Diskuse, které vyvolávaly Klausovy názory, nicméně zastíňovaly Fialovo úsilí, aby se ODS v opozici prosazovala hlavně svým programem. Paradoxně se to stalo i v sobotu, kdy se pozornost médií upřela na vyloučení Klause, zatímco strana se chtěla v první řadě pochlubit reformními návrhy pro různé oblasti, které představila na ideové konferenci, mimo jiné na snížení daně z příjmu na 15 procent z hrubé mzdy.

V následujících měsících se ukáže, zda si ODS vyloučením Klause mladšího pomůže, nebo o voliče spíš přijde. Fialovi příznivci věří, že odchod „volného radikála“ straně neuškodí. „Bude to bolet, ale co se dá dělat. Někdy je lepší konec hrůzy než hrůza bez konce,“ řekl HN člen výkonné rady ODS a někdejší vicepremiér Alexandr Vondra. Naději, že Klaus s sebou nestáhne mnoho voličů, čerpají špičky strany také z vlastních anket mezi voliči. „Podle našich průzkumů to nebude nic dramatického. Voliči nevolí stranu kvůli osobě, ale kvůli tomu, že s ní nějak souzní,“ uvedl poslanec Marek Benda.

Také podle politologů by Klaus neměl ODS připravit o mnoho hlasů. „Nemyslím si, že ODS postihne nějaký fatální propad. Pro mnoho lidí, kteří dosud pro ODS nehlasovali, může být paradoxně Klausovo vyloučení podnětem k tomu, aby stranu podpořili,“ myslí si Petr Just z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Straně se otevře možnost oslovit ty, které bychom mohli zhruba definovat jako prozápadní liberály,“ doplnil Daniel Kunštát z CEVRO Institutu.

Ve prospěch ODS hraje i fakt, že Fialovi zůstávají loajální i Klausovi přátelé, jako je například šéf středočeské organizace Jan Skopeček, a jeho vyloučení podpořili i vyložení kritici včetně lídra kandidátky do evropských voleb Jana Zahradila.

Důležité bude, co Klaus mladší dál podnikne. V bezprostřední reakci na své vyloučení neupřesnil, jestli se chystá založit vlastní politickou formaci. „Politiku vnímám jako hájení názorů, zastupování občanů. Někdy i odvahu být sám,“ uvedl na svém facebookovém profilu. „Budu se snažit nabízet vize, pozitivní program a slibuji

„neměnit své názory“ – například budu vždy hájit suverenitu republiky, i kdybych byl z 10 milionů lidí poslední,“ dodal Klaus bez dalších podrobností.

Podle analytiků je jisté, že Klaus zůstane přítomný ve veřejném prostoru a ODS se s ním tak bude muset dál potýkat. „Nejprve bude asi vyčkávat a kalkulovat, co je pro něj nejvýhodnější. Místo strany se může soustředit na posilování svojí vlastní značky, třeba bude mít ambici uspět v příštích prezidentských volbách. Jak se ukázalo v minulosti, podporu silné strany k tomu nepotřebuje,“ řekl politolog Just. Na své straně bude mít Klaus junior nepochybně i svého otce, který se s ODS poprvé rozešel už před více než deseti lety a po přechodném smíru s Fialou ji nyní znovu ostře kritizuje.

Fiala věří, že ODS bude mít nyní volnější ruce k lákání voličů na svůj program. Na sobotní konferenci zdůraznil prozápadní orientaci strany. Do květnových voleb do Evropského parlamentu jde ODS s heslem „Jsme srdcem Evropy. Chceme být slyšet“ a symbolem modrého srdce. Odhodlání vypořádat se s těmi, kteří by mohli ODS škodit, prokázal Fiala jiným rozhodnutím výkonné rady – někdejšího místopředsedu Ivana Langera nechal sesadit z čerstvě nabyté regionální funkce na Olomoucku. Využil přitom skutečnosti, že tamní organizace nedodržela správný postup volby.

PREFERENCE 22 635 preferenčních hlasů dostal Václav Klaus mladší ve volbách do sněmovny v říjnu 2017. Bylo to zdaleka nejvíce mezi zvolenými poslanci za ODS a celkově druhý nejlepší výsledek za prvním Andrejem Babišem, šéfem hnutí ANO, který dostal více než 48 tisíc preferenčních hlasů.

Bude to bolet, ale co se dá dělat. Někdy je lepší konec hrůzy než hrůza bez konce. Alexandr Vondra člen výkonné rady ODS

Politiku vnímám jako hájení názorů, zastupování občanů. Někdy i odvahu být sám. Václav Klaus ml. vyloučený člen ODS

O autorovi| Tomáš Pergler, tomas.pergler@economia.cz

Foto autor| Foto: ČTK

Foto popis| Končíme s Klausem Fialovi a jeho kolegům ve vedení ODS v uplynulých dnech došla trpělivost a rozhodli se problém „Václav Klaus ml.“ radikálně vyřešit.

Americký dolar zažil nejhorší týden v letošním roce

18.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Brexit, Fed

Zasedání americké centrální banky a pokračování nekonečného příběhu o brexitu. To budou hlavní události nadcházejícího týdne na devizových trzích. Pro americký dolar byl uplynulý týden tím nejhorším v letošním roce. Dolar potopila špatná čísla z ekonomiky.

Ztráty v uplynulém týdnu postihly také dolarový index, který měří výkon amerického dolaru ke koši šesti předních světových měn. Index odepsal 0,81 procenta, což byla největší ztráta od konce srpna.

Americká průmyslová produkce v únoru meziměsíčně rostla o 0,1 procenta, když trh čekal zvýšení o 0,4 procenta. Produkce továren se v únoru snížila o 0,4 procenta, čekalo se zvýšení o 0,1 procenta a byl to již třetí pokles za půl roku.

Páteční zprávy zdůraznily „trpělivý“ postoj Fedu k dalšímu zvyšování úrokových sazeb v letošním roce. Loni centrální bankéři zvýšili sazby celkem čtyřikrát. FOMC se sejde na dvoudenním zasedání v úterý a ve středu. Výsledek zasedání se dozvíme o hodinu dříve, tedy ve středu v 19:00. Každopádně "hike" trh nečeká.

Britský parlament minulý týden podruhé nepřijal dohodu, kterou s EU vyjednala premiérka Theresa Mayová. Následně se přiklonil k odchodu z evropského bloku s „nějakou“ dohodou a odmítl tzv. tvrdý brexit za všech okolností. Pokud neprojde další brexitová dohoda, chce šéf labouristů Jeremy Corbyn vyvolat hlasování o důvěře. Očekává se, že premiérka Mayová již potřetí předloží poslancům brexitovou dohodu s EU, kterou členové Dolní sněmovny už dvakrát odmítli schválit.

Brexit každopádně zastíní čtvrtěční zasedání Bank of England, sazby by měly zůstat na úrovni 0,75 procenta. Libra koncem týdne posilovala a dostala se na nejsilnější úroveň od června 2018. Kurz tak nebyl daleko od devítiměsíčních maxim, tedy od úrovně 1,3380 USDGBP.

Dnešek je chudý na makrodata. V eurozóně a v Polsku bude zveřejněna obchodní bilance za leden. V Polsku pak bude oznámena také jádrová inflace. Pouze jedno číslo se dozvíme ze Spojených států, a to NAHB index trhu bydlení za březen. Čeká se růst z 62 bodů na 63 bodů.

Americká měna se dnes ráno proti vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1339 EURUSD. Dolarový index se nachází na hodnotě 96,46 bodu. Během dne by se kurz měl pohybovat v rozmezí od 1,1288 do 1,1332 EURUSD.*

Tento týden začne mediální karanténa členů bankovní rady České národní banky, zasedání bude příští týden ve čtvrtek 28. března. A tak je možné, že se dočkáme komentářů. Pro dnešní Lidové noviny promluvil člen bankovní rady Vojtěch Benda a jeho poradce Jakub Matějů. Uvedli, že pokud koruna zůstane na současných úrovních, můžou sazby letos růst až třikrát. Kromě globálního negativního sentimentu vůči rozvíjejícím se trhům může podle nich česká měna trpět nárůstem likvidity z dob režimu kurzového závazku, tedy z období let 2013 až 2017. Zahraniční investoři už drží tolik korun, že jejich limity pro řízení rizik jednoduše neumožňují nakupovat více.

Český statistický úřad dnes bude informovat o vývoji indexu cen výrobců. Dle predikce Roklen zrychlí v únoru meziroční růst na 3,5 procenta z 2,9 procenta. Proti únoru by pak měl naopak zpomalit na 0,2 procenta z jednoho procenta v lednu.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,64 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,64 až 25,71 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,58 až 22,85 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SMJWu/americky-dolar-zazil-nejhorsiytyden-v-letosnim-roce>

Oldřich Hájek - Majitel, děkan a předseda Akademické rady Fakulty veřejnosprávních a ekonomických studií

18.3.2019 byzmag.cz str. 00

Kamil Komenda

Oldřich Hájek v letech 1999 – 2004 vystudoval Přírodovědeckou fakultu Ostravské univerzity, studijní program zaměřený do oblasti Geografie, ve specializaci na sociální a regionální rozvoj. První profesní zkušenosti (2002 – 2004) získal jako ekonomický redaktor pro Českou informační agenturu, kdy zájmovou oblastí bylo reportování hospodářských výsledků významných průmyslových podniků Moravskoslezska. V tomto období (2003 – 2005) se začal věnovat problematice strategického plánování v regionálním rozvoji.

V roce 2004 nastoupil do pozice asistenta na Fakultu managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (FaME UTB). V letech 2007 - 2010 působil na pozici vedoucího Oddělení koncepcí a analýz Odboru strategického rozvoje Zlínského kraje, kde byl odpovědný za komplexní strategické plánování Zlínského kraje.

Od roku 2010 se zcela vrátil do akademického prostředí, kdy zastával pozici ředitele Ústavu regionálního rozvoje, veřejné správy a práva na FaME UTB. Pod jeho vedením nastal dynamický rozvoj Ústavu Fakulty. S týmem spolupracovníků realizoval řadu odborných projektů a Ústav také získal významné vědecké projekty typu GAČR či TAČR.

V roce 2015 byl zvolen děkanem Fakulty managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. V roce 2016 založil společnost Akademie managementu a ekonomiky, která se v roce 2017 transformovala na Fakultu veřejnosprávních a ekonomických studií v Uherském Hradišti, Vysoké školy Jagielloňské v Toruni. Mezi léty 2016 a 2018 působil na Úřadu vlády České republiky, kdy se věnoval problematice evropské integrace. Od roku 2017 rovněž působí na vysoké škole NEWTON College, kde řídí realizaci projektu TAČR a je odpovědný za další celouniverzitní vědecké aktivity.

Během let rozšířil svou kvalifikaci o rigorózní studium na Přírodovědecké fakultě Ostravské univerzity (RNDr., 2007) a dále tamtéž o doktorské studium Environmentální geografie (Ph.D., 2008). V roce 2013 se habilitoval (doc.) na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze v programu Hospodářská politika a správa, oboru Regionální a sociální rozvoj. Vzdělání si dále doplnil rigorózním studiem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity sv. Cyrila a Metoděje v Trnavě (PhDr., 2015) a manažerským programem na Vysoké škole Jagielloňské v Toruni (MBA, 2017).

Je autor či spoluautor více než 150ti vědeckých statí, pod jeho vedením bylo úspěšně realizováno více než 40 projektů různého zaměření. Během svého profesního života získal bohaté kontakty v celém středoevropském prostoru, hovoří anglicky, německy, polsky a čínsky. Ve volném čase aktivně včelaří a věnuje se problematice digitálních kryptoměn.

Většinu svého profesního života se věnujete akademické půdě. Čím vás akademická půda tolik přitahuje?

Měl jsem to štěstí, že jsem mohl poznat celou řadu tuzemských i zahraničních univerzit. Což je obrovská výhoda, než působení na jen jednom akademickém pracovišti. Prakticky každý ze svých akademických titulů jsem absolvoval na jiné univerzitě. Bylo to dosti náročné, ale naopak velmi inspirující. Vždy mě fascinovalo, jak která fakulta, či univerzita přistupuje k získávání a realizaci projektů, jak má nastavené akademické procesy, či jakým vědeckým oblastem se věnuje. Takže obecně se dá říci, že mě přitahuje vše nové, tvůrčí a jsem velmi rád, že jsem mohl během své akademické praxe získat zkušenosti na celé řadě vysokých škol.

V roce 2015 jste byl zvolen děkanem fakulty na veřejné vysoké škole. Nicméně krátce poté jste odešel a vstoupil do soukromého sektoru. Založil jste společnost Akademie managementu a ekonomiky. Co bylo tím impulsem si založit vlastní vysokou školu?

Asi bych řekl... prozření. Do funkce děkana fakulty jsem šel pln elánu, nápadů a nových témat. Bohužel, v rámci tradiční univerzity je implementace inovativních myšlenek velmi složitá a pomalá. Rozhodnutí bylo tedy okamžité, a ač to byl v daném čase krok do nejistoty, nyní jsem si jist, že to bylo rozhodnutí správné. Ta možnost posouvat věci správným směrem a realizovat své vize a projekty, je prostě ohromující.

Soukromý sektor je o nabídce a poptávce. Jaká tedy byla vaše nabídka?

Od samého začátku jsem chtěl budovat takovou vysokou školu, která by byla profesně orientovaná s prakticky uplatnitelnými studijními programy. Takže i terciární studium – bakalářského a magisterského stupně – se orientuje pouze na několik studijních programů, abychom mohli studentům nabídnout špičkové studium, které využijí v praxi.

Za zmínku jistě stojí bakalářský a i magisterský studijní program Správa v oblasti realit, makléř a obchodník s realitami. Jedná se o velmi prakticky zaměřený studijní program, kombinující ekonomické, právní a manažerské znalosti a dovednosti.

Mým srdečným programem, také v bakalářském a magisterském stupni, je studijní program Správa v oblasti včelařského provozu a udržitelná správa krajiny. Včely jsou mým velkým koníčkem a jsem rád, že garantem tohoto programu je pan doc. MVDr. Juraj Toporčák, PhD., světová špička v oblasti biologie a nemoci blanokřídlého hmyzu. Studenti tohoto programu velmi oceňují jak předmětovou skladbu, tak erudici přednášejících.

Krom vysokoškolského studia také nabízíme profesní a rekvalifikační studium, kde bych akcentoval zejména studijní program Oceňování nemovitostí. Tento program je vhodný pro všechny zájemce, kteří chtějí působit jak na reálném trhu, tak se věnovat odhadům a oceňování nemovitostí, či se stát znalci v tomto oboru.

A samozřejmě nelze opominout profesní a manažerské studium. Zde nabízíme v distanční formě programy Master of Business Administration, tedy MBA, či nově Masters of Laws – LL.M. a další programy tohoto zaměření.

Pochopitelně, nejedná se o konečnou nabídku možností studia na naší Fakultě. Velmi citlivě vnímáme změny potřeb na vzdělávacím trhu a budeme flexibilně rozšiřovat naši programovou nabídku.

V dnešní době, kdy se plošně ruší soukromé školy, se vám podařilo zřídit soukromou vysokou školu? Jak náročná to byla procedura?

Před několika lety byla schválena tzv. „velká novela zákona o vysokých školách“, která zrušila kritizovanou Akreditační komisi, a vznikl nový Národní akreditační úřad. Očekávání, vkládaná do této novely, zejména v podobě vyšší transparentnosti akreditačních řízení, se bohužel nenaplnila. Zcela chybí naprosto objektivní kritéria, na základě kterých by byla udělena, či neudělena studijní akreditace. Akreditační spisy jsou předkládány skupinám hodnotitelů, kteří je hodnotí tak klasicky... po česku. Opět tedy hrají hlavní roli neformální procesy a prostředí je, dle mého názoru, ještě méně transparentní, než v dobách minulých.

V takovýchto podmínkách je etablování nového subjektu, který nezískává ani korunu z veřejných zdrojů a hospodář jen s vlastními prostředky, extrémně náročné. A to jak procesně, tak personálně, finančně a v neposlední řadě časově. O to více mě těší, že se podařilo dobrou myšlenku dotáhnout do konce a Fakulta veřejnosprávních a ekonomických studií v Uherském Hradišti se má čile k světu.

V roce 2017 se Akademie managementu a ekonomiky transformovala na Fakultu veřejnosprávních a ekonomických studií v Uherském Hradišti, Vysoké školy Jagielloňské v Toruni. Proč jste se spojil s Vysokou školou Jagielloňskou?

Od samého začátku bylo mým cílem budovat vysokou školu s mezinárodním rozměrem. Proto byla tedy logická orientace na zahraničního partnera, který disponuje řádnými akreditacemi. Jsem velmi rád, že jsem měl to štěstí a velmi dobře jsem se znal s panem profesorem Gorskim, který je zakladatelem Vysoké školy Jagielloňské v Toruni. Volba byla tedy jasná.

V tomto roce také Koperníkův Toruň přichystal předání Jagielloňské ceny panu prezidentu Václavu Klausovi. Kromě laudatia od profesora Górskiho z Vysoké školy Jagielloňské v Toruni promluví rovněž kujavsko-pomořský maršálek, vojvoda z Bydhošti, primátor Toruně a náměstkyně ministra školství. Před ceremoniálem zazněla dokonce i zdravice prezidenta Andrzeje Dudy, kterou zde přijel osobně odprezentovat šéf jeho poradců.

Jagielloňskou cenu, tedy Nagrodu Jagielloňskou, uděluje Vysoká škola Jagielloňská v Toruni významným osobnostem mezinárodního formátu, kteří přispěli k rozvoji česko – polských vztahů na poli vzdělanosti. Bylo pro mě velkou ctí se tohoto nádherného akademického obřadu zúčastnit.

Vysoká škola Jagielloňská v Toruni je dynamická a naprosto progresivní instituce, která mě neustále umí překvapit. Například jako jediná neveřejná vysoká škola v Polsku získala od Čínské vlády prestižní status Konfuciova institutu. V rámci tohoto institutu je realizována tzv. „Confucius Class“, která se zaměřuje na výuku čínštiny a realizuje další aktivity a projekty. Vysoká škola Jagielloňská také pravidelně pořádá mezinárodní konferenci „New Silk Road“, která představuje jednu z hlavních čínských strategií současnosti směrem k Evropě a je mi ctí, že můžeme být součástí těchto aktivit.

Jaké byly vaše kritéria pro výběr partnerské vysoké školy?

Hlavním kritériem byla kvalita, kvalita zahraničního partnera. Vysoká škola Jagielloňská má bakalářské i magisterské akreditace na dobu neurčitou. Tím vysíláme jasný signál našim studentům, že mají jistotu ve studiu a mohou získat úplné vysokoškolské vzdělání, zakončené magisterským titulem.

Dalším klíčovým faktorem byly ambice partnera na mezinárodním poli, kdy v současné době připravujeme několik mezinárodních projektů, kde jsou v konsorciu partneři z řady zemí. Mezinárodní vazby a kontakty jsou nesmírně inspirující.

A pak samozřejmě také, jak jsem psal výše, interní kvalita Vysoké školy Jagielloňské v Toruni, která získala v roce 2018 nejvyšší polské ocenění a je nejlepší neveřejnou vysokou školou v Polsku. Tato skutečnost je pro nás obrovskou inspirací a motivací k implementaci zahraničních zkušeností do tuzemských podmínek.

Vysokou školu jste založil na netradičním místě, v Uherském Hradišti. Čím vás Uherské Hradiště zaujalo?

Uherské Hradiště je nádherné historické město v srdci Slovácka. Po revitalizaci objektů v bývalých kasárnách zde vznikla naprosto unikátní infrastruktura pro zasedání vzdělávacích institucí, kdy můžeme využívat, krom přednáškových prostor také ubytovacích kapacit na kolejích a menzy. S takovou infrastrukturou „v zádech“ je možné uvažovat o rozvinutí naší vysoké školy až do středních parametrů, tedy někde k tisícovce studentů (aktuálně studuje na Fakultě cca 250 studentů ve všech studijních programech). Klíčová je pro nás

také podpora města Uherské Hradiště, které je nakloněné novým a inovativním myšlenkám a podporuje projekty tohoto typu. Také bych vyzdvihl velmi dobrou dopravní dostupnost Uherského Hradiště do Prahy, kdy kvalitní vlakové spojení obsluží tato města do 3 hodin. To je významný faktor, který naši studijní nabídku dělá dostupnou pro studenty z širokého okolí.

Na našem trhu je mnoho vysokých škol, jak státních, tak i soukromých. Jaké jsou vaše přidané hodnoty? Čím se odlišujete?

Máte pravdu, že na malém, tuzemském trhu působí neskutečné množství vysokých škol. Jen veřejné vysoké školy nabízí takové studijní kapacity, že pojmu celý maturitní ročník. Při realizaci studijních programů naprosto nehlídají finanční kritéria, díky bohatým státním dotacím. Realizují ekonomicky nesmyslné studijní programy, po jejichž studiu absolventi jen obtížně hledají své uplatnění.

Proto se od začátku profilujeme jako profesně orientovaná vysoká škola s prakticky uplatnitelnými studijními programy. Naši studenti od samého začátku vědí, jak jim studia pomohou v budoucí praxi a jak se budou ekonomicky realizovat.

Naši silnou stránkou je ovšem individuální přístup ke studentům s respektováním jejich specifických studijních potřeb.

Nabízíte bakalářské, magisterské i MBA studium. Na jaké studijní programy se zaměřujete?

Master of Business Administration, neboli MBA patří mezi profesní a manažerské studijní programy. Dále také nabízíme programy Master of Laws – LL.M., Master of Public Administration – MPA a také Master of Science – MSc. Tyto programy realizujeme jako vysoká škola ve spolupráci s Vysokou školou Jagielloňskou v Toruni. Jedná se o formu celoživotního vzdělávání v akreditovaném zahraničním studijním programu Správa a ekonomika.

Tato studia jsou studenty velmi vyhledávána, pro jejich praktickou orientaci. Zaměřujeme se zejména na takové oborové a studijní specializace, kde můžeme využít odborníků z praxe a jejich zkušenosti implementovat do studijního kurikula.

Naše studijní nabídka je v tomto naprosto unikátní a výrazně se odlišujeme od tradičních institucí, nabízející tyto formy studia. Studenti si zcela individualizují studijní plán, koncepce nabízí distanční – online formu studia se standardní dobou studia jeden semestr. Naším cílem je také studium učinit dostupnější, kdy máme velmi příznivě nastavenou cenovou politiku za studium v těchto programech.

Jaké další studijní programy připravujete?

Připravujeme řadu novinek a studijních programů. Ale jednu musím zdůraznit. Nyní se jak Fakulta, tak Vysoká škola Jagielloňská připravujeme na akreditaci doktorského studijního programu Ph.D. v oboru Administration and Economics. Příprava tohoto studijního programu je nesmírně náročná, ale pevně věřím, že se podaří uведенá akreditační práva získat a budeme moci Ph.D. program zařadit do naší studijní nabídky.

Jakou formu studií nabízíte budoucím studentům?

Nabízíme několik forem a typů studia. Od klasické prezenční výuky, tak studium v kombinované formě, či v distanční – online formě. Samozřejmě se formy studií liší mezi jednotlivými studijními programy a jde o volbu studenta, jakou formu studia preferuje.

Již několik let se stále hovoří o digitalizaci, o propojení moderních technologií do procesu výuky. Jak vám se podařilo pomyslnou digitalizaci implementovat do procesu výuky?

Velmi často cestuji do zahraničí a mám tedy možnost komparovat vývoj forem výuky v tuzemsku i v zahraničí. Bohužel, v našem prostředí stále přetrvávají hlavně tradiční formy výuky, kdy se jich stávající vzdělávací instituce až rigidně drží.

Část studijních programů proto od samého začátku nabízíme v distanční – online formě. K tomuto jsme vyvinuli vlastní a zcela unikátní Studijní systém. V jeho rámci si student volí předmětovou skladbu, tempo studia, komunikuje s tutory, řeší předepsané úlohy a úkoly, získává zpětnou vazbu, či má v tomto Studijním systému dostupné veškeré studijní opory.

Jedná se tedy o moderní a interaktivní formu výuky, které má dle mého názoru obrovskou budoucnost. Inovování studijního prostředí online forem studia je pro nás neustálou výzvou. Reakce a zpětné vazby studentů jsou velmi pozitivní, což nás obrovsky motivuje k dalšímu rozvoji.

Zřídít si v dnešní době soukromou vysokou školu je úspěch. Mít spokojené studenty je úspěch. Jaká je tedy vaše cesta k úspěchu?

Unikátní recept asi neexistuje, cesta k úspěchu je vždy ovlivněna řadou interních a externích faktorů. Ale obecně, asi jako pomyslná tečka na závěr – nikdy se nevzdát a intenzivně pracovat a hlavně, dotahovat

projekty do konce. A zejména... vždy od samého začátku myslet na to, proč projekty realizovat, kdo je bude využívat. Tedy se orientovat na budoucí cílovou skupinu tak, aby byla maximálně spokojená.

Pak mohou být studenti s koncepcí našich studijních programů spokojeni a to je náš největší úspěch!

URL| <https://www.byzmag.cz/oldrich-hajek-majitel-dekan-a-predseda-akademicke-rady-fakulty-verejnospravnich-a-ekonomickych-studii>

Do ohlášeného data odchodu Británie z Evropské unie zbývá 10 dnů

19.3.2019 ČRo Radiožurnál str. 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Do ohlášeného data odchodu Británie z Evropské unie zbývá 10 dnů, ale nikdo zatím neví, co se vlastně stane. Britská premiérka Mayová chce oficiálně požádat Evropskou unii o odklad brexitu ještě před unijním summitem, který se koná ve čtvrtek a v pátek. Sedmadvacítka teď očekává, že Británie požádá unii o prodloužení doby k vyjednávání. Zatím to vypadá, že pokud britští poslanci na třetí pokus schválí dohodu o podmínkách odchodu z Evropské unie, požádá premiérka Mayová unii o krátký odklad. V případě, že se tak nestane, tak požádá o dlouhý odklad. No a o dohodě se potřetí může hlasovat dnes nebo zítra, možná ale až později, anebo také vůbec. Podrobnosti si řekneme s Ivo Šlosarčíkem z katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Hezký den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dolní sněmovna se měla dnes nebo zítra pokusit tedy napotřetí o schválení dohody, kterou vyjednala premiérka Mayová, situaci ale dost zkomplikoval předseda Dolní sněmovny John Bercow, který prohlásil, že by další hlasování o dohodě nemusel vůbec umožnit. Jak to zdůvodňuje?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Tak Britové opět ukázali, že dokáží už tak komplikovanou situaci si ještě víc sami zkomplikovat a ta argumentace předsedy Dolní sněmovny je založená na jednom z britských ústavních pravidel, že vlastně sněmovna by neměla krátce po sobě hlasovat o stejných věcech, aby vláda prostě nepředkládala stejný návrh sněmovně znovu a znovu a znovu, až jednou sněmovna změní svůj názor. Takže tam půjde hlavně o to, nakolik bude paní premiérka schopná obhájit, že ta dohoda o vystoupení Británie, kterou předkládá napotřetí, byť ten text zůstal stejný, je jiný kvůli těm vysvětlujícím prohlášením, které už byly minule, ale třeba i ten kontext je jiný kvůli už tomu plánu prodloužit lhůtu pro vystoupení.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

O jaké pravidlo, které to údajně zakazuje, vlastně jde? Co to je za pravidlo?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

To je prostě tím, jak je britský systém vládní a parlamentní, jak se táhne strašně do historie, tak tam kumuluje spoustu pravidel, které se dokáží docela překvapivě vynořit z historie. Ale vlastně jde o nastavení vztahu mezi vládou a parlamentem, dolní sněmovnou, aby prostě vláda, když sněmovna něco nechce povolit, nezkoušela

tak dlouho parlament přesvědčovat, až se prostě jednou treť třeba do okamžiku, kdy bude část poslanců nemocných nebo prostě budou už z toho jednání unavený. Takže vlastně ten koncept je: vláda pro tyto věci má 1 pokus, a pokud chce přijít do sněmovny znovu, musí přijít s pozměněným, vylepšeným návrhem. A je otázka, zda ta žádost o prodloužení lhůty pro brexit je dostatečnou změnou, aby to uspokojilo předsedu, předsedajícího Dolní sněmovně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No a mimochodem, je už tedy jasné, jak se předsedající Dolní sněmovny, který je konzervativec, teď zachová? Jestli tedy to hlasování připustí nebo zakáže, víme to?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Já to nevím.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Zdá se, že to nikdo neví. Jaký důvod má předseda Dolní sněmovny Bercow ještě víc komplikovat tu už takhle složitou situaci?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Já myslím, že je to symptom toho, že Tereza Mayová ztrácí kontrolu nad konzervativní stranou, že vlastně spousta politiků konzervativní strany už teď se spíš než na loajalitu ke své předsedkyni kouká na svojí budoucí kariéru, a jak bude pokračovat politická kariéra /nesrozumitelné/ zapsáni v knihách, které se o brexitu a těchto týdnech příští léta napíší.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A pokud by k tomu třetímu hlasování o dohodě premiérky Mayové tedy nedošlo, tak co by to pro její vládu znamenalo? Co by se dělo dál?

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Tak znamenalo by to, za prvé, vůči parlamentu, tak za prvé by to znamenalo, že by musela velmi komplikovaně v Bruselu EU 27 vysvětlovat, co vlastně dělá, jaký plán a už zřejmě požádala o poměrně dlouhé prodloužení brexitové lhůty. S tímhle tím prodloužením by se asi vrátila zpátky do Dolní sněmovny a zkusila říct, že ten nový návrh, který tam překládá, je návrh jiný než ten, který jí odmítli před pár dny, protože už se nepočítá s vystoupením Spojeného království ke konci března, ale třeba až o několik měsíců později. A to je ta podstatná změna, proč by se vlastně mělo znovu hlasovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Ivo Šlosarčík z katedry evropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme a brexit budeme určitě dál sledovat. Na slyšenou.

Ivo ŠLOSARČÍK, katedra evropských studií **FSV UK**

Na slyšenou.

ANKETA: Debatovat o bezpečnosti budou v Plzni i Babiš a Hamáček

19.3.2019 plzensky.denik.cz str. 00 Moje Plzeňsko

Redakce

Plzeň – Jak jsme na tom v ČR s bezpečností? Jaké bezpečnostní hrozby přináší 21. století? Jaká opatření chystá vláda premiéra Babiše?

"To jsou otázky, na které budou hledat odpovědi účastníci veřejné diskuse „Česko. A jak dál?“, jež se koná ve středu 20. března v 17.30 hodin v Měšťanské besedě v Plzni. Diskutovat budou premiér Andrej Babiš, místopředseda vlády a ministr vnitra Jan Hamáček, ministr obrany Lubomír Metnar, rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima, rektor ZČU v Plzni Miroslav Holeček, ředitel Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje František Pavlas a Nikola Schmidt z Katedry politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Akci moderuje šéfredaktor Deníku Tomáš Skřivánek. Vstup je zdarma. Z čeho máte největší obavy vy? Hlasujte v anketě níže."

URL| https://plzensky.denik.cz/zpravy_region/debatovat-o-bezpecnosti-budou-v-plzni-i-babis-a-hamacek-20190319.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

plzensky.denik.cz

Babiš a Hamáček budou debatovat o bezpečnosti. Čeho se obáváte vy?

Hlasujte

19.3.2019 denik.cz str. 00 Česko

Redakce

/ANKETA/ Jak jsme na tom v ČR s bezpečností? Jaké bezpečnostní hrozby přináší 21. století? Jaká opatření chystá vláda premiéra Babiše?

"To jsou otázky, na které budou hledat odpovědi účastníci veřejné diskuse „Česko. A jak dál?“, jež se koná ve středu 20. března v 17.30 hodin v Měšťanské besedě v Plzni. Diskutovat budou premiér Andrej Babiš, místopředseda vlády a ministr vnitra Jan Hamáček, ministr obrany Lubomír Metnar, rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima, rektor ZČU v Plzni Miroslav Holeček, ředitel Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje František Pavlas a Nikola Schmidt z Katedry politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Akci moderuje šéfredaktor Deníku Tomáš Skřivánek. Vstup je zdarma. Z čeho máte největší obavy vy? Hlasujte v anketě níže."

URL| https://www.denik.cz/z_domova/debatovat-o-bezpecnosti-budou-v-plzni-i-babis-a-hamacek-20190319.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[denik.cz](https://www.denik.cz)

Nový prezident v Kazašsku

19.3.2019 ČRo Plus str. 05 21:10 Den v 60 minutach

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Kazašský prezident Nursultan Nazarbajev dnes v dlouhém projevu k národu oznámil svou rezignaci. Podle Nazarbajeva nastal čas, aby moc v zemi převzala nová generace lídrů. Nejprve nebylo jasné, zda si 78letý panovník ponechá nějaké funkce. Nakonec uvedl, že zůstane v čele bezpečnostní rady státu, zůstane šéfem fakticky monopolní vládní strany Světlo vlasti a ponechá si titul vůdce národa. Pravomoci prezidenta teď bude

do dubna příštího roku vykonávat dosavadní předseda Senátu Kasim Žomar Tokajev. Nursultan Nazarbajev je u moci 30 let. V čele nezávislého Kazachstánu stojí od vytvoření prezidentského úřadu v roce 1991. Je považován za prototyp postsovětského autoritáře, který obsadil vrcholné státní funkce svými spojenci, tvrdě pronásleduje opozici a kontroluje média. Nedávno Nazarbajev odvolal kazašský kabinet s odkazem na neúspěšné reformy. Do vysílání teď zvu odborníka na Střední Asii Slavomíra Horáka z Katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer. Na konci ledna, relativně nedávno Nursultan Nazarbajev vyměnil vládu, a v únoru se pak tento od roku 2007 prakticky doživotní prezident začal u Ústavního soudu zajímat, jak lze ukončit pravomoci hlavy státu. Tak povězte, je ten jeho dnešní krok překvapením anebo spíše ne?

Slavomír HORÁK, odborník na Střední Asii, Katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak obecně vzato až tak to překvapení není. Ono totiž ten tranzit v Kazachstánu, že tedy přechod od jednoho prezidenta k někomu dalšímu se připravuje poměrně dlouho, přinejmenším od ústavních změn v roce 2010. Takže překvapení to není. Spíš je možná více překvapující to načasování, kdy se přesně tento den proč o tom asi budeme spekulovat ještě dlouho a to se možná ani nedozvíme. A ta příprava v tom přechodu nebo odchodu prezidenta už trvá velmi dlouho a ty kroky jsou postupné, akorát málokdo o nich ví, takže to zůstává vlastně v hlavně prezidenta a v jeho nejbližším okolí.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vy jste říkal, že o příčinách budeme asi dlouho spekulovat, tak zkusme to nějak v kostce ve stručnosti, jaké důvody za tou rezignací mohou být. Je to především Nazarbajevův vysoký věk, anebo jsou to jiné důvody, ekonomické politické.

Slavomír HORÁK, odborník na Střední Asii, Katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Takhle spekulujeme obecně o zdraví prezidenta, který se v loňském roce léčil několikrát a na druhou stranu já jsem ho třeba dneska viděl při tom projevu, tak to byl člověk, který nadále kypí zdravím i ve svých, jak jste říkali 78 letech. Takže tam ten problém asi není. Já se domnívám, že tohle to načasování, neříkám že 19. března, ale zhruba v tuto dobu jede na několika faktorech. Za prvé je to faktor vnější, a to je řekněme příklad sousedního Uzbekistánu, kde před možná třemi lety nebo dvěma, co zemřel první prezident Islam Karimov a vlastně nová vláda nebo nový prezident úplně odstavil tu takzvanou starou gardu od moci a začal si vládnout. To samozřejmě v tomhle tom regionu je velice dobře reflektováno, takže jakoby to možná uspišilo přípravu toho přechodu, dalším důvodem je.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jestli tomu dobře rozumím, tomu by se chtěl pan Nazarbajev vyhnout a mít to prostě stále pod kontrolou.

Slavomír HORÁK, odborník na Střední Asii, Katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Ano, už i to, že vlastně jakoby odstoupil, ale nadále si zachovává poměrně významné funkce, které jste už jmenoval ve svém vysílání, včetně předsedy strany, což by nebylo tak důležité, ale především třeba to předsednictví té takzvané Radě bezpečnosti, tak to si myslím, že je velice důležitá věc, protože tam se bude rozhodovat o tom, jací kandidáti budou neoficiálně samozřejmě, jací kandidáti budou připuštěni k volbám, kdo bude tedy asi pravděpodobně reálně zvolený, kdo bude tím reálným nástupcem prezidenta Nazarbajeva a takovým tím ten kdo nástupce bude z té kohorty lidí, kteří by měli zajistit, že prezident Nazarbajev, jeho majetky a majetky jeho rodiny zůstanou víceméně nedotčeny.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A povězte, má už Nazarbajev nějakou politickou konkurenci, která by se s ním v jeho politice mohla aspoň trochu rozcházet anebo samozřejmě asi o pluralitní demokracii nelze hovořit. Nicméně mění se nějak poměry na té politické scéně?

Slavomír HORÁK, odborník na Střední Asii, Katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Za současných okolností ne a pokud něco přijde, tak o tom asi těžko tady můžeme spekulovat, těžko se bude předjímat dál v Kazachstánu. Na druhou stranu Tokajev, který byl dneska nebo zítra převezme funkci úřadujícího prezidenta, tak je člověkem Nazarbajeva. Je to jeden z nejdříve postavených lidí v rámci toho systému, na té formální ale také na té neformální rovní, což je mnohem podstatnější a ten další prezident nebo další vůdce bude v té linii okolo prezidenta, tam je několik jmen, o kterých se spekuluje, že by mohly být reálným následovníkem nebo nástupcem Nazarbajeva a celý ten patří mezi poměrně horké favority.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vysvětluje Slavomír Horák z Katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Moc děkujeme za vysvětlení a pěkný zbytek večera. Na slyšenou.

Představitelé českých muslimů znepokojilo vyjádření předsedy pražské muslimské obce

19.3.2019 ČRo Radiožurnál str. 03 18:10 Ozvěny dne - publicistika

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Představitelé českých muslimů znepokojilo vyjádření předsedy pražské muslimské obce Leonida Kušnarenka. Ten vyzval na videu k tomu, aby si zvláště muži islámského vyznání pořizovali zbrojní průkaz a ozbrojovali se. Měli by tak chránit mešity, podle všeho před podobnými útoky, jaký se odehrál na Novém Zélandu, jak známo při něm zahynulo 50 lidí. Ústředí muslimských obcí se od jeho výzvy distancovalo. Jana Charváta politologa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy i se zaměřením na politický extremismus jsem se krátce před tímto pořadem zeptal, na kolik znepokojivě působí ten zmíněný videovzkaz nového předsedy pražské muslimské obce nebo jak si ho vysvětluje?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak, ten vzkaz samozřejmě zapadá do té situace, která teďka nastala. Na jedné straně je samozřejmě dobrý říct, že ozbrojování je u nás ze zákona možné, není to problém, jsou k tomu nějaký jasný pravidla. Na straně druhý samozřejmě tohle vyjádření v tenhle moment bude vždycky působit velmi minimálně nešikovně, ale v zásadě jaksi bude velmi silně v podstatě rozdmýchat nebo přidávat k tomu jako napětí, který existuje. Přestože, jak říkám, nejde o porušení zákona, ale jde prostě o nesmírně nešťastnej moment, kdy tohle to nějakým způsobem jako zdůrazňovat a mluvit o tom.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A přikládáte větší váhu pozici ústředí muslimských obcí, které se od té výzvy distancovalo?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Já se přiznám, že pokud je mi známo, tak v podstatě celá otázka organizovanosti muslimské obce jako takové v českém prostředí je poměrně velmi složitá, těch organizací existuje několik a měl jsem pocit, že ani jedna z nich není schopná skutečně reálně mluvit v podstatě za většinu, řekněme, českých muslimů, takže jde spíš o takové jako skupiny, které se nějakým způsobem o tohle to snaží. Myslím si, že je dobře, že zazněl hlas jako aspoň

dalších z těch organizací, který se nějakým způsobem distancuje, ale co to ve skutečnosti reálně vypovídá o českých muslimech, jinak myslím si, že to vlastně mnoho neříká o tom, co si čeští muslimové reálně myslí. Jak se obava určitě narůstat může, je to naprosto logické. Na straně druhé ta česká muslimská obec v podstatě dlouhodobě vykazuje znaky, který naznačují, že její tendence k tomu, aby jaksí mohla fungovat v rámci české společnosti, stojí primárně na tom, aby v zásadě nebyla moc vidět. Je to velmi standardní taktika, kterou používá řada menšin napříč celým světem. Tvářit se, že jsou vlastně jako neviditelní, snažit se maximálně splynout s tou většinou, aby právě na sebe neupozorňovala, aby nepřitahovali vlastně žádnou nenávist nebo žádné, aby se nestali cílem takovýchle útoků. Takže z tohoto pohledu já se naopak domnívám, že ta pravděpodobně, že by jaksí skutečně došlo k nějaký radikalizaci nebo k nějakému jaksí ozbrojování je v zásadě spíš nízká, ostatně i v kontextu toho, že kdykoliv jaksí specialisté skutečně na tu českou jaksí muslimskou komunitu o ní mluví, vlastně vždycky zdůrazňují, že tam skutečně k radikalizaci nedochází a když se vlastně v jednom momentě mluvilo o jakémsi českém muslimském teroristovi, tak jde v zásadě o konvertitu a i ten moment toho terorismu je poměrně jako zatím sporný.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Čili byste řekl, že ta výzva k ozbrojování nepředstavuje nějakou zvláštní výzvu i pro zdejší bezpečnostní složky.

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Pro bezpečnostní složky takovouhle věc nemůžou jako nechat úplně plavat. Jo, to nejde. Obzvlášť v současné situaci. Jak jsem říkal na začátku, pokládám tu výzvu za nesmírně nešťastnou. Jo, v tomhle momentě skutečně jaksí, můžete to chápat jako, ať už by to měl, by bylo míněný úplně vážně nebo jde jenom o to přitáhnout pozornost na sebe nebo na otázku těch muslimů cokoliv, v tomhle momentě to fakt jako strašně nešťastný a samozřejmě vždycky se může stát, že prostě to někoho nějakým způsobem osloví, zasáhne a k tý radikalizaci může to k ní přispět. Takže i z tohoto pohledu samozřejmě nepředpokládám, že by to jaksí česká policie nechala být. To z logiky věci prostě nemůže.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Politolog Jan Charvát na závěr publicistiky. Tomáš Pavlíček přeje příjemný večer.

Neprodyšné hranice, nenávist i solidarita. Mění se uprchlíci, strach byl a je stejný, historik mapuje migraci ve 20. století

19.3.2019 denikn.cz str. 00

Historik Michal Frankl má na pět let práce nad hlavu. Získal největší evropský vědecký grant na svůj výzkum fenoménu uprchlictví ve 20. století ve střední Evropě. „Obecně se soudí, že se odtud spíš prchalo a odcházelo, ale ve 20. století jsme se vyrovnávali s uprchlíky v několika vlnách.“ Nachází spoustu paralel mezi současnými otázkami migrace a minulostí, vrací se k antisemitismu, který má v české společnosti hluboké kořeny, a na článku Ferdinanda Peroutky pak dokládá tíživou situaci po Mnichovu.

Během pěti let budete se svým mezinárodním týmem zkoumat společenské a politické aspekty fenoménu uprchlictví ve střední Evropě ve 20. století. Stal jste se téměř okamžitě terčem útoků „obvyklých podezřelých“: „Brusel nehorázně platí českého vědce, aby sem přivedl uprchlíky a destruoval Evropu.“ Počítám, že vás ty reakce příliš nepřekvapily, protože to není v historii nic nového pod sluncem.

Do jisté míry jsem to čekal, protože už v minulosti jsem občas dostával antisemitské dopisy, třeba po vystoupení v televizi. Nyní mě ale zarazila intenzita těchto reakcí – byly hodně emocionální a jako by tito lidé cítili pro své názory podporu. Naštěstí přišla a přichází i spousta pozitivních reakcí.

Je to nepříjemná, ale poučná zkušenost. Třeba tweet pana Ovčáčka očividně vychází z jakési teorie spiknutí: stačí zmínit Brusel a uprchlíky, a je z toho podvratná akce. Dávám velký pozor, abych se jako historik příliš nevyjadřoval k současné uprchlické problematice, abych netvrdil, že z historie lze přímo odvodit řešení současných problémů. Ty reakce jen potvrzují trivializaci diskursu o uprchlících a migraci.

Dotýkají se vás ty výpady osobně?

Snažím se to tak nebrat. Výkřiky, že mám krev na rukou, protože jako neomarxista sem přivádím teroristy, či rasistické argumenty o vrozené kriminalitě černošských migrantů těžko mohou být předmětem rozumné debaty. Ale na druhou stranu vidím, a to i z podepsaných mailů, že lidi imaginární i skutečná nebezpečí migrace trápí a že mají prostě strach. Strach je něco, co je třeba brát vážně, nezesměšňovat – je třeba argumentovat a ukazovat za tou masou údajných vetřelců skutečné lidi, s jejich vlastním osudem a rozhodováním.

Nacházíte v historii snadno paralely v rétorice odpůrců pomoci?

Ano. Uprchlíci jsou pokaždé trochu jiní, ale nenávistný jazyk je často podobný. To platí zejména pro konstrukci uprchlíka jako úhlavního nepřítele národa či civilizace, která je velmi blízká některým okamžikům v naší historii. Zatímco v první polovině 20. století byla zejména antisemitská, dnes je hlavně islamofobní.

Máte i konkrétní příklad?

Vidím například podobnosti argumentů proti muslimským uprchlíkům s kampaněmi proti Židům po první světové válce nebo ve 30. letech. Jsou to prý kriminálníci, nechťejí pracovat a chtějí se přizívat, mají nebezpečnou kulturu a podvratný vliv na společnost. Židé byli prý komunisté, muslimové jsou teroristé.

Takový jazyk je nebezpečný, protože znemožňuje rozlišovat lidi podle skutečných potřeb a motivací jejich odchodu z původní země. Také je v něm znát silná tendence k návratu k etnicky založenému nacionalismu, o kterém bych v 90. letech naivně soudil, že v roce 2019 už bude dávno pryč, nebo bude marginální. Tohle totiž není jen odpor k tomu, co někdo může třeba vnímat jako přehnaný naivní multikulturalismus, ale návrat k národu na etnickém principu místo toho občanského.

Fenomén uprchlictví ve 20. století ve střední Evropě.

Výzkum Michala Frankla a jeho týmu bude trvat pět let, pokrývá celé 20. století – a nejen Československo, ale také Polsko, Maďarsko, Rakousko a Jugoslávii. Prestižní grant ERC (European Research Council) v hodnotě 50 milionů korun získal v loni jako jediný vědec, který bude působit v české instituci, v minulosti na tento grant dosáhla jen hrstka českých vědců či vědkyň.

Zaměří se na čtyři historické momenty:

- Uprchlíci za první světové války a v době vzniku národních států
- Uprchlíci ve 30. letech v kontextu nástupu nacismu
- Lidé, kteří v 50. letech utíkali oběma směry přes železnou oponu
- Postkomunističtí uprchlíci v 90. letech

Zmínil jste prve strach. Je strach z uprchlíků všudypřítomný, nebo se mění v místě a čase?

Strach byl vždycky mnohem silnější, když byla skupina, která přicházela, líčena jako skupina etnicky, národně, rasově nebo třeba kulturně jiná – a to platilo i u lidí, kteří přicházeli zblízka. Naopak pokud byli uprchlíci od začátku líčeni a vnímáni jako lidé, s nimiž se můžeme identifikovat, kteří utíkají například kvůli politickému násilí, reakce zdaleka nebyly tak negativní a nebyly spojeny s konspiračními teoriemi, to se třeba ukazuje v přijetí uprchlíků z válečné Jugoslávie v 90. letech.

Navíc mezi nimi bylo mnoho muslimů.

Je to tak. Se sympatiemi prostě vzrůstá solidarita. Strach z uprchlíků se vrací, ale není všudypřítomný a nezbytný – víme, že to jde i bez něj. Vždy ale vypovídá hlavně o nás samých – jak si představujeme vlastní společnost.

Myslím, že většina lidí dosud vnímala středo-východní Evropu ve 20. století spíš jako zemi, ze které se utíkalo. Vy ten pohled obračíte.

Ano, obecně se soudí, že ze střední Evropy se odcházelo kvůli fašismu, komunismu, kvůli nacionalismu a etnickým čistkám či jednoduše kvůli bídě nebo za lepšími šancemi. Na druhou stranu je to oblast, která se taky vyrovnávala s příchodem mnoha uprchlíků. Podobně jako jinde, také zde si úřady i společnost kladly otázku, komu pomoci a co taková pomoc vlastně znamená. Jaké to je, poskytovat ochranu a péči uprchlíkům právě v takovém komplikovaném regionu?

Budeme srovnávat přístup k uprchlíkům v demokracii, v problematické, nacionalistické a autoritativní demokracii, v takzvané totalitě, ať už je to vývoj v čase, nebo srovnání ve stejné době v různých zemích – díky tomu, že máme v projektu i Rakousko, můžeme srovnávat jeho přístup k uprchlíkům z komunistického bloku – například na maďarských uprchlících z roku 1956 – s přístupem socialistických zemí ke komunistickým uprchlíkům, například z Řecka. Co já vím, tak právě uprchlickou politiku na Východě a na Západě nikdy nikdo takto neporovnával.

Třináct Židů denně (překračuje východní hranice Německa). Nacistická propaganda, cca 1936. Foto: United States Holocaust Memorial Museum

Zajímají vás i příběhy jednotlivců?

Velice. Budeme zkoumat uprchlictví odzola, zaměříme se na mikrohistorii a orální historii, dohledáme konkrétní příběhy z pramenů a povedeme rozhovory s pamětníky. Uprchlíci často vypadávají z národních dějin, nezapadají do nich... Chceme pracovat trans-nacionálně a sledovat podobnosti a procesy přes hranice a jazyky.

Martin Rozumek, ředitel Organizace na pomoc uprchlíkům.

Přečtěte si také

Ty děti by pomohly nám. Našemu svědomí, říká šéf Organizace pro pomoc uprchlíkům

Pojďme to teď vzít chronologicky. První světová válka. Tehdy lidé migrovali podle pohybů fronty?

Byla to první velká zkušenost s uprchlíky v moderní době, podle odhadů se v roce 1915 v habsburské monarchii pohybovalo přes milion uprchlíků, utíkali sami ze strachu z pohybu fronty nebo pogromů nebo byli evakuováni.

Zejména ty chudé, kteří se o sebe nemohli postarat, nebo ty, které považoval za neloajlní, stát kontroloval: vznikla první síť uprchlických táborů a příkázaných uprchlických obcí, do nichž byli posíláni podle své etnické příslušnosti.

Tipuji, že nejtěžší to měli Židé.

Měli nejproblematičtější postavení kvůli stále narůstajícímu antisemitismu. Mnozí utíkali nebo byli nasměrováni právě na území Čech a Moravy. V roce 1915 zde žilo kolem 140 tisíc místních Židů a pravděpodobně obdobný počet židovských uprchlíků. I když byli občané monarchie, byli čím dál více vnímáni jako nepřátelé, kteří se vyhýbají vojenské službě, práci, šmelí – v době stále horšího nedostatku základních životních potřeb.

A vypukla panika ze záplavy uprchlíků

Antisemitismus není v české společnosti nic nového, jeho krutý projev známe třeba z tzv. Hilsneriády. Jak se ten postoj k Židům po roce 1918 radikalizoval?

Haličští Židé se vznikem Československa, ze dne na den, stali uprchlíky podle současné mezinárodní definice. Byli občané jiné země, nebo zůstali bez občanství, hlavně však byli vnímáni jako nepřátelé československé samostatnosti. S formováním národního státu souviselo „vyjednávání“, kdo sem patří, kdo sem nepatří.

Židé, kteří přišli odjinud, nebyli považováni za občany národního státu, vedly se proti nim intenzivní kampaně a byli pod tlakem, aby odešli. Nejsilnější to bylo před podepsáním mírové smlouvy v září 1919, byla to totiž doba velké nejistoty, jak bude národní stát vypadat.

Foto: Gabriel Kuchta Deník N

Přečtěte si také

Do Evropy se vrací špatné časy. Děsí mě zanícená láska k Židům, mám z ní mrazení v zádech, říká rabín Sidon

V dalších letech první republiky ten tlak polevil?

Ve dvacátých i třicátých letech Československo přijalo, alespoň dočasně, řadu uprchlíků, například ty utíkající ze Sovětského svazu, lidi z nacistického Německa nebo z autoritativního Rakouska, ale etnické třídění a negativní postoj k údajně obtížným „východním“ Židům už zůstal. S plnou silou se pak projevil na konci 30. let. Michal Frankl. Vystudoval politologii na **Fakultě sociálních věd** UK, zde získal i doktorát z moderních dějin. Působí na Masarykově ústavu a Archivu AV ČR, momentálně je na výzkumném pobytu ve Vídni. Ve svém výzkumu se zaměřuje na témata: uprchlíci a uprchlická politika v zemích střední a východní Evropy ve 20. století, dějiny moderního antisemitismu, etnické násilí a holokaust. Má na kontě několik vědeckých monografií, je podepsán pod řadou kolektivních publikací. Je ženatý a má dvě děti. Foto: Gabriel Kuchta, Deník N

S rozpínáním nacistického Německa na konci 30. let se lidé dali zase do pohybu, opět šlo v první řadě o Židy. Jak se k nim Československo zachovalo ještě v době před Mnichovem?

Zpočátku Československo uprchlíky přijímalo poměrně liberálně – počítalo jen s tím, že nezůstanou dlouho a že se – zejména Židé – vystěhují zase o kus dál. Ale od poloviny 30. let se přístup zpřísnil. Vyvrcholilo to uzavřením hranic pro Židy, kteří utíkali před pronásledováním.

Mohl bych to ilustrovat na jedné málo známé epizodě, která je, myslím, velmi podobná tomu, co možná zažíváme právě v posledních letech. Vidím tam paralelu v nepodloženém strachu z vlny migrantů, která k nám nemíří.

Sem s ní.

Stalo se to na přelomu roku 1937 a 1938. V Rumunsku se v té době – i když jen na pár týdnů – dostala k moci silně antisemitská vláda, která otevřeně mluvila o nastolení protizidovských opatření, tvrdila, že Rumunsko je ohroženo přívalem židovských uprchlíků, kteří ohrozí jeho národní ráz, a tak se vláda krom jiného chystala zbavit mnoho Židů občanství.

Už si to asi neuvědomujeme, ale v té době jsme s Rumunskem měli společnou hranici na Podkarpatské Rusi. Vypukla panika ze záplavy uprchlíků z Rumunska, média psala o údajném přívalu židovských imigrantů...

Zatímco ve skutečnosti?

Přicházeli jen jednotlivci. Pár studentů, pár lidí, kteří chtěli pokračovat jinam. Československo ale reagovalo uzavřením hranic a zavedením vízové povinnosti. Právě zde již byl vidět vzorec odmítání židovských uprchlíků... Ten se pak uplatňoval jak po „anšlusu“ Rakouska, tak i po Mnichovu – tehdy již ale uprchlíků přicházelo mnoho.

Z Peroutky mluví rezignace, ne nenávisť

Zmínil jste média. V rešerších mě překvapilo, že se k té vlně přidal i Ferdinand Peroutka v Přítomnosti...

Peroutka napsal článek...

Předpokládám, že dohledatelný...

(smích) V tomto případě ano, dokonce jsem vám ho dohledal. Podle Peroutky by bylo soužití s československými Židy narušeno, kdyby „stát se otevřel přílivu velmi cize vypadajících židů z východu“. Podobně se pak jeho časopis Přítomnost vyjadřoval i po Mnichovské dohodě. Skutečně se v něm vyslovuje proti

přijímání židovských uprchlíků, ale podobně se tehdy vyjadřuje třeba samotná česko-židovská organizace. Tady nejde o nenávist a antisemitismus, ale politování, že v Československu již pro tyto lidi není místo.

Peroutka v Přítomnosti (1938)

„... Žádná humanita na světě nemůže předpisovat, že spíše má ve vlastní zemi hladovět Čech než právě přistěhovaný Němec nebo takový Žid, který byl do této chvíle odhodlán sdílet osud německého národa... Mají-li na této obtížené lodi někteří býti vysazeni přes palubu, nechť jsou to ovšem spíše cizí než naši vlastní lidé. Hluboce lituji, že mi nezbývá, než takto mluvit. Ale mluvím tragicky v tragické situaci.“

V jakém kontextu Peroutka ten text psal?

V té době jsou už skoro všichni židovští uprchlíci a později vůbec úplně všichni Židé bráni jako „východní“ Židé. Ti prý neintegrovatelní a pro národ nebezpeční. Pro tu dobu jsou charakteristické konspirační teorie a nacionalismus, později, po anšlusu Rakouska a po Mnichovu, už se obraz Židů, kteří k nám vlastně nepatří, stává vlastně samozřejmostí.

Co vedlo k tomu textu konkrétně Peroutku, co myslíte? Jak to čtete?

Peroutka nepodporuje konstrukce, že uprchlíci byli nepřítel a zlo samo o sobě. Z něj mluví spíš rezignace, povzdechnutí, že v pomnichovské republice už nemůžeme pomáhat jako za první republiky. A používá příměr s lodí, kde je málo místa, „naši“ mají přednost. Ostatní si musí hledat domov a živobytí jinde.

V té době už opravdu skoro nikdo nepochybuje o tom, že hranice má být zavřena a že židovští (ale také třeba němečtí) uprchlíci nemají v Československu místo. V tisku to bylo přijato jako samozřejmost, dokonce se zdá, že o tom nebyla žádná zásadní debata ve vládě. Ale výjimečným hlasem je například Milena Jesenská: i za druhé republiky psala velice pročitěné články o uprchlících a o strašné situaci lidí mezi čarami nebo uprchlících, kteří se ilegálně dostali do vnitrozemí a byli v bezvýchodné situaci.

Židovští uprchlíci na lodi, 1939. Foto: United States Holocaust Memorial Museum

Zmínil jste anšlus, tedy připojení Rakouska k nacistickému Německu v březnu 1938. Četla jsem váš velmi silný starší text v Respektu o tom, jak se přes noc uzavřely hranice, uprchlíci nemohli tam ani zpátky, ta situace musela být naprosto zoufalá. Připomeňte, co se stalo.

O uprchlících v roce 1938 chystám knížku, v jejímž centru budou lidé chycení mezi čarami, v zemi nikoho. Celé skupiny židovských uprchlíků totiž zůstávaly na hranicích, nejen dny, ale i týdny, nebo dokonce měsíce. Třeba burgenlandští Židé, které nacisté v dubnu 1938 v noci násilím dopravili přes Dunaj na československou stranu, k Děvínu. Čechoslováci jim ještě ráno pomohli, ale pak je obratem poslali zpátky do Rakouska, odkud byli vypovězeni do Maďarska.

Ale Maďaři je také odmítali přijmout. Oni tak živořili v hraničním prostoru kolem Dunaje... Jako jediné východisko jim bratislavská ortodoxní židovská obec poskytla loď, která kotvila na Dunaji, tedy v mezinárodních vodách, tam přežili několik hrozných měsíců.

A jednou skupinkou to určitě nekončí.

Takových případů je celá řada. Později, to už je po Mnichovu a po první vídeňské arbitráži, kdy se jih Slovenska musí odevzdat Maďarsku, na čáře uvíznou skupinky lidí někde na mezi, na poli, na cestě. Stát se o ně nestará a většinou jim pomáhají židovské organizace, třeba přistaví maringotku, přivezou jídlo, ale jejich situace je zoufalá, nemůžou tam ani zpátky, jsou vlastně zbavení občanství – ten pocit beznaděje musel být hrozný.

Lidé chycení mezi čarami symbolizují dramatické zhoršení postavení Židů v roce 1938. Vypovídání ze země, uzavřené hranice, etnické filtrování uprchlíků. Ani předtím nebylo pro uprchlíky snadné najít útočiště, ale většinou největší překážkou nebyla hranice. V „nové“ zemi těžko hledali pomoc, nesměli pracovat a měli zůstat pouze dočasně. Ale neprodyšné uzavření hranic, to tu předtím nebylo.

A co Židé, kteří byli občané Československa před Mnichovem?

Ti se také stávají uprchlíky, například Židé z československého pohraničí. Bývali občany Československa, ale najednou už na základě etnického třídění a notné dávky antisemitismu za občany považováni nejsou. Přes den, škrtnutím pera.

V lednu 1939 vydává vláda oficiální nařízení o revizi občanství, které je zaměřeno už explicitně proti sudetským Židům a proti Židům, kteří získali občanství v době první republiky. Odmítáním uprchlíků se také měnila podstata občanství jako takového, posouvala se k jeho napojení na etnicky chápaný národ.

A Češi ze Sudet?

Ti mají být reintegrovaní, vzniká Ústav pro péči o uprchlíky, vůbec poprvé se věnuje uprchlíkům sociální péče od státu a nepřenechává se pouze soukromým pomocným organizacím, ale hlavně proto, že jde z tehdejšího pohledu o „pravé“ Čechy. Němci a Židé měli postavení jiné. Ze Sudet do vnitrozemí přišla ze dne na den obrovská skupina kolem dvou set tisíc lidí. Mezi nimi – velmi zhruba – dvacet tisíc Židů a dvacet tisíc Němců. Ti se měli podle tehdejších představ vystěhovat.

Aby nám nezůstal černý Petr

Tohle je asi kapitola, kterou je zpětně strašně nepříjemné si připustit, že Židé byli na našem území zbavováni svých práv českými úřady, ještě před protektorátem.

A jak na běžícím pásu... Za protektorátu se pak již v mnohém navazuje na pronásledování z doby po Mnichovu. Já se navíc domnívám, že vylučování Židů ze společnosti, jejich zbavování občanství, bylo nejprve testováno právě na odmítání a pronásledování židovských uprchlíků. A jak už jsme si řekli, v roce 1938 už těžko najdete noviny, které by se uprchlíků zastávaly.

Co se dělo pak, když se zavřely hranice?

Nastal dominový efekt. Mezinárodní systém pomoci uprchlíkům je strašně citlivý na to, co dělají jednotlivé státy. Když se zavřou jedny hranice, zavřou se i druhé... a další. Aby nikomu nezůstal ten černý Petr.

I tam vidím paralelu se situací při uprchlické vlně od roku 2015, nebo ne?

Když se začnou striktně zavírat hranice, udělají to pravděpodobně všichni, tak jak to udělaly v roce 1938 všechny státy s hranicemi s Německem a v té době už okupovaným Rakouskem a další země zpřísnily vízovou povinnost. I proto je vhodné, aby státy v migrační politice nezabíhaly do extrémů a pokud možno udržovaly transparentní dlouhodobou linii.

Má to ještě jeden aspekt, který vidíme i dnes. Když zavřete hranici, dojde k nárůstu ilegality, šíří se pašování, podplácení a ilegální přechody, skrývání, lidé jsou vytlačováni do ilegality, v níž jim nic jiného nezbyvá. V roce 1938 se taky objevují pozoruhodné plány na řešení problému židovských uprchlíků.

Jaké?

Šlo by je shrnout pod heslem: „Řešme to někde jinde, ne u nás.“ Někde v koloniálním světě, v nějaké britské nebo francouzské kolonii, na Aljašce, tam někde by se našlo místo pro Židy... Myšlenka pomoci organizovaným způsobem, ale daleko od nás, to se podobá dnešní představě hot spotů. Tehdy se žádný takový koloniální scénář neuskutečnil – s výjimkou malých skupin. A samozřejmě vedle Palestiny. Ale již mluvit o Židech jako o skupině, která patří někam jinam, je vlastně symbolicky zbavovalo občanství, i když fyzicky byli ještě zde.

„Když se na to díváme dnes a víme, co přišlo, pak je Évian strašným zklamáním, působí to jako selhání. Ale v roce 1938 ještě nevěděli, že přijde válka, ani o systematickém vyhlazování a plynových komorách.“ Konference v Evianu. Foto: United States Holocaust Memorial Museum

Svou roli sehrála konference v Évianu, kde vlastně daly jednotlivé státy od Židů ruce pryč. Ale asi to čtu moc zjednodušeně. Opravte mě.

Konference v Évianu se často uvádí jako příklad selhání Západu, demokratického světa, který nezachránil oběti holokaustu. Évian skutečně nebyl zrovna úspěchem: politická situace v USA neumožnila revidovat systém kvót, které byly zavedeny po první světové válce a omezovaly transmigraci z Evropy a i odjinud. Velká Británie nebyla ochotna jednat o otevření Palestiny a většina diplomatů se odvolávala na přelidnění a špatnou ekonomickou situaci.

Ale málo se mluví o tom, že vznikla mezivládní organizace, která měla dál jednat s Německem o složitém způsobu vystěhování Židů a transferu jejich majetku, ale i tato jednání nakonec kvůli začátku druhé světové války selhala. Když se na to díváme dnes a víme, co přišlo, pak je Évian strašným zklamáním, působí to jako selhání. Ale v roce 1938 ještě nevěděli, že přijde válka, ani o systematickém vyhlazování a plynových komorách.

Historik není stroj

Skočím teď raději v čase o půl století, do 90. let, shodou okolností jsem v poslední době mluvila se dvěma lidmi, kteří se věnovali vlně uprchlíků z doby konfliktu v bývalé Jugoslávii a ze zemí bývalého Sovětského svazu, kde byly občanské války. Byl to šéf Organizace pro pomoc uprchlíkům Martin Rozumek a Dana Němcová z Poradny pro uprchlíky. Pochopitelně to s odstupem času možná vidí růžověji, než to bylo, ale říkají, že s uprchlíky pracovali bez většího zájmu veřejnosti, v klidu, nikdo jim neházel klacky pod nohy ani na ně neútočil. Přístup tehdejší společnosti se v zrcadle posledních let jeví jako vlídný, empatický. Bylo to tak? A čím to bylo?

Ke konfliktům určitě docházelo, ani tehdy nebyli uprchlíci přijímáni jednoznačně vstřícně a veřejné mínění nebylo zdaleka jen na jejich straně, ale existoval politický konsensus na tom, že pomoc uprchlíkům a jejich přijímání jsou správné a že je to důležité i pro nás jako demokratickou zemi, která chce patřit na Západ.

"Člověk byl ve shodě sám se sebou a nebyl sám. V tom byl půvab celého společenství, které se rozhodlo v normalizaci pro odpor," říká Dana Němcová. Foto: Gabriel Kuchta, Deník N

Přečtěte si také

Dětem jsem nikdy nelhala. Strach je cesta do pekel, říká „máma undergroundu“ Dana Němcová

Je zajímavé, že ihned po listopadu 1989 jsme téměř jako samozřejmost přijali azylový režim obvyklý v západních demokraciích, tím jsme se přihlásili k jejich hodnotám. Ten vstřícný postoj podporoval náš sebeobraz znovu se rodící demokracie. A jiná byla taky role elit. Tehdy k nám utíkali lidé z postkomunistického světa, nikdo nezpochyboval, že potřebují pomoc, a definovali jsme je jednoznačně jako uprchlíky.

Dnes je to jiné i v tom, že se v polemice paušálně zpochybňuje motivace všech lidí, kteří míří do Evropy, nevidí se rozdíl mezi uprchlíky, kteří utíkají z války, z obrovské nouze a nebezpečí v Sýrii, od lidí, kteří jdou „za lepším“. A všechno to zastřešuje vzbuzování strachu z terorismu, což je v mnoha případech jen zástěrka pro rasismus. Těm, kteří to hlásají, podle mě nejde ani tak o uprchlíky, ale o posun k etnickému nacionalismu. Přes uprchlíky odpovídají na otázku, kdo jsme vlastně my.

Když se za tím ohlédnete, v čem vidíte něco pozitivního, kdy se Češi zachovali vlídně? Je tam nějaký silný nečekaný moment solidarity?

Já si otázky kladu trochu jinak, nehledám dobré nebo špatné momenty, spíš vysvětlení a kontexty. Ale dobré momenty najdete v každém ze sledovaných období – náš přístup k uprchlíkům nejsou jen zavřené hranice. To platí i pro meziválečné Československo. Hledal bych je asi v síle občanské společnosti, což je jedna z otázek, kterým se chci taky věnovat. O humanitarismu se hodně mluví v souvislosti s velkými západními pomocnými organizacemi, které na našem území taky působily, třeba kvakeři nebo tzv. JOINT (American Jewish Joint Distribution Committee), ale málo se ví o místních lidech a organizacích.

Židovská dívka. Foto: United States Holocaust Memorial Museum

Tak je pojďme trochu zviditelnit.

V meziválečném období stát uprchlíky většinou trpěl, alespoň dočasně, ale neposkytoval jim žádnou systematickou pomoc, až na výjimky, kdy třeba Masaryk nebo Beneš ze svých fondů dají nějakou jednorázovou částku pro uprchlíky – ty elitní, politiky či známé umělce.

Pro kontext: je to doba, kdy se od státu stále více očekává zajištění aspoň základní sociální péče jeho občanům, i když to má daleko k pozdějšímu sociálnímu státu. To se ale netýká uprchlíků – vlastně se tou absencí sociální péče o uprchlíky zdůrazňuje, že nepatří mezi občany. A tak vzniká zespoda celá řada menších organizací, které jsou postavené na nějaké formě solidarity, politické, odborové...

A nezištně pomáhají lidem s přístřeším, jídlem i nějakou „registrací“. Vytrvat nebylo jednoduché. Ze začátku bylo těch lidí ochotných pomoci víc, i peníze byly, ale zájem rychle opadal, pomocné organizace se ale o své klienty musely postarat dlouhodobě. Velmi dobře to ukazuje moje kolegyně, historička Kateřina Čapková v naší společné knize Nejisté útočiště.

Je tam i nějaký konkrétní hrdina?

Hrdinka. Jednou z důležitých postav je Marie Šmolková, věnovala velkou část svého života pomoci nejen židovským uprchlíkům, ale stala se člověkem, který díky své zkušenosti a svému mimořádnému angažmá tyto československé pomocné organizace stmeloval. Zastupovala dokonce stát na jednání pomocných organizací s vysokým komisariátem pro uprchlíky z Německa, předsedala zastřešujícímu národnímu komitétu.

Víte, já si strašně cením Nicolase Wintona, ale v podobě, v jaké je široce prezentovaný, se stal trochu vyprázdněnou ikonou. Byl to úžasný člověk, ale přišel a během pár týdnů ve spolupráci s mezinárodními organizacemi vyvezl děti ze země, zachránil je před utrpením a smrtí. Jeho příběh je však velmi trivializovaný do podoby hrdiny. Práce Marie Šmolkové a dalších podobných lidí, bez nichž by nikdy krátká záchranná akce Wintona nebyla vůbec možná, pro nás je, myslím, přinejmenším stejně velkou inspirací.

Když jsme se bavili o Évianu, narazili jsme na problém, že historii vlastně čteme přes brýle, které viděly, jak to bylo dál. Do jaké míry jako historik umíte to, „co bylo dál“, odfiltrovat ve svém výzkumu?

Historik není stroj. Samozřejmě ví, jak to bylo dál, a taky má svůj hodnotový systém, přes který se na dějinné situace dívá. Ale obojí má být schopný reflektovat a odfiltrovat při vědecké práci. Pracuju s prameny, s konkrétními fakty, dokumenty, používám osvědčené metody i způsoby, jak věci interpretovat. Umím číst v dějinách zepředu i pozpátku. Ale také, a to je v našem projektu ještě důležitější, chci srovnávat a dívat se přes hranice států, národů a jazyků.

URL| <https://denikn.cz/92813/strach-z-uprchliku-vypovida-hlavne-o-nas-samych-jak-si-predstavujeme-vlastni-spolecnost-vime-ze-to-jde-i-bez-nej-rika-historik/?ref=list>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz

Debatovat o bezpečnosti budou i Babiš a Hamáček

20.3.2019 Plzeňský deník str. 03 Region

(ki)

Zprávy z Plzeňska

Plzeň – Jak jsme na tom v ČR s bezpečností? Jaké bezpečnostní hrozby přináší 21. století? Jaká opatření chystá vláda premiéra Babiše? To jsou otázky, na které budou hledat odpovědi účastníci veřejné diskuse „Česko. A jak dál?“, jež se koná ve středu 20. března v 17.30 hodin v Měšťanské besedě v Plzni. Diskutovat budou premiér Andrej Babiš, místopředseda vlády a ministr vnitra Jan Hamáček, ministr obrany Lubomír Metnar, rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima, rektor ZČU v Plzni Miroslav Holeček, ředitel Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje František Pavlas a Nikola Schmidt z Katedry politologie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Akci moderuje šéfredaktor Deníku Tomáš Skřivánek.

Vstup je zdarma.

ČT představila nové zpravodaje na Slovensku a v Polsku

20.3.2019 lupa.cz str. 00

Česká televize obmění své zahraniční zpravodaje v Bratislavě a ve Varšavě. Ze Slovenska se bude od dubna hlásit Petr Obrovský. Dosavadní reportér Lukáš Mathé se přesune do Polska. Petr Obrovský je absolventem žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** v Praze. V České televizi pracuje sedm let, začínal jako redaktor na webu, pak posílil tým pořadu Newsroom ČT24. „Nabídka mě velmi překvapila, poctila, potěšila. Nikdy jsem nesměřoval k tomu stát se zahraničním zpravodajem,“ řekl Obrovský svým bývalým kolegům. V posledních letech je známý jako moderátor zpráv a reportér ČT24. První vstup ze Slovenska si vyzkoušel už 16. března při referování o tamních prezidentských volbách. Lukáš Mathé byl na bratislavském postu od roku 2016. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, konkrétně hispanistiku, italianistiku a komparatistiku. Česká televize má celkem 11 zahraničních zpravodajů. Její reportéři se hlásí ze stálých postů v Berlíně, Bratislavě, Bruselu, Hong Kongu, Londýně, Moskvě, Paříži, Tel Avivu, Varšavě a Washingtonu. Nejnovějším stanovištěm je Istanbul, kam letos v lednu nastoupil Václav Černožský.

URL| <https://www.lupa.cz/aktuality/ct-predstavila-nove-zpravodaje-na-slovensku-a-v-polsku/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[lupa.cz](https://www.lupa.cz)

Jak postupovat proti lidem schvalujícím teror?

20.3.2019 ČRo Plus str. 01 12:30 Radioforum

Vladimír KROC, moderátor

Terorista z Christchurchu nesmí dostat prostor pro šíření svých myšlenek. Zasadí se o to premiérka Nového Zélandu. Dokonce odmítá vyslovit vrahovo jméno. Když minulý pátek zaútočil na dvě mešity, nechal za sebou 50 obětí. A část lidí jeho čin oslavuje. Najdou se i mezi českými uživateli sociálních sítí. Ministr vnitra Jan Hamáček z ČSSD je varoval, že policie jejich aktivity monitoruje pro případné trestní řízení. Jak má policie postupovat proti lidem, kteří schvalují teror a vraždy? Souhlasíte s tím, aby policie na sociálních lidí vyhledávala komentáře schvalující trestný čin? A co pro teroristy znamená publicita? Je možné zajistit, aby jejich jméno upadlo v zapomnění? Těšíme se i na vaše názory, číslo do studia je 221552777. Pozvání do studia dnes přijal Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

V čem je schvalování teroristického nebo jiného trestného činu na sociálních sítích nebezpečné, jinými slovy, kdy jde o pitomý komentář a kdy už je to trestný čin?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ta hranice se bude hledat velmi obtížně a samozřejmě jaksí každý uvidí někde jinde. Každopádně existuje jaksí v našem trestní zákoníku paragraf, který jaksí se týká schvalování trestných činů a specificky schvalování terorismu, to znamená, že na téhle té úrovni vlastně se můžeme bavit o tom, že celá řada těch výroků už by asi splňovala minimálně některé charakteristiky, které by umožňovaly jaksí to sem zařadit. Přesto, že právníci se trošičku hádají o to, jestli to tak může být nebo nemůže být a co přesně stanovuje jaksí český zákoník ohledně toho, co je nebo co není jaksí teror, nebo respektive terorismus. To jsou dvě trošku odlišné věci. Každopádně jako u všech věcí, který se týkají svobody slova nebo který my chápeme jako svobodu slova, bude tahle otázka vždycky velmi, velmi jaksí těžko rozhodnutelná, a to specificky ještě prostředí postkomunistické země, kterou samozřejmě Česká republika je, kde existuje jaksí zkušenost s potlačováním svobody slova a tím pádem jaksí velké množství lidí je celkem logicky pochopitelné a asi bychom mohli říct i správně jaksí velmi opatrně ohledně toho, co teda jaksí by mělo být postihováno a co nikoliv.

Vladimír KROC, moderátor

Jak se dá chápat vystoupení ministra vnitra Jana Hamáčka, je to podle vás vyhrožování, zastrašování, jak se píše ve stanovisku hnutí SPD Tomia Okamury?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne, to myslím, že není, ale samozřejmě na jedné straně je celkem pochopitelné, že jaksí pan Okamura hájí jaksí svůj elektorát, u kterého předpokládá, že patrně část těch lidí jakoby se mohla stát přesným cílem policie z důvodu schvalování toho atentátu. Je to prostě jaksí silové vyjádření, které bychom asi od ministra silového odboru celkem jaksí očekávali. Jak říkám, je otázka na kolik jaksí se právníci shodnou nebo neshodnou. Je ale dobré připomenout, že už v minulosti u nás lidé byli odsouzeni za podobné věci, to znamená pokud převládne jaksí přesvědčení, nebo respektive ne převládne, prostě pokud jaksí se shodneme na tom, že máme v trestním zákoníku tenhle paragraf, pak by policie teoreticky neměla dělat nic jiného než jaksí ho musí nějakým způsobem jaksí sledovat.

Vladimír KROC, moderátor

A nedá se chápat to vyjádření ministra vnitra jako takové varování nebo osvěta, zkrátka upozornění, že nic není beztrestné.

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To samozřejmě určitě taky, i když samozřejmě z těch sociálních sítí ty věci nezmizí nebo respektive většinou z nich nezmizí, to znamená můžete to chápat buď jako varování do budoucna a nebo tedy jako výstrahu těm, kteří už se toho dopustili a nějakým způsobem jako teď může přijít ta situace, že budou řešení.

Vladimír KROC, moderátor

Některé z těch komentářů k tomu, co se stalo Christchurch: "Tomu se říká statečnost, nebyli to teroristé, ale hrdinové, příjemné páteční zprávy, málo mrtvých, jdu si dát kávičku." Co podle vás autory motivuje k tomu, aby se takhle vyjadřovali? Je to třeba pocit, že je to osobitý humor?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, někteří z nich se tím budou určitě zaštiťovat. My dlouhodobě vidíme, že to jaksí převádění, tvrzení, že nejde vlastně o jaksí vážně míněnou jako legraci, je to jenom jako, není to míněné vážně, se samozřejmě objevuje, a může vás chránit do jisté míry minimálně máte pocit, že jste chráněni před dopadem jaksí toho svého, toho svého výroku. Co se týče toho samotného jaksí, nebo těch výroků jako takových, tak my jsme v posledních několika letech svědky výrazného hrubnutí řeckně veřejného prostoru.

Vladimír KROC, moderátor

A čemu to přičítáte?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Těch faktorů je celá řada. Jedním z nich je samozřejmě obecně rozšíření sociálních sítí a jejich jaksi projevy, který, zejména u nás, a teď tím myslím jako Českou republiku nejenom, ale obecně řekněme třeba jako tu východní část jaksi Evropy, kde přece jenom existují trochu jiné zkušenosti než na Západě a trochu jiný přístup, která vlastně už, když se objevily první debaty na iDNES a na podobných jaksi velké serverech, tak v podstatě velice brzo se ukázalo, že lidi, který mají skutečně zájem debátovat, tak z těch debat odešli. Ty debaty nebyly žádným způsobem řízený, bylo to necháváno prostě absolutně na libovůli lidí a výsledek byl ten, že se z toho v podstatě stala žumpa regulérní, kam se prostě nikomu nechtělo vstupovat. Když se podíváte na obdobný varianty jaksi v zahraničí, takhle to nefunguje, jo, že tam jako ty debaty probíhají, ale probíhají poměrně slušně, protože prostě, když se to otevřelo poprvé, tak jaksi poměrně brzo jaksi editoři těhle těch jaksi forů zjistili, že to tímhle způsobem nejde, začali mazat, jasně řekli, že budou mazat určitý typ příspěvků, to znamená ty, které z jejich pohledu prostě překračují hranice morálky, a naučili v podstatě ty lidi diskutovat slušně, když to řeknu hodně zjednodušeně. Nejde o názory, tohle samozřejmě lidi často říkají: "A vy mi chcete zakázat můj názor, to je cenzura." Ne, to není cenzura, prostě, když se vyjadřujete jako způsobem, který překračuje všechny hranice, i ty standardní jaksi debaty morálky a tak dál, tak to není cenzura, jo. Můžete říct svůj názor, ale musíte ho umět říct slušně, jo. V tomhle momentě se najednou jako ty debaty změnil. Tohle tady s tím my máme potíž. My máme problém s tím, že se jako domníváme, že svoboda slova se nejlépe hájí tím, že absolutně necháme všechno jako volný a pak jsme překvapení, když to nefunguje tak, jak si představujeme.

Vladimír KROC, moderátor

Vysvětluje politolog Jan Charvát, který je hostem dnešního Radiofóra. Teď už je u telefonu první z posluchačů Michal Kubíček. Dobrý den.

Michal KUBÍČEK, posluchač

Hezké poledne.

Vladimír KROC, moderátor

Jak má podle vás policie postupovat proti lidem, kteří schvalují teror a vraždy na sociálních sítích?

Michal KUBÍČEK, posluchač

No, úplně stejně asi jako kdyby se postavil do prostředka ulice a začal vykřikovat to samé, co na sociálních sítích.

Vladimír KROC, moderátor

Kde ale je ta hranice? My jsme o tom včera, teď mluvili, kde je vlastně ten okamžik, kdy rozhodnout, že už se jedná o trestný čin?

Michal KUBÍČEK, posluchač

Lidi si myslí, že pokud se to děje jako na sociálních sítích, tak to vlastně jakoby není nebo je to jakoby méně podstatné nebo méně viditelné a podobně. Koluje teda mimochodem zrovna na sociálních sítích pěkná, pěkné přirovnání, kdyby se člověk choval v reálu tak, jak na sociálních sítích, tak by ho velmi pravděpodobně zavřeli do blázince, kdyby chodil na maloval srdíčka za každé vyjádření někoho nebo plácal po ramenou a podobně, s cizími lidmi by se začal přátelit. A nerozumím tomu proč bychom měli dělat až takový velký rozdíl mezi tím jak se člověk chová v tom reálu a jak se chová na sociálních sítích. To znamená pokud budu schvalovat, a priori pokud schvaluju nějakým způsobem protiprávní jednání a je to v podstatě úplně jedno, jestli to je střílení někde tisíce kilometrů daleko, anebo třeba to, že někde, já nevím, rozbijou někomu auto a já bych řekl: "Dobře mu tak," protože beztak třeba někde dluží peníze nebo něco takového, tak to je prostě schvalování nějakého trestného

činu a z mého pohledu je úplně jedno, jestli to říkám jakoby veřejně nebo jestli to říkám veřejně na sociální síti nebo si to říkám veřejně někde na nějakém fóru nebo jestli to budu prostě říkat na ulici lidem, vykřikovat.

Vladimír KROC, moderátor

A má podle vás policie na těch sociálních sítích aktivně vyhledávat ony komentáře, které schvalují trestný čin?

Michal KUBÍČEK, posluchač

No, to dost dobře nejde upřímně řečeno, ano, protože třeba zrovna Facebook v podstatě neumožňuje, neumožňuje nějaké aktivní prohledávání, to znamená, to by ta policie tam musela být jakoby přítomna v těch skupinách nebo těch diskusích, a to prostě z principu třeba konkrétně na Facebooku nejde. Jiná situace je s monitorováním třeba Twitteru nebo jiných otevřených sítí, ale Facebook prostě není otevřená síť, ani neexistuje de facto nějaký úspěšný nástroj, který by reálně monitoroval to, co se na Facebooku děje, a to ať už v negativním nebo pozitivním smyslu slova. Firmy, jeden z našich nástrojů, který ve firmě používáme, používáme třeba proto, abychom věděli, jestli se o naší firmě píše ať už pozitivně nebo negativně. To znamená tyto nástroje jsou, ale konkrétně třeba Facebook není prostě na toto spolehlivý, takže tam se de facto policie bude muset spolehnout pouze na to, že bude dostávat případně nějaké nahlášení od někoho, kdo sám uzná, kdo se jaksi té debaty zúčastní, uvidí to a bude, oznámí to nějakým způsobem, ano. Ale nejsou upřímně řečeno, ať si myslí jakoby laici cokoli, nejsou spolehlivé nástroje, které by nějakým způsobem monitorovaly aktivně v reálném čase, co se na sociálních sítích děje a to, co se posílalo někde nějakému velkému bratrovi nebo něco. Tak to prostě není, to je ve filmech, ale není to v realitě.

Vladimír KROC, moderátor

Michal Kubíček, děkujeme, na shledanou.

Michal KUBÍČEK, posluchač

Mějte se krásně a na slyšenou.

Vladimír KROC, moderátor

Co si myslí politolog Jan Charvát o tom, že není žádný rozdíl o tom, tedy v tom, jestli se, jak se chováme v reálu a ve virtuálním světě?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak jaksi zcela obecně, takhle, měla by to být pravda, ale samozřejmě to pravda není v tom kontextu jak to vlastně zaznělo i v tom příspěvku, to znamená lidé mají pocit, že na tom, v tom virtuálním světě to není jaksi doopravdy, jo. Mají pocit anonymity, což je další z těch momentů, který posiluje samozřejmě jaksi tu ochotu jaksi vystupovat jaksi způsobem, který pak ty lidi nedělají jak se na tom reálném veřejném jaksi působení tu zodpovědnosti si pak samozřejmě neuvědomují, to je problém.

Vladimír KROC, moderátor

Teď je na drátě Rumuald Štěpán Rob, další z účastníků debaty. Dobrý den.

Rumuald Štěpán ROB, posluchač

Dobrý den vám i posluchačům.

Vladimír KROC, moderátor

Jedna z těch otázek, která zazněla úplně v úvodu, co podle vás znamená publicita pro teroristy? Je správné, že třeba novozélandská premiérka odmítá vůbec vyslovit jméno toho vraha?

Rumuald Štěpán ROB, posluchač

Určitě, to je velmi dobrý přístup a domnívám se, že to je státnický přístup člověka, který hledá společné dobro země, které slouží.

Vladimír KROC, moderátor

No, a zpátky k té hlavní debatě, to znamená jak se vyrovnat s tím, že se najdou lidé, kteří schvalují takové věci na sociálních sítích, jak se k tomu stavět?

Rumuald Štěpán ROB, posluchač

Já se domnívám, že se nevyhneme nějakému monitorování sociálních sítí podobně jako se prostě monitoruje veřejný prostor, ulice a tak dále. Faktem je, že je to otázka zvladatelnosti toho jak vlastně to zpracovat. Faktem je, že ale zároveň paralelně musí se vést debata nad svobodou slova. Já se domnívám, že svoboda slova prostě je ohraničená dalšími svobodami, svobodou jednotlivců, svobodou náboženskou, a to je něco, co se dlouhodobě nějakým způsobem nevede, klem čeho se našlapává a nehovoří se vlastně o tom nějakým způsobem, aby jsme si uvědomili, že prostě svoboda slova není bezbřehá a je ohraničena dalšími svobodami. Navíc opravdu je třeba, aby si státníci a politici uvědomili, že jsou zodpovědní za kultivaci komunikace v tom, kterém státě. Bohužel svědky zhrubnutí společnosti jsme díky našim státníkům některým a politikům.

Vladimír KROC, moderátor

Říká Rumuald Štěpán ...

Rumuald Štěpán ROB, posluchač

Kteří se, kteří se vulgárně vyjadřují často do veřejných médií. Děkuji.

Vladimír KROC, moderátor

Děkujeme, na shledanou.

Rumuald Štěpán ROB, posluchač

Děkuji taky, na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

Marian Vojtek, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus se dostává ke slovu. Dobrý den.

Marian VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Dobré odpoledne. A jako vždy začínáme anketní otázkou - má policie vyhledávat na sociálních sítích komentáře schvalující trestný čin? Tak, to je tedy anketa jak na Twitteru, tak na webu plus.rozhlas.cz. Můžete hlasovat, no, a také na Twitteru komentovat stejně jako to udělal třeba Pepe: "Vyhledávat může a tím by to mělo končit. Trestat lidi za slova je návrat, však víte kam." Pavel Netolický nám napsal toto: "Jasně, že ne, rozhodně ne, na politickou objednávku. Ostatně procesy za politické projevy se definují jako politické." Petr Rýdl napsal: "Demokracie má právo se bránit, i když si různí extrémisté myslí opak." Ladislav Harvánek nám opět napsal dlouhý komentář na Facebooku, takže vyberu alespoň základ, začátek: "Tedy než začneme o této otázce přemýšlet," píše pan Harvánek, "měli bychom si uvědomit, že naše současné zákony umožňující trestat projevy nenávisti, navádění k trestnému činu a podobného zaměření jsou zdánlivě účinné, ale jen pro úplné laiky, kdežto člověk s právním vzděláním v nich dokáže najít klíčky a prokázat, že se vlastně nic nestalo. Takže novelizace těchto zákonů a formulovat je raději stručněji a jednoznačněji. Pak také budou vymahatelné a nebude se plýtvat silami policie, státního zastupitelství a soudů, které pak budou, kterým pak nezbyvá čas a síly

a prostředky pro jejich uplatnění." Z dalších názorů, které odpovídají na tu naši hlavní otázku, jestli tedy má policie na sociálních sítích vyhledávat komentáře schvalující trestný čin nebo nemá, tak nesouhlasí s tím třeba například Stanislav Ficl, Jirka Adámek: "Nemá. je to lehce zneužitelné, pak se tomu přizpůsobí i zákony a máme tu trvalý policejní dohled nad vším. Mě by zajímalo, jestli v muslimských zemích to mají také podobně, schvalování vražd jinověrců je trestné. Ať se Hamáček uklidní," vyzývá Jirka Adámek. Tomáš Němec si myslí toto: "Neměla by vyhledávat komentáře schvalující trestný čin, ale měla by vyhledávat komentáře vybízející k trestnému činu, ovšem jen k trestnému činu závažnému." "Ano, policie by měla vyhledávat takové komentáře," to si myslí třeba Luděk Bajgar. "Ano, má názor jako názor, forma sdělení není podstatná." Milan Pavlů: "Má a má je také trestat." Zdeněk Kesl napsal: "Ano, má, lidé si musí uvědomit, že si nemůžou zase kecat tak úplně, co je napadne. Pokud někdo schvaluje terorismus, genocidu nebo nabádá k něčí vraždě, je to na pováženou."

Vladimír KROC, moderátor

Hostem Radiofóra je dnes politolog Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Co vás zaujalo z těch komentářů citovaných ze sociálních sítí? Třeba ta otázka, jestli je potřeba nějakým způsobem měnit legislativu pro účinnější potírání těch nenávistných komentářů?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, my se v podstatě pořád točíme kolem toho, co s těmi komentáři, jak s nimi pracovat a jestli s nimi vůbec pracovat a tak dále a tak dále. Já mám pocit z toho, co jsme zatím jako viděli, že ta legislativa je v zásadě dostačující. Co není dostačující, není legislativa, ale spíš technický možnosti, to nakonec zaznělo v některých jaksi těch telefonátů. A tím druhým problémem, jak už jsem říkal, je v zásadě jako postoj jaksi části společnosti, která má obecně s tímhle tím přístupem problém, jak říkám z důvodů zejména hysterických s určitou reminiscencí zejména komunismus, přestože jaksi můžeme debatovat o tom, že svoboda slova i v našich zákonech je jasně stanovená, že má svoje hranice a dokonce ani v těch Spojených státech, o kterých se často mluví jako, že tam ta svoboda slova je absolutní, to tak není. I tam jsou určitý hranice, který smíte, co nesmíte a tak dál a tak dál a tak dál. Takže nemyslím si úplně, že je to otázka jaksi zákonů, ty si myslím, že celkem jako fungují, myslím si spíš u nás té techniky. A pak samozřejmě shody na tom, co bychom měli nebo neměli dělat.

Vladimír KROC, moderátor

Za proevropské tajné služby varují ve spojení s migrací a islámem před nárůstem pravicového extr..., extrémismu, pardon, týká se to Česka?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, my zatím tohle to tak úplně nevidíme, ale nám se v podstatě celá tahle ta problematika poměrně obloukem vyhýbá, jo. My jsme viděli samozřejmě nástup poměrně ostrého antiimigračního populismu v těch letech 2015, 2016, to byly ty skupiny jako "Islám v České republice nechceme" a na ně navazující "Blok proti islámu s Úsvitem," ale po nich v podstatě dneska nic nezbylo. Tyhle ty skupiny se rozložily v podstatě samy od sebe jaksi zvnitřku svou vlastní řečneme jaksi neschopností pracovat s celou řadou jaksi velmi odlišných osobností, které je nějakým způsobem tvořily. Lidé, kteří stáli v čele, jsou dneska buďto úplně zapomenuti a nebo jaksi je adoruje jenom velmi úzká skupinka nějakých jaksi fanoušků a pro většinu ostatních jsou naopak už jako zcela nepřijatelní, že se někam posunuli za těch několik let. Takže tohle tak úplně jaksi razantně nevidíme. Ta klasická krajní pravice, která u nás existovala, jaksi do roku řečneme třeba 2010, se naopak téměř úplně rozložila. Poslední vlastně, co zbylo, co bývá zařazováno jaksi do téhle té kategorie, tak je tady SPD, i když z pohledu čistě politologického je poměrně obtížné jaksi této straně jako krajně pravicové, tam mnohem přesnější by bylo asi ten ryzí populismus, a i ta se v zásadě potýká v tomhle momentě s nějakými vnitřními poměrně jako těžkými problémy. Takže uvidíme jak si, jak bude úspěšná do budoucna nebo nebude. Je to určitá výhoda České republiky, která dlouhodobě v podstatě jako není příliš nakloněná nějakým jaksi razantním z jakéhokoliv politického směru jaksi změnám. Nikdy u nás vlastně neexistovaly nějaké zásadní výrazné politické strany. Naposledy možná jaksi Republikáni Miroslava Sládka, kteří byli jaksi v parlamentu mezi lety 92-98. Ale pokud bychom to srovnali s jakoukoliv jinou středoevropskou nebo obecně evropskou zemí, kde jsou standardně přítomné různé strany, jaksi krajně pravicového charakteru, často v parlamentu, tohle u nás zatím skutečně není.

Vladimír KROC, moderátor

Teď máme u telefonu posluchače Miloslava Omáčku, dobrý den.

Miloslav OMÁČKA, posluchač

Dobrý den. Já bych k tomu chtěl říct jenom pár větiček. Je to návrat ke komunismu, kdy lidi budou muset něco jiného říkat na veřejnosti a něco jiného doma a v podstatě je to nová heydrichiáda. Za schvalování atentátu na Heydricha se popravovalo, trestalo, tady se bude trestat za to zase, co se hodí současný vládnoucí skupině. Takže fajn, to se daří. Na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

Na shledanou, pane Omáčko. Tak, máte k tomu nějaký komentář?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Tak to srovnání s tou heydrichiádou je poměrně hodně odvážný, to se objevuje samozřejmě ale často. Lidi mají potřebu jaksi se vztahovat k těm nejhorším věcem a říkat podívejte se, je to úplně stejný. Stejný to není, jo, prostě stejný to není, stejný to asi z principu asi ani nemůže. Můžeme se bavit samozřejmě o nějaký morální úrovni, to je poměrně asi jako jasná, tam asi není jako o čem se bavit. Prostě pokud někdo schvaluje, že je v pořádku jako střilet, střilet, střilet ty děti tak, jako se to stalo na tom Novém Zélandu, tak je to z mého pohledu jako osobně nebo morálně absolutně nepřijatelný. Ta druhá otázka, jako samozřejmě zdali toto má být nějaký trest a tak dál. Jak jsem říkal, v zákoně tuhle tu záležitost máme, pokud ji máme, tak by policie měla nějakým způsobem konat. Já se zcela upřímně přiznám, že kdyby to bylo na mě, takže bych v podstatě za trestný čin nebo respektive záležitosti tohoto charakteru dával pokuty, jo. Nemyslím si, že je úplně nejrozumnější ty lidi zavírat nebo nevidím v tom úplně žádný větší význam, ale tak, jak znám to prostředí a tím, že ho sleduju jako dlouhodobě, tak jsem přesvědčen o tom, že kdyby za tohle to nebyly, jaksi výsledkem jaksi takovýchle věcí, kdyby nebyly jaksi podmínky, ale bylo prostě 5, 10, 15, 20 tisíc korun jako pokuty, tak si to ve skutečnosti spousta těch lidí jako velice rychle rozmyslela.

Vladimír KROC, moderátor

Další u telefonu je Milan Hruška. Dobrý den.

Milan HRUŠKA, posluchač

Dobrý den, zdravím vás i posluchače. Já si myslím, že schvalování jakýhokoliv teroristického činu je samozřejmě špatně. Ovšem na druhou stranu pochopitelně my tady neřešíme teďka důsledky a příčiny, jo, to znamená příčinou je samozřejmě to, že jsme byli teďka za posledních těch válek na tom Středním východě svědky takových zvěrstev, který tam páchali islamisti, to znamená řezání hlav západním novinářům a tak dále. Poslední výrok Erdogana, že jako se zas ti lidi budou vracet zpátky z Turecka v rakvích do Evropy, to je přece tak něco nenávidného, jo, a teď vlastně my sklízíme ty plody ty korektnosti evropský, kdy vlastně Evropa není schopná se tomuhle strašnému zlu postavit, jo, jednoduše. A připomíná mně to samozřejmě tu samou situaci s životním prostředím, kdy Evropa znečišťuje životní prostředí 10 % a my si tady zakážeme automobily a oni nám je sem budou vozit z Číny, že jo, která znečišťuje asi 60%. To znamená, víte, ta korektnost jako by měla rozlišovat, co bylo tím, tou příčinou a jaký to způsobilo důsledky, jo.

Vladimír KROC, moderátor

Dobře.

Milan HRUŠKA, posluchač

A to se tady neděje a hlavně Evropa v tom není jednotná a vidíme to v tom rozpačitém přešlapování na tom, na tom hlídání společných hranic, to je prostě něco neskutečného.

Vladimír KROC, moderátor

Milan Hruška, děkujeme. Na shledanou.

Milan HRUŠKA, posluchač

Mějte se, na shle.

Vladimír KROC, moderátor

Váš komentář?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, tohle je samozřejmě, tak, co je dobrý si uvědomit je, samozřejmě celá tahle ta věc se nestala jako sama od sebe, nevisí v nějakém jako vzduchoprázdnu, ale prostě vychází z nějaký samozřejmě konkrétní situace, z nějakého konkrétního rozložení sil. V tomhle směru samozřejmě jaksi ten posluchač má jaksi pravdu. Je otázka, jestli jaksi má pravdu v těch ostatních věcech. Pokud se jaksi na Středním východě nebo na Blízkém východě dějou jaksi války, kde prostě zuří nějaká občanská válka, těžko do toho bude Evropská unie zasahovat, jo. Zmiňoval tam řezání hlav jaksi evropsky, evropských novinářů, to je samozřejmě pravda, ale třeba z toho úplně vypadlo, ale ono to vypadlo vlastně z celého mediálního jaksi pokrytí, že ve stejný době, že ve skutečnosti těch evropských novinářů, kteří tam přišli o život, bylo vlastně jako zlom o proti novinářům jaksi arabským nebo tureckým, který tam přišli o život úplně stejně, ale o kterých se v Evropě jaksi nereferovalo ne, že by to někdo zakázal, to není žádný spiknutí, prostě proto, že to nemá takovej dopad, že jo. Jako pokud mluvíme o evropskejch tady v Evropě, no, tak prostě o tom, na to budou lidi reagovat, zatímco, že ve stejný době tam jaksi přijde o život velký množství dalších lidí jako z úplně jiných krajín, to vlastně nezaznívá. Jo, ale výsledkem pak je, že lidi mají pocit, že vlastně ten Islámský stát primárně bojuje proti Evropě, což není pravda a nikdy to vlastně pravda nebyla.

Vladimír KROC, moderátor
-----

navíc ale dá se reagovat na zvěrstva jinými zvěrstvy, respektive jejich schvalováním?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jasně, to se samozřejmě nedá, i když to asi ten jaksi posluchač ani neměl úplně na mysli, ten měl patrně spíš na mysli jako tvrdší zásah, řekněme, třeba jaksi proti islamistům, což je samozřejmě možný, zvažovalo se, nebo respektive samozřejmě vždycky se mluvilo o tom jako, jestli má Evropa nebo Amerika nebo kdokoliv zasahovat jaksi v tom prostoru třeba proti Islámskému státu. Pokud čas od času zaznívaly jaksi vyjádření lidí, který třeba bojovali v té oblasti, měli vojenský zkušenosti, který říkali, že by to vlastně nemuselo bejt nějak jako zásadně těžký, ale k tomu samozřejmě nikdy neexistovala politická vůle. Mimo jiné i proto, že takovej zásah by patrně jako, je otázka, jestli by vůbec vedl k tomu, k čemu bychom chtěli, jo. Je to prostě lokální problém, který těžko může jakoby řešit Evropa. Nemůžeme vlastně jako tvrdit na jedny straně, jo, máte nějaký problém, Evropa přijde a vyřeší to za vás. Na straně druhý je to ve skutečnosti patrně přesně to, co si Islámskej stát přál, aby tam bylo jako rozsáhlej zásah ze strany jaksi zejména Spojených států, která v té oblasti prostě nemá dobrý jako jméno a pokud by k tomu došlo, tak by patrně to vedlo velký množství lidí k tomu, aby vstupovali naopak do řad toho Islámského státu, jo. To znamená, že v tomhle momentě jako Evropa měla reálně v celý řadě věcí prostě svázaný ruce. V řadě jiných věcí je svázaný patrně neměla, mohli jsme některý věci udělat. A já bych souhlasil stoprocentně s tím, že naše zahraniční politika v tomhle směru je jako strašlivě jako krátkozraká, bezzubá, my nevíme vlastně jako, co chceme, nevíme, co bychom měli dělat a pak jako stojíme a díváme se, jo. Říkáme: Podívejte se, v Sýrii tedy došlo k povstání, tady jsou nějaký lidi, který si myslej něco podobného jako my a vystupujou proti Asadovi. Bylo by dobrý, kdybychom je podpořili." Ale my je vlastně necháme bejt, my je ničím nepodpoříme, nic neuděláme, jo, samozřejmě teď můžem se bavit, co můžeme, co nemůžeme udělat a tak dále a

tak dál, jo, ale těžko se pak můžeme divit, že prostě po několika letech z těchto těch lidí nic nezbylo a jedinej, kdo bojuje proti Asadovi, jsou džihádisti.

Vladimír KROC, moderátor

Říká politolog Jan Charvát. Ještě se krátce podíváme na sociální sítě s Marianem Vojtkem.

Marian VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Ano, ano, policie by měla vyhledávat na sociálních sítích komentáře schvalující trestný čin. To je výsledek ankety na Twitteru, budu naprosto konkrétní možnost ano 64 %, hlasujících bylo 151. Anketa s touto otázkou stále pokračuje na webu plus.rozhlas.cz. Takže hlasovat můžete neustále. Ladislav Polák ještě jeden názor z Facebooku: "Neměla by policie rovnou všechny odposlouchávat, jestli neschvalují trestný čin třeba doma v garáži?"

Vladimír KROC, moderátor

Tak, ještě jedna otázka, vrátím se k tomu postoji novozélandské premiérky, která nechce teroristovi dopřát slávu, odmítá vyslovit i pachatelovo jméno. Může to být účinné?

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, úplně účinné to být samozřejmě nemůže, ale je to poměrně hezké gesto, jo. Gesto, které samozřejmě jako cíl správným směrem, i když je jasné, že to jméno jaksi nezanikne a bude nějakým způsobem známé a jaksi budou si ho lidé různými způsoby připomínat. Tam je dobrý říct v podstatě dvě věci. Na jedné straně samozřejmě celý moderní terorismus stojí a padá s publicitou, jo. Ale s publicitou toho útoku, jo. Když se mluví o moderním terorismu, tak se vždycky mluví vlastně o pachateli, o oběti a o publiku, to publikum je klíčové, jo, to není otázka teroru, ten existoval i v minulosti, ale terorismus jako strategie prostě počítá s tím, že jaksi dopad toho útoku je širokej. A tomu se nedá prostě vyhnout, protože o tom už média všude jaksi mluvila a budou o tom mluvit, o tom útoku se prostě mluví, jo. To, že pak jako nebudeme zmiňovat jméno toho, toho útočníka, to si myslím, že může být v pořádku, může to být určitá strategie, ale jak říkám je to spíš gesto.

Vladimír KROC, moderátor

Naším hostem byl politolog Jan Charvát z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Moc děkuju, na shledanou.

Jan CHARVÁT, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

Jan Burda zve k poslechu Odpoledního Plusu. Dobrý den.

‘Bude to chudý život.’ Ani po zvýšení rodičovského příspěvku nenakoupíte dětem tolik co v roce 2007

20.3.2019 irozhlas.cz str. 00 Ekonomika

Michal Zlatkovský, Tereza Beránková

Ještě vloni v září si dle slibů ministerstva sociálních věcí měli rodiče finančně polepšit díky navýšení rodičovského příspěvku. Výsledek? Koaliční vláda Andreje Babiše (ANO) se nakonec shodla na zvýšení z 220 na 300 tisíc korun celkově vyplacené částky. Jak ukazuje graf datových novinářů iROZHLAS, i za zvýšený příspěvek toho rodiče reálně pořídí méně než před dvanácti lety.

Za posledních dvanáct let se rodičovský příspěvek nenavýšil ani jednou. Za vlády Petra Nečase před sedmi lety sice došlo ke změně systému vyplácení z měsíční částky 7 600 korun na celkovou, stanovenou na 220 tisíc, při přepočtu na měsíce to ale znamenalo jeho snížení o asi 500 korun.

Zatímco stanovená výše příspěvku během let stagnovala, jeho reálná hodnota rok od roku klesala. Po započtení inflace a přepočtu na sílu koruny v roce 2018 tak vychází najevo, že za měsíční rodičovský příspěvek pro rok 2019 jeho příjemci nakoupí o čtvrtinu méně než při posledním zvýšení v roce 2007.

Tehdejší příspěvek by měl přepočteno na rok 2018 hodnotu 9359 Kč, ale letošní by měl přitom podle odhadů vývoje inflace od ministerstva financí hodnotu 6951 korun. Slíbené navýšení rodičovského příspěvku ho sice přiblíží jeho nejvyšší hodnotě, ale nepřekročí ji.

Vládní úkroky

Samotné slíbené zvýšení navíc není bez komplikací. V posledním půl roce totiž vláda postupně avizovala, že se navýšení z 220 na 300 tisíc se dotkne všech rodin, ve kterých nejmladší dítě ještě neoslavilo čtvrté narozeniny. Ve pondělí se ovšem po jednání koaliční rady dohodla na tom, že přidávat se bude jen těm rodičům, kterým se narodí děti až od ledna příštího roku. Paradoxně se tak pomoc dotkne pouze těch rodin, které dítě ještě ani nepočaly.

Ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová na to následně na svém facebooku reagovala: „Ano, zatím jsme se dohodli na zvýšení rodičáku na 300 tisíc pro děti narozené od 1. 1. 2020. Ale to neznamená, že jsem rezignovala a už nebudu chtít, aby na vyšší rodičovský příspěvek dosáhli i ti, kteří mají dítě do 4 let věku.“

Někteří rodiče jsou i tak v důsledku vloni avizovaných slibů rozčarování. Vládě totiž uvěřili a s navýšením tzv. rodičáku už počítali. Je to i případ Marcely Nevosadové z Prahy, které se v červenci narodí druhý potomek. „Počítala jsem s měsíční částkou asi 8300 namísto 6100 korun,“ řekla Radiožurnálu. „Dítě bude chodit ve starých věcech, budeme kupovat nejlevnější plenky i za cenu toho, že bude osypané. Bude to hodně chudý život.“

Možné řešení, tedy valorizaci rodičovského příspěvku, zmiňuje sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Daniel Prokop. „Příspěvek by se mohl zvyšovat s inflací. Nemuselo by se tak rozhodovat o skokovém navýšení a nedocházelo by k velkým rozdílům podle toho, jestli se rodičům narodí dítě na konci období před navýšením, nebo na začátku nového,“ říká Radiožurnálu. Výše příspěvku byla při jeho posledním zvýšení navázaná na průměrnou mzdu, opatření ale platilo pouhý rok.

Dvanáct let bez zvýšení

Rodičovský příspěvek se pod současným jménem vyplácí od roku 1990. Nejprve se stanovoval pevnou měsíční částkou uvedenou v zákoně, od roku 1995 pak pomocí koeficientu z životního minima.

K jeho zatím poslednímu zvýšení došlo v roce 2007, kdy se zákonem schváleným za Jiřího Paroubka (ČSSD) téměř zdvojnásobil – na 40 procent průměrné mzdy z předminulého roku. Hned od roku 2008 se ale výše stanovila znovu, tentokrát fixně, s výběrem délky pobírání příspěvku – od dvou do čtyř let.

Naposledy se systém změnil s platností od roku 2012. Příspěvek se už nepočítá po měsících, ale rozděluje se celková částka – při narození jednoho dítěte je to 220 tisíc korun – jejíž rychlost čerpání může příjemce upravovat. Při rozpočtení na tři roky je ovšem měsíční částka nižší než před rokem 2012. Výsledkem se zohledněním inflace je, že za posledních dvanáct let reálná hodnota rodičovského příspěvku klesla o čtvrtinu.

Metodologie grafu: Výpočet pro narození jednoho dítěte a tříletou variantu příspěvku. Přepočteno na hodnotu koruny v roce 2018. Inflace je započtena na základě dat ČSÚ. Odhad inflace pro roky 2019 a 2020 z predikce ministerstva financí. Do roku 2011 je uveden fixní měsíční příspěvek, od roku 2012 dále se rozpočítává celková částka 220 tisíc Kč, pro rok 2020 pak 300 tisíc Kč. Částka se rozkládá na 31 měsíců, tzn. tři roky bez 22 týdnů porodní mateřské dovolené.

URL| https://www.irozhlas.cz/ekonomika/bude-chudy-zivot-i-po-zvyseni-rodicovskeho-prispevku-nenakoupite-detem-tolik-co_1903200630_zlo

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz), [irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz) (*Ekonomika*)

Libor Dvořák: Prezident Kazachstánu Nursultan Nazarbajev odchází

20.3.2019 rozhlas.cz str. 00

Své prezidentské pravomoci složil Nursultan Nazarbajev, který v čele středoasijského Kazachstánu stál skoro 30 let.

Své rozhodnutí oznámil v televizním projevu k národu. Neznamená to ale, že zcela odchází – přirozeně mu zůstává doživotní titul „vůdce národa“ a dál bude také šéfem Bezpečnostní rady státu.

Kazašský prezident postavil metropoli na pusté stepi

Jedním z nejmladších velkoměst světa je kazašská Astana. Tento měsíc slaví své 12. narozeniny. Shodou typicky orientálních náhod Den města připadá na narozeniny prezidenta Nursultana Nazarbajeva, který vládne deváté největší zemi světa už více než dvacet let. V kazašské stepi postavil město, nad kterým bez nadsázky přechází zrak.

Přestože o podobné variantě se v posledních letech už nejednou mluvilo, pro řadu Kazachů, včetně těch z vysoké politiky, bylo jeho prohlášení nečekané. Sám Nazarbajev se přiznal, že podobné rozhodnutí pro něj nebylo zrovna snadné.

„Každá generace musí plnit své úkoly. Já i mí vrstevníci jsme pro zemi udělali, co jsme mohli. Svět se mění a přicházejí noví lidé – to je zcela přirozený proces,“ řekl Nursultan Nazarbajev.

Sociální sítě po tomto vskutku epochálním kroku doslova explodovaly. Reakce jsou přitom nejednoznačné. Leckdo sděluje, že jeho sousedé okamžitě začali odpalovat slavnostní ohňostroj – a není divu: po 30 letech u moci nejvyšší nemůžete mít jen obdivovatele.

Reakce Moskvy

Finančníci a politologové se ovšem shodují na tom, že Nazarbajev tak odstranil riziko překotných či dokonce revolučních změn a své zemi zajistil relativně klidnou budoucnost.

Kazachstán končí s azbukou a vrací se k latině. Jde o odklon od Ruska, myslí si politolog

Upravit Smazat Nový standard kazašské národní abecedy na základě latinky má být vyhotoven do konce letošního roku. Rozhodl o tom prezident Nursultan Nazarbajev. V roce 2018 se mají změnit školní osnovy a s konečnou platností má být azbuka zrušena do roku 2025. „Je to symbolický krok, který do velké míry signalizuje kazašskou kulturní, civilizační a geopolitickou volbu,“ říká Jan Šír, politolog z Katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Že v žádném případě nejde o rozhodnutí neuvážené, dokládá i očekávaný vývoj nejbližších dnů a týdnů: funkci hlavy státu dočasně přebírá současný předseda kazašského senátu Kasym-Žomart Tokajev, který je pro přechodné období považován za optimální figuru.

Je to bývalý diplomat, známý na mezinárodní aréně, a především vyhovuje jak Číně, tak Rusku – což má při vlivu těchto dvou mocností v současném Kazachstánu význam jistě klíčový. Ale hlavně – je to věrný Nazarbajevův spojenec.

Co se ale po deklarováném odchodu Nursultana Nazarbajeva z prezidentského paláce reálně stane?

Libor Dvořák: Kazachstán nebude proti homosexuálům

Upravit Smazat O propagandě netradičních sexuálních praktik se v návrhu zákona O ochraně dětí před informacemi, poškozujícími jejich výchovu a vývoj opravdu píše a ta ruská filiace je opravdu nápadná.

Politolog Kazbek Bejsebajev připomíná, že Nazarbajev sice odchází z úřadu hlavy státu, ale zůstává předsedou největší a nejvlivnější politické strany Nur Otan, členem Ústavní rady, předsedou Bezpečnostní rady Kazachstánu a také Rady pro řízení a. s. Fond národního blahobytu.

S pomocí poslední jmenované instituce bude řešit vskutku strategické otázky národní ekonomiky, kdežto vládě přenechá jen rutinní řízení státu. Inu – není abdikace jako abdikace.

Na závěr pár slov o možné reakci Moskvy. Ta se na kazašského národního vůdce už dlouho dívá mírně řečeno skrz prsty: anexi Krymu neuznal, v zemi nahradil azbuku latinou a další prohlubování integrace v rámci Eurasijské ekonomické unie (tedy zvyšování vlivu Moskvy) si nepřejí.

Libor Dvořák / foto: Jiří Šeda, Český rozhlas

A s největší pravděpodobností se už brzy ukáže, že Nazarbajev sice dobrovolně vyklidil post hlavy státu, ale mimořádný politický vliv si i nadále podrží, což Rusům asi velkou radost dělat nebude.

Zleva Nursultan Nazarbajev a Kasym-Žomart Tokajev.

České subkultury v západním kontextu

20.3.2019 ceskapozice.cz str. 00 Česká pozice / Recenze
Česká pozice, Pavla Jonssonová

Představují subkultury politický protest, nebo jen zábavu? Je v českém prostředí politická činnost subkultur pokračováním disentu a undergroundu? Je třeba subkulturu opustit na cestě k radikální politice, nebo ji rozvíjet v rámci subkultur? Jaká pnutí uvnitř subkultur jsou politizovaná, a jaké nerovnosti vedou k reakci jejich členů?

Titul knihy Mikrofon je naše bomba, sborník osmi textů od sedmi autorů, který uspořádali vysokoškolská pedagogové Jan Charvát a Bob Kuřík, s podtitulem Politika a hudební subkultury mládeže v postsocialistickém Česku, je převzatý z nápisu na plakátu v rožnovském punkovém klubu Vrah. Všichni autoři se pak snaží odpovědět na otázku, zda subkultury punkerů, skinheadů a hipoperů představují politický protest, nebo jen zábavu.

V úvodním textu se politologové Bob Kuřík, Ondřej Slačálek a Jan Charvát věnují politizaci subkultur, přičemž vycházejí z prací birminghamského Centra pro současné kulturní studia, jejichž základ tvoří kritika masové kultury a sociologie města. V českém prostředí je však třeba se ptát: Je politická činnost subkultur pokračováním disentu a undergroundu? Je třeba subkulturu opustit na cestě k radikální politice, nebo ji rozvíjet v rámci subkultur? V důsledku morální paniky se společnost, povzbuzovaná médii, sjednocuje proti subkultuře. Birminghamské centrum zajímá protest mládeže proti společenským poměrům. U skinheadů šlo o autonomii a zároveň o identifikaci s rodiči, u punkerů o odcizení a diskontinuitu, přičemž v důsledku morální paniky se společnost, povzbuzovaná médii, sjednocuje proti subkultuře. Kuřík, Slačálek a Charvát se domnívají, že koncept morální paniky může některé situace vyjasnit – například, jak je extremismus používán proti subkulturám. Podle nich nová sociální hnutí politizují každodenní život, ale neusilují o moc, jen vzdorují.

Otázkou také je, jaká pnutí uvnitř subkultur jsou politizovaná, a jaké nerovnosti vedou k reakci. Genderovou nerovnost pak analyzují na základě „maskulinní tendence v subkulturním kapitálu“, přičemž menšinová rasa, jako jsou Afroameričané v rapu, může být zdrojem subkulturního kapitálu. Kuřík, Slačálek a Charvát zdůrazňují, že se snaží problematizovat mnohovýznamové chápání politiky. Skinheadi

Odborný asistent na **Fakultě sociálních věd** UK Jan Charvát ve svém příspěvku o skinheadech uvádí, že je charakterizuje „permanentní souboj o jméno“. Skinheadi vznikli v Anglii v polovině šedesátých let, vrcholu dosáhli na přelomu sedmdesátých a osmdesátých a v důsledku vlivu kapel jako Skrewdriver se začali hlásit k rasismu a neonacismu. Skinheady charakterizuje „permanentní souboj o jméno“, přičemž rasističtí i nerasističtí jsou přesvědčeni, že mají právo na pojmenování skinheadi

V polovině osmdesátých let vznikli v USA SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice) a RASH (Red and Anarchist Skinheads) a od té doby se skinheadi dělí na rasistické, nerasistické a antirasistické, kteří ty rasistické nazývají boneheads. Charvát na základě analýzy textů 31 skinheadských skupin, 147 fanzinů, 24 rozhovorů a vlastního pozorování ukazuje, co skinhead nosí, dělá a čemu věří.

Nerasističtí skinheadi ctí reggae a ska, rasističtí „bílý rokenrol“. Charvát ukazuje vývoj skupiny Orlík, analyzuje texty skupin Braník, Vlajka, Hlas krve a proudy Vlastenecké ligy. Následně se věnuje antirasistům Opozice a fanzinů, jako je Bulldog, Last Strike, Muerti či Pilsner Oiquell. Obě uskupení jsou přesvědčena, že mají právo na pojmenování skinheadi. Hardcore

Třetí stať kulturní antropoložky Petry Kumové se věnuje hardcoru, jenž se od alba Hardcore 91 kanadské kapely D. O. A. rozšířil po celém světě. Kapely, jež se k němu hlásí, jsou na rozdíl od punkových smíšené, jejich hudba tvrdší a vyznávají vegetariánství, veganství, aktivismus a rovnoprávnost mužů a žen. Kapely, jež se hlásí k hardcoru, jsou na rozdíl od punkových smíšené, jejich hudba tvrdší a vyznávají vegetariánství, veganství, aktivismus a rovnoprávnost mužů a žen

Texty mají vyhraněná politická poselství, namísto poga se tančí mosh s důrazem na neohrožování žen. Hardcore je kreativní a v symbióze se skateboardingem. V Čechách vznikl v polovině osmdesátých let se skupinami Kritická situace, Michael's Uncle, Insania, Našrot a později Balaclava a Testimony.

Od devadesátých let je výrazná trend Good Night White Pride a kromě straight edge se objevil sklon k náboženství Hare Krišna, boj za práva zvířat (Animal Liberation Front, ALF) a proti benzinovým stanicím Shell a

restauracím McDonald's. V devadesátých letech vzniklo mnoho fanzinů, kulturními centry se staly squaty a jsou pořádány Anarchistické bookfairy. Hc punk pak klade důraz na kolektivní jednání, skromnost, ekologičnost, cyklistiku a lokální výrobky. Klub Vrah a squatting

Čtvrtý text Boba Kuříka se věnuje dnes již neexistujícímu klubu Vrah v Rožnově pod Radhoštěm, v němž dospíval, a který vznikl na začátku devadesátých let, navazoval na disent a underground a souvisel s kapelami Complicité Candide, Telefon, Kultra, Uštkni, Výbor veřejného blaha, Psi či Cathead. Kuříkův výzkum začal v roce 2007 a téma, „jakým způsobem se Vrah snaží oživit možnost punkového vzdoru“, řeší analýzou textů, 17 rozhovory a sledováním zínů, internetových debat a recenzí desek. Lidé z klubu Vrah se chtěli dostat až na dno a díky zkušenosti s temnem se „dotknout pravdy tohoto světa“ „ pravda a láska nemohou zvítězit nad lží a nenávistí, protože lež a nenávist jsou součástí člověka

Rožnovská mládež četla esej Václava Havla Moc bezmocných, ale zároveň ho ironizovala v písni Mrtví Havlové. Usilovala o vzdor a ptala se stejně jako Havel, co dělá člověka člověkem. Lidé z klubu Vrah se chtěli dostat až na dno a díky zkušenosti s temnem se „dotknout pravdy tohoto světa“ „ pravda a láska nemohou zvítězit nad lží a nenávistí, protože lež a nenávist jsou součástí člověka.

Pátý článek o squattingu „ obsazení a používání pozemku nebo nemovitosti bez souhlasu majitele „ napsal kulturní antropolog Arnošt Novák, který patřil mezi členy Ladronky a Kliniky. Od sedmdesátých let se praktikuje v západoevropských městech, u nás až po roce 1989 a navazuje na undergroundové baráky.

Cílem squattingu je lepší svět, k čemuž se na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let zformovalo mezinárodní squatterské hnutí. Češi hned po roce 1989 použili své kontakty z Berlína a založili squaty v Praze „ Budáňka, Sochorka, Ladronka, Zlatá loď, Medáci, Milada, Šafránka a Truhla. Významná byla akce Týden nepřizpůsobivosti v září 2009, poté v letech 2010 až 2015 Cibulka a v letech 2014 až 2019 Klinika, jež se stala autonomním sociálním centrem. Rave

V šestém textu Ondřej Slačálek, vyučující na Filozofické fakultě UK, ukazuje rave, v českém kontextu freetekno, jako apolitickou postsubkulturu bez identity, již vytváří parta uživatelů drog. Ta je spojená s konfliktem na Czechteku v roce 2005, což byla zřejmě největší evropská akce. Subkulturní kapitál tvoří délka pobytu, důvěryhodnost, věrnost a soundsystém. Rave, v českém kontextu freetekno, je apolitická postsubkultura bez identity, již vytváří parta uživatelů drog spojená s konfliktem na Czechteku v roce 2005

Rave v Česku funguje od roku 1994, kdy se do něj přesunuly ze Západu soundsystémy, jako je Spiral Tribe, a skupina umělců Mutoid Waste Company a konal se první technival v Hostomicích. Zúčastnilo se jej tři sta lidí, přičemž za dvanáct let se jejich počet zvýšil na 50 tisíc. Masovost však způsobila anonymitu a ztrátu důvěry. Média psala o hluku a drogách, a proto se místa konání technivalů měnila.

V roce 2004 poprvé proti Czechteku zasáhla policie, proti čemuž vystoupil Ivan Martin Jirous. V roce 2005 si organizátoři pozemek pronajali legálně, policie však na něj účastníky nepouštěla a zásah 31. července vyvolal mediální a politické debaty. Václav Havel označil Czechtek za „obohacování občanské společnosti, které by v dnešní době sobectví a cynismu mělo být vítáno“. Podle organizátorů však šlo o právní, nikoli politický problém.

Ženy a Kmeny

V sedmé stati kulturní antropoložky Marta Kolářová a Anna Oravcová ukazují subkultury jako svobodné a rovnostářské, ale s většinou mužů. A k problému, jak by se v nich mohly prosadit ženy, přistupují zevnitř „ čerpají z rozhovorů, pozorování, textů a zínů. Podle nich byla klubová kultura v devadesátých letech rovnostářská, ale subkulturní kapitál jako sbírání desek maskulinní, protože ženy jsou v první řadě ženami. Ženy vstupují do subkultur kvůli svobodě, uznání a vymanění se z tradiční ženské role, přičemž sexismu mohou vzdorovat solidaritou a kritikou „ musejí být aktivní

Ženy vstupují do subkultur kvůli svobodě, uznání a vymanění se z tradiční ženské role, přičemž sexismu mohou vzdorovat solidaritou a kritikou „ musejí být aktivní. Ženy se prosadily ve vydávání zínů, v kapelách a v organizování festivalů. Ženské texty se pak objevují u skupin Čokovoko, Potmě a Fakne či v zinech Esbat, Bloody Mary a Houpačka.

V osmém, závěrečném článku Kuřík, Slačálek a Charvát kritizují knihu Kmeny, její televizní zpracování a výstavu, jimiž se subkultury dostaly do povědomí širší veřejnosti. Pro řadu lidí z nich však jsou kontroverzní, protože subkultury zneužívají k zisku.

URL| http://ceskapozice.lidovky.cz/ceske-subkultury-v-zapadnim-kontextu-dxd-/recenze.aspx?c=A190316_122819_pozice-recenze_lube

Stát v technologiích nedobíhá soukromý sektor. Musí se chovat zodpovědně

20.3.2019 Veřejná správa str. 02 Rozhovor
Jiří Chum

Petr Mlsna:

Od našeho předchozího rozhovoru uplynuly téměř na den přesně dva roky (VS č. 7/2017). Bylo tedy logické, že první otázka určená náměstkovi ministra vnitra pro řízení sekce legislativy, státní správy a územní samosprávy se dotkne toho, co začínalo mít tehdy první obrysy a dnes je povětšinou v plném proudu.

* Pane náměstkovi, co zásadního se za dva roky změnilo na úseku ministerstva, který řídíte?

Výrazně pokročila digitalizace ve státní správě, a potažmo i v celé veřejné správě. Všichni zřejmě zaznamenali existenci elektronického občanského průkazu a dynamický rozvoj portálu občana, kam se velkou rychlostí přidávají jednotlivé služby, které si lze jeho prostřednictvím elektronickým způsobem obstarat, například výpisy z registru řidičů či z rejstříku trestů. Není již nutné chodit kvůli těmto jednoduchým administrativním úkonům osobně na úřady. Ministerstvo vnitra také začalo tam, kde je to ve stavu infrastruktury státní správy možné, postupně rušit místní příslušnost. Příkladem je vydávání občanských a řidičských průkazů, cestovních pasů a nově registrace vozidel. Tento trend bude pokračovat.

* Velkou pozornost tehdy také vzbudil nově zaváděný přestupkový zákon. Jaký efekt přinesl?

Také u této velké kodifikace se ukázalo, že bylo mnoho obav, které se v praxi vůbec nenaplnily. Dlouhodobé vyhodnocování bude završeno před koncem letošního roku. Vyplývá z něho, co je hodné změny, co by šlo z hlediska přestupkového řízení zjednodušit. Návrh novely zmíněného zákona teď prochází vnitřním připomínkovým řízením Ministerstva vnitra, v druhé polovině roku bychom jej postoupili do vnějšího připomínkového řízení. Není to nedotknutelná modla, podle potřeby v něm dojde ke změnám.

* Byla zpracována avizovaná dobrá praxe obecně závazných vyhlášek přijatých v některých obcích?

Dlouhodobě jsme zastávali názor, že na úrovni obcí panuje v této věci značná kreativita, jejíž výsledky jsou někdy velmi svérázné. Byla tedy vydána poměrně prakticky zaměřená metodika Ministerstva vnitra k tomu, jak by měla obecně závazná vyhláška vypadat a co by měla obsahovat. Šlo o to, aby se eliminovaly případné soudní spory, nejčastěji mezi obcí a Ministerstvem vnitra, a nepřenášely se až k Ústavnímu soudu. Následně jsme připravili návrh zákona ke zřízení Sbírký právních předpisů územně samosprávních celků a některých správních úřadů, jakožto informačního systému veřejné správy. Ukázalo se totiž, že v této oblasti panuje naprosto neutěšený stav. Občan často ani nemá možnost seznámit se s tím, jaká obecně závazná vyhláška je na území jeho obce platná, jaké je její znění a jaké povinnosti z ní vyplývají pro tamní běžný život. Setkali jsme se ohledně toho i se zástupci Svazu měst a obcí, Sdružení místních samospráv a některých ústředních správních úřadů. Potvrdilo se, že taková sbírka právních předpisů na jednom místě a zároveň tříděná podle území kategorií obcí či tematických oblastí, je naprosto nezbytná. Návrh zákona je v současné době ve vnějším připomínkovém řízení, předpokládáme, že do Poslanecké sněmovny se dostane nejpozději po prázdninách letošního roku. V okamžiku, kdy bude schválen zákon, může se začít připravovat tento informační systém.

* Stane se jedním z nástrojů ke snižování administrativní zátěže v rámci veřejné správy?

Myslím si, že jednoznačně, protože dnes není nikdo schopen odpovědět na otázku, kolik obecně závazných vyhlášek je v České republice platných. Osmdesát tisíc? Sto tisíc? Sto dvacet tisíc? To jsou jen rámcové odhady. Nejde ale jenom o evidenci a statistiku. V okamžiku, kdy budou obecně závazné vyhlášky v jednom právním zdroji, otevírá se nejlepší cesta k tomu, aby se jimi inspirovaly další obce. Podle mě jde o nejlepší nástroj pro sdílení dobré praxe v této věci.

* Jak je tomu s projektem eSbírka a eLegislativa, který vstoupil do předposledního roku realizace?

Od našeho předchozího rozhovoru jsme s projektem elektronické sbírky zákonů a elektronického legislativního procesu postoupili velmi výrazně dopředu. Proběhla veřejná zakázka na zhotovitele tohoto informačního systému, zároveň už byly odevzdány implementační analýzy a nyní v březnu se předává část hardwarového a softwarového řešení. Vše tedy směřuje k tomu, aby byl za rok projekt hotový a mohlo pak dojít k jeho testování na úrovni vlády, ministerstev i Poslanecké sněmovny a Senátu. Vítejme i to, že Poslanecká sněmovna zřídila v rámci svého Ústavně právního výboru podvýbor, v němž Ministerstvo vnitra pravidelně ve dvou- až tříměsíčních intervalech informuje o pokroku při realizaci tohoto projektu. Vnímám to jako zásadní a svědčí to o tom, že projekt bude v plánovaném termínu, jímž je závěr roku 2020, dokončen.

* Vyskytly se v jeho průběhu nějaké velké komplikace?

Ani bych neřekl, časový harmonogram je přesně dodržován. Zatím není schválen žádný zákon k elektronické sbírce zákonů, ale i ten už je v Poslanecké sněmovně ve druhém čtení. V nejbližších dvou až třech týdnech budou sněmovní výbory projednávat pozměňovací návrhy. I na úrovni politické je příslib Sněmovny, že bude tento zákon podporovat. Navíc ve Sněmovně ten zákon už v minulém volebním období schválen byl, ale neuspěl potom v Senátu, který podporoval jeho schválení s novelou ústavy. Lze říci, že to už byla spíše politická hra, která se ani netýkala elektronické sbírky zákonů jako projektu.

* Ministerstvo vnitra připravuje novou koncepci rozvoje veřejné správy, nazvanou Klienty orientovaná veřejná správa. Má šanci dojít svého naplnění?

Vývoj společnosti sám o sobě vstoupil do nové fáze. Mluví se o flexibilním trhu práce, digitalizaci, o průmyslu 4.0, a obdobně se vyvíjí i společnost a správa státu. Některé postupy, které se stále v České republice používají, a spíše více na úrovni územní samosprávy než ve státní správě, odpovídají ještě hluboce dvacátému století. Koncepce veřejné správy má říct, jaká je představa její podoby v roce 2030. Ukazuje se, že opatření, o kterých jsem hovořil v minulém rozhovoru, to jest rušení místní příslušnosti, vlastně vnesla prvek soutěživosti i mezi obce. Lidé teď mnohdy jedou raději tam, kde si danou agendu vyřídí efektivněji než třeba v domovské obci. Ukazuje se to i na datech z výběru správních poplatků. Lepší je, když obce o klienty služeb soupeří mezi sebou, než kdyby stát nařizoval, kde si lidé mají dané agendy vyřizovat. Ruku v ruce s tím jde samozřejmě rozvoj eGovernmentu. Bez toho je rušení místní příslušnosti obtížné. Proto se začalo u občanských průkazů, pokračovalo řidičskými průkazy, registrací vozidel a další agendy budou následovat.

* Teď bychom se zřejmě měli dotknout projektu jednotného sběru dat ve veřejné správě. I v této souvislosti se ptám: umenší to lavinu administrativní zátěže?

Jak v čem a jak kdy. Když jsme se bavili například o přestupkovém zákoně, tak ten stanoví povinnost jednotného sběru dat o přestupcích podle jednotlivých skutkových podstat. Domluvili jsme se s územní samosprávou, že tento velký logistický sběr dat o přestupcích a jejich aplikaci na úrovni obcí a krajů provedeme za roky 2018 a 2019 s tím, abychom získali vůbec nějakou datovou bázi a viděli, které skutkové podstaty jsou v praxi nejvíce porušovány. Zároveň je tomu třeba také přizpůsobit v legislativě dokonče JUDr. ní té reformy, zrušení některých skutkových podstat a rozšíření jiných. Do budoucna pak už budeme jen pravidelně sledovat proměny datové báze, ale k obdobným plošným sběrům dat už nedojde. Součástí připravované novely přestupkového zákona také je tuto administrativu odbourat. Bez validních dat o veřejné správě se však při klíčových rozhodováních neobejdeme.

* Některá data se však sbírají duplicitně.

Ano, ale některá se nesbírají vůbec. To je třeba tento případ. Víme velmi konkrétně, kolik bylo spácháno trestných činů, ovšem nejsme schopní říct, ke kolika přestupkům dochází. V jakých oblastech? S jakou frekvencí a intenzitou? Jaké sankce jsou za ně udělovány? Aby stát mohl jednotně sbírat data a nemusel je požadovat po jednotlivých obcích, je potřeba zřídit také centrální informační systémy, které to budou automaticky umožňovat. U sbírky právních předpisů územně samosprávných celků pak bude možné jedním kliknutím zjistit, kolik je na území konkrétní obce platných obecně závazných vyhlášek. Probíhají také intenzivní jednání s Českým statistickým úřadem o tom, jak do stávajících centrálních systémů efektivně zavést výtěžnost z hlediska dat. Abychom byli schopní říct, co statistický úřad není schopen vyčíst z existujících datových soustav, které má stát k dispozici. Někdy se sbírá dvakrát totéž, ale Český statistický úřad mnohdy chce data

skutečně adresná, kdežto pro obecnou statistiku ministerskou postačují data anonymizovaná. Český statistický úřad je ve struktuře státních úřadů nezávislý, vláda ho nemůže úkolovat. Bude třeba hledat i větší důvěru mezi touto institucí a vládou. Hodně se budoucnost sběru dat bude odvíjet také od toho, jak proběhne sčítání obyvatelstva, domů a bytů v roce 2021.

* Od starostů menších sídel zaznívá občas stesk po metodické pomoci, pro kterou nemají obce s rozšířenou působností potřebné kapacity. Mohly by tuto funkci pro malé obce zajišťovat obce s pověřeným obecním úřadem?

Když uvažujeme o vývoji veřejné správy v následujícím desetiletí, nabízí se otázka, jestli nenastal čas zamyslet se nad strukturou územní správy. V rámci jejího zdokonalení bychom měli uvážit, zda do značné míry posílit obce s pověřeným úřadem, takzvané obce dvojkové, a nejmenší obce, kterých je drtivá většina, od té přenesené působnosti osvobodit. Nabízí se k úvaze, zda v malých obcích ponechat jen evidenci obyvatel, případně matriku, a rozšířit síť dvojkových obcí, aby více odpovídala změnám sídelní struktury od poslední reformy veřejné správy. Došlo místně k poklesu či nárůstu obyvatel, stabilizovaly se městyse, zvětšily se suburbánní oblasti velkých měst. Historie ukazuje, že územní reformy se opakují téměř v pravidelných intervalech. Stát přizpůsobuje strukturu úřadů proměnám sídelní struktury a společnosti. Obce s pověřeným obecním úřadem jsou většinou přirozenými spádovými centry pro okolní malé obce. Je třeba s takovým potenciálem lépe pracovat.

* Chystá se nový informační systém správy voleb. Co je jeho podstatou?

Ministerstvo vnitra se rozhodlo, že připraví novelu volebních zákonů a zřídí informační systém správy voleb. Na politické úrovni to bylo předjednáno se zástupci všech parlamentních stran. Přivítaly to a odsouhlasily, neboť administrativa spojená například s registračním řízením k volbám či vydáváním voličských průkazů se stále děje v modelu analogovém. Některé úkony lze přitom centralizovat a vyřizovat je elektronicky. Nedotýká se to voleb samotných, ale administrativy s nimi související: elektronické podávání kandidátních listin, elektronické způsoby obsazování okrskových volebních komisí, centrální registr voličů. Pokud by ten byl vytvořen, nebylo by třeba vyřizovat si voličský průkaz podle místní příslušnosti. Znamená to vše maximální zjednodušení, samozřejmě, informační systémy týkající se voleb jsou z hlediska zákona o kybernetické bezpečnosti významnou infrastrukturou. Bezpečnostní opatření musí být vysoká. Do prázdnin Ministerstvo vnitra vypustí zmíněnou novelu do připomínkového řízení a ta by už informační systém správy voleb zaváděla. V případě schválení zákona uvidíme, jak dlouho bude probíhat implementační fáze, tedy veřejná zakázka, vysoutěžení a postavení projektu. Předpokládáme, že by to mohlo být někdy v letech 2022 až 2023. Pro nejbližší sněmovní volby předpokládáme, že v nich bude umožněno korespondenční hlasování ze zahraničí. Nelze však slíbit, že už v nich bude zmíněný systém fungovat, protože samotná realizace veřejné zakázky není jen v rukách Ministerstva vnitra.

* Které úrovně veřejné správy se to dotkne nejvíce?

Dotkne se to úplně všech. A nejenom veřejné správy, ale i politických subjektů. Protože přes ten systém by se obsazovaly rovněž okrskové volební komise, což je dneska na úrovni každé obce. Je potřeba všechny k tomu patřičně proškolit.

* V drobných obměnách slyším od řady starostů malých sídel: samospráva si nemůže dovolit mít zbytečné lidi. Může si je dovolit státní správa?

Ani státní správa si nemůže dovolit mít zbytečné lidi. Podívali jsme se na nárůst osob, které jsou v režimu státní služby. Zjistilo se, že nedošlo k žádnému dramatickému nárůstu. Ten se týkal státních zaměstnanců, kteří jsou v pracovním poměru podle zákoníku práce. Když se řekne, že se za posledních pět let zvedl počet státních zaměstnanců o 40 tisíc, je potřeba takový údaj rozkliknout do jednotlivých položek. Zjistíte pak, že 31 tisíc z toho počtu jsou učitelé a nepedagogičtí pracovníci. Tedy ne úředníci. Státní správa má nyní dokonce méně úředníků, než kolik jich měla při různých reformách od roku 2000.

* Není veřejná správa stále ve vleku událostí? Blockchain, druhá vlna world wide webu, mileniálové a jejich odlišný pohled na služby. Nedoháníme rozvojem eGovernmentu jen ujíždějící vlak?

Generační střet je vzhledem k probíhající technologické revoluci logický. Společnost se dynamicky mění, ovšem ne každý nápad, který se objeví jako první, je nutně tou správnou cestou. Stát bude vždycky spíše déle zvažovat nějaký zásadní krok, než aby následoval trendovost byznysového pojetí. Řada takových cest se ukázala být slepá, překonaná anebo riskantní. Velmi vítám posun, ke kterému došlo v politické rovině ve vztahu k elektronickým volbám. Před deseti lety to byla móda, pro mnohé jednoznačná budoucnost. Co mezitím přinesl vývoj ve světě? Kyberútoky, o kterých byla před deseti lety naprosto minimální povědomost. Riziko, že pokud někdo naruší regulérnost voleb, má fatální důsledky pro politickou scénu a fungování státu, podlamuje se tím důvěra v demokratické instituce. Najednou se začala myšlenka elektronických voleb spíše opouštět, následoval příklon k eGovernmentu v technických záležitostech jejich přípravy. Dobrý příklad toho, že někdy se vyplatí chvíli počkat, než se vydáte určitou cestou. Kyberútoky a kyberzika už nejsou národním, ale globálním problémem. Samozřejmě to, co je nejvíce náchylné k napadení, jsou kritické systémy. Třeba elektronické hlasování. Takže stát v technologiích nedobíhá soukromý sektor. Musí se chovat tak zodpovědně, aby slepou vírou v nějakou cestu neohrozil své fungování. Není to rigidita ani setrvačnost. Spíše zralá úvaha a mnohdy snaha udržet si odstup od momentální módy.

* Řekněme, že apoštolové druhého webu usilují o decentralizaci, o to, aby se i veřejná správa postupně převedla do virtuálního prostředí...

Víte co, to je asi ale pohled na svět. Buď chcete chodit do práce a potkávat se s existujícími lidmi, vidět jejich obličej, výrazy, nálady, někdy vnímat jejich problémy, nebo sedíte doma za počítačem a svět se vám zhuští do něho. Za tou zprávou, kterou odešlete nebo dostanete, nevidíte žádného reálného člověka. Váš svět se shlukne jenom do virtuální představy o tom, co je mimo váš komunikační prostředek. Do značné míry je to móda. Člověk je společenský tvor. Jako takový se potřebuje s lidmi potkávat, protože oni sami mu nastavují normu. Normu chování, vzorce uvažování, umožňují mu v interakci řešit reálné problémy. Virtuální prostředí to neumožňuje. To je stále jenom idealizovaná představa o tom, co vlastně je realitou. Lidé si mohou už mnoho věcí vyřídit prostřednictvím eGovernmentu. Přesto dávají přednost lidskému kontaktu. Chtějí vidět, že někdo vzal reálně dokument, který poslali, a dal na něj razítko, chtějí se setkat s úřednicí, která vyřizuje jejich záležitost, aby viděli živou lidskou bytost. Ostatně, v malých sídlech lidé stále nutí starosty, aby úřadovali na ulici, když se potkají, protože jim to přijde samozřejmé.

* Čím může být státní správa přitažlivá pro nastupující generaci?

Kreativní, vzdělaný člověk, který umí jazyky, má před sebou kariérní postup ve státní službě velmi odlišný od toho třeba před sto lety. Tehdy jste se obvykle stal ředitelem až těsně před penzí. Myslím, že důležitý impuls pro zvýšení atraktivity státní služby je také obecně ekonomická situace ve státech, platy úředníků se už příliš od těch v soukromé sféře neliší. Státní správa láká vždycky v přelomových momentech, teď to bude zajisté naše předsednictví v Radě Evropské unie v druhé polovině roku 2022. V souvislosti s ním bude řada mladých lidí logicky vnímat státní správu jako cestu do světa, třeba pro práci v zahraničí. Škála toho, co může mladý člověk na začátku své pracovní kariéry poznat a trochu ovlivňovat, je ve veřejné správě ve srovnání se soukromou sférou obrovská. V tom je i atraktivita služby pro stát, vidíte mnohdy výsledky své reálné činnosti v praxi. Myslím si, že státní správa je spravedlivá v tom, že rychle dokáže rozlišit, kteří lidé jsou kreativní, schopní, pracovití a kteří působení v ní berou jen jako zaměstnání a nikoli jako poslání. Tak je tomu ostatně v každém špičkovém oboru lidské činnosti.

* Minulý rozhovor jsme zakončili analogií s fotbalem. Mohu vás o něco podobného požádat i nyní?

Pokud bych měl zase použít nějaký fotbalový přírůbek ve vazbě na to, že jsme se bavili o posunu společnosti, o digitalizaci, eGovernmentu, průmyslu 4.0, tak bych řekl, že ani ten není samospásný. Stejně tak jako ani video ve fotbale není samospásné.

***

„V okamžiku, kdy budou obecně závazné vyhlášky v jednom právním zdroji, otevírá se nejlepší cesta k tomu, aby se jimi inspirovaly další obce. Podle mě jde o nejlepší nástroj pro sdílení dobré praxe v této věci.“ PhDr. Petr Mlsna, Ph. D. (*1978) Vystudoval Právnickou fakultu UK (1998–2002, JUDr. – 2004), absolvoval též německá a

rakouská studia na **Fakultě sociálních věd** UK (2001–2003, PhDr. – 2003). Dokončil pak doktorské studium na Právnické fakultě UK (Ph. D. – 2006). Přednáší na Katedře německých a rakouských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK a na Katedře ústavního práva Právnické fakulty UK. Byl ministrem bez portfeje, pověřeným vedením Legislativní rady vlády (2012), náměstkem ministra školství, mládeže a tělovýchovy pro legislativu (2014–2015). Od května 2015 je náměstkem ministra vnitra pro řízení sekce legislativy, státní správy a územní samosprávy. „Probíhají také intenzivní jednání s Českým statistickým úřadem o tom, jak do stávajících centrálních systémů efektivně zavést výtěžnost z hlediska dat.“

Ani státní správa si nemůže dovolit mít zbytečné lidi. Podívali jsme se na nárůst osob, které jsou v režimu státní služby. Zjistilo se, že nedošlo k žádnému dramatickému nárůstu.“ „Myslím, že důležitý impuls pro zvýšení atraktivity státní služby je také obecně ekonomická situace ve státě, platy úředníků se už příliš od těch v soukromé sféře neliší.“

Foto autor| FOTO: HYNEK MOJŽÍŠ 6x

Uprchlíci se mění, strach zůstává stejný

20.3.2019 Deník N str. 08 Rozhovor

LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ

Historik Michal Frankl nachází spoustu paralel mezi současnou migrací a minulostí, antisemitismus má podle něj v české společnosti hluboké kořeny.

Historik Michal Frankl má na pět let práce nad hlavu. Získal největší evropský vědecký grant na svůj výzkum fenoménu uprchlictví ve 20. století ve střední Evropě.

* Po získání grantu jste se stal téměř okamžitě terčem útoků „obvyklých podezřelých“: „Brusel nehorázně platí českého vědce, aby sem přivedl uprchlíky a destruoval Evropu.“ Počítám, že vás ty reakce příliš nepřekvapily, protože to není v historii nic nového.

Do jisté míry jsem to čekal, protože už v minulosti jsem občas dostával antisemitské dopisy, třeba po vystoupení v televizi. Nyní mě ale zarazila intenzita těchto reakcí – byly hodně emocionální a jako by tito lidé cítili pro své názory podporu. Naštěstí přišla a přichází i spousta pozitivních reakcí. Je to nepřijemná, ale poučná zkušenost. Třeba tweet pana Ovčáčka očividně vychází z jakési teorie spiknutí: stačí zmínit Brusel a uprchlíky, a je z toho podvrtná akce. Dávám velký pozor, abych se jako historik příliš nevyjadřoval k současné uprchlické problematice, abych netvrdil, že z historie lze přímo odvodit řešení současných problémů. Ty reakce jen potvrzují trivializaci diskursu o uprchlících a migraci.

* Dotýkají se vás výpady osobně?

Snažím se to tak nebrat. Na druhou stranu vidím, a to i z podepsaných mailů, že lidi imaginární i skutečná nebezpečí migrace trápí a že mají prostě strach. Strach je něco, co je třeba brát vážně, nezesměšňovat – je třeba argumentovat a ukazovat za tou masou údajných vetřelců skutečné lidi, s jejich vlastním osudem a rozhodováním.

* Nacházíte v historii snadno paralely v rétorice odpůrců pomoci?

Ano. Uprchlíci jsou pokaždé trochu jiní, ale nenávistný jazyk je často podobný. To platí zejména pro konstrukci uprchlíka jako úhlavního nepřítele národa či civilizace, která je velmi blízká některým okamžikům v naší historii. Zatímco v první polovině 20. století byla zejména antisemitská, dnes je hlavně islamofobní.

* Máte i konkrétní příklad?

Vidím například podobnosti argumentů proti muslimským uprchlíkům s kampaněmi proti Židům po první světové válce nebo ve 30. letech. Jsou to prý kriminálníci, nechťejí pracovat a chtějí se přiživovat, mají nebezpečnou kulturu a podvratný vliv na společnost. Židé byli prý komunisté, muslimové jsou teroristé. Takový jazyk je nebezpečný, protože znemožňuje rozlišovat lidi podle skutečných potřeb a motivací jejich odchodu z původní země. Také je v něm znát silná tendence k návratu k etnicky založenému nacionalismu, o kterém bych v 90. letech naivně soudil, že v roce 2019 už bude dávno pryč, nebo bude marginální. Tohle totiž není jen odpor k tomu, co někdo může třeba vnímat jako přehnaný naivní multikulturalismus, ale návrat k národu na etnickém principu místo toho občanského.

* Zmínil jste prve strach. Je strach z uprchlíků všudypřítomný, nebo se mění v místě a čase?

Strach byl vždycky mnohem silnější, když byla skupina, která přicházela, líčena jako skupina etnicky, národně, rasově nebo třeba kulturně jiná – a to platilo i u lidí, kteří přicházeli zblízka. Naopak pokud byli uprchlíci od začátku líčeni a vnímáni jako lidé, s nimiž se můžeme identifikovat, kteří utíkají například kvůli politickému násilí, reakce zdaleka nebyly tak negativní a nebyly spojeny s konspiračními teoriemi, to se třeba ukazuje v přijetí uprchlíků z válečné Jugoslávie v 90. letech.

* Navíc mezi nimi bylo mnoho muslimů.

Je to tak. Se sympatiemi prostě vzrůstá solidarita. Strach z uprchlíků se vrací, ale není všudypřítomný a nezbytný – víme, že to jde i bez něj. Vždy ale vypovídá hlavně o nás samých – jak si představujeme vlastní společnost.

* Myslím, že většina lidí dosud vnímala středo-východní Evropu ve 20. století spíš jako zemi, ze které se utíkalo. Vy ten pohled obracíte.

Ano, obecně se soudí, že ze střední Evropy se odcházelo kvůli fašismu, komunismu, kvůli nacionalismu a etnickým čistkám či jednoduše kvůli bídě nebo za lepšími šancemi. Na druhou stranu je to oblast, která se taky vyrovnávala s příchodem mnoha uprchlíků. Podobně jako jinde, také zde si úřady i společnost kladly otázku, komu pomoci a co taková pomoc vlastně znamená.

* Pojdme to teď vzít chronologicky. První světová válka. Lidé migrovali podle pohybů fronty?

Byla to první velká zkušenost s uprchlíky v moderní době, podle odhadů se v roce 1915 v habsburské monarchii pohybovalo přes milion uprchlíků, utíkali sami ze strachu z pohybu fronty nebo pogromů nebo byli evakuováni. Zejména ty chudé, kteří se o sebe nemohli postarat, nebo ty, které považoval za neloajlní, stát kontroloval: vznikla první síť uprchlických táborů a přikázaných uprchlických obcí, do nichž byli posíláni podle své etnické příslušnosti.

* Tipuji, že nejtěžší to měli Židé.

Měli nejproblematičtější postavení kvůli stále narůstajícímu antisemitismu. Mnozí utíkali nebo byli nasměrováni právě na území Čech a Moravy. V roce 1915 zde žilo kolem 140 tisíc místních Židů a pravděpodobně obdobný počet židovských uprchlíků. I když byli občané monarchie, byli čím dál více vnímáni jako nepřátelé, kteří se vyhýbají vojenské službě, práci, šmelí – v době stále horšího nedostatku základních životních potřeb.

* Antisemitismus není v české společnosti nic nového, jeho krutý projev známe třeba z tzv. Hilsneriády. Jak se ten postoj k Židům po roce 1918 radikalizoval?

Haličští Židé se vznikem Československa, ze dne na den, stali uprchlíky podle současné mezinárodní definice. Byli občané jiné země, nebo bez občanství, hlavně byli vnímáni jako nepřátelé československé samostatnosti. S formováním národního státu souviselo „vyjednávání“, kdo sem patří, kdo sem nepatří.

Židé, kteří přišli odjinud, nebyli považováni za občany národního státu, vedly se proti nim intenzivní kampaně a byli pod tlakem, aby odešli. Nejsilnější to bylo před podepsáním

mírové smlouvy v září 1919, byla to totiž doba velké nejistoty, jak bude národní stát vypadat.

* V dalších letech tlak polevil?

Ve dvacátých i třicátých letech Československo přijalo, alespoň dočasně, řadu uprchlíků, například ty utíkající ze Sovětského svazu, lidi z nacistického Německa nebo z autoritativního Rakouska, ale etnické třídění a negativní postoj k údajně obtížným „východním“ Židům už zůstal. S plnou silou se pak projevil na konci 30. let.

* S rozpínáním nacistického Německa na konci 30. let se lidé dali zase do pohybu, opět šlo v první řadě o Židy. Jak se k nim Československo zachovalo ještě v době před Mnichovem?

Zpočátku uprchlíky přijímalo poměrně liberálně – počítalo jen s tím, že nezůstanou dlouho a že se – zejména Židé – vystěhují zase o kus dál. Ale od poloviny 30. let se přístup zpřísnil. Vyvrcholilo to uzavřením hranic pro Židy, kteří utíkali před pronásledováním.

* Další milník znamenal anšlus, tedy připojení Rakouska k nacistickému Německu v březnu 1938. Četla jsem váš velmi silný starší text v Respektu o tom, jak se přes noc uzavřely hranice, uprchlíci nemohli tam ani zpátky, ta situace musela být naprosto zoufalá. Připomeňte, co se stalo.

O uprchlících v roce 1938 chystám knížku, v jejímž centru budou lidé chycení mezi čárami, v zemi nikoho. Celé skupiny židovských uprchlíků totiž zůstávaly na hranicích, nejen dny, ale i týdny, nebo dokonce měsíce. Třeba burgenlandští Židé, které nacisté v dubnu 1938 v noci násilím dopravili přes Dunaj na československou stranu, k Děvínu. Čechoslováci jim ještě ráno pomohli, ale pak je obratem poslali zpátky do Rakouska, odkud byli vypovězeni do Maďarska. Ale Maďaři je také odmítali. Tak živořili v hraničním prostoru kolem Dunaje... Jako jediné východiště jim bratislavská ortodoxní židovská obec poskytla loď, která kotvila na Dunaji, tedy v mezinárodních vodách, tam přežili několik hrozných měsíců.

* A co Židé, kteří byli občané Československa před Mnichovem?

Ti se také stávají uprchlíky, například Židé z pohraničí. Bývali občany Československa, ale najednou už na základě etnického třídění a notné dávky antisemitismu za občany považováni nejsou. Přes den, škrtnutím pera. V lednu 1939 vydává vláda oficiální nařízení o revizi občanství, které je zaměřeno už explicitně proti sudetským Židům a proti Židům, kteří získali občanství v době první republiky. Odmítáním uprchlíků se také měnila podstata občanství jako takového, posouvala se k jeho napojení na etnicky chápaný národ.

* A Češi ze Sudet?

Ti mají být reintegrovaní, vzniká Ústav pro péči o uprchlíky, vůbec poprvé se věnuje uprchlíkům sociální péče od státu a nepřenechává se pouze soukromým pomocným organizacím, ale hlavně proto, že jde z tehdejšího pohledu o „pravé“ Čechy. Němci a Židé měli postavení jiné. Ze Sudet do vnitrozemí přišla ze dne na den obrovská skupina kolem dvou set tisíc lidí. Mezi nimi – velmi zhruba – dvacet tisíc Židů a dvacet tisíc Němců. Ti se měli podle tehdejších představ vystěhovat.

* Tohle je asi kapitola, kterou je zpětně strašně nepříjemné si připustit, že Židé byli na našem území zbavování svých práv českými úřady, ještě před protektorátem.

A jak na běžícím pásu... Za protektorátu se pak již v mnohém navazuje na pronásledování z doby po Mnichovu. Já se navíc domnívám, že vylučování Židů ze společnosti, jejich zbavování občanství, bylo nejprve testováno právě na odmítání a pronásledování židovských uprchlíků. A jak už jsme si řekli, v roce 1938 už těžko najdete noviny, které by se uprchlíků zastávaly.

* Co se dělo pak, když se zavřely hranice?

Nastal dominový efekt. Mezinárodní systém pomoci uprchlíkům je strašně citlivý na to, co dělají jednotlivé státy. Když se zavřou jedny hranice, zavřou se i druhé... a další. Aby nikomu nezůstal ten černý Petr.

* I tam vidím paralelu se situací při uprchlické vlně od roku 2015, nebo ne?

Když se začnou striktně zavírat hranice, udělají to pravděpodobně všichni, tak jak to udělaly v roce 1938 všechny státy s hranicemi s Německem a v té době už okupovaným Rakouskem a další země zpřísnily vízovou povinnost. I proto je vhodné, aby státy v migrační politice nezabíhaly do extrémů a pokud možno udržovaly transparentní dlouhodobou linii. Má to ještě jeden aspekt, který vidíme i dnes. Když zavřete hranici, dojde k nárůstu ilegality, šíří se pašování, podplácení a ilegální přechody, skrývání, lidé jsou vytlačováni do ilegality, v níž jim nic jiného nezbývá.

* Skočím teď raději v čase o půl století, do 90. let. Přístup tehdejší společnosti se v zrcadle posledních let jeví jako vlídný, empatický. Bylo to tak? A čím to bylo?

Ke konfliktům určitě docházelo, ani tehdy nebyli uprchlíci přijímáni jednoznačně vstřícně a veřejné mínění nebylo zdaleka jen na jejich straně, ale existoval politický konsensus na tom, že pomoc uprchlíkům a jejich přijímání jsou správné a že je to důležité i pro nás jako demokratickou zemi, která chce patřit na Západ. Je zajímavé, že ihned po listopadu 1989 jsme téměř jako samozřejmost přijali azylový režim obvyklý v západních demokraciích, tím jsme se přihlásili k jejich hodnotám. Ten vstřícný postoj podporoval náš sebeobraz znovu se rodící demokracie. A jiná byla taky role elit. Tehdy k nám utíkali lidé z postkomunistického světa, nikdo nezpochybňoval, že potřebují pomoc, a definovali jsme je jednoznačně jako uprchlíky. Dnes je to jiné i v tom, že se v polemice paušálně zpochybňuje motivace všech lidí, kteří míří do Evropy, nevidí se rozdíl mezi uprchlíky, kteří utíkají z války, z obrovské nouze a nebezpečí v Sýrii, od lidí, kteří jdou „za lepším“. A všechno to zastřešuje vzbuzování strachu z terorismu, což je v mnoha případech jen zástěrka pro rasismus. Těm, kteří to hlásají, podle mě nejde ani tak o uprchlíky, ale o posun k etnickému nacionalismu. Přes uprchlíky odpovídají na otázku, kdo jsme vlastně my.

* Ohlédnete-li se, v čem vidíte něco pozitivního, kdy se Češi zachovali vlídně? Je tam nějaký silný nečekaný moment solidarity?

Já si otázky kladu trochu jinak, nehledám dobré nebo špatné momenty, spíš vysvětlení a kontexty. Ale dobré momenty najdete v každém ze sledovaných období – náš přístup k uprchlíkům nejsou jen zavřené hranice. To platí i pro meziválečné Československo. Hledal bych je asi v síle občanské společnosti, což je jedna z otázek, kterým se chci taky věnovat. O humanitarismu se hodně mluví v souvislosti s velkými západními pomocnými organizacemi, které na našem území taky působily, ale málo se ví o místních lidech.

* Je tam konkrétní hrdina?

Hrdinka. Jednou z důležitých postav je Marie Šmolková, věnovala velkou část svého života pomoci nejen židovským uprchlíkům, ale stala se člověkem, který díky své zkušenosti a svému mimořádnému angažmá tyto československé pomocné organizace stmeloval. Víte, já si cením Nicolase Wintona, ale v podobě, v jaké je široce prezentovaný, se stal trochu vyprázdněnou ikonou. Byl to úžasný člověk, ale přišel a během pár týdnů ve spolupráci s mezinárodními organizacemi vyvezl děti ze země, zachránil je. Jeho příběh je trivializovaný do podoby hrdiny. Práce Marie Šmolkové a dalších, bez nichž by nikdy krátká záchranná akce Wintona nebyla vůbec možná, pro nás je přinejmenším stejně velkou inspirací.

***

I když byli tito Židé občany monarchie, byli čím dál více vnímáni jako nepřátelé, kteří se vyhýbají vojně, práci a šmelí.

Michal Frankl Vystudoval politologii na **Fakultě sociálních věd** UK, zde získal i doktorát z moderních dějin. Působí na Masarykově ústavu a v Archivu AV ČR, nyní je na výzkumném pobytu ve Vídni. Zaměřuje se na témata: uprchlíci a uprchlická politika ve střední a východní Evropě 20. století, dějiny moderního antisemitismu, etnické násilí a holokaust. Je ženatý a má dvě děti. Víte, já si cením Nicolase Wintona, ale v podobě, v jaké je široce prezentovaný, se stal trochu vyprázdněnou ikonou.

O autorovi| LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ, redaktorka
Foto autor| FOTO: GABRIEL KUČHTA, DENÍK N

Vládní koalice se dohodla na zvýšení důchodů a rodičovské

21.3.2019 ČRo Plus str. 01 12:30 Radioforum

Vladimír KROC, moderátor

Vládní koalice se v úterý dohodla na tom, že zvýší důchody a také rodičovskou. Na více peněz by ale dosáhly jen páry, které plánují přivést na svět potomky až v roce 2020. Především mladí lidé vzali útokem profil ministryně práce Jany Maláčové z ČSSD na sociálních síti, ptali se jak je možné, že vláda má peníze pro všechny důchodce, ale už ne pro všechna batolata. Maláčová přestala mluvit o tom, že z koaliční rady přinesla skvělé zprávy, o peníze pro rodiče malých dětí chce prý dál bojovat. Co si myslíte o tom, že vyšší rodičovskou dostanou od ledna 2021 rodiče nově narozených dětí? Může si naše země dovolit další růst sociálních dávek? Které by se měly zvyšovat podle vás? A jaké opatření by podle vás nejvíce prospělo rodičům malých dětí? Čekáme vaše názory, číslo do studia je 221552777. Po linkách zdraví sociologa Daniela Prokopa, který spolupracuje s agenturou MEDIAN a na **Fakultě sociálních věd** se zabývá výzkumem chudoby, dobrý den.

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Ministryni Maláčovou zřejmě překvapila nespokojenost rodičů s navrhovaným plánem na zvýšení rodičovské, kde se ta nespokojenost podle vás vzala? Signalizovalo něco už dřív?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, tak problém je v tom, že ten příspěvek se nezvyšoval od roku 2007 a od té doby se náklady rodin s dětmi zvedly asi o 25 %. Takže náklady ještě chudších rodin se zvedly ještě více, protože ony více dávají na ty výdaje, které se hodně zdražují v posledních 15 letech nebo 10. Takže vlastně hodnota toho příspěvku je malá dneska a ta nechuť asi pramení z toho, že ty, ti rodiče, kteří na to ještě nedosáhnou, tak budou mít ten příspěvek relativně malý a potom se udělá takový ten jakoby skokový přechod. Já si myslím, že by bylo lepší se dohodnout s hnutím ANO, které zřejmě jakoby vyvolalo tu nechuť jakoby to zvyšovat na tom, aby by bylo lepší to zvýšit třeba méně o 60 tisíc, ale od, od všech rodičů a dohodnout se na pravidelné valorizaci, protože problém těch dávek v České republice, že ony jsou předmětem valorizace, která je dohoda politiků po x letech a potom se z toho stávají takovýchle spory. Kdyby se zvyšovaly třeba s nákladem nebo s růstem nákladů rodičů, tak každé dva roky, tak by to nebylo předmětem té politické debaty.

Vladimír KROC, moderátor

Lidé se ministryně nejčastěji ptali proč vláda upřednostňuje důchodce před malými dětmi, dá se to takto formulovat?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak vždycky někdo někoho upřednostňuje trochu. My samozřejmě můžeme spekulovat o tom, že voliči ANO jsou spíš starší lidé, že 50 % voličů jsou právě lidé v důchodu, takže pro ně je důležitější zajistit životní úroveň dobrou důchodcům.

Vladimír KROC, moderátor

Že vám skáču do řeči, možná nejenom hnutí ANO, ale i ČSSD.

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak, vlastně u všech těch koaličních stran a u té strany, která podporuje tu koalici, to platí. Ale je pravda, že dneska možná v Česku je větší problém chudoba některých rodin s dětmi, zejména samoživitelek a rodin s třema a více dětmi, která, třeba samoživitelky se 65 % případů nedokáží si dovolit ani nenadálý výdaj 10 tisíc korun, rodiny se třemi dětmi taky velmi často asi ve třetině případů, kdežto důchodci dejme tomu po těch výraznějších valorizacích se samozřejmě nedá říct, že by měli dobrou životní úroveň, ale tou extrémní chudobou jsou ohroženi méně než tyhle skupiny.

Vladimír KROC, moderátor

My teď máme k dispozici čerstvá data Českého statistického úřadu. Přímou chudobou bylo loni u nás ohroženo 9,6 % lidí. Podíl ohrožených chudobou stoupl, ale v rámci Evropské unie je prý nízký.

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, tohle to je ukazatel, to je prostě nejnešťastnější ukazatel Eurostatu, protože on je počítán z národních příjmů, to znamená, že v Česku je počítán z mediánu českých příjmů, v Německu z mediánu německých příjmů a ten medián českých příjmů je i po zohlednění rozdílné hladiny cen asi na polovině těch německý, jo. Takže ten německý chudý je tak na úrovni českého středně příjmového, to samé ten nizozemský. Takže mezinárodně je to úplně nesrovnatelné číslo. Jediné, co ukazuje, je, že u nás je relativně málo těch hodně chudých, jo, to je prostě jednotky 5 až 10 % dejme tomu, ale relativně hodně lidí, kteří si právě nemůžou dovolit ty nenadálé výdaje, to je nějaká třetina populace, a mezi rodinami s dětmi, třeba samoživitelkami je to až 60 %. Takže to je mnohem zajímavější údaj, takový konkrétnější.

Vladimír KROC, moderátor

Jak je to v Česku s mezigenerační solidaritou, chápou staří potřeby mladých a naopak?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

To bych řekl, že je tak, dejme tomu průměrné. Obecně v té střední a východní Evropě je ta pomoc mezigenerační a potom taková ta pomoc té komunitě v těch obcích a podobně trošku slabší než v některých jiných částech Evropy. Je to taky důvod tenhle ten sociální kapitál a ten nedostatek těch sítí sociálních kolem lidí, důvod třeba nízké porodnosti podle studií, že se matky bojí, že vlastně na to zůstanou samy a ten stát jim moc nepomáhá nejen v tom rodičovském příspěvku, ale zejména v tom, že máme hrozně podfinancovanou předškolní péči a zejména pro děti do tří let je to úplně nedostupné, a proto taky ženy odkládají porody a jsou chudé a podobně.

Vladimír KROC, moderátor

Říká sociolog Daniel Prokop, který je hostem dnešního Radiofóra. My teď máme u telefonu posluchače Roberta Štastného. Dobrý den.

Robert ŠTASTNÝ, posluchač

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Co si myslíte o tom, že vyšší rodičovskou mají od ledna 2020 dostat jen rodiče nově narozených dětí?

Robert ŠTASTNÝ, posluchač

Tak /nesrozumitelné/ myslím si, že to není otázka jenom kdy už ty lidi porodily, ale možná by se mělo také zohlednit, to navazuju na toho pána přede mnou i podle počtu dětí, protože pokud někdo má dvě a speciálně ještě tři a více dětí, tak určitě na tom je mnohem ve složitější situaci než ten, kdo má první dítě, a to si myslím, že dneska už funguje v oblasti daní, že je větší daňová sleva na ty další děti a že by úplně by to nemělo být na

ty děti z hlediska rodičovské a tím pádem bychom si mohli dovolit to mít potom pro všechny děti, nikoliv jenom pro ty, které se teprve narodí.

Vladimír KROC, moderátor

A může si naše země dovolit další růst sociálních dávek, co si o tom myslíte?

Robert ŠŤASTNÝ, posluchač

Já osobně si myslím, že dávky by neměly moc růst. Líbí se mi ta podpora formu daní, ten, kdo pracuje a má děti, by měl být podporován právě tím, že mu mnohem více peněz zůstane. A navíc vlastně motivuje k tomu, že člověk nejen má děti, ale také chodí do práce.

Vladimír KROC, moderátor

Říká Robert Šťastný, děkujeme. Na shledanou.

Robert ŠŤASTNÝ, posluchač

Na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

A jak to vidí Radek Kolibík? Dobrý den.

Radek KOLIBÍK, posluchač

Hezké odpoledne.

Vladimír KROC, moderátor

Tak?

Radek KOLIBÍK, posluchač

No, tak o motivacích politiků, já mám různé pochyby, protože ANO se řídí výzkumy veřejného mínění a tam koncepční řešení se hledat nedá. Sociální demokracie má dlouhodobě v programu ochranu těch slabších, a ta jejich snaha, ta vychází jaksí z jejich novodobé koncepce. Co je důležité říct, že průměrný důchod je nějakých 13 tisíc asi 300 korun, ten se bude zvedat o 900 korun a rodičovská 7,5 tisíce nebyla za 12 let navýšená, to znamená, že reálná hodnota té rodičovské klesla o jednu čtvrtinu. A nejsem si tak úplně jistý, jestli děti, které se narodí 1. ledna 2020 budou mít tu spotřebu nebo nároky na tu spotřebu vyšší, jo, těch 80 tisíc, to se mi zdá skoro, skoro nemorální.

Vladimír KROC, moderátor

Jaké opatření by podle vás nejvíc prospělo rodičům malých dětí?

Radek KOLIBÍK, posluchač

Těch kroků je samozřejmě celý vějíř a podpora je jenom, jenom určitá výšeč. A když se ptáte, jestli si to stát může dovolit? No, tak záleží na tom jakou zprávu chce stát těm mladým, od kterých očekává, že budou mít děti, jakou jim chce poslat? Jestli jim říká: "Stojíme o to, abyste měli děti, abyste vychovávali nové daňové poplatníky a ti, kteří vám budou ve stáří platit vaše důchody, anebo no, tak uděláme jen tak něco a vy už se nějak zařídíte." Když si to vezmete z historie, kdy stát se vlastně se první, jako první jakékoliv státní celky se staraly o ochranu, obranu svých obyvatel, potom nějak o vzdělání, protože to bylo pro ten stát výhodné, tak teď si myslím, že bychom měli být už ve fázi, kdy si budeme, kdy si budeme vědomi toho, že bez těch nových človíčků tady moc

velkou budoucnost mít nebudeme, protože ačkoliv planeta je přelidněná, tak mladí Indové nebo mladí Číňané nám nebudou platit naše, naše důchody. Čili možná, že by stálo zato, aby rodiče tak, jako tomu bylo dřív, živil, teda, aby děti živilly svoje rodiče a ten, kdo nemá děti, tak to je potom, to je potom jeho problém.

Vladimír KROC, moderátor

Zajímavá myšlenka. Radek Kolibík, díky, na shledanou.

Radek KOLIBÍK, posluchač

Hezký den.

Vladimír KROC, moderátor

Marian Vojtek je ve studiu, dobrý den.

Marian VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Dobré odpoledne.

Vladimír KROC, moderátor

Editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus jenom dodávám, ale to vy dobře víte, pravidelní posluchači Radiofóra. Tak, jak to vidí naši posluchači dnes?

Marian VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Ano, ano, jako vždy máme ankety jak na Face ..., jak na Twitteru, tak na webu plus.rozhlas.cz. Naše otázka je jasná - měla vládní koalice splnit svůj slib a zvýšit rodičovský příspěvek všem rodinám? Napsala nám na Twitter Marki: "Vláda, která jen slibuje a ani neví, zda na to má, všichni odneseme její nezodpovědnost, slevy a jiné. Přeju to mladým rodinám, sami máme podpurný důchod, takže dostaneme jako minule jen 400 plus 500 a ne 900 plus 900. Už neříkejte, prosím, že se důchodcům dá 900, ale průměrně či medián. Díky." Tady jenom odpověď pro uživatelku Marki: "Samozřejmě, že to máme uvedené i v postu na Facebooku, že jde o průměr." Petr Rydl napsal na Twitteru: "Sliby se mají plnit nejen o Vánocích." Co se týká Facebooku, tak třeba Lukáš Řezníček nám napsal: "Hlavně, že jsme dali slevu na jízdné studentům a seniorům, gratulky." Alena Váňová navrhuje: "Rodičům, kteří pracují, snížit daně." David Kotulán napsal: "Co naděláme, každý zákon se prostě schvaluje a pltnost od, takže by mohli nárokovat i moji rodiče. Nám by se to taky šiklo, ale co naděláme." Podobný názor vyjadřují na Facebooku třeba Miluše Dvořáková a Jára Hašek, ten konkrétně napsal, že: "Každé nařízení má vždy platnost od určitého data, to je snad normální a není třeba vytvářet pocit ukřivdění pro ty, kteří se do toho data nevejdou." Zdeňka Chalupová napsala: "Stejně jako mi nepřijde spravedlivé, že dítě narozené na Silvestra nedostane nic, a to od 1.1. vše. Tak mi nepřijde spravedlivé, aby dítě, u kterého končí příspěvek 1.1. dostalo vše. Proč to neudělat poměrově podle nevyčerpané výše příspěvku?" Ptá se Zdeňka Chalupová. Lenka Mikulášová Zítová napsala: "Ty peníze na rodičovské jsou opravdu směšně malé, takže hlavně ať přidají. Přidat od určitého data narození je logické a asi nejjednodušší řešení. Problém je, že napřed oznámili jako jisto u věc jiné řešení a plno rodičů včetně mě, se logicky začalo těšit." A Tomáš Gajdoš to okomentoval takto: "Vyšší důchody, vyšší rodičovská, vyšší minimální mzda, jenom to zvedne ceny a já budu zase chudší."

Vladimír KROC, moderátor

Telefonuje nám Štěpán Machek, jste ve vysílání, dobrý den.

Štěpán MACHEK, posluchač

Dobrý den, tady Štěpán Machek. Tohle to téma je pro mě velice zajímavé, protože žiju v domácnosti s dítětem a dvěma důchodcema, což jsou moji rodiče, a vlastně ty důchody a moje vyjplata jsou jako jedinej příjem do týchle domácnosti, je to fakt špatný. Rodičům, tátovi přidali 6 stovek, mámě přidali 5 stovek, takže to je taky tristní

přidání jako důchodu. A co se týká rodičovského příspěvku, tak ten už jako máme vyčerpanej a dítě ve školce ještě nemáme. Takže stačí, když zamarodím a jsme v loji celá rodina, prostě jedeme do dluhů. Takže to jenom prostě taková situace. Ať si to vláda uvědomí. V neposlední řadě, co by pomohlo nejvíc, je zvýšení minimální mzdy, protože ta je nejchudší, lidi, co choděj do práce, prostě za ni dostávají otrocky placeno, otrocky, to zdůrazňuji. Jako poslanec Benda říká důrazně dluhy se maj platit, tak já říkám důrazně za práci se platí, a to se u nás moc jako nezvyká. Páni podnikatelé prostě se mají dobře, mají krásný šaty, ale my tady, co prostě makáme ve fabrikách, ve skladech, za volantem to moc nepocítíme jako jo.

Vladimír KROC, moderátor

Štěpán Machek, dobře, rozumíme tomu, co jste řekl.

Štěpán MACHEK, posluchač

Já bych řekl, že je hromada sociálních dávek, na které je potřeba vyplnit hromada papírů a přitom základem je, aby ti lidi prostě dostali za práci zapláceno, o nic jinýho nejde. Děkuji, děkuji.

Vladimír KROC, moderátor

Ano, pane Machku. Je to jasné, díky, mějte se hezky, na shledanou.

Štěpán MACHEK, posluchač

Hezký den. Na shle.

Vladimír KROC, moderátor

Hostem je dnes sociolog MEDIANU Daniel Prokop. Tak, pojďme k tomu, co zaznělo, ten poslední posluchač, který volal, pomohlo by zvýšení minimální mzdy?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, já s tím souhlasím, protože myslím si, že argument kritiků, že to povede k větší nezaměstnanosti a podle mě, tak nemají úplně oporu ani v zahraničních výzkumech a ani v té české zkušenosti. Takže česká minimální mzda je pořád tak nízko, že vlastně její zvyšování k větší zaměstnanosti moc nevede. Ale kromě toho je v Česku problém, že ty malé mzdy jsou hodně zatíženy daněním a odvody, takže když vyděláváte prostě 15 tisíc, jo, nebo něco u té minimální mzdy skoro, tak z toho zaplatíte docela hodně na sociálním, zdravotním a daních. Takže když se to zvyšuje, tak prostě jakoby vlastně pořád velká část bude odtékat těmi daněmi a odvody, takže já bych se taky zaměřil možná menší zatížení daňové a odvodové těch nízkých příjmů. To by pomohlo jako tomu pánovi, který volal, pomohlo by to těm chudším regionům obecně a ty daně se dají vybírat i jinde. My třeba nemáme daně na nemovitosti takřka, máme další nízké daně, takže trochu chytřejši danit a nezatěžovat ty nízkopříjmové skupiny tím.

Vladimír KROC, moderátor

Bylo něco, co zaznělo třeba, když jsme citovali ze sociálních sítí a nebo předtím, když hovořili dva posluchači, co vás osobně zaujalo, na co byste chtěl reagovat?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, myslím si, že tam byly rozumní názory. Tam vlastně to, že se ta rodičovská nezvyšuje už snad 11 let nebo rodičovský příspěvek, pardon, já si myslím, že prostě by se daly ty věci jako životní minimum, rodičovský příspěvek navázat na nějaké zvyšování nákladů rodin s dětmi a nemuseli bychom se tady hádat každý rok nebo každý druhý rok o nějakém politickém řešení a mohli bychom se zaměřit na důležitější řešení, a to je například právě ta podpora předškolní péče, protože ten pán poslední říkal, že vlastně už vyčerпали příspěvek a nemají dítě ve školce. Možná je to i díky tomu, že i když tomu dítěti je v Česku 2,5 roku, tak je velmi těžké získat školku

a musíte platit nějakou soukromou, na což třeba tenhle ten pán a další chudší rodiny vůbec nemají peníze, jsou ohrožené chudobou, která vlastně na ty rodiny dopadá mnohem hůř než by dopadalo to, kdyby to dítě chodilo 4 hodiny denně do školky. Podle zahraničních výzkumů chudoba je mnohem větší riziko než nějaká krátkodobá návštěva dětských skupin nebo školky a podobně. Takže podpora školky určitě je další řešení, které v Česku naprosto je podceněné.

Vladimír KROC, moderátor

Připomínám, že nám můžete své názory do studia volat na číslo 221552777. Teď je u telefonu Dalibor Stojaník, dobrý den. Pane Stojaníku? Tak, vypadá to, že se něco pokazilo. Budeme pokračovat zpátky s Danielem Prokopem. My se bavíme o plošném rodičovském příspěvku, neměla by se vláda zaměřit spíš na skupiny, které to opravdu potřebují? Jak z pohledu sociologa vypadá třeba situace matek samoživitelek?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, já si myslím, že některé ty věci musí být plošné a rodičovský příspěvek je dobře, že je plošný, ale problém je, že nám už se taky řadu let nezvyšovalo životní minimum, a to životní minimum v podstatě jako nerostlo od roku 2012 a velmi málo od roku 2007 a náklady chudších domácností se zvedly asi o 30 %, jo. A z toho životního minima se mimo jiné vypočítávají nárok na podporu na přídavky na děti, takže to procento s těmi zvyšujícími se mzdami a stagnující tou hranicí, kdy na to máte nárok, se vlastně snižuje a máte a čím dál tím míň dosáhne na přídavky na děti, takže to je jeden problém pro matky samoživitelky. Další problém je, že jako velká část těch lidí je v exekuci nebo podstatná, až jako stotisíce lidí, kteří mají děti. A v Česku je úplně absurdně nastavený systém srážek exekučních. Takže, když máte dítě, tak to nezabavitelné minimum stoupá jenom o 1500 korun, takže máte 6400 korun na sebe zhruba a potom nějakých 1500 nebo 1600 korun, pardon, na dítě, z čehož samozřejmě to dítě, z čehož samozřejmě to dítě neuživíte a mělo by to být mnohem víc ta nezabavitelná částka, a to poškozují matky samoživitelky, které se snaží pracovat, mají třeba dluhy ať už svoje nebo od partnerů a podobně.

Vladimír KROC, moderátor

Tak, teď tu mám poznámku, že volá pan posluchač Kubeša, měl by být u telefonu. Dobrý den.

KUBEŠA, posluchač

No, dobrý den, já bych měl jenom takovou poznámku, jo, než vymejšlet různé dávky a takový, tak si myslím, že jako, pokud chcete mít děti, tak musíte mít nějaký bydlení, a pokud není dostupný bydlení v rozumných cenách, tak to si myslím, že to tu rodinu zatíží víc než dát nějaký příspěvek, protože kdo si to bydlení pořídí a nebo je v nájmu, tak samozřejmě jako pokud jeden partner nepracuje a druhý jako pracuje, tak on nesmí být pomalu nemocnej, že jako. A tady se baví někdo o příspěvcích, tak možná nad tím by se někdo měl zamyslet, protože kdo je rozumnější, tak děti nemá na ulici, že jo, tam asi těžko se o ně bude starat.

Vladimír KROC, moderátor

Je to jasné, děkujeme.

KUBEŠA, posluchač

To je to největší zatížení. A vezměte si, že když si někdo staví, tak stát si tam vezme 21 %, to se před nějakými 10 lety zvýšilo, bylo to 10 nebo 11, takže když si někdo půjčí jako bydlení, tak si vezměte, kolik dá, že z milionu dá 200 tisíc zpátky státu jako jo.

Vladimír KROC, moderátor

Ano, rozumíme, na shledanou.

KUBEŠA, posluchač

Tak jo, na shledanou.

Vladimír KROC, moderátor

Pane Prokope?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, to bydlení je problém a myslím si, že je teda problém ta nedostupnost toho nájemního bydlení hlavně, protože vždycky budou existovat rodiny, které si nemůžou dovolit to vlastní. A u nás je málo dostupné to nájemní a stát jistým způsobem podporuje to vlastnické, například odpisy z úroků na hypotéku a podobně a to nájemní stagnuje. Takže já bych řekl, že se musíme zaměřit na nějaké jako vyrovnání toho trhu a rozvoj toho nájemního bydlení, protože prostě část těch rodin s dětmi si nebude moc dovolit vlastnické bydlení a na Západě bydlí prostě 15 let v nájmu, mají dlouhodobé smlouvy a není to jako norma, že musíte mít vlastní byt, no.

Vladimír KROC, moderátor

Proč u nás ženy odkládají zplazení potomka až na věk kolem 30 let?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, ukazuje se ze zahraničních výzkumů, že právě nejdůležitější je ta ztráta příležitosti, to, že jste hodně penalizován, že máte děti na pracovním trhu, protože v Česku je ten PGEP rozdíl mezi platem žen a mužů 22 % a je právě hodně dán mateřstvím, protože ženy, které mají děti, tak mají i třeba v 50, v 60 letech, když ty děti jsou dospělé, o čtvrtinu menší mzdy než muži a mají menší mzdy než ženy, které nemají děti. Takže u nás to dlouhá rodičovská hodně penalizuje ženy a hodně penalizuje to, že nejsou přístupné ty předškolní služby, ty dětské skupiny a podobně a ony se nemůžou vrátet na ty částečné úvazky, které jsou navíc hodně zdaněné. Takže hrozně těch matek pro ně jediná možná strategie je být tři roky doma, což samozřejmě zaměstnavatelé potom zohledňují nejen u jejich mezd potom, ale už předtím, protože vědí, že tam, že ty ženy vypadnou prostě na tři roky z toho pracovního procesu. A země, které se snažily bojovat s tou porodností jako je třeba Německo, tak se zaměřili právě na přístupnost předškolních služeb, dětských skupin a podobně a v tom Německu se ukazuje, že tam v těch oblastech, kde se jim podařilo je zpřístupnit hodně, tak tam ta porodnost roste. A ty ženy, které jsou vzdělané, tak tolik neodkládají ty porody, protože dávat jim peníze, to funguje nebo efekt je jenom takový, že ty méně vzdělané části společnosti mají děti dřív ne ve 23, ale ve 20, ale ty vzdělanější skupiny, pro ně je zásadní ta ztráta příležitosti na pracovním trhu.

Vladimír KROC, moderátor

Pan Zajíček je teď jako posluchač na telefonu. Dobrý den.

ZAJÍČEK, posluchač

Dobrý den. Tak, já bych k tomu řekl takových informací nebo tezí nebo ...

Vladimír KROC, moderátor

Ale krátce, prosím, děkuju.

ZAJÍČEK, posluchač

Proč se přidává hlavně důchodcům, je proto, že důchodci sice jsou voliči vládní koalice ANO, ČSSD, ale také proto, že každý důchodce má svůj hlas. Malý batole nemá hlas a dítě nemá hlas do 18 let. Takže co bude za 18 let nikoho nezajímá, nebudeme přidávat přece někomu, kdo nemá hlas a kdo nás nemůže podpořit ve volbách. Další věc je životní náklady dětí a důchodců jsou jiný. Důchodci většinou, když už se dostanou do důchodu, mají to nějak zajištěný, mají kde bydlet, jsou buď v nájmu nebo ve svém, mají splacený všechny věci a žijí si s

nějakou svojí úrovní. Důchodce si nemusí každý čtvrt rok nebo půl rok kupovat nové boty, protože mu neroste noha, ošacení jako u dětí.

Vladimír KROC, moderátor

Já se omlouvám, pane Zajíčku, vy jste to vzal hodně zešíroka. Můžete to nějakým způsobem jenom krátit kvůli času, děkuju.

ZAJÍČEK, posluchač

Kvůli času to zkrátím.

Vladimír KROC, moderátor

Děkuju.

ZAJÍČEK, posluchač

Rozdává se proto, že se rozdávat má z čeho a pokud si to děti nebo matky nevykřičí, protože nemají jak přes jakoukoli stranu, tak prostě nemají šanci. Nikoho nezajímá, že vymíráme, radši se sem budou prostě přivádět jiné.

Vladimír KROC, moderátor

Jinými slovy už to tady zaznělo. Děkujeme, mějte se hezky. Na shledanou. Tak, my teď se zeptáme Mariana Vojtka, editora sociálních sítí jak to vypadá s vyústěním twitterové ankety?

Marian VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Ano, anketa na Twitteru skončila a to tím, že ano, vládní koalice měla splnit svůj slib a zvýšit rodičovský příspěvek. Stejný příspěvek je zatím v anketě na webu plus.rozhlas.cz, ale tam anketa stále pokračuje.

Vladimír KROC, moderátor

Tak, to byl Marian Vojtek. Ještě teď využiju toho, že máme na drátě sociologa Daniela Prokopa, zeptám se na to, vy jste několikrát připomenul, že je důležité a nebo zásadní role předškolní výchovy. Jak tomu rozumět, když téměř dva roky platí povinný poslední ročník školky, jak se to projevuje?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

No, ten povinný předškolní rok, to se týká dětí, kterým je 5 až 6, takže vlastně do těch, do stavů těch rodin, který mají dítě, třeba kterému je 2 až 3 roky, tak se moc neprojevuje. Naopak teoreticky může jakoby zabrat nějaké kapacity v těch školkách, protože tam ty děti chodit musí a mohly by je využívat rodiny s mladšími dětmi. To vlastně myslím, že bylo výrazně méně důležité opatření než uvolnění kapacit a nějaká velká podpora dětských skupin pro děti ve věku 2 až 4 roky.

Vladimír KROC, moderátor

Mělo by se uvažovat třeba o zkrácení rodičovské dovolené, pomohlo by to?

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

Ona je teďka flexibilní, takže myslím si, že už ten problém není v té jako povinnosti, ale v tom, že vlastně po tom roce ta matka nemá moc možností díky tomu, nebo po dvou letech jako, když absentují ty dětské skupiny v řadě regionů nebo jsou drahé, částečné úvazky jsou hodně zdaněné, takže vlastně to není o tom, jako by to bylo povinné tam být tři roky, ale že je to taková vynucovaná finanční strategie dejme tomu.

Vladimír KROC, moderátor

To byl sociolog Daniel Prokop v dnešním Radiofóru. Děkujeme, na shledanou.

Daniel PROKOP, sociolog, agentura MEDIAN, **Fakulta sociálních věd** UK

Díky, na shle.

Vladimír KROC, moderátor

Jan Burda pozve k poslechu Odpoledního Plusu, dobrý den.

Deset úspěšných projektů a jen loni prodej za půl miliardy. To je GARTAL

21.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČR, GARTAL, reality, Praha, byty, stavebnictví

Česká developerská společnost GARTAL prodala jen za loňský rok 130 bytů za téměř půl miliardy korun. Největší zájem je o menší byty. Pro každý projekt hledáme takovou lokalitu, která odpovídá požadavkům a preferencím zákazníků. Do konce roku představíme minimálně další tři nové projekty. Serveru Roklen24 to řekl marketingový ředitel firmy Petr Fiala. Dodal, že v následujících letech čeká větší význam brownfieldu a okrajových lokalit Prahy. Nevylučuje také zástavbu proluk v širším centru a rekonstrukci stávajících bytových domů.

Jak dlouho jste na trhu?

Skupina GARTAL byla založena v roce 2002. Od začátku je naší hlavní náplní developerská a investiční činnost v oblasti rezidenčních a komerčních nemovitostí. V první fázi jsme realizovali hlavně výstavbu rodinných domů a rekonstrukce starších budov. V poslední době stavíme nové vlastní projekty od základů.

Čím se řídíte při výběru lokalit? Podle jakých hodnot?

Pro každý projekt se snažíme najít lokalitu tak, aby odpovídala tomu, pro koho je budoucí bydlení určeno. V centru Prahy to jsou hlavně investiční byty nebo byty k dalšímu pronájmu. Od toho se odvíjí velikost bytů a jejich vybavení. Na místech, kde je blízko příroda, se snažíme celou stavbu upravit pro potřeby rodin s dětmi. Například v Tuchoměřicích na projektu Tuchoměřické zahrady jsme mysleli na to, aby se zde budoucí obyvatelé cítili bezpečně. Celý areál proto bude oplocený, nabídne společnou zahradu pro setkávání a místo pro grilování. V areálu bude také dostatek parkovacích míst, a to jak v podzemních garážích, tak i krytých.

Kolik projektů již GARTAL dokončil a jaké nyní dokončuje?

Máme za sebou deset úspěšných projektů, které jsou kompletně vyprodány nebo pronajaty. Aktuálně máme otevřeno deset projektů po celé Praze a okolí, z toho téměř polovina je již vyprodaná. Do konce roku představíme minimálně další tři nové projekty.

Jaký je o byty zájem, kolik jste jich již prodali?

Největší zájem je o menší byty. Většinou se jedná o 1+kk nebo 2+kk. Pokud to lokalita a projekt dovolí, snažíme se, aby každý byt měl svůj balkon nebo předzahrádku, která slouží v letních měsících jako příjemné místo pro trávení volných chvil. Za loňský rok jsme prodali 130 bytů za téměř půl miliardy korun.

A jaké projekty jsou ve fázi příprav?

Aktuálně máme v nabídce Obytný areál Budějovická II u stanice metra Kačerov, kde máme již téměř polovinu jednotek vyprodaných. Další zajímavý projekt je Viladům Uhříněves, který nabídne 17 malometrážních jednotek. Zde máme dokonce dvě střešní jednotky, které mají nadstandardní terasu o rozloze 57 metrů čtverečních. Již zmiňované Tuchoměřické zahrady, Viladomy Odolena Voda s posledním volným bytem a zahradou přes 100 metrů čtverečních a poslední představený projekt Rezidence Hloubětín, který se nachází u stanice metra Hloubětín. Této lokalitě navíc věříme, a tak již brzy představíme pokračování tohoto projektu.

Nesmím zapomenout na projekty které jsou beznadějně vyprodány nebo v nich zůstávají poslední volné jednotky - Rezidence Rostislavova v Nuslích, Louis Léger House a Maison 1832 na Praze 2 nebo Viladům Tuchoměřice. Většina těchto projektů přivítá své obyvatele na konci letošního roku.

V Praze se v posledních letech staví málo nových bytů. Poptávka výrazně přesahuje nabídku. O jaké lokality mají podle Vás lidé zájem?

Zájem je o nemovitosti obecně. Již delší dobu rostou reálné příjmy. Lidé si dokázali naspořit finance, které se snaží buď výhodně a bezrizikově investovat, což splňují pouze koupě nemovitostí, anebo se zajistit novými domy.

Spolu s relativně nízkými úrokovými sazbami to zvyšuje poptávku po nemovitostech, přičemž zájemci vyhledávají byty především v lokalitách s dobrou infrastrukturou. Nicméně bych neřekl, že můžu označit lokality, o které je větší zájem.

Kde se podle Vás v metropoli bude v následujících letech nejvíce stavět?

Vzhledem k nedostatku pozemků lze očekávat větší význam brownfieldu a okrajových lokalit Prahy. Nevylučuji také zástavbu proluk v širším centru a rekonstrukci stávajících bytových domů.

Co si myslíte o současných cenách bytů v Praze?

Současné ceny jsou vyšší než před několika lety. Neumím ale říct, že z toho těžíme. Výrazně roste cena stavebních prací, a to meziročně i víc než cena bytů. Dražší jsou také pozemky. Velkým problémem jsou zdlouhavé povolovací procesy, nedostatek stavebních kapacit a obecně vyšší fixní náklady.

Na co plánujete využít peníze vybrané na investiční platformě Fundiřt?

Na refinancování části vložených prostředků do projektu Tuchoměřické zahrady a další rozvoj společnosti. V současné době se nám daří i přes velkou konkurenci vyhledávat zajímavé pozemky, na kterých vyrostou další naše projekty.

Můžete projekt čtenářům projekt Tuchoměřické zahrady představit?

Projekt vzniká v obci Tuchoměřice na severním okraji Prahy. Místo je dobře dostupné autem i městskou hromadnou dopravou. Obyvatelům nabídne blízkost přírody, jako je přírodní park Šárka, ale také nákupní možnosti v nedalekém outletovém centru nebo nákupním centru, jako je Šestka či Metropole Zličín a Ikea.

Projekt nabídne po dostavbě více než 100 bytů od 1+kk po 4+kk. Je určen jak pro mladé, kteří hledají první byt, nebo rodiny s dětmi, jež dávají přednost přírodě před městem. Většina bytů má balkon nebo soukromou předzahrádku. Samotné Tuchoměřice již nyní nabízí vše, co budoucí obyvatelé budou potřebovat. Obchůdky, restaurace, školu, školku nebo úřad.

Kolik bytů jste v Tuchoměřicích již prodali?

V Tuchoměřicích máme aktuálně dva projekty. Již zmiňované Tuchoměřické zahrady, kde máme prodáno téměř 15 procent bytů, a hned přes cestu druhý projekt Viladům Tuchoměřice. Ten je již vyprodaný.

Na kdy plánujete dokončení projektu?

Tuchoměřické zahrady budou vzhledem k velikosti areálu dokončeny v prvním čtvrtletí 2021 a projekt Viladům Tuchoměřice již v letošním třetím čtvrtletí.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SbiAD/deset-uspesnych-projektu-a-jen-loni-prodej-za-pul-miliardy-to-je-gartal>

O rozvodové dohodě se vyjednávalo dva roky

22.3.2019 ČT 24 str. 06 22:00 Události, komentáře

virtulníku Dva lidé zemřeli po pádu

Britská premiérka Theresa Mayová možná nepředloží do třetice brexitovou dohodu sněmovně. Hlasovat by o ní nechala pouze, pokud by si předem zajistila dost velkou podporu. Napsala to v dopise poslancům, kterým

nabídla schůzky. Paní Mayová tak zareagovala na výsledky bruselských jednání. 27 souhlasila s odkladem brexitu, pokud si Britové dohodu schválí, odejdou 22. května, pokud ne, tak už 12. dubna. Například ale francouzský prezident Macron nevěří, že dokument britským parlamentem projde.

Emmanuel Macron, francouzský prezident

Musíme respektovat výsledek britského referenda. Víím, že mnoho evropských lídrů má nutkání říct: Pojďme dělat, že se nic nestalo, smetme to pod koberec. Budeme brexit odkládat dál a dál a doopravdy na něj nikdy nedojde. V tom jsme světoví šampioni.

Theresa Mayová, britská premiérka

Dnešní rozhodnutí jen podtrhla důležitost hlasování o dohodě v britském parlamentu, které se odehraje příští týden. Musíme ukončit tuto nejistotu a vše uvést do pořádku. Ráno se vrátím do Británie a budu dál tvrdě pracovat na zjištění podpory této dohodě.

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Uvidíme, jak to bude vypadat s tou podporou, v Londýně je náš zpravodaj Bohumil Vostal. Bohumile, Theresa Mayová dostala tedy další čas, ale otázka je už bůhví po kolikáté pořád stejná. Dokáže reálně najít pro tu brexitovou dohodu mezi svými, tedy mezi britskými poslanci?

Bohumil VOSTAL, zpravodaj České televize v Londýně

Ano, a toto je ten dopis, který napsala britským poslancům po návratu ze summitu z Bruselu. Vysvětluje jim, proč je označila za viníky odsunu brexitu, říká, že jí můžou kontaktovat a zároveň přiznává, že pokud nebude mít dostatečnou podporu, tak nebude žádné třetí hlasování o její brexitové dohodě a jako možnost nabízí tedy, že Británie může odložit brexit po 12. dubnu, ale v tom případě se budou muset konat tři roky od referenda v této zemi volby do Evropského parlamentu jako všude jinde v Evropské unii. Mezitím podle listu The Times probíhá válka v britském kabinetu mezi ministry, kteří se dohadují o tom, zda britští poslanci mají mít možnost příští týden určit další vývoj. To znamená, jestli brexit zrušit, nebo mít druhé referendum, nebo mít tvrdý brexit, nebo měkčí brexit, kdyby třeba Británie zůstala v celní unii a na jednotném evropském trhu a samozřejmě se hlavně spekuluje o tom, jestli se náhodou už nekrátí dny Theresy Mayové v premiérském úřadu.

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

No, jedna věc je oddálení brexitu, druhá věc je úplné odvolání brexitu a setrvání v unii. Za tři dny podepsalo přes 3,5 milionu lidí, počet dál roste. Theresa Mayová tuhle tu možnost dosud zcela striktně odmítala. Je šance, že by třeba ta petice mohla její dosud striktní postoj nějak změnit?

Bohumil VOSTAL, zpravodaj České televize v Londýně

Zdá se, že její postoj nikoliv, protože poslední dva roky nepracovala na ničem jiném, než aby Velká Británie spořádaně odešla z Evropské unie. Jak vidíme, moc se jí to nedaří. Teď bude na britských poslancích, jestli by něco takového chtěli, každopádně zítra tady v Londýně se čeká masový pochod proti brexitu, pod tu petici v tuto chvíli jsem se díval, už je podepsaných přes 3 700 000 Britů, nicméně, pokud se podíváme na průzkumy, tak tam je to pořád těsné. Pokud by se nyní konalo referendum, tak 46 % Britů by bylo pro brexit, 54 % pro setrvání v EU, takže brexit nadále zemi rozděluje a to do té míry, že britským poslancům je doporučováno, aby do parlamentu chodili po skupinkách, aby se tak vyhnuli nebo mohli bránit mimo jiné verbálními útokům.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

A více už s naším dalším hostem, Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii a ředitel Knihovny Václava Havla. Dobrý večer.

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

-----
Dobrý večer, děkuji za pozvání.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Žantovský, sám jste to slyšel, nejnovější vývoj kolem brexitu v Británii, kdy byste si měl vyvěstit z křišťálové koule co se bude dít v následujících dnech a týdnech. Co si myslíte, že se odehraje?

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

No ta křišťálová koule je pořád ještě zahalena tím tajemným dýmem, ale některé věci si myslím, začínají vyjasňovat. Já osobně jsem poměrně skeptický k tomu, že ta dohoda původně vyjednaná mezi Evropskou unií a Velkou Británií v britském parlamentu projde. To znamená padá ta lhůta v takovém případě 22. května.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Odvolání brexitu?

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

Ta nová lhůta bude 12. dubna a tam má Británie říct, co vlastně chce. Já navzdory těm peticím, které, kde ty podpisy přibývají, tak nevěřím příliš na to, že bude druhé referendum. To hlasování v britském parlamentu o této otázce minulý týden bylo naprosto jasné a přesvědčivé, druhé referendum by jaksí jenom znamenalo přisypávat sůl do ran a je docela dobře možné, že by nic nevyřešilo. Takže zbývají otázky buď odvolání toho článku 50 s tím, že by Británie zůstala v Evropské unii, to si myslím, že se nestane a nebo nějaké vyjednávání o jiné formě brexitu, nějaké celní unii nebo užším vztahu Velké Británie k Evropské unii. A to bude vyžadovat více času, než.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Právě na to se chci zeptat, to si myslíte, že je reálné vzhledem k tomu, jak rychle utíká čas?

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

Ne, ne, ne, to není reálné vůbec a, ale je docela dobře možné, že se sejde do toho 12., v takovém případě, dubna, ještě jeden evropský summit a že poskytne Británii lhůtu, já nevím, jedem rok, možná dva roky, takovou dohodu vyjednat. Ale tím čertovým kopytkem je tady to datum voleb do Evropského parlamentu, 12. dubna je vlastně poslední den, kdy by se ty kandidátky měly přihlásit. Já nevidím nic v Británii, co by ukazovalo, že Británie je připravená na to volit do Evropského parlamentu, takže pak zbývá ještě ta poslední alternativa, kterou si nikdo samozřejmě nepřeje, ale která se může stát jaksí nedopatřením nebo omylem a to je ten tvrdý brexit.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Jak si myslíte, že si vede ve vyjednávání britská premiérka Theresa Mayová? Přece jenom slyšeli jsme našeho zpravodaje Bohumila Vostala, že mluvil o tom dopise, kdy svaluje vinu vlastně na poslance, že za to můžou, že se pořád ještě nepodařilo dojít k nějaké dohodě.

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

Tak na to se, názory samozřejmě liší, ale já si myslím, že premiérka Mayová hraje s kartami, které dostala do rukou. Na patřila k té části konzervativní strany, která si brexit nepřála a z mého hlediska je obdivuhodné, jak se snaží dodržet ten mandát, který dali britským politikům voliči, jak se snaží nalézt nějakou cestu, která by vedla ke spořádanému brexitu a odolnost, řekl bych psychologická je úžasná. Já si myslím, že většina nechce nikomu křivdit, ale většina jejich mužských kolegů už by to dávno položila.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Takže si myslíte, že i dějiny k ní budou shovívavé, až se bude jednou hodnotit toto období?

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

-----
Já jsem o tom přesvědčen, ano.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Odchod Velké Británie z Evropské unie si na Ostrovech odhlasovali už v roce 2016, jak je možné, že vlastně dnes jsme pořád ve stádiu ničeho, nevíme, co bude. Zdá se Vám, že Británie udělala nějakou chybu, nebo naopak Evropská unie udělala ve vyjednávání nějakou chybu?

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

-----
Já si myslím, že Británie udělala chybu a já tu chybu vidím v tom, že ta vláda Velké Británie vyjednala s Evropskou unií dohodu, o které si nemohla být jistá, že jí schválí britský parlament. Naopak mohla mít podezření, že jí parlament neschválí, což se nakonec skutečně také nakonec stalo. Dojednat takovou dohodu je strašně oslabit, to znamená strašně oslabit svoji vlastní pozici a dneska skutečně hraje britská vláda s velmi, velmi slabými kartami a z hlediska Evropské unie, já si myslím, že přistupovala k těm jednáním zbytečně tvrdě, zbytečně nekompromisně a že zejména pokud se týče nějakých časových parametrů, té takzvané irské zástrčky, která představovala v té poslední fázi jaksi ten největší neuralgický bod, že o tom bylo možné dosáhnout dohody.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Žantovský děkuju Vám za rozhovor, na shledanou.

Michael Žantovský, bývalý velvyslanec České republiky ve Velké Británii

-----
I já děkuju, paní Písařovicová.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Teď už ale Jakub s dalšími podrobnostmi ohledně tohoto tématu.

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Ano, ano, pojďme k tomu možnému tvrdému brexitu. Britská centrální banka v takovém případě předpovídá výrazná negativa. Dočasný pokles HDP a nezaměstnanost až 7,5 %, tvrdý brexit by se ale dotkl i těch, kteří o práci nepřijdou. Libra by podle Bank of England spadla asi o 25 %, inflace by dosáhla 6,5 % a ceny nemovitostí by mohly klesnout až o 30 %. Tyto úvahy mají své příčiny, očekávané snížení výdajů domácností i firem a také výrazné narušení volného pohybu zboží. To by nejvíc postihlo třeba dovoz potravin a naopak export aut. Značky Nissan a Honda už oznámily, že zavřou továrny v Británii. Další firmy odchodem zatím pouze vyhrožují. Problém by to byl ale i pro celou unii, tedy samozřejmě i pro Česko. Odchod bez dohody by podle Ministerstva financí snížil růst ekonomiky o 0,6 až 0,8 %. Centrální banka mluví o 0,7 až 1,4 %. Pokles objednávek už podle výzkumů, na kterém se podílela britská obchodní komora, zaznamenalo 28 % českých firem.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

A my v tématu budeme pokračovat, ale z toho ekonomického hlediska, vítám ve studiu Michala Mejstříka, profesora ekonomie Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Dobrý večer.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

A naším hostem je i Jaroslav Ungerman, makroekonom Českomoravské konfederace odborových svazů, dobrý večer.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Dobrý večer.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Ungermane platí, že odchod Velké Británie bez dohody by mohl nejvíce poznamenat automobilový průmysl? Co by to konkrétně znamenalo v praxi z hlediska české ekonomiky?

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Tak samozřejmě dneska je ten vývoz aut z České republiky a samozřejmě komponenty do Británie největší položkou českého exportu, ale já pořád přemýšlím o tom, jestli náhodou to není záležitost jenom krátkodobá, protože jsem přesvědčenější o tom, že se nakonec jako ty možnosti, že se ty firmy mezi sebou domluví, jak to mají udělat. Přeci není možné, aby tam na tom britském trhu vznikla nějaká mezera, kterou by nikdo nevyplnil. Já si neumím představit, že by jako přestali kupovat vozy Škoda, ať už Octavia nebo kterékoliv a že by přestala prostě fungovat kooperace, která tam dneska je, prostě podle mého soudu ten efekt může být pouze krátkodobý, ale nemůže to být prostě efekt, který by se projevil v celém roce nebo tak. To prostě takhle podle mého soudu tržní ekonomika nefunguje.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Mejstříku, brexit může spustit devaluaci britské libry, nepochybně i zavedení cel. Do jaké míry to je pro české firmy problém, vnímáte to tak?

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak určitě v okamžiku, kdy vlastně a to nemluvíme o budoucnosti, už jsme toho svědky, že dochází vlastně k oslabování britské libry a ta samozřejmě podporuje jednak vývoz ze strany Velké Británie, ale na druhé straně vlastně snižuje poptávku obyvatelstva i firem, protože vlastně dovážené zboží je jaksi náročnější. Takže já zase musím říci, že těch 70 miliard zhruba našeho exportu v oblastech automobilových vozidel prostě je 1/3 našeho exportu do Velké Británie.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Takže nezměníte názor pana Ungermana, že by s tím trh poradil nějak sám, že by Britové nepřestali kupovat auta?

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Určitě se s tím trh svým způsobem poradí, ale právě s ohledem na těch několik skutečností, že ta auta vlastně snižuje ten apetit vlastně obyvatelstva díky oslabující roli libry a současné více méně víte, Vy nemůžete dát nižší cla v okamžiku, kdy platí pravidla třeba WTO. Pokud se to nepodaří sjednat lépe a v tu chvíli vlastně třeba 10 % clo, to zase jakoby ten náš vývoz těch autodílů kdyby taková situace nastala, ona nemusí nastat samozřejmě, tak by skutečně mohla zabrzdit, protože ty cenové věci jsou velice podstatné.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Ungermane, jak závažný je fakt, že brexit přichází právě v době, kdy očekáváme zpomalení hospodářského růstu? Německo se jenom těsně vyhnulo recesi, uvidíme, jaký dopad to bude mít v následujících měsících na Českou republiku. A teď ještě k tomu brexit nevyjasněný.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

No tak samozřejmě, že to nějaký efekt mít bude, ale já znova opakuji, já nejsem přesvědčen o tom, že Britové budou i nadále i po tom brexitu kupovat auta, že ten pokles exportu českého může být třeba ze 60 na 50, ale to je všechno a to se po určitý době se to znovu vyrovná. Prostě není možný, abychom my odešli z toho trhu, čili já netvrdím, že to je, že brexit nastal v situaci, kdy třeba je ekonomika v dobré pohodě, není to úplně dobrá pohoda, to samozřejmě je problém, ale nevěřím tomu, že by to mělo nějaký takový fatální důsledky jak se tady někdy v těch novinách píše.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Mejstříku?

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Já nemyslím, já nehovořím o fatálních důsledcích, ale vemme si, že vlastně export a vlastně ten přebytek exportu nad dovozem směrem vlastně do Británie je nějakých 30 miliard, což je přesně, vlastně.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

To je víc.

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Ten přebytek, pardon 100 miliard, pardon,

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS
-----

100 miliard, ano.

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Takže ten vlastně je ve výši zhruba těch máme 132 miliard přebytek celkového exportu za minulý rok, jo. Takže de facto ten náš export do značné míry je vlastně řešen například ten deficit směrem do Číny právě tím exportem do Velké Británie, takže já jsem v tomhle tom směru jaksí velkým příznivcem Velké Británie a ona má možnost dovážet ty výrobky, ať už jsou to auta nebo cokoliv jiného z celé řady jiných zemí a tím směrem se mnozí Britové orientují a já musím říci po té době, co jsem tam docela dlouho pracoval, tak si myslím, že ten apetit směrem k východní Evropě není až tak značný.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pane Ungermane?

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Já si myslím, že jsem na tom trhu etablování jako vývozce jako Škoda mnoho let. To už bylo před listopadem, když se tam vyvážely česká auta, nebo československá auta tehdy. To zaprvý, zadruhé, v celém českém, český vývoz dneska je víc než 4 tisíce miliard, 4 tisíce miliard, tak si spočítejte, že když Vám vypadne Británie v autech 10 miliard, tak je to téměř zanedbatelná nepozorovatelná položka, takže já tomu, znova říkám, moc nevěřím, myslím si, že jsou to jenom katastrofické scénáře.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Nejsou to jenom automobily, jsou to i kancelářské stroje a tak dál.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Ale samozřejmě, tak i kdybychom, podívejte se, na Británii vyvážíme 200 miliard, odtud dovážíme 100 miliard, to je přeshraniční pojetí, to jsou trošku jiná čísla, než tady uvádí kolega,

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Ne, to souhlasí. Ale ještě máme služby, že jo.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

No dobře, ale to je kolem 20, 30 miliard, to víc není. To nedělá větší položku, to není větší položka v exportu. Takže já. Můžeme se bavit o tom, že to třeba nebudou auta, budou to počítače, který se tam vyváží, co pokud vím a jsou tam možné ještě nějaké další položky, ale i kdyby přece mě netvrďte, že britská ekonomika se tím okamžikem zastaví, to prostě není možný, to je vyloučený. Může se zpomalit, i kdyby se zpomalila britská ekonomika o 3 body, tak pořád my jsme v tom jenom nějakou desetinkou, víc tam nejsme.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Hraje se samozřejmě také o to, kolik bude v unijní kase peněz. Výrazným výpadkem v podobě více než 10 miliard eur bude zasažen právě rozpočet EU. Ve víceletém rámci pro roky 2021 - 27 se s tím počítá. Pro koho je to špatná zpráva, pane Mejstříku?

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Tak samozřejmě ono víte, když se člověk podívá na ty výpadky které jsou v souvislosti nejenom s brexitem, ale de facto i se zpomalováním ekonomik, poněvadž ono to všechno souvisí i s tím, jestli například ten největší přispěvatel do rozpočtu jako je Německo, poroste rychleji nebo pomaleji, tak to všechno to jsou okolnosti, které samozřejmě pro Evropu z mého hlediska nejsou pozitivní. Ono zase znova, to, co tady ta diskuze začala, vemte si, že Británie dříve dovážela z Evropy 55 % vlastně svého dovozu a už dováží pouze 45 %, jo. I s tím exportem, to znamená.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Do Číny, no.

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Ona se skutečně historicky orientuje směrem do Asie, což je jako logické z hlediska historie Velké Británie, takže ta moje odpověď zní, pro mě je velká ztráta, že ztrácíme jakoby tak silného partnera, který tady samozřejmě bude i nadále vedle nás, ale který ve chvíli, kdy vlastně neexistovaly žádné frikce, jak se tomu říká, neexistovaly ani tarifní, ani netarifní překážky, tak to byla situace, která byla pro nás daleko příznivější.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka
-----

poj'dme se vrátit, pane Ungermane, k tomu rozpočtu Evropské unie, Vy si chcete ještě rýpnout znovu?

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Podívejte se, 120 miliard je přibližně rozpočet Evropské unie, čili já si myslím, že těch 10 miliard se tam s určitými problémy dá akceptovat a dá se nějakým způsobem kompenzovat. Znamená to samozřejmě, že země, jako jsme my, dostanou o něco méně. Ale nebude to zase nic, co by bylo úplně fatální, s čím by jako se nedalo pracovat.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Zase se s tím vypořádáme nějakým způsobem?

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Co nám zbývá, no tak je to situace, která nastala, tak musíme hledat způsob, jak jí vyřešit.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Pánové, i Vám děkuju za rozhovor, a dobrý večer.

Jaroslav Ungerman, makroekonom, ČMKOS

Také, také.

Michal Mejstřík, profesor ekonomie, Institut ekonomických studií **FSV UK**

Díky.

Mayová, EU a hra s termíny brexitu

22.3.2019 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal, Velká Británie

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Brexit, Evropská unie, Velká Británie

Děni kolem brexitu se posouvá dál. Včerejší summit EU po intenzivní debatě stanovil nové klíčové termíny odchodu Velké Británie z EU. Reakce trhů je pozitivní, byť je varianta tvrdého brexitu stále ve hře. A jak uvedla Bank of England, vzhledem k nadále trvající nejistotě mohou úrokové sazby růst i klesat.

Včerejšek byl skoupý na data a oči analytiků se tak upínaly k stále napjatější situaci kolem brexitu. Hned zkraje rána oznámil na summitu předseda Evropské rady Donald Tusk, že s odložením brexitu nebude souhlasit, pokud Británie nepřistoupí k dohodě. Vyjádření během dne ale termín ještě několikrát poupravila. Nakonec ale došlo ke shodě.

Lídři EU Mayové schválili krátké prodloužení brexitu do 22. května. Je však podmíněno přijetím dohody, o které by měl britský parlament hlasovat příští týden. Pokud přijata nebude, dalším klíčovým datem je 12. duben. Do té doby se britská premiérka musí rozhodnout, zda dá přednost tvrdému brexitu, nebo požádá o delší prodloužení, které by však znamenalo účast Velké Británie ve volbách do Evropského parlamentu.

Mezi titulky o vyjednávání o brexitu se skrývala i tradičně důležitější zpráva o rozhodnutí Bank of England o výši sazeb. Ty zůstaly dle očekávání beze změny na úrovni 0,75 procenta, přičemž pro zachování současné úrovně hlasovalo všech devět pověřených rukou. Centrální banka zopakovala svá dřívější slova o tom, že je sice na trajektorii postupného zvyšování sazeb, ale kvůli brexitu by mohlo dojít i k snižování. Nikdo jednoduše neví, co se stane, ani Bank of England.

Z Británie přišla i data o maloobchodu za únor, která po revizi zpomalila o desetinu procentního bodu na 4 procenta.

V eurozóně bylo zveřejněno jen jedno důležité číslo, a to spotřebitelská podpora za březen. Ta sice vyrostla z minus 7,4 na minus 7,2, očekávalo se ale ještě o desetinu více. Pozitivní zprávy naopak přišly ze Spojených států, kde poklesly nové žádosti o podporu v nezaměstnanosti i pod očekávanou hodnotu, stejně tak pokleslo celkové množství vyplácených podpor. Navíc překvapil pozitivně i index filadelfského Fedu, který z minus 4,1 bodu vystřelil na 13,7 bodu, což je vysoko i nad očekávaných 5 bodů.

Čtvrtek tak byl na měnovém trhu ve znamení dolaru. Americká měna proti euru setrvale posilovala až o půl procenta k hranici 1,134 EURUSD. V závěru dne přišla mírná korekce, přesto si ale dolar udržel výrazné posílení. Dolarový index vyrostl téměř o procento až na 96,63, v závěru s korekcí na 96,4.

Aktuálně se americká měna vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1385 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,26 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1357 do 1,1419 EURUSD.*

Česká národní banka oznámila seznam členů bankovní rady, kteří se zúčastní měnověpolitického zasedání příští čtvrtek. Přítomni budou všichni radní, což jen podtrhuje naše očekávání, že sazby zůstanou i tentokrát beze změny.

Koruna během včerejška oslabovala proti dolaru i euru. Proti společné evropské měně si pohoršila o desetinu procenta až nad 25,68 EURCZK. Proti dolaru ztratila ještě více, pohoršila si o více než půl procenta až nad 22,65 USDCZK, s korekcí v závěru dne k úrovni 22,55 USDCZK.

Aktuálně se koruna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,65 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,61 až 25,68 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,42 až 22,62 USDCZK.*

Dnes budeme očekávat zejména zveřejnění PMI indexů jak ve Spojených státech, tak v eurozóně.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SniLV/mayova-eu-a-hra-s-termíny-brexitu>

Sovětská ekonomika směřovala do kytek, ale čísla vykazovala skvělá. A Rusko v této praxi úspěšně pokračuje

22.3.2019 denikn.cz str. 00

Michael Romancov

Analýza Michaela Romancova: Za komunismu koloval vtip „Víte, co je největší sovětský hospodářský zázrak? Mít Ukrajinu a nemít pšenici.“ Rusko sice už Ukrajinu nemá, ale podobných „zázraků“ nabízí tamní ekonomika stále celou řadu.

V době, kdy si připomínáme páté výročí ruské anexe Krymu, která je v Rusku označována za „návrat do rodného přístavu“, se stojí zamyslet i nad ekonomickým rozměrem toho, co se v této zemi v posledních letech děje.

Začněme tvrzením, že se Krym vrátil do rodného přístavu. Pokud se loď vrátí do přístavu, pak to znamená konec cesty a ochranu před rozbouřenými živly. V tomto ohledu však anexe Krymu působila přesně opačně. Rusko se odhodlalo dát se cestou konfrontace se Západem, místo asertivity přešlo k agresivitě. Sankce, které byly postupně na zemi uvaleny, zejména pak sankce finanční, které ztížily či zcela zamezily přístupu ke kapitálovým trhům, rozhodně nelze považovat za „klidné vody“, v nichž ruská ekonomika měla do té doby možnost plout.

Sankce zatím nevedly ke změně ruské politiky a zemi nesrazily na kolena. Čekal však někdo takový výsledek, respektive čekal ho rychle? Rusko je příliš robustní na to, aby se s ním něco – ať v dobrém, nebo špatném – mohlo stát rychle, a nepochybně mělo k dispozici ekonomické zdroje, které vládě minimálně v několika prvních letech umožňovaly dopady sankcí úspěšně tlumit.

Mnohem více než rychlé a bezprostřední působení sankcí na hospodářství proto o jejich dopadu vypovídá to, jak se vůči nim Kreml vyjadřoval. Rusové byli nejprve informováni, že si Západ sankce uvalit nedovolí, když si to dovolil, že je neudrží. Když se ukázalo, že je (zatím) drží, tak se ruská veřejnost dozvěděla, že je nikdy nezruší. Změny jsou třeba. A dál?

Vraťme se však k tomu, jak je to v Rusku s hospodářskými změnami. Od rozpadu SSSR z Kremlu neustále zní tvrzení o jejich nezbytnosti a potřebnosti, s čímž souhlasí snad všichni ruští i zahraniční ekonomičtí experti. Výsledek? Téměř nic. Rusku sice byl přiznán status tržní ekonomiky, země se stala členem skupiny G8 – odkud byla po anexi Krymu zase vyloučena – a G20, skupiny největších ekonomik světa, představované ministry financí a guvernéry centrálních bank. Zásadní hospodářské reformy však neproběhly a nezdá se, že by k nim země pod Putinovým vedením měla šanci dospět. Všechna varování o přílišné závislosti Ruska na exportu přírodních surovin jsou v praktické rovině ignorována a, jak bylo zveřejněno počátkem tohoto měsíce, export nerostných surovin už dosáhl úrovně 60 % HDP.

Jednou ze zvláštností současného Ruska je, že se v zemi o řadě problémů ví, poměrně otevřeně se o nich mluví, vláda či prezident uznávají, že se o problémy jedná, ale stejně se nic nestane. Místo toho, aby voliči či parlamentní opozice tlačili na ty, kteří drží moc, a měli by tedy nést i břemeno vládní odpovědnosti, neděje se nic.

Proč? Protože Rusko nemá odpovědnou vládu, natož pak prezidenta. Politický systém země dávno nefunguje tak, jak je deklarováno v ústavě. Ruský mocenský systém není založen na svobodné a spravedlivé politické soutěži, jakkoli se volby konají, ale vykazuje čím dál tím více rysů fungování sovětské společnosti v brežněvovském období, kdy hlavním cílem politického vedení, samozřejmě vedle boje za mír a proti imperialismu, byla stabilita kádru a udržování sociálního smíru. V současném Rusku je jak v politice, tak v ekonomice čím dál tím více sovětských prvků. Pojďme si některé ukázat.

Propast mezi Ruskem a Západem

Dříve než se k nim dostaneme, však necháme zaznít slova jednoho z ruských odborníků, který vytrvale upozorňuje na neduhy trápící ruskou společnost. Ekonom Jakov Mirkin, vedoucí oddělení mezinárodních kapitálových trhů Institutu světové ekonomiky a mezinárodních vztahů Ruské akademie věd, v polovině února letošního roku ve vládním listu Rossijskaja gazeta uvedl, že by bylo mimořádně pozitivní, kdyby Rusko dokázalo být v něčem podstatném na světové špičce. Ne v počtu vytěžených tun či barelů, a už vůbec ne v tom, jak obrovský je jeho ničivý potenciál, ale například v kvalitě života... Mirkin uvádí, že podle indexu lidského rozvoje je Rusko na 49. místě na světě, což na první pohled nevypadá špatně, ale při bližším pohledu to není nic slavného.

Nejdůležitějším ukazatelem je délka života. V Rusku je to v průměru 72,7 roku, což stačí na 95.–96. místo na světě, ale státy ve světové špičce dosahují úrovně 82–83 let. Například v Izraeli, který je v onom indexu na 22. místě, je průměrný věk 82,7 let, a přitom 20 % obyvatelstva jsou migranti z bývalého SSSR. Tedy titíž lidé, jako žijí v Rusku, ale v Izraeli se dožívají výrazně vyššího věku. Norové – Norsko je v žebříčku první – se dožívají 82,3 let a Češi, kteří jsou v žebříčku dvacátí sedmí, 78,9 roku. Česko, jak si všímá Mirkin, má také „sovětskou zkušenost“, takže by se mělo jednat o dosažitelný cíl.

Dalším ukazatelem je úroveň HDP na hlavu v přepočtu na paritu kupní síly. V Norsku je to 68 tisíc dolarů na osobu, v Izraeli 32,7 tisíce, v Česku 30,6 tisíce a v Rusku 24,2 tisíce. To je poměrně velká propast, na jejíž překlenutí jsou třeba roky, či spíše desetiletí... Není tajemstvím, že se Rusko potýká s velmi negativním demografickým vývojem, a tady si Mirkin všímá dětské úmrtnosti. Ta sice v posledních letech stále klesá (od začátku 90. let klesla trojnásobně!), takže Rusko je ve statistikách OSN (údaje za rok 2016) na 48. až 49. místě ve světě. V Norsku však poklesla ještě rychleji a v Izraeli a v Česku je dvakrát až dvaapůlkrát nižší než v Rusku. Pokud jde o výdaje na zdravotnictví, ukáží mezinárodní statistiky, že Rusko vydává 5,6 % HDP, což stačí na 118. místo ve světě. Norsko 10 %, Izrael 7,4 % a Česko 7,3 %. Pokud jde o vzdělání, pak Rusko v letech 2012–2017 vydávalo 3,8 % HDP, což představovalo 88. místo ve světě. Norsko 7,7 %, Izrael 5,7 % a Česko 4 % (podle Mirkina není role vysokého vzdělávání u nás významná).

Trend je jednoznačný, uzavírá odborník. Pokud někdo chce uspět v soutěži lidského rozvoje, musí na zdravotnictví a vzdělávání vydávat okolo 13 % HDP a více, ale v Rusku to zatím není ani 10 %. Na druhou stranu však Rusko patří k zemím s nejvyšším počtem vražd na 100 tisíc obyvatel; země, které jsou v první desítku lidského rozvoje, jich mají desetkrát až dvacetkrát méně. Figuruje na sedmém místě v počtu

uvězněných na 100 tisíc obyvatel, zatímco v zemích první desítky je to dvakrát až desetkrát méně. Chceme?li uspět, chceme?li získat bezpečnost a hospodářskou dynamiku, musíme se dobře postarat o vlastní lidi...

V čem se Západ mýlí

Bohužel starost o vlastní lidi je přesně tím, co se zatím žádnému ruskému režimu nepovedlo a čemu režim sovětský nikdy nepřisuzoval význam. I když to je všeobecně známé, přesto se na Západě právě tomuto fenoménu nevěnuje dostatečná pozornost. Místo toho se v Rusku zaměřujeme na kvantitativní aspekty jeho fungování, zejména na rozlohu teritoria, vojenskou a případně hospodářskou sílu a zásoby surovin, v nich vidíme buď hrozbu, či příležitost. Vzhledem k tomu, jak aktivně ruští vládcí používali a znovu používají vojenskou sílu, musíme této složce věnovat náležitou pozornost. Co však dimenze ekonomická?

V tomto ohledu je mimořádně matoucí skutečnost, že nejpozději od vlády Petra Velikého je vidět, že se Rusko chce reformovat a modernizovat, přičemž vzorem byla Evropa a později USA. Stalinská industrializace, marxisticko-leninské dogma o materiální základně, vítězství ve II. světové válce a konfrontace za studené války pak ze srovnávání míry modernity a (ne)efektivnosti sovětského a amerického, či komunistického a kapitalistického, způsobu výroby a organizace společnosti učinily svébytnou „disciplínu“, ve které Západ propadl pocitu, že je schopen sovětské hospodářství racionálně analyzovat, a proto mu porozumět.

Když se v pozdních 80. letech ukázalo, že sovětský hospodářský model je jednoznačně neúspěšný, přidal se k pocitu, že víme, jak a proč si SSSR stojí, i pocit, že se Ronaldu Reaganovi podařilo Moskvu uzbrojit, a proto se SSSR zhroutil. Bylo tomu skutečně tak?

Martin Malia, jeden z největších odborníků na Rusko a SSSR, napsal v knize Rusko západními očima : „Je skutečností, že ekonomická dimenze je pro pochopení moderního sovětského vývoje nejméně relevantní; klíčovou roli vždy hrála ideologie.“ Jak Malia správně zjistil a brilantně analyzoval v práci Sovětská tragédie, fungování sovětského zpolitizovaného hospodářství nebylo možné popsat (a proto analyzovat) normálními ekonomickými ukazateli. Sovětská ekonomika nevytvořila reálné ceny, ale ani nedisponovala dostatečným množstvím reálných statistických údajů. Její evidence se rovnala politickému účetnictví plánu a plán se řídil ideologickou vůlí, a nikoli stimuly zisku a ztrát, jakkoli režim pobízel své řídicí pracovníky, aby se podřizovali disciplíně „chozrasčotu“...

Sovětský ekonomický propad souvisel s působením několika vzájemně propojených faktorů a vzhledem ke stále zřetelnějším podobnostem, které lze identifikovat v současném Rusku, zůstává otázkou, jak moc je rámeček, který bude níže představen, vypovídající i pro dnešek.

Tak tohle fungovat nebude

Roku 1981 vyšla v Nizozemsku kniha sovětského emigranta Igora Birmana Secret Incomes of the Soviet State Budget (Tajné příjmy sovětského státního rozpočtu). Birman přesvědčivě dokázal, že sovětské oficiální statistiky byly systematicky falšovány a že čísla, která jsou publikována, jsou zcela nevěrohodná. Jak? Velmi prostě. V oficiálních statistikách kontroloval něco, co nikoho jiného nenapadlo – mezisoučty a celkové součty všech položek. Výsledkem bylo zjištění, že čísla nesedí.

Sovětský svaz hospodařil, pokud se termín vůbec dá použít, s obrovskými schodky, i když veřejně publikované údaje udávaly pravý opak. Při podrobnějším pohledu na takovém zjištění není vlastně nic překvapivého, pokud vezmeme v úvahu, jak se v SSSR na všech úrovních a systematicky lhálo a falšovalo, aby bylo možné dostát naplánovaným požadavkům, jejichž nedosažení se (byť jen v určitých dobách) trestalo až smrtí.

V SSSR se sice ve 30. letech do určité míry podařilo vybudovat obrovské průmyslové komplexy, které již existovaly v USA nebo v západní Evropě, jež ještě po II. světové válce bylo možné přeměrovat na výrobu jaderných zbraní a jejich nosičů, ale pokroky Západu ve výrobě umělých hmot a zejména výpočetní techniky již sovětský průmysl napodobit, natož snad překonat nedokázal. Nejpozději na přelomu 60. a 70. let, tedy v době, kdy v čele SSSR stál Leonid Brežněv, sovětské hospodářství ztratilo poslední šanci na posun od extenzivního k intenzivnímu, jaký se po válce podařil na Západě, včetně Japonska.

Sovětské vedení nebylo schopné pochopit, že – bráno optikou procentuálního růstu – grandiózních hospodářských úspěchů prvních pětiletok bylo dosahováno, jak uvádí Malia, pouze metodami institucionalizovaného válečného hospodářství, které nasazovalo obrovské lidské i kapitálové zdroje na významné projekty za cenu neuvěřitelného utrpení a plýtvání.

V 70. letech se však ukázalo, že lidské i přírodní zdroje začínají docházet, ke slovu se navíc přihlásil demografický propad a ekologické katastrofy, typicky vysychání Aralského jezera. Jediný průmyslový sektor, který neochaboval, byl vojenský průmysl...

Společnost masově shánějící a čekající

Pro českého čtenáře by v této souvislosti mohly být zajímavé postřehy cestovatelů Hanzelky a Zikmunda, kteří začátkem 60. let SSSR procestovali a následně sepsali tak zvanou Zvláštní zprávu č. 4, jejímž zadavatelem a adresátem byl tehdejší sovětský vůdce Leonid Brežněv. Vedle desítek dalších zajímavých pasáží zpráva

například obsahuje zjištění šokovaných cestovatelů, kteří předtím projeli celý svět, že v roce 1953 bylo v celé Sibiři, při jejím fantastickém bohatství a jeho využití plně závislém na dopravě, jenom 47 km (slovy čtyřicet sedm kilometrů!) asfaltových a betonových silnic.

Že zatímco se moderní kapitalistická společnost změnila ve společnost masově spotřebitelskou, společnost v SSSR se změnila ve společnost masově poptávající, shánějící, čekající a obíhající. Nebo konečně, že se v SSSR soustavně a dlouhodobě podceňuje nezvratný fakt, že většina dnešních lidí vychází ve své každodenní činnosti z vlastního zájmu. Vojenská obranná fronta nebo bojová fronta revoluční působí na člověka a jeho morálku zcela jinak než dlouhodobá fronta ekonomická. Nelze v hospodářství psychologicky stavět na mentalitě frontového bojovníka a požadovat ji. Morálně-politické stimuly a prvek hrdinství nemohou působit v mírových podmínkách na hospodářském poli jako hlavní stimul...

Sovětský režim, který se mimo jiné nikdy nenaučil odměňovat práci, nakonec těžce doplatil na skutečnost, že většina sovětských pracujících akceptovala jako nejefektivnější strategii přežití to, co vyjadřuje slogan „dokud předstírají, že mě platí, budu předstírat, že pracuji“. Neexistence rozdílů v odměňování, a tedy v příjmech, sice vedla k „sociálnímu smíru“, ale zároveň vyvolala totální apatii v podstatě celé masy pracujících, která se, mimo jiné díky rozbujelemu alkoholismu, v závěru Brežněvovy éry dostala do stavu „biologického úpadku“, jenž byl, jak píše Malia, pro vyspělé země zcela nepředstavitelný. Střední délka života se u mužů popadla na šedesát čtyři let a raketově vzrostla dětská úmrtnost...

Výše jsme citovali slova Jakova Mirkina, která dokládají, že i když v posledních letech nepochybně došlo ke zlepšení řady ukazatelů, Rusko stále značně zaostává za světovou špičkou. Ale mnozí, a zejména pak ti, kteří v Rusku a s Ruskem obchodují a realizují velmi slušné zisky, tvrdí, že sankce zemi prospěly, neboť konečně vedou k reformám. Například zemědělství se díky tomu stalo jedním z tahounů ruského exportu...

Jak se „dělá“ rekordní růst HDP

Naprostým šokem, jak pro zahraniční, tak pro ruské experty, vědecká pracoviště, ekonomická ministerstva i centrální banku, byla zpráva tamního statistického úřadu Rosstat, že za rok 2018 Rusko vykázalo rekordní růst HDP! Agentura RIA přinesla nadšený text, v němž se uvádí, že loňský růst HDP byl nejvyšší za posledních šest let, tahounem nakonec bylo stavebnictví, které poskočilo o rekordních 5,3 %, i když za předchozích jedenáct měsíců činil růst pouhých 0,5 %. Svou pozitivní roli sehrálo i pořadatelství MS ve fotbale, které škarohlídi označovali za nákladné PR!

Nadšení a škodolibá radost, že a jak moc se všichni odborníci spletli, však zároveň vyvolávají celou řadu otázek. Jak se například mohlo stát, že k tak zásadnímu růstu došlo šest týdnů poté, co premiér Dmitrij Medveděv vyhodil Alexandra Surinova, který Rosstatu šéfoval od roku 2009, a nahradil ho dosavadním ministrem hospodářství saratovské oblasti Pavlem Malkovem? Proč si statistici předtím nevšimli, že příjmy státního rozpočtu jsou o 10 miliard dolarů vyšší nebo že růst stavebnictví v jednom jediném regionu je tak mohutný, že se jedná o po celé desetiletí nezaznamenaný stavitelský boom, který přinesl desetinásobný meziroční přírůstek, jenž zvedne celostátní HDP o 0,5 %, díky čemuž ruský HDP poskočí nejrychleji od roku 2012?

Náhlé a nečekané identifikování mimořádných hospodářských výkonů ještě výrazněji kontrastuje se zjištěným propadem výkonů zemědělství, které bylo v posledních letech soustavně označováno za jednoznačně pozitivní příklad toho, jak se Rusko efektivně vypořádává se sankcemi.

Server finanz.ru s odvoláním na oficiální zdroje totiž uveřejnil, že růst produkce v zemědělství je ze třiceti procent statistickou chybou... Rosstat sice deklaroval, že zemědělství v letech 2012–2017 vzrostlo o 20,7 %, po korekci se ukázalo, že se jednalo pouze o 8,7 %, což je více než dvakrát méně. Úplnou katastrofou byly údaje o produkci brambor, kde rozdíl mezi skutečnými a deklarovanými údaji byl 35,9 procentních bodů... Pokud se vezme v úvahu opravená statistika, znamená to, že v posledních 17 letech sklizeň brambor v Rusku nejen nerostla, ale propadala se... Jak k tomu mohlo dojít? Producenti totiž nemají důvod statistiky falšovat, protože pokud by vykazovali vyšší úrodu, platili by vyšší daně... Něco jiného je však práce oblastních a regionálních funkcionářů, kteří o plnění ekonomických cílů posílají hlášení nahoru, protože zpětný příliv státních finančních prostředků je vázán na (ne)plnění plánu, uzavírá finanz.ru.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

Tento text jste si mohli přečíst díky tomu, že si předplácíte Deník N. Pokud máte připomínku nebo jste našli chybu, napište na editori@denikn.cz.

Vážíme si Vaší podpory.

URL| <https://denikn.cz/95259/sovetska-ekonomika-smerovala-do-kytek-ale-cisla-vykazovala-skvela-a-rusko-v-teto-praxi-uspesne-pokracuje/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Kachny nelétají jen z Moskvy

23.3.2019 Lidové noviny str. 25 Diskuse
DAGMAR RYCHNOVSKÁ, MICHAL SMETANA

Jsme přesvědčeni a přesvědčováni, že Rusko vede proti Západu hybridní válku. To je bezpochyby pravda – ale není pravda, že každý hoax a dezinformace pochází z Východu. Výzkumy dokazují, že příklon k falešným zprávám a konspiračním teoriím souvisí zejména s nedůvěrou k domácí politické reprezentaci a institucím.

Věře nových médií a sociálních sítí jsme denně vystaveni nebývalému přívalu zpráv a informací – a s tím i více či méně záměrně šířeným lžím a dezinformacím. Fake news i dezinformační válka se staly velkým politickým tématem a mnozí je vnímají jako jednu ze zásadních hrozeb pro další fungování naší demokracie.

Česká veřejná debata o dezinformacích však trpí zásadním problémem: zavádějícím nastavením debaty, jež klade rovnítko mezi ruské vlivové operace a problémy informačního chaosu. Informační chaos má ale hlubší příčiny, související s politikou a zájmy Moskvy jen okrajově. Toto nastavení debaty souvisí s dlouhodobým přesvědčením značné části médií i odborné a laické veřejnosti, že Rusko je zásadní hrozbou pro naši bezpečnost a že na tuto hrozbu je nutné reagovat výjimečným způsobem. Na to pak navazuje dramatická militarizace debaty o dezinformacích, která v důsledku prohlubuje polarizaci společnosti, poškozují svobodnou demokratickou diskusi a mívá podstatu problému dezinformací.

Vítejte v čase chaosu

Problém dezinformací se v české veřejné debatě primárně spojuje s vlivem Ruska a jím vedené hybridní války, součástí které má být i skryté podvracení západní demokracie prostřednictvím vlivových kampaní v prostředí internetu. Výrazné hlasy v české debatě vnímají problémy doby dezinformační jako existenciální střet mezi aktivními odpůrci ruské agrese na straně jedné a podporovateli Putinova režimu spolu s „užitečnými idioty“, nezáměrně mu hrajícími do karet, na straně druhé.

Fenomén dezinformací je ale třeba chápat v kontextu informačního chaosu a širších změn ve společnosti. Žijeme v době, kdy tradiční média ztratila monopol na šíření informací, roste vliv sociálních sítí a nových způsobů konzumace zpráv. Ve výsledku jsme zahlceni velkým množstvím informací, jejichž kvalitu a důvěryhodnost často nejsme schopni posoudit.

Zároveň se nestíháme vyrovnávat s dopady překotného technologického vývoje, který soudržnost společnosti spíše podřívá, než posiluje, prohlubují se sociální a ekonomické rozdíly a roste nedůvěra lidí ve stát a jeho instituce. Těm, koho zklamaly politické elity a jejich sliby o lepší budoucnosti, nabízejí konspirační teorie a „alternativní fakta“ jednoduché a srozumitelné vysvětlení toho, jak svět (ne)funguje a podle jakých schémat se v něm orientovat.

To samo o sobě pochopitelně neznamená, že se entity napojené na Rusko nesnaží záměrně šířit dezinformace a oslabovat tím Západ. Snahy o ovlivňování veřejného mínění prostřednictvím internetových trollů a alternativních médií propojených s ruskou vládní garniturou jsou prokázaným faktem a je třeba na ně upozorňovat. Co je však mnohem méně jasné, je skutečný dopad těchto vlivových kampaní – řada médií v tomto směru lichotivě přisuzuje Kremlu výrazně větší schopnost manipulovat s veřejností, než jakou skutečně má.

Velká část účastníků naší debaty má tendenci vysvětlovat kritické pohledy na politiku Západu a příklon k ruské perspektivě v nejrůznějších mezinárodněpolitických otázkách jako výsledek ruských snah ovlivnit veřejné mínění. Samotná shoda názoru jedinice s ruským narativem v určité otázce ale sama o sobě nedokazuje efekt ruské vlivové kampaně. Často dokonce ani příklon daného jedinice k politice Moskvy jako celku. Výzkumy naopak dokládají, že tendence k šíření hoaxů a konspiračních teorií mají jen malou souvislost se sympatiemi vůči současnému Rusku a souvisí spíše s nedůvěrou vůči domácí politické reprezentaci a veřejným institucím.

Ačkoliv je lákavé vysvětlovat negativní jevy ve společnosti jako důsledek chování vnějších aktérů, v mnoha případech je třeba hledat skutečné příčiny jinde.

Mnoho expertů na ruskou politiku společně s tím dlouhodobě upozorňuje, že Kreml používá spoustu ad hoc taktik k podkopání důvěry v západním světě, ale nelze za tím hledat jasnou a ucelenou strategii ve

vojenském slova smyslu. Velká část problematické činnosti v online prostoru vzniká bez přímého napojení na Kreml a provádí ho jedinci, kteří si tím buď chtějí zajistit sympatie vládnoucího režimu, sledují tím svůj vlastní ekonomický záměr, či tak činí ze svého vlastního přesvědčení.

Jak poukazuje i výroční zpráva BIS, „drtivá většina dezinformačních webů v českém jazyce je dílem českých (...) občanů, které nepodporují ruské entity“.

Militarizace informační debaty

Vyspělá demokracie se mimo jiné pozná podle kultury veřejné diskuse, tedy jak probíhá ve společnosti debata o povaze a důležitosti různých problémů a možnostech jejich řešení. Kulturu veřejné debaty charakterizuje nejen to, že se vede bez urážek a podpásových argumentů, ale také její otevřenost aktérům přinášejícím odlišné zkušenosti, zájmy a postoje – samozřejmě v mezích norem liberální demokracie. Česká debata je však nastavena spíše jako soutěž v přetahování. Klíčoví hráči – včetně většiny médií – mají silnou tendenci ji strukturovat jako souboj dvou protichůdných postojů a jakýkoliv názor jasně škatulkují do jednoho z těchto táborů. Ať jde o kola ve městě, či domácí porody, jako by se ve výsledku nedalo říct nic jiného než „ano“ či „ne“ určitému modelu řešení. Tato polarizace mimo jiné staví na hlavu roli expertů, kteří by měli vstupovat do veřejné debaty a obohacovat ji o nové podněty založené na své dlouhodobé a systematické znalosti daného problému.

Diskuse o problému dezinformací je podobně nastavená jako spor mezi proruským a prozápadním táborem. Této logice uvažování velmi nahrává zasazení obrovského množství témat do kontextu již zmíněné hybridní války, v rámci které se otevírají nová bojiště, na nichž se má hrát o míru ruského vlivu v naší společnosti. V tomto schématu se pak celá řada témat – od energetické politiky po výuku dějepisu – smrskává na otázku, zdali chceme podporovat Rusko, nebo Západ. Pokud ale máme hledat ta nejlepší řešení, musíme vystoupit z této zjednodušující polarizace.

Hodní elfové, zlí trollové

Tendence přetavit jakékoliv téma na černobílý souboj mezi dvěma tábory je v oblasti dezinformací dále posílena dramatickou militarizací celé debaty, kdy je na informační chaos nahlíženo spíše optikou válečného konfliktu než jako na celospolečenský problém.

V rámci této perspektivy mizí prostor pro umírněné pozice: základní dělicí čarou se stává „my“ (ta správná strana) a „oni“ (ta špatná strana), přičemž zpochybňování této polarizace je označováno buď za zradu, či pomýlenost, která pouze pomáhá nepříteli.

Velká část z bojovníků proti dezinformacím vnímá sama sebe jako pomyslné vojáky v přední linii probíhajícího konfliktu a je frustrována apatií značné části české společnosti k tomu, co vnímají jako urgentní a doslova existenciální problém. Kritika militantní rétoriky a kontroverzních termínů, jako je hybridní či informační válka, je přitom ve většině západních států vnímána jako zcela legitimní (a poměrně silný) názorový proud, nicméně v české debatě je chápána jako práce „užitečných idiotů“, kteří nepřímo napomáhají Rusku.

Takové omezování mantinelů debaty pak ale ztěžuje hlubší porozumění danému fenoménu a hledání racionálních řešení, dále prohlubuje polarizaci společnosti, škodí demokratické diskusi a hlavně zakrývá jiné důležité problémy.

Kudy z pasti?

V krátkodobém horizontu je potřeba si otevřeně ujasnit, jakému problému vlastně čelíme, a pak můžeme debatovat, jak na něj adekvátně reagovat. Klíčovým předpokladem je přestat vnímat veškerou kritiku názorových oponentů jako útok, hloupost či zradu, ale jako legitimní debatu mezi názorovými proudy, které často spojují obdobné hodnoty, jako je například příslušnost k hodnotám liberální demokracie.

Pokud na našem území probíhají vlivové operace cizí mocnosti, jde samozřejmě o něco, co mají řešit bezpečnostní složky státu. Nástroje, jak se bránit těmto operacím, máme a není nutné ani žádoucí přenášet kompetence bezpečnostních složek do nových oblastí. Současně s tím je užitečné posilovat mediální gramotnost a vymezovat se vůči zjevným nepravdám. Zároveň je ale dobré si uvědomit, že snahy vyvracet dezinformace mají pouze omezenou efektivitu a ty, kdo dlouhodobě nedůvěřují politickým elitám, expertům ani tradičním médiím, často nepřesvědčí. „Boj o pravdu“ může být někdy dokonce kontraproduktivní, pokud pochází od institucí nebo jednotlivců, kteří se v tomto směru sami chovají nedůvěryhodně či argumentují zavádějícími (dez)informacemi. To u veřejnosti často vzbuzuje pocit, že jde skutečně pouze o střet nějakých dvou proti sobě stojících táborů, což jen vede k další polarizaci společnosti.

V dlouhodobém horizontu je pak třeba se ptát, proč vůbec roste obliba vidění světa, které zpochybňuje současný politický systém a prozápadní orientaci naší země. To, že nemalá část společnosti souzní s antisystémovými a konspiračními výklady fungování světa, je širší strukturální problém, který ani odražení ruských dezinformačních kampaní nevyřeší. Zejména je zde třeba zajímat se o problémy lidí, kteří se cítí být odtrženi na okraj společnosti, a hledat jejich skutečné motivace spíše než jejich hlas označit jako nekompetentní.

Skutečná demokracie se neprojevuje jen jednou za čas u voleb, ale průběžně tím, že občané mají možnost podílet se na diskusi, jak má být společnost spravována. Z toho důvodu je zásadní kultivovat kulturu veřejné debaty. V ní bychom měli být schopni ptát se po smyslu určitého konání, hledat společné zájmy, přinášet nové modely řešení či upozorňovat na rizika jejího nastavení. S tím souvisí i to, že bychom měli být schopni uvažovat o konfliktech ve společnosti i v mezinárodní politice v širších souvislostech, a ne jen v rámci zjednodušeného schématu Západ vs. Rusko. Pokud přistoupíme na hru, že téměř každá sféra společenského, případně i osobního života je potenciálním bojištěm v rámci soupeření mezi proruskými a prozápadními silami, vracíme se v mnohém do dob studené války. Ta ale ukázala na problematičnost černobílého vnímání světa, které přispívá k paranoii a eskalaci problémů spíše než k hledání řešení. Zkusme se poučit z této zkušenosti a místo hledání viníků způsobujících problémy naší demokracie si konečně přiznejme, že za mnohé si můžeme sami a že dlouhodobě funkční odpovědi na společenské problémy je třeba hledat ve skutečně otevřené a kultivované veřejné debatě.

Jak poukazuje i výroční zpráva BIS, drtivá většina dezinformačních webů v českém jazyce je dílem českých občanů, které nepodporují ruské entity

Část z bojovníků proti dezinformacím vnímá sama sebe jako pomyslné vojáky v přední linii probíhajícího konfliktu a je frustrovaná apatií české společnosti

O autorovi| DAGMAR RYCHNOVSKÁ, MICHAL SMETANA, Dagmar Rychnovská je výzkumnou pracovnící na Institut für Höhere Studien ve Vídni; Michal Smetana je výzkumným pracovníkem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Foto autor| FOTO PROFIMEDIA

Foto popis| A vás taky platí Moskva! Aktivista převlečený za ruského trolla přihlíží slyšení Marka Zuckerberga v americkém Senátu.

Velká zpravodajská rošáda: veřejnoprávní redakce obměňují prestižní novinářské posty

23.3.2019 ct24.cz str. 00 Svět
dolejší

Česká televize bude mít na Slovensku a v Polsku nové zahraniční zpravodaje. Do Bratislavy vyšle Petra Obrovského, hlásit se odtamtud bude už od dubna. Dosavadní reportér Lukáš Mathé se přesune do Polska. I Český rozhlas v létě počítá se třemi obměnami na prestižních postech. Ty čekají na podzim také Českou tiskovou kancelář. Tématu se bude věnovat nedělní pořad Newsroom ve 22:02 na ČT24.

Od dubna nastane změna na zpravodajském postu České televize v Bratislavě. Petr Obrovský vystřídá Lukáš Mathého. ČT to oznámila tento týden.

Obrovský vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** v Praze. V České televizi začínal před sedmi lety. Nejprve pracoval jako redaktor na zpravodajském webu ČT24.cz. Svoje první zkušenosti televizního redaktora pak získal v pořadu Newsroom ČT24. V posledních letech je známý jako moderátor zpráv a reportér ČT24.

První vstup ze Slovenska si Obrovský vyzkoušel už 16. března během prvního kola tamních prezidentských voleb. „Byla to velmi dobrá zkušenost a velmi dobrý vstup na pozici zahraničního zpravodaje. Velmi intenzivní, řekl bych. Zorientovat se mi pomohli moji kolegové. Možná to bylo i lehčí, než jsem čekal. Oficiálně nastoupím

od 1. dubna. Snažím se sledovat média, i třeba účty na sociálních sítích, které parodují slovenskou politiku, protože si myslím, že je to velmi užitečné pro pochopení kontextu," říká Obrovský.

„Nikdy jsem vlastně nesměřoval k tomu stát se zahraničním zpravodajem, proto mě ta nabídka velmi překvapila, potěšila, poctila. Po několikadenním rozhodování jsem si řekl, že to přijmu, že to bude zajímavá změna od domácích témat a že je to samozřejmě prestižní zkušenost. Prestižní pozice a možnost zkusit si práci, kterou v českých médiích nedělá jenom tak někdo," dodává Obrovský. Bude pro něj práce v něčem rozdílná? A co pro něj bude nejtěžší? Více v nedělním Newsroomu.

Lukáš Mathé je absolventem Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Vystudoval konkrétně hispanistiku, italianistiku a komparatistiku. Z Bratislavy referoval od roku 2016. Ze Slovenska zamíří do Polska. Tamní zpravodajka Dana Zlatohlávková se pak vrátí na Kavčí hory.

Česká televize má po světě celkem 11 zahraničních zpravodajů. Hlásí se z Berlína, Bratislavy, Bruselu, Hong Kongu, Londýna, Moskvy, Paříže, Tel Avivu, Varšavy a Washingtonu. Nejnovějším stanovištěm je Istanbul, kam se letos v lednu přesunul z Německa Václav Černoorský.

Změny na postech zahraničních zpravodajů plánuje i Český rozhlas. Letos se vrátí k devíti zpravodajským pozicím. V létě počítá se třemi změnami. Obměna čeká redaktora v Německu. Kdo vystřídá Pavla Poláka, zatím ale není jasné. S otazníkem zůstává i jméno nového zpravodaje v Polsku, kam se chce rozhlas po roční pauze vrátit. Místo Martina Dorazína bude od léta informovat z Moskvy Ivana Milenkovičová, která v minulosti psala pro Lidové noviny.

Obměnu zahraničních zpravodajů chystá i Česká tisková kancelář. Teď má své lidi na Slovensku, v Německu a v Belgii. V Bruselu Jakuba Dospivu vystřídá v září kolega Petr Kupec.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2767694-velka-zpravodajska-rosada-verejnopravni-redakce-obmenuji-prestizni-novinarske-posty>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz), [ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

23.3.2019 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 12

Luboš Palata

ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK:

Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie. „Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

*

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat?

Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

* Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil?

Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

* Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila?

Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

* V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko?

Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

* K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení?

Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

* Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu?

Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

* A my na to jako Česká republika jsme připraveni?

Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

* Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení?

Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

* A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo?

Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

* A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají?

Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako

je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

* Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina?

Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

* Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák?

Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

* A váš postoj k euru?

Já jsem pro, abychom euro přijali.

* Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být?

Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

* On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku?

Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

* Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem?

My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

* Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán.

Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

* Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc – Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně?

V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

* V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou?

Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

* Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance?

Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

* Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu?

Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

* Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO?

Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

* A vy sám tuto potřebu osobně nemáte?

Moc ne.

* Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte?

Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

* Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?

I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s

EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

* Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píd'. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně?

Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

* Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady?

I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

* Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout?

Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

* A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera?

Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

* Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát?

S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

* Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit?

Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

* Takže to není důchodci versus děti?

Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

„Já jsem pro, abychom euro přijali. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní.“

„V oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority, než naše vláda. Já jsem tu proto, abych naplňoval program vlády.“

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M. A., Ph. D. - Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. - Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. - V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie. - Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

O autorovi | Luboš Palata, redaktor centrální redakce Deníku

Foto autor | Foto MZ ČR

Foto autor | 2xfoto: Vojtěch Vlček

Foto popis | FANOUSCI. S britským šéfem diplomacie Jeremy Huntem si Petříček před pátečním fotbalovým utkáním vyměnil dresy.

Region | Severní Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 24 titulech:

Blanenský deník (*Deník, str. 12*), Brněnský deník (*Deník, str. 12*), Bruntálský a krnovský deník (*str. 12*), Břeclavský deník (*Deník, str. 12*), Havlíčkobrodský deník (*Deník, str. 12*), Hodonínský deník (*Deník, str. 12*), Jihlavský deník (*Deník, str. 12*), Karvinský a havířovský deník (*str. 12*), Kroměřížský deník (*Rozhovor, str. 12*), Moravskoslezský deník (*str. 12*), Novojičínský deník (*str. 12*), Olomoucký deník (*Rozhovor, str. 12*), Opavský a hlučinský deník (*str. 12*), Pelhřimovský deník (*Deník, str. 12*), Prostějovský deník (*Rozhovor, str. 12*), Přerovský a hranický deník (*Rozhovor, str. 12*), Slovácký deník (*Rozhovor, str. 12*), Šumperský a jesenický deník (*Rozhovor, str. 12*), Třebíčský deník (*Deník, str. 12*), Valašský deník (*Rozhovor, str. 12*), Vyškovský deník (*Deník, str. 12*), Zlínský deník (*Rozhovor, str. 12*), Znojemský deník (*Deník, str. 12*), Žďárský deník (*Deník, str. 12*)

ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

23.3.2019 Pardubický deník str. 12

Luboš Palata

Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie. „Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozřadná, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

* Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat?

Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

* Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil?

Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

* Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila?

Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

* V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko?

Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

* K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení?

Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

* Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu?

Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

* A my na to jako Česká republika jsme připraveni?

Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

* Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení?

Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

* A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo?

Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

* A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají?

Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako

je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

* Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina?

Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

* Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák?

Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

* A váš postoj k euru?

Já jsem pro, abychom euro přijali.

* Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být?

Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

* On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku?

Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

* Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem?

My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

* Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán.

Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

* Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc – Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně?

V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

* V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou?

Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

* Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance?

Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

* Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu?

Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

* Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO?

Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

* A vy sám tuto potřebu osobně nemáte?

Moc ne.

* Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte?

Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

* Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?

I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s

EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

* Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píd'. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně?

Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

* Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady?

I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

* Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout?

Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

* A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera?

Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

* Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát?

S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

* Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit?

Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

* Takže to není důchodci versus děti?

Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

***

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M. A., Ph. D. - Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. - Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. - V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie. - Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

„Já jsem pro, abychom euro přijali. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní.“

„V oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority, než naše vláda. Já jsem tu proto, abych naplňoval program vlády.“

O autorovi | Luboš Palata, redaktor centrální redakce Deníku

Foto autor | Foto MZ ČR

Foto autor | 2xfoto: Vojtěch Vlk

Foto popis | FANOUSCI. S britským šéfem diplomacie Jeremy Hunttem si Petříček před pátečním fotbalovým utkáním vyměnil dresy.

Region | Východní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 23 titulech:

Českobudějovický deník (str. 12), Českokrumlovský deník (str. 12), Domažlický deník (*Deník*, str. 12), Hradecký deník (str. 12), Chebský deník (*Deník*, str. 12), Chrudimský deník (str. 12), Jičinský deník (str. 12), Jindřichohradecký deník (str. 12), Karlovarský deník (*Deník*, str. 12), Klatovský deník (*Deník*, str. 12), Krkonošský deník (str. 12), Náchodský deník (str. 12), Orlický deník (str. 12), Písecký deník (str. 12), Plzeňský deník (*Deník*, str. 12), Prachatický deník (str. 12), Rokycanský deník (*Deník*, str. 12), Rychnovský deník (str. 12), Sokolovský deník (*Deník*, str. 12), Strakonický deník (str. 12), Svitavský deník (str. 12), Tábořský deník (str. 12), Tachovský deník (*Deník*, str. 12)

Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

23.3.2019 Českolipský deník str. 12 Deník

Luboš Palata

ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK:

Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie. „Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

* Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat?

Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

* Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil?

Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

* Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila?

Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

* V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko?

Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

* K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení?

Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

* Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu?

Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

* A my na to jako Česká republika jsme připraveni?

Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

* Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení?

Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

* A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo?

Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

* A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají?

Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako

je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

* Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina?

Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

* Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák?

Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

* A váš postoj k euru?

Já jsem pro, abychom euro přijali.

* Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být?

Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

* On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku?

Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

* Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem?

My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

* Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán.

Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

* Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc – Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně?

V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

* V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou?

Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

* Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance?

Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

* Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu?

Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

* Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO?

Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

* A vy sám tuto potřebu osobně nemáte?

Moc ne.

* Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte?

Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

* Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?

I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s

EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

* Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píd'. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně?

Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

* Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady?

I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

* Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout?

Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

* A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera?

Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

* Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát?

S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

* Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit?

Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

* Takže to není důchodci versus děti?

Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M. A., Ph. D. - Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. - Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. - V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie. - Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

„V oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority, než naše vláda. Já jsem tu proto, abych naplňoval program vlády.“

„Já jsem pro, abychom euro přijali. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní.“

O autorovi| Luboš Palata, redaktor centrální redakce Deníku

Foto autor| Foto MZ ČR

Foto autor| 2xfoto: Vojtěch Vlček

Foto popis| FANOUSCI. S britským šéfem diplomacie Jeremy Huntem si Petříček před pátečním fotbalovým utkáním vyměnil dresy.

Region| Severní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 9 titulech:

Děčínský deník (*Deník, str. 12*), Chomutovský deník (*Deník, str. 12*), Jablonecký deník (*Deník, str. 12*), Liberecký deník (*Deník, str. 12*), Litoměřický deník (*Deník, str. 12*), Mostecký deník (*Deník, str. 12*), Teplický deník (*Deník, str. 12*), Ústecký deník (*Deník, str. 12*), Žatecký a lounský deník (*Deník, str. 12*)

ŠÉF DIPLOMACIE TOMÁŠ PETŘÍČEK: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

23.3.2019 Benešovský deník str. 12

Luboš Palata

Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie. „Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

* Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat?

Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

* Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil?

Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

* Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila?

Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

* V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko?

Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

* K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení?

Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

* Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu?

Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

* A my na to jako Česká republika jsme připravení?

Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

* Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení?

Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

* A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo?

Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

* A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají?

Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

* Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina?

Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými

Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

* Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák?

Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

* A váš postoj k euru?

Já jsem pro, abychom euro přijali.

* Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být?

Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

* On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku?

Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

* Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem?

My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

* Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán.

Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

* Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc – Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně?

V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

* V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou?

Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

* Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance?

Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

* Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu?

Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastí, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

* Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO?

Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

* A vy sám tuto potřebu osobně nemáte?

Moc ne.

* Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte?

Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

* Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?

I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

* Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píd'. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně?

Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítel. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

* Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady?

I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

* Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout?

Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

* A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera?

Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

* Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát?

S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

* Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit?

Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

* Takže to není důchodci versus děti?

Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

***

„Já jsem pro, abychom euro přijali. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní.“

„V oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority, než naše vláda. Já jsem tu proto, abych naplňoval program vlády.“

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M. A., Ph. D.

- Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech. - Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M. A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. - V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie. - Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

O autorovi| Luboš Palata, redaktor centrální redakce Deníku

Foto autor| Foto MZ ČR

Foto autor| 2x foto: Vojtěch Vík

Foto popis| FANOUŠCI. S britským šéfem diplomacie Jeremy Huntem si Petříček před pátečním fotbalovým utkáním vyměnil dresy.

Region| Střední Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 10 titulech:

Berounský deník (str. 12), Boleslavský deník (str. 12), Kladenský deník (str. 12), Kolínský deník (str. 12), Kutnohorský deník (str. 12), Mělnický deník (str. 12), Nymburský deník (str. 12), Pražský deník (str. 12), Příbramský deník (str. 12), Rakovnický deník (str. 12)

Slovenský poločas

24.3.2019 ČT 1 str. 03 21:45 168 hodin

Nora FRIDRICHOVÁ, moderátorka

Přesně za týden už budou Slováci znát jméno nového prezidenta, nebo prezidentky? Favoritka Zuzana Čaputová podle posledního průzkumu agentury Median vede s náskokem 21 %. Její soupeř Maroš Šefčovič to ale nevzdává a pokračuje v kampani. A jak kampaň vypadá? Téma pro Martina Mikuleho.

moderátorka pořadu

Vítězem prvního kola se s výrazným odstupem stala advokátka Zuzana Čaputová. Získala 40,6 %. Do druhého kola postoupil i eurokomisař Maroš Šefčovič, kandidoval jako nezávislý s podporou SMERu. Oslovil 18,7 % voličů.

Martin MIKULE, redaktor

Napjatá volební noc graduje. Favoritka Zuzana Čaputová voličům děkuje v 5 jazycích. Vedle slovenštiny i jazyky 4 slovenských menšin. Maďarské, rusínské, české a romské.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

Maroš Šefčovič, místopředseda Evropské komise, druhý s odstupem 22 %.

Maroš ŠEFČOVIČ, kandidát na slovenského prezidenta

Začínáme od znova. Karty budou rozdané nanovo.

Martin MIKULE, redaktor

A co je téma, které má kandidáty rozdělovat a hýbat Slovenskem? Dle Šefčoviče, kandidáta levicové strany SMER, jsou to prý třeba hodnoty křesťanské.

Maroš ŠEFČOVIČ, kandidát na slovenského prezidenta /17. 3. 2019/

Zda je to ten liberální přístup k hodnotám, které Slovensko držely tak dlouho nad vodou. A to jsou hodnoty křesťanské, respektive uvidíme i velké rozdíly, jak budeme přistupovat k sociální politice.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na slovenskou prezidentku

Já nemám potřebu se tímto způsobem vymezovat teď ve vztahu k panu Šefčovičovi.

Martin MIKULE, redaktor

A o jaké křesťanské hodnoty má jít? Čaputová podporuje registrované partnerství gayů a leseb a jejich adopci dětí. Když jí vyslovil podporu duchovní Róbert Bezák, zkritizoval ho trnavský biskup Ján Orosch.

Ján OROSCH, trnavský arcibiskup /10. 3. 2017/

Postavit se v televizi a propagovat kandidáta, kandidátku za takto ultraliberální stranu, za prezidentku, je těžkým hříchem.

Martin MIKULE, redaktor

Ani Maroš Šefčovič ale nereprezentuje silně konzervativní voliče. Jejich kandidáti padli už v prvním kole.

Štefan HARABIN, neúspěšný kandidát na slovenského prezidenta /4. 3. 2019/

Já jsem za silný národní vlastenecký stát, který musí uplatňovat svoje zájmy v Evropské unii. Evropská unie musí sloužit nám jako členským státům.

Marian KOTLEBA, neúspěšný kandidát na slovenského prezidenta /6. 3. 2019/

Co se týká NATO, v tom mám úplně jasno. Vystoupit ze zločinecké organizace NATO, je otázkou přežití Slovenska.

Martin MIKULE, redaktor

Komu to teď hodí jejich voliči? Bude o ně usilovat Šefčovič? Jako místopředseda Evropské komise se drží spíš zpátky.

Karol LOVAŠ, kněz, spisovatel, **Fakulta sociálních věd** UK

Maro Šefčovič si uvědomuje, že ho čeká ještě kariéra v rámci Evropské komise, v rámci Evropské unie. A kdyby nějakým způsobem koketoval s extremistickými kandidáty, jejichž voliče by se snažil získat v rámci voleb, tak by to pro něj nemuselo dopadnout dobře.

Maroš ŠEFČOVIČ, kandidát na slovenského prezidenta /19. 3. 2019/

Já se ucházím o hlasy všech voličů. A několikrát jsem řekl, že nesouhlasím s tím, jaké postoje, jakou politiku vede ať už pan Harabin, anebo pan Kotleba.

Martin MIKULE, redaktor

Čaputová prezentuje prezidentskou volbu jinak. Jako souboj lidí proti státu propojenému s organizovaným zločinem, proti kterému je nutné se spojit.

/ Ukázka /

Eugen KORDA, reportér, Týždeň

Pan Šefčovič vstoupil do špatné řeky. Ta řeka s názvem SMER prostě by diskvalifikovala úplně každého. Ano? Po tom, co se tu stalo poslední rok, kandidát SMERu nemůže uspět, ať už bych to byl kdokoliv.

Martin MIKULE, redaktor

Takto emotivně reagovala Šefčovičova manželka při dotazech novinářů.

redaktor

Nebylo bezpečnostním rizikem, že Robert Fico měl být vedle Mariana Kočnera? A druhá otázka, nebylo by načase ...

Maroš ŠEFČOVIČ, kandidát na slovenského prezidenta /16. 3. 2019/

Tak to skutečně nevím, co se mnou má společného, tato otázka ...

redaktor

... Kočnerovi v složitém vztahu, a druhá otázka, nebylo by načase, kdyby se Robert Fico konečně vystěhoval z komplexu Bonaparte, když Ladislav Bašternak byl právoplatně odsouzen a nastoupil do vězení?

Martin MIKULE, redaktor

Na Čaputovou teď zase vyplulo podezření, že svou koncipientskou praxi neprovozovala v roce 2005 podle pravidel, když byla zároveň i živnostnicí. Jinak je kampaň spíš úsměvná. Čaputová ve spotech vytrvale apeluje.

Zuzana ČAPUTOVÁ, kandidátka na slovenskou prezidentku

Dobro na Slovensku zvítězí, jen pokud se spojí slušní a dobří lidé. Jsem přesvědčená, že věci se dají měnit.

Martin MIKULE, redaktor

Šefčovič se stylizuje jako soused od vedle. Tady slaví MDŽ.

/ Ukázka /

Martin MIKULE, redaktor

Tady se vaří oběd.

/ Ukázka /

/ Ukázka /

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 litomericky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://litomericky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

litomericky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 znojensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížit emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://znojemsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
znojemsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 kromerizsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://kromerizsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kromerizsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 novojicinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízel oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://novojicinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

novojicinsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 vyskovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://vyskovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
vyskovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 fm.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://fm.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
fm.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 karvinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízel oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://karvinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

karvinsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 slovacky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://slovacky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
slovacky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 prazsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet oštěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://prazsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 blanensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízel oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://blanensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

blanensky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 breclavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://breclavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
breclavsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 denik.cz str. 00 Česko

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| https://www.denik.cz/z_domova/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 brnensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízel oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čína se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://brnensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

brnensky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 moravskoslezsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://moravskoslezsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
moravskoslezsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 zlinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://zlinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zlinsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 rokycansky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízel oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU,

posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana

Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://rokycansky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

rokycansky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 taborsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a

snížovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://taborsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
taborsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 tachovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby to vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://tachovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tachovsky.denik.cz

Plné znění zpráv

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 boleslavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování

evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://boleslavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

boleslavsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 ceskobudejovicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle

zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský

tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO

nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskobudejovicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 sokolovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre

Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi

důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://sokolovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
sokolovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 benesovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme

podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme

v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://benesovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
benesovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 zatecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevídá, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://zatecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zatecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 domazlicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme,

„evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://domazlicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
domazlicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 kolinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://kolinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kolinsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 krkonosky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem

poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://krkonosky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
krkonosky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 kladensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro

Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastí, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítel. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://kladensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kladensky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 kladensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má

momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociční dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti.

Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://chrudimsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chrudimsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 jihlavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických

přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V

takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocit. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu

jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://jihlavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jihlavsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 svitavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud

se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl

hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://svitavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

svitavsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 jindrichohradecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl

pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociální dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://jindrichohradecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 pisecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování

evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://pisecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

pisecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 strakonicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle

zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský

tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO

nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://strakonicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
strakonicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 pardubicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre

Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi

důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://pardubicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pardubicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 zdarsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízelá oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme

podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme

v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://zdarsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zdarsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 klatovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevídá, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://klatovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
klatovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 kutnohorsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme,

„evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://kutnohorsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kutnohorsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 nymbursky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka
Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozřadná, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsdou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://nymbursky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nymbursky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 olomoucky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem

poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://olomoucky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
olomoucky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 valassky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro

Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastí, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítel. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://valassky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
valassky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 prerovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka
Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má

momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociční dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastmi, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti.

Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://prerovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prerovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 hranicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických

přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V

takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu

jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://hranicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hranicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 mostecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka
Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud

se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl

hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://mostecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
mostecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 chebsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl

pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://chebsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 opavsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování

evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://opavsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

opavsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 bruntalsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle

zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský

tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplnil programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO

nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://bruntalsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
bruntalsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 [podripsy.denik.cz](https://bruntalsky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka
Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre

Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi

důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://podripsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 [hodoninsky.denik.cz](https://www.hodoninsky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro

Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastí, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítel. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://hodoninsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hodoninsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 trebicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má

momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociční dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastmi, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti.

Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://trebicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
trebicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 orlicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických

přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V

takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu

jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://orlicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
orlicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout 24.3.2019 havlickobrodsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá měra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud

se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl

hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://havlickobrodsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
havlickobrodsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 melnicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl

pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsdou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://melnický.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 pelhrimovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinou shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zfetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování

evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://pelhrimovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pelhrimovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 liberecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle

zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský

tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO

nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://liberecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
liberecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 jicinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre

Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi

důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://jicinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

jicinsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 nachodsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme

podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme

v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://nachodsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nachodsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 [rychnovsky.denik.cz](https://nachodsky.denik.cz) str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevídá, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://rychnovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rychnovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 prachaticky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme,

„evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://prachaticky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prachaticky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 pribramsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka
Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozřadná, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsdou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://pibrmsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pibrmsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 rakovnický.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem

poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsdou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://rakovnický.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rakovnický.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 plzensky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro

Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblastí, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítel. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://plzensky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

plzensky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 chomutovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má

momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociční dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozřadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti.

Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://chomutovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chomutovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 jablonecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických

přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V

takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu

jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://jablonecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jablonecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 ustecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevíta, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud

se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřikajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl

hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://ustecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ustecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 sumpersky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl

pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale činští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://sumpersky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 prostejovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinou shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zfetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování

evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://prostejovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prostejovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 hradecky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle

zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský

tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO

nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://hradecky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hradecky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 karlovarsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.*Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech*Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre

Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi

důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://karlovarsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

karlovarsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 teplicky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme

podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme

v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://teplicky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
teplicky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 berounsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii nevídá, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednávání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopni vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině?! Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřkajíc normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady?! S Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL | <https://berounsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
berounsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 ceskokrumlovsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věčnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu

EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropské kandidáty. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otežku Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi významnými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíce Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme,

„evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřítele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://ceskokrumlovsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskokrumlovsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 ceskolipsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

„Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života,“ mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá múra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.? Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Université Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsdou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopný vyjednat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce.

Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? Vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

URL| <https://ceskolipsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskolipsky.denik.cz

Tomáš Petříček: Se Zemanem i Babišem se dokážeme dohodnout

24.3.2019 decinsky.denik.cz str. 00 Zprávy z Česka

Luboš Palata

/ROZHOVOR/ Ministr zahraničí Tomáš Petříček (37) je přes svůj věk asi nejlépe profesně připraveným šéfem diplomacie, jakého Česko po listopadu 1989 mělo. Vedle Univerzity Karlovy má i akademické tituly z Belgie a Velké Británie.

"Mám Velkou Británii rád, prožil jsem tu za studií jedno z nejlepších období života," mohl říci tento týden britským hostitelům. I proto je asi Petříčkova zahraniční politika tak jasně prozápadní, což je něco, z čeho nehodlá přes útoky komunistů nijak ustupovat.

Vy jste tento týden jednal dva dny ve Velké Británii, která požádala o odklad vystoupení z Unie. Nebylo by ale lepší, kdyby z EU vůbec nevystupovala? Lze ale v něco takového podle vás ještě doufat? Já myslím, že musíme čelit realitě. Druhé referendum, které by brexit odvolalo, není reálná varianta.

Vy sám jste se tedy s odchodem Británie z EU, kde, jak říkáte, jste prožil na studiích jednu z nejlepších částí života, už smířil? Je to něco, co asi nikdo v Unii neví, ale je to skutečnost, které budeme čelit. To zásadní bude, jak nastavíme budoucí vztahy s Velkou Británií. Je to náš významný ekonomický i bezpečnostní partner. Je to země, kde věda, výzkum a inovace jsou na světové úrovni. A Česká republika má zájem na hledání cest, jak zlepšit naši spolupráci. Nikdo také neříká, že je to vystoupení Británie z EU na věky.

Takže vy si dokážete představit, že by se Velká Británie za nějakých deset dvacet let zase do EU vrátila? Já bych byl velmi rád, kdyby se to stalo.

V Británii je dnes na sto tisíc českých občanů, to je nejvíce na světě. Má Česko zájem na jejich návratu do vlasti? Nebylo by vhodné jim pro to připravit podmínky, jak to plánuje například Polsko? Česká republika má momentálně jednu z nejmenších nezaměstnaností v Evropské unii a kvalifikovaná pracovní síla nám chybí. Takže kdyby někteří čeští občané žijící ve Velké Británii měli zájem se vrátit, tak práci najdou. Zároveň jsem ale rád, že nám britská strana dává najevo, že ani v případě tvrdého brexitu postavení Čechů ve Spojeném království nebude ohroženo. A že ten přechod pro ně bude poměrně jednoduchý, budou se moci rychle zaregistrovat. Myslím, že ani Velká Británie nemá zájem, aby došlo k hromadnému odchodu našich českých spoluobčanů.

K čemu je ale snaha Británie posunout termín vystoupení? Pokud to umožní ratifikovat dohodu s EU, tak to má smysl. Není v zájmu ani jedné strany, ani Británie, ani Evropské unie, aby došlo k tvrdému brexitu bez dohody.

Je po žádosti premiérky Mayové o prodloužení termínu odchodu z EU černá můra tvrdého brexitu definitivně pryč, nebo to stále visí ve vzduchu? Stále je to jedna z možností, jak to nakonec celé dopadne.

A my na to jako Česká republika jsme připraveni? Ano, jsme. To, co bude zásadní, je hledat dobré nastavení nových vztahů mezi Velkou Británií a EU.

Přispěl brexit k tomu, že je dnes zbylá Evropská unie složená z 27 států silnější, než byla před referendem o vystoupení? Myslím, že sedmadvacítka obstála v tom složitém vyjednání o dohody o vystoupení Británie z EU, kdy se podařilo nalézt společný kompromis s britskou vládou. Bohužel tento kompromis má teď problém při ratifikaci v britském parlamentu.

A je správný dojem, že brexit pomohl uklidnit i situaci v České republice, kde si mnoho lidí uvědomilo, jak obtížný by byl případný czexit, jak velká je hodnota našeho členství v Unii a téma českého odchodu z EU tím takřka vymizelo? Brexit je lekce pro obě strany. Jak pro Británii, tak ale i pro Unii. Cena vystoupení je nejen pro Spojené království, ale i pro nás velká. Vidíme to na tom, jak klesá v reakci na to vzájemný obchod, především vývoz z EU do Británie. Já jsem měl v minulých dnech možnost hovořit nejen s britskými politiky o praktických dopadech brexitu, jako je například ochrana spotřebitelů. Britská vláda nyní zjišťuje, že unijní politika v této oblasti byla pro občany EU pozitivní a že jim nabízela oproti minulosti výrazně lepší ochranu. Což je jen jedna z praktických věcí, které se v debatě před referendem o brexitu neobjevily.

A pokud jde o tu atmosféru v české politice? Je to tak, že czexitáři couvají? Debata o Evropské unii se stává věcnější, jde v ní víc o to, jak zlepšit fungování EU a její budoucnosti. Zásadní debata nás čeká především po květnových volbách do Evropského parlamentu. Česko by v tom mělo být aktivní, mělo by mít představu, jak chce zlepšit fungování unijních institucí. Jak dotáhnout některé věci, jako je například fungování vnitřního trhu EU, který je pro Česko velkým přínosem. Jde o to, aby lepší fungování Unie pociťovali přímo občané, aby to mělo dobrý vliv na jejich život.

Je dnes v českém parlamentu jasná proevropská většina? Myslím, že ano. Jsem přesvědčen, že na našem členství v EU se většinově shodne i celá společnost. Já považuji za důležité, aby se více mluvilo o praktických přínosech evropské integrace. Je mnoho věcí, kterými Evropská unie přispívá k tomu, že se nám žije lépe. Je důležité, aby se i tyto věci staly tématy kampaně před unijními volbami.

Kdo je Mgr. Tomáš Petříček, M.A., Ph.D.* Narodil se 27. září 1981 v Rokycanech* Vystudoval magisterský a doktorandský program oboru mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V průběhu studia absolvoval také pobyt na Universitě Libre de Bruxelles. Dále získal tituly M.A. na bruselském Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques a na University of Warwick. * V letech 2007 až 2009 byl asistentem místopředsedy Evropského parlamentu Libora Roučka a v letech 2014 až 2017 poradcem

poslance Evropského parlamentu Miroslava Pocheho. Od srpna 2018 byl náměstkem a od října je šéfem diplomacie.* Je ženatý, má dvě děti. Hovoří anglicky, francouzsky a španělsky.

Proč je v Česku téma přijetí eura zakleté, když na Slovensku, nám nejbližší zemi, už deset let euro bez problémů používají? Proč je euro v Česku strašák? Já euro jako strašák neberu. Jsem přesvědčen, že jsme připraveni euro přijmout. Když si vyhodnocujeme, jaký byl dopad přijetí eura na Slovensko, tak vidíme, že byl pozitivní. Slovensko využilo přijetí eura velmi dobře. Je v našem regionu nejatraktivnější z pohledu investic, velmi zásadní byl přínos eura i pro ekonomický růst Slovenska. V české diskusi bychom si měli velice jasně říci, jaké jsou náklady a jaké jsou přínosy přijetí eura.

A váš postoj k euru? Já jsem pro, abychom euro přijali.

Dobře, i tento názor se v Česku občas vyskytne. Kdy by to mělo být? Já bych chtěl, aby toto vláda zajistila, že budeme plnit podmínky pro přijetí eura. A euro aby přijal už ten příští kabinet. Euro jsme se při našem vstupu do EU zavázali přijmout a tento závazek dříve nebo později budeme muset splnit.

On to není jen závazek, ale z mého pohledu je to šance, kterou jsme zatím nevyužili. Může euro podle vás pomoci Česku podobně jako pomohlo Slovensku? Slovensko je příkladem, že euro má zřetelné přínosy.

Zůstaňme na chvíli ještě u Slovenska. Do druhého kola slovenských voleb postoupili dva jasně proevropští kandidáti. Tím se Slovensko zásadně odlišilo od opačně směřujícího Polska a Maďarska. Není čas přemýšlet o tom, že bychom místo Visegrádu vytvořili se Slovenskem ve střední Evropě jasně demokratický a proevropský tandem? My se Slovenskem máme nadstandardní vztahy, které jdou nad rámec visegrádské spolupráce. Se Slovenskem a Rakouskem máme vytvořený Slavkovský trojúhelník. Slovensko je náš nejbližší partner. Je to země, se kterou sdílíme nejen společnou historii, ale máme i velmi intenzivní mezilidské kontakty. Já sám mám celou řadu slovenských přátel, kteří žijí v Praze. Měl jsem také na vysoké škole spoustu spolužáků ze Slovenska. Já proto Slovensko stále ještě nevnímám jako cizinu.

Daří se ale tomu našemu česko-slovenskému tandemu držet otěže Visegrádské čtyřky? Někdy to spíš vypadá, že ji řídí Viktor Orbán. Visegrádská skupina není nějaké homogenní uskupení. Naším zájmem i ve V4 je prosazovat především zájmy českých občanů. To je výchozí pozice, se kterou k Visegrádu přistupujeme. Pokud se tyto zájmy shodují se zájmy našich partnerů ve V4, tak můžeme postupovat společně. Jestliže najdeme větší shodu s Německem, tak budeme postupovat s Německem.

Oslavili jsme před pár dny dvacet let vstupu do NATO. Mezi vyznamenanými chyběl ministr zahraničí, který se o náš vstup zasloužil možná nejvíc Josef Zieleniec. Dostane vyznamenání alespoň dodatečně? V letošním roce si budeme připomínat i patnáct let vstupu do Evropské unie. Josef Zieleniec byl ministrem v době, kdy jsme podepisovali asociační dohodu s EU. Při této nebo i dalších příležitostech bude v letošním roce možnost ocenit osobnosti, které se zasloužily o naši diplomacii.

V souvislosti s členstvím v NATO se stále zmiňuje nutnost zvýšení našeho rozpočtu na obranu na dvě procenta HDP, tedy téměř dvojnásobek dnešního podílu na výkonu ekonomiky. Má takový růst výdajů na obranu podporu ČSSD, jejímž jste nově místopředsedou? Na nárůstu výdajů na obranu panuje shoda napříč politickým spektrem, ať už ze strany pravicové opozice, tak ze strany současné vládní koalice. Jsem proto přesvědčen, že Česká republika bude směřovat ke splnění našich závazků z roku 2014. A že v roce 2024 dvě procenta HDP na obranu skutečně vynakládat budeme. To, co je zásadní, nejsou jen dvě procenta HDP, ale také budování evropských obranných kapacit. Tak, aby Evropa nesla větší díl odpovědnosti za naši bezpečnost a to, co má NATO pro bezpečnost a stabilitu ve světě dělat.

Chceme my, Česká republika, aby vznikla evropská armáda? A s tím souvisí otázka, kdo ji zaplatí, když ony dvě procenta na obranu dává jen menšina evropských členů Aliance? Myslím si, že říkat tomu, co chceme, „evropská armáda“, není na místě. To, co chceme prosazovat, je posilování obranné spolupráce v EU, posilování naší schopnosti stabilizovat situaci v okolí Evropy, jako třeba v Africe, východní Evropě nebo na Balkáně. Tedy v místech, kde Spojené státy nemusí vidět takovou míru nutnosti k zásahu jako my Evropané. V takových situacích by měla být Evropa schopna jednat případně i samostatně bez USA. Ale zásadní je, aby se kroky v rámci EU doplňovaly s tím, co dělá Aliance.

Měla by evropská obranná spolupráce pokračovat s Velkou Británií i po brexitu? Zcela určitě. Velká Británie je z pohledu bezpečnosti jedním z hlavních evropských hráčů, vynakládá na obranu výrazné prostředky. Britské tajné služby patří ke světové špičce. A spolupráce právě například ve zpravodajské oblasti je pro Evropu velmi důležitá. Proto jsem přesvědčen, že právě obrana a bezpečnost jsou oblasti, kde by Evropská unie a Velká Británie měly i v budoucnu velmi úzce spolupracovat.

Jste jako jasně prozápadně orientovaný politik schopen vyjednávat s představiteli komunistické strany, na jejichž hlasech do značné míry stojí a padá vaše menšinová vláda s hnutím ANO? Sociální demokracie nemá s komunistickou stranou žádný oficiální formální vztah. Je to hnutí ANO, které s KSČM podepsalo toleranční patent. A je zřejmé, že v oblasti zahraniční politiky má komunistická strana jiné priority než naše vláda. A než to, co máme ve vládním programovém prohlášení. Já jsem ve své funkci proto, abych naplňoval programové prohlášení vlády. A proto není zahraniční politika oblastí, kde by kabinet s komunisty vyjednával.

A vy sám tuto potřebu osobně nemáte? Moc ne.

Takže se s komunistickými politiky o zahraniční politice vůbec nebavíte? Já se samozřejmě pravidelně účastním zasedání sněmovních i senátních výborů. Vést tento dialog se všemi politickými stranami ve sněmovně je důležitá součást mé práce. Ale zároveň máme v zahraniční politice jasné priority, které tato vláda měnit nechce. Od ruské okupace ukrajinského Krymu uplynulo pět let. K čemu jsou po pěti letech sankce EU a Západu proti Rusku? Lze jimi donutit Kreml, aby vrátil Krym Ukrajině? I vzhledem k naší historické zkušenosti bychom měli hájit základní principy, na kterých stojí mezinárodní vztahy nejméně poslední tři desetiletí. Že se respektuje mezinárodní právo, že se neokupuje cizí území, že nezávislé státy mají právo si rozhodovat o své budoucnosti. Rusko samo, pokud chce mít opět dobré vztahy s EU a NATO, bude muset situaci kolem Krymu řešit. Moskva je dnes také zodpovědná i za jiné věci, které se na Ukrajině dějí.

Jak ale s Ruskem dál? Protiruské sankce se stále utužují a Rusové neustoupili ani o píď. Jak donutit Kreml k tomu, aby se začal chovat zase odpovědně a z hlediska světa takřka normálně? Evropská unie a NATO nemají žádný zájem na izolaci Ruska. Je to významná země, se kterou chceme vést smysluplný dialog. Jsou témata, kde můžeme nalézt společné zájmy. Nicméně na dobré vztahy je třeba dobrá vůle i na té druhé straně. A v tuto chvíli vnímá Rusko Západ jako nepřitele. Považuje své okolí za svoji sféru vlivu. A to nemůžeme tolerovat. I my sami jsme si to v minulosti ze strany Ruska zažili. A víme, že nějaké sféry vlivu nepřispívají ke stabilitě a bezpečnosti.

Vy jste se tento týden účastnil i zasedání ministrů zahraničí EU, kde byla hlavním bodem spolupráce Unie s Čínou. Čínu se EU snaží stále více brát v ekonomických otázkách jako partnera. Současně ale čínští komunisté dál utužují svoji diktaturu, která přechází do kybernetické diktatury. Jak to jde dohromady? I s Čínou má smysl hledat pragmatickou spolupráci. Čína je jednou z největších ekonomických velmocí světa a my jako EU máme zájem na tom, aby se Čína více podílela na řešení některých globálních problémů, například v oblasti klimatických změn. Boj proti změnám klimatu nemůže být úspěšný, pokud se na něm Čína nebude podílet a snižovat emise. Podobně to platí pro mezinárodní obchod, kde i Čína musí respektovat pravidla. Spolupráci EU s Čínou chceme ale rozvíjet na základě reciprocity. Na tom, že stejná pravidla, která my vůči Číně uplatňujeme v Evropě, bude vůči evropským i českým společnostem uplatňovat Čína. Dialog s Čínou ale zároveň bude obsahovat témata, jako jsou lidská práva. Lidská práva jsou univerzální a z toho bychom jako EU neměli ustupovat.

Když se bavíte s prezidentem Milošem Zemanem, na čem se u témat jako Rusko a Čína vy dva dokážete shodnout? Schůzky ústavních činitelů k zahraniční politice přispěli k tomu, že jsme naše zásadní pozice v této oblasti dokázali sladit. Například u sankcí proti Rusku, kde jsme se shodli, že pokud nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení, tak je Česká republika podporuje. Že stojíme za územní celistvostí Ukrajiny. To jsou věci, které z těch schůzek jasně vyplynuly, a proto je dobré, abychom se scházeli pravidelně.

A máte pocit, že vás prezident Zeman i premiér Andrej Babiš začali brát jako partnera? Myslím, že ano. Ale to se musíte zeptat především jich.

Takže vás po několika měsících ve funkci začali brát? S oběma činiteli vedeme průběžný dialog. Já jsem od počátku říkal, že je důležité, abychom vystupovali, pokud možno, jednotně. Pokud chceme prosazovat naše zájmy, tak musíme být pro naše partnery čitelní. A tady si myslím, že naše spolupráce funguje.

Jste také místopředsedou ČSSD. Měl by být splněn příslib zvýšení dávek na dítě na 300 tisíc korun, který se kvůli odporu Babišova hnutí ANO nepodařilo ministryni práce a sociálních věcí Janě Maláčové prosadit? Jana Maláčová řekla, že využije možnosti koaliční dohody k tomu, aby se ty peníze našly. My jako ČSSD k tomu jasně říkáme, že bychom se vedle výdajů státního rozpočtu měli soustředit i na jeho příjmy. Chceme vést diskusi o zavedení sektorové daně, digitální daně, kterou zavádí například Rakousko a Francie. Dříve, než jako vláda budeme ustupovat z takových zásadních priorit, jako jsou dávky na děti, tak se musíme pokusit na to najít prostředky.

Takže to není důchodci versus děti? Ne, měli bychom najít prostředky na obojí. Pomoc mladým rodinám je pro nás klíčová. Když se nebudou rodit děti, nebude ani na důchody.

"

URL| <https://decinsky.denik.cz/zpravy-z-ceska/tomas-petricek-se-zemanem-i-babisem-se-dokazeme-dohodnout-20190324.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
decinsky.denik.cz

Rozhovor s filmovým publicistou Pavlem Sladkým

24.3.2019 ČRo Radiožurnál str. 01 10:06 Host Radiožurnálu

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Dobrý den. Večer se udíleli Čeští lvi a o nich právě budeme mluvit v dnešním vysílání víkendového Radiožurnálu. Mým hostem je kolega, rozhlasový kolega ze stanice Vltava, Pavel Sladký. Vítá vás tady, dobrý den.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Dobrý den.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Já musím na začátek říct, že jste vystudoval bohemistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd**, děláte filmový týdeník Reflexe na sesterské stanici na Vltavě a také jste editorem kulturního magazínu ArtCafe. Možná, že mnozí si vybaví ještě starší Mozaika a v podstatě na širokém spektru kultury, nejrůznější rozhovory, ale nejbliž je vám film. Taky rád cestujete, naposledy to byl Berlín mezinárodní filmový festival.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Naposledy to byl Berlín, ale je to zvláštní, že to zmiňujete v souvislosti s cestováním, protože Berlín pro mě s cestováním vůbec spojený není. Já tam posledních nějakých 7 let jedu proto, abych se tam na 9 nebo 10 dní zavřel do kina a vidím třeba 30 filmů a jsem rád, že jsem za těch posledních několik let viděl aspoň v letu Brandenburskou bránu nebo to slavné muzeum holocaustu, a jinak vlastně nemám pocit, že bych znal Berlín.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Tak si to vynahradíte třeba v létě. Bude to Afrika zase?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Tentokrát ne, tentokrát to Afrika nebude, ale Afrika je samozřejmě kontinent, kam bych se rád vrátil, to je pravda.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Když se zastavíme u toho berlínského festivalu, já vás o něm samozřejmě mnohé nechám říct, když už tedy jste tam zhlédl na těch 30 filmů teď. Ale my musíme začít pochopitelně Českými lvy, tak je tam něco, co vám třeba letos na Českých lvech chybělo? Třeba reflexe od vítězů, tak jako jsme zvyklí z jiných světových festivalů.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Je to samozřejmě širší otázka, ale jedna z věcí, co jsem trochu postrádal na letošním Českém lvu, je, aby se někdo z těch především oceněných tvůrců třeba trochu postavil za své téma. To vlastně bylo v jediném případě, kdy jsme slyšeli nějakou necelou minutu ticha za oběti v souvislosti s Duklou 61, s jedním z oceněných televizních projektů a jinak jsme vlastně slyšeli děkovací řeči producentům, spolupracovníkům, rodinám. Nikdo se neodhodlal k nějakému společensky angažovanějšímu projevu nebo něčemu podobnému. To mi vlastně tam trochu chybělo na Českém lvu letos.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Pavel Sladký, dnešní host víkendového Radiožurnálu.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Filmový publicista Pavel Sladký dnes ve vysílání víkendového Radiožurnálu, zejména kvůli Českým lvům, kteří se udělovali včera. Ještě se zeptám, letos moderoval herec a také moderátor Václav Kopta, jak se vám tady z toho úhlu líbil Český lev? Jak byste ho zhodnotil? Jste kritik. Budete kritizovat?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Mě to přišlo od Václava Kopty docela slabé, řeknu na rovinu.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Proč?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Myslím si, že nebyl moc vtipný, a to i na místech, kde to tak bylo připravené, kde to tak mělo vyznít. Je tedy pravda, že mu někteří z předávajících 2x nepomohli.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Kdo, kdo mu nepomohl podle vás?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

No, třeba Jan Cina mě vlastně nepříjemně překvapil, ale i někteří další. Z toho večera nebylo úplně zřejmé, kdo z předávajících vlastně vstupuje do dialogu s Václavem Koptou a kdo mluví sám za sebe. Kdo přijde a rovnou řekne něco, co má předpřipravené, než vytáhne obálku a udělí cenu. A bylo to místy trochu prkenné a rozhodně ne vtipné.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Dobře, tak to opusťme. Teď, kdo podle vás. Nebo takhle, jinak se zeptám, koho jste tipoval za herce, herečku a film? A jestli vám to vyšlo? Nějaké výrazné překvapení? Co třeba Toman?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já jsem si myslel, že film v té hlavní kategorii dostane buď Všechno bude! nebo Jan Palach, čili to byl takový dvojtyp tak, dá se říci, že na 50 % mi to vyšlo, i když po bitvě je samozřejmě každý generálem. A co se týče velkého množství nominací pro film Toman, které nakonec nebyly proměněné, tak se částečně opakovala situace stará 5 let s filmem Fair play, který na tom byl podobně, velké množství nominací a nakonec žádný výsledek. Takže tuhle situaci už Česká filmová a televizní akademie zná na Českých lvech. A je to do určité

míry dané i tím, že Toman je historický film, takže je tam velké množství nominací v kostýmních, scénografických a dalších kategoriích, které ty historické výpravné filmy vždycky provází. A už někdy ve třetině večera, v půlce večera, kdy právě Toman nesbíral ceny v těchhle vedlejších, řekněme, kategoriích, bylo zřejmé, že to pro něj nemusí být úplně dobrý večer, což se nakonec naplnilo. Já nejsem rozhodně fanouškem filmu Toman, takže mi to nějak zásadním způsobem nepřekáží, že Toman odešel bez ceny, ale chápu, že pro tým režiséra a producenta Trojana to musel být trochu hořký večer.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Co se týká kategorií herec a herečka. Herec, čekali jste něco jako podobného jako bylo třeba předloni?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já jsem potěšený tím, že Jenováfa Boková dostala cenu za film Chvilky. Je to debutový film, které jinak do letošních nominací promluvili velmi málo a bylo tam ještě pár nominací pro film Domestik, ale jinak debutanti vlastně zůstali mimo nominační záběr akademie. Jenováfa Boková za tu samou roli už získala Ceny české filmové kritiky, to znamená, že po těchto dvou oceněních se dá říct docela dobře, že nezůstal přehlédnutý ten její výkon. Ve filmu, který možná jinak má své rezervy, ale její výkon v roli..

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Kde vidíte ty rezervy?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

V režijním vedení. V režijním vedení toho filmu, ale samotný ten, to podání toho dívčího zranění, řekněme zjednodušeně, a setkávání se s lidmi, kteří jsou hlavní hrdince blízké, to je něco, co Jenováfa Boková dokázala vyjádřit. A za to jí ta cena patří.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Teď by mě zajímalo, jestli jako kritik jste byl překvapen, že hraje na violu.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Byl, byl. Nevěděl jsem..

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Fakt jste to nevěděl?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Nevěděl jsem ani, že bude hrát na tom slavnostním večeru ani že na tenhle nástroj hraje. Pokud se to objevilo v těch filmech dřív v její filmografii už, tak jsem to bral jako prostou rekvizitu nebo součást role.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Všechno bude! film, který získal 6 lvů. Já jsem těsně před vysláním v nějaké internetové diskusi chytlá takovou poznámku. Viděl ho vůbec někdo kromě akademiků? Jsou nějaké výsledky návštěvnosti? Byl vůbec v kinech, kdy? Nikdo o něm moc neví.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Výslovn, výsledky návštěvnosti bezpochyby jsou, já tedy přesné číslo neznám, ale určitě nemůžeme o filmu Všechno bude! říct, že o něm nikdo dosud nevěděl už proto, že získal cenu za režii na karlovarském festivalu, kde měl světovou premiéru, získal cenu za režii opět na Cenách české filmové kritiky, čili je to film, který zarezonoval nejenom s akademií, která už se za něj postavila tím způsobem, že ho navrhla za Česko na Oscara. K nominaci nakonec nedošlo, ale to je jiná věc, čili i z hlediska České filmové a televizní akademie dává smysl, že když akademici se za tenhle film postavili při navrhování na Oscara tak, že ta jejich volba byla kontinuální a že znovu pro ten film hlasovali i na Českém lvu.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Kdo je režisér Olmo Omerzu?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Olmo Omerzu je ze Slovinska, ale vystudoval FAMU, žije v Česku a jeho filmy vlastně od debutu Příliš mladá noc spadají do české kinematografie. Je to režisér, kterého mimo jiné zajímá dospívání nebo přechod od mládí do dospělosti se všemi těmi pozitivy, ale hlavně negativy, která to obnáší. Mimo jiné Všechno bude! je příběh kluků, které se dospělý snaží trochu zlomit při jinak jejich zcela nespoutané jízdě ukradeným autem po České republice.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

A je to on tenhle režisér, kdo objevil Elišku Křenkovou, nejlepší herečka ve vedlejší roli?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Dá se říct, že ano a myslím si, že nejenom pro české publikum. Pamatuju si, že po premiéře, mezinárodní premiéře jeho předcházejícího filmu, Rodinný film se jmenuje, tak Hollywood Reporter, respektovaný zahraniční časopis, napsal, že Eliška Křenková je velký talent. Takže i z hlediska nějakého dopadu v zahraničí to může být právě tahle dvojice herečka, režisér.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

S filmovým publicistou Pavlem Sladkým si povídáme o filmech zejména o těch, které byly včera oceněny na Českém lvu. Já jsem tu shodou okolností měla včera akademika, renomovaného filmového a televizního střiháče Jana Matlacha. Zeptám se v podstatě velmi podobně až stejně vás. Těch kategorií, ve kterých se hlasuje, tak akademie vyhlašuje vlastně v každém tom oboru 5 nominací a mě zajímá i váš názor na to, jestli někdy to není třeba zbytečně moc dát až těch 5 dohromady. Slyšel jste, co říkal včera Jan Matlach k tomu?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Rozumím tomu, že samozřejmě jako člen akademie a pořádající Českého lva musí stát za tím rozhodnutím. Já si na rozdíl od něj myslím, že někdy těch 5 nominací může být moc, že někdy to vypadá, že český film v tom meziročním výběru nebo v té roční bilanci může mít problém některé kategorie naplnit tak, aby tam nikdo z nominovaných nepůsobil jako trochu doplněk. A jsou samozřejmě kategorie jako byl třeba letos dokumentární film, který působí nabitě. A všech těch 5 nominovaných pro mě má velmi smysl a pak tím vzniká žádoucí situace, aby kdokoliv vyhraje, tak to nebyla špatná volba. Ale nemůžeme to říct vždy o všech těch nomináčních kategoriích.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Jak se vlastně hlasuje, jak hlasují akademici?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

My úplně přesně nevíme, jaké množství akademiků hlasuje, bývá jich kolem poloviny z těch, kteří mají oprávnění, jsou členy akademie a můžou hlasovat. A je samozřejmě otázka, na základě čeho se rozhodují, jak velké množství té filmové produkce za uplynulý rok viděli, mezi kolika filmy se rozhodují. Může to někdy možná sehrát svoji roli při těch celkových výsledcích, které prostě mají anketní princip.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Dalo by se to udělat jinak?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

To je velká otázka no, jestli by se to dalo při početné akademii, kde jsou, jak herci, herečky..herečky, režiséři, tak i třeba dramaturgové filmových festivalů a podobně. Jestli by se to dalo udělat nějak jinak, jestli se tahle situace dá nějak ošetřit, ale je to princip věci, který podobně samozřejmě řeší i filmové a televizní akademie v zahraničí nejenom u nás.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Když jste zmínil ty dokumenty, tak to byl zřejmě letos velmi silný rok. Vítězem King skate, režisér byl také tady u mě hostem víkendového vysílání Radiožurnálu někdy na podzim. Je to dobrá, důležitá zpráva zejména pro nás tedy pro české prostředí?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já věřím, že ten loňský velmi silný rok českého dokumentárního filmu se bude opakovat. Některé plánované zahraniční premiéry českých filmů by tomu snad mohly v tom letošním roce nasvědčovat.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Které řekněte.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Teď například bude ve Švýcarsku probíhat festival Visions du Réel, kde jsou hned 3 české dokumenty ve světové premiéře a 2 z nich jsou debuty. Čili to je podle mého názoru dobrá zpráva a ten festival má určité renomé, takže na to můžeme brát zřetel. A i když se podíváme na nominované na tu pěťici dokumentárních filmů, kterou jsme měli letos na Českém lvu, tak je tam hned několik filmů, které si nejdřív odbyly svoji mezinárodní premiéru na věhlasných festivalech a potom jsme měli možnost vidět je v Česku, což je zdravý postup, řekl bych.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Jak se mění ten dokument? Nebo jak to vidíte od těch českých tvůrců, mladých českých tvůrců, jak se vlastně proměňuje ten přístup, téma zpracování, co se dělá, co třeba naopak stále pořád byste vytknul, že se, že se nedělá?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Český dokumentární film se rozrůznil, což je právě ta skvělá zpráva. Například film Švéd v žigulíku, který já mám velmi rád, natočila novinářská dvojice, která absolutně neměla žádné filmařské zkušenosti, žádný krátký film za sebou například, nebo Planeta Česko je vlastně přírodovědný film, který posouvá tuhle produkci zhruba do stylu BBC v Česku, a to je samo o sobě dobrá zpráva, nehledě na to, že ten film jenom nezobrazuje zvířátka tak, aby se přišlo podívat co největší množství rodičů s dětmi, ale taky vypráví nějaký příběh o tom, jak je příroda v krajinách zasažených člověkem. Dál je tam film Nic jako dřív, který vlastně popisuje dospívání v

jednom z českých regionů, King skate je sportovní dokument spojený s tím, že počátky toho sportu v Česku jsou v dobách komunismu, takže to je velká pestrost a to je samo o sobě dobře.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Ano, a tím hostem je filmový publicista Pavel Sladký. My se bavíme a bavili jsme se zejména o Českém lvu, ale v každém případě se podíváme i na další filmy a filmové festivaly, takže nás čeká výlet po velké trojce Benátky, Cannes, Berlín.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Filmový publicista Pavel Sladký je také připraven odpovídat na vaše otázky takže, pokud chcete, můžete je posílat na náš web. Když jsem říkala, že se teď vzdálíme od Českého lva na filmové festivaly, tak jsem zmínila tu velkou trojku Benátky, Cannes, Berlín. Nedávno jste byl v tom Berlíně, tak pojďme tedy se tam zastavit, protože od roku 2001 Dieter Kosslick vedl tenhle festival, ten teď končí. Jednak by mě zajímalo, jak se ten festival pod jeho vedením vlastně měnil a proměňoval, co z toho podle vás zůstane a proč vůbec odchází?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Odchází, protože mu skončil mandát, předává žezlo dál, zjednodušeně řečeno, v tuhle chvíli ještě je ředitelem berlínského festivalu někdy do května nebo do června, kdy se oficiálně té funkce ujme nový ředitel Carlo Chatrion, který doteď vedl Locarnský festival pro změnu. A je to změna velice očekávaná, všichni jsou velmi zvědaví, co to vlastně pro berlínský festival ve finále bude znamenat. A ty různé obavy s tím spojené byly vyslovované i nahlas, třeba katalánská režisérka Isabelle Cochet před premiérou svého filmu říkala, víte, já jsem tady možná naposledy se svým osmým filmem. 8 filmů už jsem tady měla, ale teď jsem tady možná naposledy, uvidíme. To svědčí o tom, že prostě ta změna je očekávaná s velkými výhledy. A Dieter Kosslick tomu festivalu šéfoval dlouhou dobu. Myslím, že ho velmi stabilizoval, ten program rozšiřoval, Berlinale rostlo a mohutnělo, což nebylo vždycky možná úplně k dobru věci. A v posledních letech se taky mluvilo o tom, že pod jeho hodně společensky politicky zaměřeným výběrem trochu slábne hlavní soutěž toho festivalu, to se mu vytýkalo několik posledních let. Zahraniční novináři..

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Vy taky?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já do určité míry taky. Přišlo mi, že filmy některé, které by se mohly ucházet o hlavní cenu, byly poschovávány ve vedlejších sekcích a potom v hlavní soutěži se dostávalo na filmy, které podle mě byly vlastně docela slabé.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Když jste studoval tu bohemistiku, tak mě by zajímalo, jestli jste se podíval na jméno Kosslick, kam to jde? Jde to k nám do Čech nebo spíš jako do Chorvatska?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Někam na východní Slovensko, je to Kozlík ten Kosslick, ta německá verze toho původně nějakého východoslovenského jména. Dieter Kosslick je tak trochu kozlík.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Tak se vraťme zase k těm filmům. Zlatého medvěda pro nejlepší film získala Synonyma izraelského režiséra Nadava Lapida. Nepatřil mezi favority moc, jak jsem se dívala a on tu cenu věnoval svojí matce, která film

stříhala, ale premiéry toho filmu už se nedožila. Vy jste mu to vítězství ne úplně nepřál, ale taky byste pro něj ruku nezvedl, proč?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Můj favorit to nebyl. Je to na mě příliš rozháraný film. Ten film vypráví příběh Izraelce, který se přestěhuje do Paříže, tak jako Nadav Lapid. Zažívá tam různé věci, tak jako Nadav Lapid, režisér a snaží se potřit svojí židovskou identitu, a to kompletně, například tím, že se zcela zřekne hebrejštiny a bude mluvit už jenom francouzsky. A film je to trochu nevyrovnaný, kolísavý a já jsem měl velice rád jeho předcházející film Básník ze školky, který se dokonce dočkal amerického remaku a Synonyma podle mě úplně kvalitě tohoto filmu nedosahují. Ale je to film, který hodně zaujal zahraniční porotu a možná i proto, že jí vedla Juliette Binoch, tak na tu francouzskou strunu zabrnkal hodně silně.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Uvidíme ho tady v kinech?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Zatím nevíme o tom, že by měl nějaké kinodistribuční datum, že by měl českého distributora, ale jsem přesvědčený o tom, že minimálně některý z festivalů ho českým divákům nabídne.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Filmového publicisty Pavla Sladkého, kolegy ze stanice Český rozhlas Vltava se můžete ptát na všechno okolo filmu. Posílejte svoje otázky. Za pár minut se k nim dostaneme a odpovíme těm, kteří už napsali. A v těch filmových festivalech, jak jsem slíbila, že se podíváme po té velké trojce, tak bych ještě s dovolením zůstala v Berlíně, protože vám se líbil čínský film Sbohem, synu ten volný český překlad takhle toho filmu, tak to je film, který bychom podle vás měli vidět proč? V čem je dobrý?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já jsem rád, že se na tenhle film ptáte, protože to je film, který mě úplně upřímně dojal. Já jsem brečel několikrát v průběhu toho filmu.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Jste dojmavý typ?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Jo, jsem, já jsem kinoplačka.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

To jsme dva.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já stejně tak jako jsem plakal nad Lassie se vrací, když jsem byl malý nebo na Vinnetouem nebo nad něčím takovým, tak pořád pláču v kině a je hodně mých známých, kteří mi říkají, že se mi diví, že jsem tak okoralý, že chodím na filmy o té a té a té problematice a s tím těžkým tématem a že na to oni by nikdy nešli. Tak já na to sice jdu, ale rozhodně vůči tomu nejsem imunní a zamačkávám slzu a docela často. Nemám rád, když cítím, že by ten film na mě nějak tlačil, že by mě nějak emočně vydíral nebo chtěl by se mnou takhle nějak manipulovat, ale když ten film přijmu, jako je ten čínský film Sbohem, synu, který uvidíme v českých kinech.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Tak že vás nevydíral ani netlačil.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Rozhodně mě nevydíral. Je to příběh čínské rodiny, která si prošla mnohým v průběhu několika desetiletí. Ten film mluví jak o plynutí času, tak o rodinných vztazích, tak o Číně a o politice jednoho dítěte a silném rychlém ekonomickém rozvoji Číny a všech těch problémech, které to té rodině přinese. Ale je to film prostě, který mě upřímně dojal, tak doufám, že dojme i české diváky až bude k vidění.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

A bude?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Bude k vidění. Má už českého distributora, takže už víme, že ten film se bude jmenovat Sbohem, synu a bude k vidění v českých kinech. Porota v Berlíně nakonec ocenila tenhle film za mužský i ženský herecký výkon, což na mě bylo pořád málo, já bych mu dal ještě víc, ale aspoň tak.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Cenu nejlepšího režiséra si odnesla za film Byla jsem doma Angela Schanelec.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

To je další původně české jméno. Schánilec znělo to jméno asi v češtině.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Takže Schánilová, Schánilcová?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Takže asi Schánilecová, Schánilcová by se Angela Schanelec jmenovala, kdyby se narodila svému tatínkovi ještě v Česku a ne potom až v Německu. A ten její film, který se jmenuje Byla jsem doma, ale, takhle jako načaté a nedokončeně.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Co nedokončuje?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Nedokončuje spoustu věcí. Nedořikává to, co se vlastně stalo, to, co předcházelo tomu, co vidíme na filmovém plátně. A je to film, který se vlastně v něčem těžko popisuje takhle na mikrofon. Je to film, který vypráví o samotě, o nějaké existenciální samotě, o tom, proč jsme vlastně sami, i když jsme třeba obklopení lidmi, kteří nás mají rádi a my máme rádi je. Je to film, u kterého nečekám, že bude mít nějaký široký divácký ohlas, je to film takový v něčem trochu odtažitý, můžeme říct, a zároveň v sobě skrývá tahle silná témata, takže ke mně si teda cestu našel rozhodně. Možná nejlepší film téhle režisérky.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Tak přeskočíme do Cannes. V květnu, konečně po tolika letech, co myslíte, dočkáme se? Protože posledním filmem uvedeným tady v hlavní soutěži, rok 1990 Kachyňovo Ucho.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

A to je ještě film z konce šedesátých let, který nebyl v roce 90 nový.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Ano, přesně tak. Já jsem se dívala a pročetla jsem hodně filmových recenzí a z té jedné jsem si půjčila závěrečnou větu: Až se tam jednou český film opět podívá, bude to zase 1 skutečný důvod k národní hrdosti.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Je to tak, česká kinematografie na to čeká už velmi dlouho na nějaký velký zářez na některém z těch hlavních filmových festivalů, tím spíš v Cannes, na tom úplně nejdůležitějším. Já si myslím

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

To musíme říct Václav Marhoul Nabarvené ptáče.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

To je velká očekávaná produkce, pro mě asi neočekávanější český film dekády. Nabarvené ptáče, skvělá radikálně vypadající adaptace zásadního díla světové literatury Kosiňského Nabarveného ptáčete stejnojmenného. Film, od kterého si můžeme mnohé slíbovat.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Nic se o něm neví, prý jenom to, že bude černobílý.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Tak známe ten příběh, víme, že to je putování jednoho chlapce koncem války a všemi těmi hrůzami, které válka přináší. Že to je příběh drsný, že to nebude nic, co by diváky hladilo po duši, ale je to film, který má i význačné zahraniční herecké obsazení Harvey Keitel, Stellan Skarsgard a další se objeví ve vedlejších úlohách a já samozřejmě doufám a určitě nebudu sám z českého filmového průmyslu, kdo by rád viděl Nabarvené ptáče v canneském oficiálním programu, protože, jak se dobře ví, účast filmu v canneském oficiálním výběru pomůže nejenom samotnému tomu filmu, ale celému tomu národnímu filmovému průmyslu.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

S filmovým publicistou Pavlem Sladkým si můžete povídat i vy, pokud pošlete dotaz sem na náš web, který se bude týkat filmů nebo herců, hereček čehokoliv. Bavili jsme se, že možná bychom mohli mít po letech svůj film na mezinárodním filmovém festivalu v Cannes. Je to naděje, je to velká naděje, je to něco takového, jako byla ta vlna těch šedesátých let?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já si myslím, že pro český film by bylo lepší, kdyby nečekal na nějakou druhou vlnu, kdyby nečekal na nějaká druhá šedesátá léta, kdyby se nepokoušel opakovat nějaký model, ale prostě spíš podporoval svoje talenty a potom čekal, odkud to přijde. Může to být skupina nějakých tvůrců, kteří začnou tvořit na internetu, bude to možná někdo, kdo se pohybuje spíš v televizním prostředí, může to vzniknout nějak úplně jinak, může to nakonec být nějaký silný impuls od mladého tvůrce, který rozhýbe někoho ze starších tvůrců, nebude to vůbec generační.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

A je tady ta podpora?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Já si myslím, že český film má v tuhle chvíli dobré podmínky finanční a celé to zázemí prostě funguje a teď vlastně čekáme na to, kdy se někdo z tvůrců toho výrazně chopí a prostě prorazí.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Nebylo pro vás trošku překvapením, že v tom dokumentu, když se zase vrátím k Českému lvovi, neuspěl Adam Martinec a jeho tragikomedie Cukr a sůl?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

To není dokumentární film, to je studentský film Cukr a sůl. Je to velmi pěkný asi 25 minutový film o skupině chlapů, kteří se sjedou na víkendové grilování a je tam s nimi smrt nějakým způsobem přítomna, mezi nimi pocitově. Je to tragikomedie, která převyšuje většinu tragikomedí, které v českém filmu jsme měli možnost vidět za poslední roky. Takže Adam Martinec je jeden z filmařů z té studentské kategorie..

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Bud'te sudičkou.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

..kterou bych třeba doporučil sledovat. To je samozřejmě otázka, jakým způsobem budou pokračovat ke svým celovečerním debutům a podobně. A co všechno po té kariéře i osobní stránce se přihodí, a tak. Ale tohle je film, který v nějakém žánru, v nějakém spektru dává fakt zajímavou naději.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka
-----

3 festivaly velké, do Benátek nejezdíte, takže to přeskočíme. Oscar, tam už jste byl? Na Oscarech.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Ty jsme jenom letos společně s kolegyní Šárkou Gmíterkovou pozorovali velice zblízka, protože jsme komentovali jejich přenos pro Českou televizi. Takže jsem se do toho ponořil hlouběji než kdykoliv před tím.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Chtěl byste tam jet?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Nevím, možná, to asi není úplně to, co by mě nejvíc lákalo.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

V distribuci teď už jsou vlastně všechny filmy z toho letošního ocenění, ale do kina na ně chodí mnohem méně lidí, než na naše domácí, takové třeba ty lifestyleové komedie jako Tátova Volha a podobně.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Je to tak, když se povede oscarovému filmu, tak v českých kinech udělá nějakých 50 000 diváků, když se opravdu povede. A když se povede filmu Marie Poledňákové, Jiřího Vejdělka nebo některým dalším, tak je to půl milionu a víc, čili desetinásobek. Tak je vidět, že na české filmaře české publikum pořád slyší a jsou to hlavně ty nenáročné komedie.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Ale slyší také na jméno polské režisérky, uznávané režisérky Agnieszky Holland, která tady studovala na FAMU a teď sáhla po scénáři Marka Epsteina a začnou točit Šarlatána, strhující životopisné vlastně drama o léčiteli Janu Mikoláškoví, o člověku, který byl obdařen těmi léčitelských schopnostmi. Těšíte se na to?

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Jsem zvědavý, já teď žiju v obci, kde Jan Mikolášek působil, ten léčitel, takže jsem zvědavý. Jestli to bude strhující, to ještě uvidíme, ale je to příklad potenciálně zajímavé historické produkce. Marek Epstein psal zatím i hodně mainstreamových filmů, bylo tam hodně kompromisů v těch jeho filmech. Agnieszka Holland je respektovaná autorka. Její předcházející filmy se mnou úplně nezaloumaly, ale pořád je to tým, který může z té historické látky dostat něco zajímavého, protože ten osud, od kterého se film má odvinout, je zajímavý.

Patricie STROUHALOVÁ, moderátorka

Já děkuju za to, že jste přišel, zhodnotil a dal i takovou vizi, tak doufejme, že třeba o jméně, které jsme tady zmínili, Adamu Martincovi ještě uslyšíme. Tak díky moc. Pavel Sladký byl mým hostem. Na slyšenou.

Pavel SLADKÝ, filmový publicista

Díky, na shledanou.

Komentář: Škoda, že vítězství nad Islámským státem chybí humanistický přesah

25.3.2019 ct24.cz str. 00 Názory
rklos

Teroristická organizace, která sama sebe označuje jako Islámský stát (IS), ztratila v Sýrii svůj poslední opěrný bod, obec Baghúz u hranic s Irákem. Během týdnů bojů, které vítězství předcházely, se různé státy a organizace předháněly v tom, kdo jako první oznámí, že už je skutečně dobojováno.

Americký prezident Donald Trump sebevědomě prohlašoval, že boje skončí již v sobotu 16. února. Realita bitevního pole se nicméně politickému zadání úspěšně vzepřela a oficiální oznámení konce bojů ze strany koalice kurdsko-arabských milic SDF přišlo o více než měsíc později – 22. března.

Samozvaný Islámský stát každopádně neodchází zcela a napořád. Tři osy konfliktu

Zanechal po sobě na území Sýrie a Iráku odkaz, který přežije jeho vojenskou porážku. Zvrácená ideologie projevující se sociálním inženýrstvím, válečnými zločiny a devastací kulturního dědictví bude nadále nacházet své přívržence všude tam, kde je stát slabý, společnost rozdělená a obyvatelstvo zbídačené. Od Afghánistánu přes Jemen až po Sahel.

Dál bude trvat i občanská válka v Sýrii, které IS umně využil ve svůj prospěch. Tři osy tohoto dlouhodobého blízkovýchodního konfliktu totiž zůstávají nadále aktivní, ať už jde o střety mezi Izraelem a Íránem, režimem a

opozicí či Tureckem a syrskými Kurdy. Ztráta společného arcinepřítele navíc vede ke zostřování vzájemného mocenského soupeření.

Vše se tak může opakovat, protože zcela zničen nebyl ani lidský potenciál IS. Jeho zajetí bojovníci se v případě další ofenzivy Turecka proti syrským Kurdům mohou dostat na svobodu. Tisíce z nich se navíc do zajetí ani nedostaly. Pohybují se dále Sýrií a Irákem připraveni vrátit se do ulic, pokud to situace opět dovolí. Jejich moderm operandi je nadále terorismus, zdrojem živobytí pak organizovaný zločin. A je otázkou, zda se s jejich činností dokáže válkami vyčerpaný Irák vypořádat. Alespoň hypotetickou příležitost k tomu má. Na rozdíl od sousední Sýrie, která zůstává zemí rozdělenou hned několika frontovými liniemi. Válka proti terorismu?

Válka Spojených států proti terorismu hrozbu IS neodstranila, nýbrž pro ni vytvořila příznivější podhoubí. K nekonečné válce v Afghánistánu a nestabilnímu Iráku tak přibyla brutální a zatím rovněž nekončící intervence Saúdské Arábie v Jemenu a neochota velmocí dohodnout se na osudu zničené Sýrie.

Místo al-Káidy, tedy organizace páchající teroristické útoky, jsme tak měli možnost i v Evropě zakusit plody práce organizace, jež se nejen na Blízkém východě zcela otevřeně snažila vybudovat teroristický stát. A nadále se o to bude ve výše uvedených zemích snažit.

Je škoda, že vítězství nad IS chybí humanistický přesah. Zlo v podobě IS tak sice porazila koalice národů z různých částí světa, ale její úsilí možná nebude dotaženo do konce. Odchod USA ze Sýrie, a tedy i faktické opuštění jejich kurdských spojenců může vést k tomu, že se z východní Sýrie opět stane bitevní pole, kde si každý urve tolik, na kolik bude mít zrovna sílu. Ve výsledném chaosu se navíc mohou dostat ke slovu přeživší bojovníci IS či jiní džihádisté s podobnou agendou. Symptom, ne příčina

Podobně jako Severní Korea má ve svém názvu demokracii, ohání se IS islámem. Obojí je propagandistický klam.

V případě IS si navíc dovolím tvrdit, že jde i o produkt globalizace. Značka IS totiž musí svoji ideologii celému světu dobře „prodat“. Zahalit se kouřovou clonou „ryzího“ islámu, který poskytuje bezpečí a sociální spravedlnost slabým a utlačovaným, má pro část světové populace neodolatelnou atraktivitu. Kdyby to tak nebylo, nevydávali by se lidé na tisíce kilometrů nebezpečnou cestu, aby vstoupili do jeho řad.

Jejich motivace se však liší. Zatímco pro Tunisana šlo často o možnost výdělku, který by si ve své vlasti rozdáváním slunečníků na turistické pláži vydělal jen stěží, v případě evropských konvertitů byla motivace spíše ideologická.

IS byl tak personálně živen kombinací ekonomických problémů Blízkého východu a ideovou prázdnotou okrajové části evropské společnosti. Někdo se zradikalizoval na internetu, někdo ve vězení. Někdo si myslel, že skrze boj v řadách IS najde smysl života a respekt v očích okolí. Další chtěli zažít akci a dobrodružství. Samozvaný chalífát je nakonec „semlel“ všechny. Některé na těle, jiné „jen“ na duchu.

Pokud ale Evropa nevyřeší, jak názorově a společensky získat na svoji stranu navrátilce a potenciální rekruty IS, hrozba útoků potrvá dál.

Profil
Jan Veselý

Jan Veselý pracuje na volné noze jako arabista a analytik pro oblast Blízkého východu a severní Afriky, přičemž se specializuje na politické a bezpečnostní dění s důrazem na teritorium Sýrie, Libanonu a Libye. Je absolventem magisterského dvouoboru arabistika-historie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, bakalářského oboru politologie a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** UK a na něj navazujících bezpečnostních studií. Externě spolupracuje zejména s Českým rozhlasem a Českou televizí.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/nazory/2769764-komentar-skoda-ze-vitezstvi-nad-islamskym-statem-chybi-humanisticky-presah>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

AUTOŘI

26.3.2019 Xantypa str. 04 Autoři

Jan Lukeš

je filmový a literární vědec, spisovatel a publicista. Jeho velkou zásluhou je projekt ZLATÁ ŠEDESÁTÁ – 26 dokumentů o filmových tvůrcích čs. nové vlny. Tentokrát zavzpomínal na nedávno zesnulého kameramana Stanislava Milotu a v anketě na spisovatele Milana Kunderu, který oslaví devadesátiny.

Jindřich Rosendorf je publicista, jeden z kmenových autorů Xantypy. V tomto čísle se před dubnovým 130. výročím narození Charlieho Chaplina ohlíží s jeho synem Eugenem za mimořádnými životními osudy této filmové legendy 20. století. Charlieho Chaplina a jeho čtyřnohého hereckého „kolegu“ přibližuje rovněž Daňa Horáková ve svém seriálu o psech slavných lidí.

Tereza Herz Pokorná

vystudovala taneční konzervatoř v Praze, stala se sólistkou baletu Laterny magiky a později herečkou. Žila v Německu, kde hrála ve filmech a pracovala i jako pomocný režisér a choreograf. Po návratu do Prahy se věnuje psaní. Kdo jiný by mohl fundovaněji zavzpomínat na režiséra Juraje Herze, od jehož úmrtí v dubnu uplyne rok, než jeho bývalá žena?

Libuše Koubská je novinářka a spisovatelka. Pracovala v rozhlasu, v Lidových novinách a jako šéfredaktorka časopisu Přítomnost. Na **Fakultě sociálních věd** UK vyučuje novinářské žánry. V Xantypě vzpomíná na setkání s Milanem Kunderou a povídala si s novinářem Ondřejem Kundrou, který obdržel Cenu Ferdinanda Peroutky.

Jan Kerbr je divadelní publicista. Pracoval jako redaktor v časopisech Svět a divadlo a Divadelní noviny. Působil jako pedagog na Vyšší odborné škole herecké v Praze-Michli, podílí se na dramaturgii Mezinárodního festivalu DIVADLO v Plzni. Pro Xantypu zpovídal herce Jaroslava Duška a ředitele Národního divadla Jana Buriana.

Foto popis|

Češi a obavy z budoucnosti. Němci vstoupili do jara optimisticky

26.3.2019 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURUSD, EURCZK, USDCZK

Čeští spotřebitelé se více obávají o svou práci a vlastní finanční situaci, ukázal Český statistický úřad. Na světových trzích včerejší zprávy pomohly zejména euru, poté co index nálady německých podnikatelů ukázal nejlepší číslo od prosince roku 2014.

Statistický úřad zveřejnil indikátor ekonomického sentimentu, který klesl jak u spotřebitelů, tak u podnikatelů. Spotřebitelský index spadl o 1,8 b. na 104,6, podnikatelský o 1 b. na 95,5. Nižší je v obou

případech i meziročně. Za propadem u spotřebitelů stálo zejména mírné zvýšení obav ze ztráty zaměstnání a zhoršení finanční situace v následujících dvanácti měsících. U podnikatelů klesl sentiment v průmyslu, obchodu i ve službách. Pozitivní výsledek zaznamenalo pouze stavebnictví.

Další zveřejněná čísla už byla spíše formálního charakteru. Česká národní banka například zveřejnila vlastní bilanci a výsledky investiční pozice a zadluženosti České republiky vůči zahraničí. Schodek investiční pozice mezikvartálně ve čtvrtém čtvrtletí stagnoval a meziročně se snížil o 12,6 miliardy. Snížil se také zahraniční dluh, celkem o 14,8 miliardy.

Koruna během dne bojovala s eurem a přes posílení až pod 25,72 EURCZK a následné prudké oslabení až nad 25,78 EURCZK se nakonec vrátila na otevírací pozici na úrovni 25,75 EURCZK. K dolaru se koruně v souhrnu včera dařilo a postupně posílila až na 22,76 USDCZK, přičemž si dvakrát sáhla i pod 22,72 USDCZK, ale posílení neudržela.

Aktuálně se česká měna v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 25,76 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,71 až 25,79 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,62 až 22,86 USDCZK.*

Na euru i dolaru byl co do zpráv včera relativní klid. Potenciál zahýbat s kurzem využil pouze index Ifo pro Německo. Dařilo se mu výrazně lépe, než se očekávalo.

Index podnikatelského klimatu za březen vrostl z 98,5 na 99,6 b., přičemž se očekávala stagnace. Podobně vzrostl oproti očekáváním i index očekávání a index podnikatelské situace. Po šesti poklesech v řadě jde o první zlepšení, nadto nad očekávání. Obavy z krize zažehnány nejsou, index je stále na nejnižších hodnotách za poslední roky, ale pro trhy to byl vítaný optimismus.

Na eurodolaru včera vládlo euro. Pozitivní zprávy z Německa přidaly společné evropské měně ve výsledku dvě desetiny procenta na 1,1315 EURUSD. Euro se během odpoledne šplhalo i výše, až nad 1,133 EURUSD.

Živo bylo na i britské libře. O to se postaral britský parlament, který si prostřednictvím dodatku odhlasoval možnost navrhnout alternativní – nevládní – scénáře brexitu. Jednání o poslaneckých návrzích by se mělo uskutečnit ve středu, přičemž pokud by jeden z návrhů získal většinovou podporu, britská vláda není nucena se tomuto výsledku podřídit. Vedle tohoto hlasování se očekává, že dolní komora zruší pasáž zákona o brexitu, která jako pevné datum stanoví 29. březen. Očekáváme tak posun odchodu z EU alespoň do 12. dubna, jak již dříve odsouhlasili lídři EU.

Aktuálně se americká měna vůči euru v online směnárně RoklenFx obchoduje za středový kurz 1,1315 EURUSD, dolarový index se pak nachází na hodnotě 96,52 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1296 do 1,1356 EURUSD.*

Dnes nás čekají zejména další zprávy o důvěře Němců ve vlastní ekonomiku a zveřejnění francouzského HDP. Ve Spojených státech přijde celá řada dat ze stavebnictví, včetně pozorně sledovaného Case-Shiller indexu. Hlavní americkou zprávou bude zveřejnění indexu spotřebitelské důvěry, u kterého se předpokládá mírný růst.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/S7Pvm/cesi-a-obavy-z-budoucnosti-nemci-vstoupili-do-jara-optimisticky>

Akta Oděsa: Černé moře sahá do Česka

26.3.2019 investigace.cz str. 00

Z tuzemského pohledu je Oděsa vzdálené neznámé město kdesi u břehů Černého moře. Nenalá část podezřele nabytých peněz, které směřují do Česka, přitom pochází právě odsud. Přesněji řečeno investují je u nás oděští vyšší úředníci, politici, podnikatelé. Proto jsme se spojili s ukrajinskými kolegy z Mykolajivského centra pro investigativní žurnalistiku, abychom zjistili, co je to za lidi a jakým způsobem zbohatli. V příštích týdnech tak investigace.cz zveřejní sérii příběhů několika prominentních rodin z Oděsy, jejichž obchodní aktivity se týkají i Česka.

Významný ukrajinský přístav na severozápadním pobřeží Černého moře, kterým Oděsa bezesporu je, se může právem chlubit bohatou historií a elegantní architekturou. Pod blyštivým pozlátkem se však skrývá temná strana tohoto milionového města: zločinecké podsvětí a s ním spojená korupce prorůstající tamní společností. Podobně jako další světoznámé přístavy, například Hongkong či Marseille, se totiž i Oděsa v průběhu času stala mezinárodním dopravním uzlem, přes který skupiny organizovaného zločinu převážejí nelegální kontraband, včetně velkého objemu zbraní a drog.

„Je samozřejmě obtížné přesně určit, jak si Oděsa vede v oblasti vnímání korupce v porovnání s dalšími regiony Ukrajiny. Jakožto důležitý přístav a obchodní centrum ale v minulosti vždy byla – a dodnes je – městem s vysokou mírou kriminality. Zejména kvůli pašování a nelegálnímu obchodování,“ tvrdí Taťána Ševčuková z ukrajinské nevládní organizace Centrum boje proti korupci.

„Není velkým překvapením, že kriminalita a politická moc jsou v Oděse úzce propojeny. A takové prostředí vytváří živnou půdu pro všudypřítomnou korupci. Vezměte si například současného starostu Oděsy Gennadije Truchanova. Je prokazatelně zdokumentováno, že byl součástí mafiánské skupiny,“ dodává ukrajinská protikorupční aktivistka Ševčuková.

Velká část místních politiků, úředníků nebo soudců je podle zdejších odborníků spíše součástí problému než hybnou silou, jež by se snažila vysokou kriminalitu a její prorůstání do státní správy nějakým způsobem řešit. Zkorumpovaní úředníci a zločinci z Oděsy, kteří ruku v ruce zbohatli, místo toho řeší jiný a pro ně důležitější problém: kam své často nelegální zisky ukrýt před zrakem státu a dalšími mafiány, aby o svůj majetek nepřišli?

Hra na schovávanou

Právě v tuto chvíli na scénu vstupují státy Evropské unie, jejichž ekonomiky poskytují pro výše zmíněnou „klientelu“ kýženou stabilitu, investiční příležitosti a relativně snadný přístup z Ukrajiny. A Česká republika rozhodně není výjimkou.

„Jako první a nejčastěji zmiňovanou variantu lze připomenout snahu schovat své peníze, nabyté často velmi sporným způsobem, za hranicemi své země. To vše s prioritním cílem vyhnout se stíhání. Česká republika v tomto směru představuje ideální možnost, protože člověk, který podniká s ruským či ukrajinským příjmením, zde není ničím neobvyklým, není prostě tak na očích,“ říká Karel Svoboda, odborník na ekonomiku postsovětských států z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a vzápětí dodává: „Navíc je zde velká komunita lidí z postsovětského prostoru. Jazyková bariéra je tak pro ně výrazně nižší, než je tomu třeba ve Francii.“

Je potřeba zdůraznit, že mnozí Oděsané, kteří v Česku vlastní společnost nebo nemovitost, žádný zákon neporušují. Pro investice nebo převod svého majetku do bezpečnější ekonomiky mohou mít naprosto oprávněné důvody.

„Ať se nám to líbí, či nikoliv, důvěra v právní prostředí v postsovětském prostoru je výrazně nižší, než je tomu v České republice. Škála problémů může přitom sahat od běžné korupce až po násilné přebírání firem či uvěznění jako součást konkurenčního boje,“ upřesňuje Karel Svoboda, který svá tvrzení zakládá mimo jiné i na informacích získaných v osobních rozhovorech s podnikateli ze zemí bývalého Sovětského svazu.

Kapka v moři

Jak už ale bylo řečeno, ne všichni jsou čistí a neposkvrnění jako lilie. Proto vznikl projekt mezinárodního investigace, jehož původní myšlenka byla jednoduchá: vyfiltrovat veřejně přístupné údaje z českého obchodního rejstříku podle místa trvalého bydliště. Každý majitel české firmy, který oficiálně žije v Oděse, se tedy objevil na

našem seznamu. O stažení dat jsme požádali Michala Bláhu, autora protikorupčního projektu Hlídač státu. Takto získaný seznam nakonec čítal 291 jmen oděských obyvatel.

Reportéři z Mykolajivského centra pro investigativní žurnalistiku a oděský novinář Gleb Žavoronkov nám pak pomohli s ověřováním těchto jmen. Nakonec jsme identifikovali 27 potenciálně zajímavých Oděsanů – místních podezřelých politiků, úředníků či podnikatelů a jejich rodinných příslušníků. Na ty jsme se následně pozorně zaměřili.

URL| <https://www.investigace.cz/akta-odesa-cerne-more-saha-do-ceska/>

Ondřej Kundra
26.3.2019 Xantypa str. 92 Novinář
LIBUŠE KOUBSKÁ,

Klíčové je nevzdávat se

Mezi významné prestižní Cenou Ferdinanda Peroutky patří od letošního února také redaktor týdeníku Respekt Ondřej Kundra. Teprve osmatřicetiletý novinář se věnoval už dlouhé řadě silných témat, včetně investigativních. Týkají se korupce, zneužívání politické moci, poměrů v justici, šíření lží a dezinformací, nepřátelských cizích vlivů.

Kdy vaše novinářská dráha vlastně začala?

Po krátké zkušenosti se zpravodajstvím v Mladé frontě Dnes jsem od roku 1999 do roku 2002 docházel do Respektu jako elév a oni mi každý můj text dali vždycky přepsat a pak znovu a pak ještě znovu. Ale já jsem hrozně toužil psát, takže mi to nevadilo.

V té době jste byl ještě ve škole...

Studoval jsem žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK. V rámci semináře, na který byl pozván Jindřich Šídlo, tehdy redaktor Respektu, jsem napsal delší článek o ruských emigrantech, kteří uprchli po Říjnové revoluci do Československa a v pětáctýřicátém roce byli odvezeni sovětskými vojenskými jednotkami Směřš. Šídlo mi řekl, že bych to mohl poslat do Respektu. Udělal jsem to, pak jsem text několikrát předělával a nakonec vyšel. Tak jsem s nimi začal spolupracovat. Po dvou letech mi nabídl šéfredaktor Petr Holub stálé místo.

Jste věrný, sedmnáct let v jednom časopise, to je dnes opravdu výjimečné...

Jak řekl Václav Klaus: Jednou Respekt, navždy Respekt.

To že řekl?

Ano, právě zmíněnému novináři Jindřichu Šídlovi, který ovšem tenkrát už pracoval v Mladé frontě Dnes. Položil Klausovi nějakou otázku a ten se na něj podíval: „Jednou Respekt, navždy Respekt.“ A odmítl mu odpovědět.

Měl jste nějaké zaměření, představu, čemu byste se chtěl novinářsky věnovat?

Do Respektu jsem šel s tím, že bych chtěl psát o sociálních tématech. Jenže oni zrovna potřebovali posilu v domácí politice, tak jsem do toho spadl. Neměl jsem kontakty, neznal jsem se s žádnými politiky... Zkusil jsem to, postupně jsem se trochu zorientoval. Po dvou a půl letech mi čeští politici začali lézt na nervy, což byl, zpětně viděno, spíš můj problém než jejich. Ale zkrátka jsem si na ně vypěstoval alergii, což vedlo k tomu, že

jsem psal v jakési křeči. Vrátil jsem se do školy, dodělal si magistra. Pak jsme s mojí ženou odjeli na vzdělávací program Erasmus do švédského Falunu.

Když jsme se vrátili, ozvali se zase z Respektu. Zprvu jsem odmítal, oni to ještě zkusili s tím, že je to naposled a žádná další nabídka už nebude. Přijal jsem a od té doby tam pracuji; a žádná křeč zatím nepřišla, tak doufám, že už nepřijde.

K politice jste si začal přibírat investigativní témata...

Začalo to rozkrýváním dění v české justici, kdy policie ani justice nebyly ochotné, protože byly politicky zlomené, vyšetřovat případy spojené s politickou mocí. Uveřejnili jsme sérii článků, kde jsme dokazovali, že vrchní státní zastupitelství v Praze je žábou na prameni, že tam se zastavují politické případy. Myslím si, že se nám tu tehdejší situaci podařilo pojmenovat, odblokovat a přispět ke změně.

Mluvíme o době zhruba před deseti, dvanácti lety?

Ano, byly to roky 2007, 2008.

V dalších letech vám přibyla investigativní práce týkající se ruského vlivu u nás. Ta nakonec v roce 2016 vyústila v knihu PUTINOVI AGENTI, v níž zcela konkrétně popisujete, jak k nám pronikají ruští špioni. Sledujete tohle téma dál?

Dnes se nejvíc pokouším pojmenovávat, jak se tady cizí velmoci snaží ovlivňovat orientaci České republiky směrem od demokracie.

Ale snažím se dělat i jiné věci, jako nyní případ Mynář neboli snahy prezidenta Miloše Zemana a jeho okolí zasahovat do nezávislosti soudů. Pracoval jsem na tom spolu s kolegyní Andreou Procházkovou.

Podařilo se nám publikovat veřejné výpovědi soudců, což přispělo ke zpřesnění pravidel Ústavního soudu, jak postupovat v živých případech.

Co vyhrožování, setkáváte se s ním při své práci?

Setkávám se s vyhrožováním, speciálně v posledních letech, hlavně v souvislosti s odkrýváním dezinformačních kampaní a ruského vlivu u nás. Ale novináři, kteří jsou skutečně ohroženi, kteří dělají opravdu nebezpečnou práci a mají moji hlubokou úctu, jsou kolegové v Rusku. Protože tam ještě pořád existují nezávislá, byť hodně utlačovaná média. Tihle lidé nasazují krk, v mnoha případech byli zavražděni. Tomu my tady nečelíme, tlak existuje, nepříjemnosti jsou, ale zatím se tady ještě investigativní novinařina dá dělat v komfortnějším prostředí.

Čas od času ale dostávám výhrůžky smrtí, tak jsme se teď v redakci rozhodli, že bude-li výhrůžka konkrétní, třeba zastřelením, budeme podávat trestní oznámení.

Jak se vám s tím žije?

Beru to jako součást své práce, i když by to k ní patřit nemělo, protože přece když s někým nesouhlasíte, tak to ještě neznamená, že mu budete vyhrožovat smrtí. Je to nepříjemné, ale pořád se mohu odvolávat na zákony, které ochraňují moje zdroje. A mám v zádech kvalitní redakci.

Investigativní novinařině se věnujete už dlouho, je to časově náročné, často s nejistým výsledkem. Necítíte se někdy zdeptaný?

Zatím jsem neztratil motivaci. A také nejsem člověk, který by byl rozčarován tím, že když vypátrá nepravost, že to nepřispěje k okamžité změně k lepšímu. Když jsme teď popsali kauzu prezidentova kancléře Vratislava Mynáře, jak se snažil ovlivňovat soudce, a podařilo se nám publikovat veřejné výpovědi těchto soudců, mělo to silnější hodnotu, než jde-li jen o anonymní zdroje. Náš článek přispěl k tomu, že se Ústavní soud shodl na zákazu stýkat se s lidmi, kteří se na ně obracejí v živých případech, o nichž mají rozhodovat. Zpřesnila se pravidla, to je důležité! Takže nejsem frustrovaný z toho, že Mynář na základě našeho odhalení nepadl, i když v normálnějších demokratických státech by k tomu asi došlo. Ale nevidím důvod propadat skepsi; někdy se něco

podají, jindy hned ne. Ale klíčové je nevzdávat se. Nevyklízet pozice. Je třeba pracovat dlouhodobě, dovádět případy do konce.

Cítíte se jako někdo, kdo otvírá lidem oči?

Je to servis, nabízím informace. Buď se podle nich rozhodnou tak, jak by mi udělalo radost, nebo ne. Víc s tím udělat nemůžu. V posledních letech jsem přibalil ke své práci účast v různých debatách a psaní knížek. Víte, v dnešní době se role novináře rozšiřuje. Nedávno jsem dělal rozhovor s Alanem Rusbridgerem, který dvě dekády vedl britský deník The Guardian. Tři roky jsem ho k tomu přemlouval. Nejdřív mi ani na žádost o interview neodpovídal. Až pak Luke Harding, který píše v Guardianu o Rusku a s nímž se znám ze spolupráce na tématu o Trumpovi, se za mě přimluvil. Alan Rusbridger mi v tom rozhovoru mimo jiné řekl, že novináři dnes musejí co nejdříve vycházet z redakcí, komunikovat s lidmi.

V rámci toho jste zřejmě měl nedávno také přednášku pro skauty. UNAVENI SVOBODOU se jmenovala. Tématem byly dezinformace, které nás obklopují ze všech stran. Co se s touthle hrozbou chytlavých, nebezpečných lží dá dělat?

Žádný jednoduchý recept neexistuje. Za sebe mohu říct, že se pokouším rozkrýt některé dezinformační weby, ukázat, kdo za nimi stojí, kdo je financuje, jak fungují, jaké mají motivace. Vystavit je víc veřejné kontrole a kritice. Ta scéna byla hrozně dlouho anonymní. Na tohle téma se snažím mluvit také při oněch debatách s veřejností, částečně se ho týká i knížka PUTINOVI AGENTI, kde popisují, jak dezinformace fungují, že to vlastně není žádný nový fenomén – Československo mu bylo vystaveno už na konci šedesátých let.

Také považuji za důležité, aby se ve školách učil předmět týkající se výuky k demokracii, k ústavnosti, kde by se žáci učili, jak porozumět zdrojům informací. A pak je veliká rezerva na straně státu, který má spoustu možností, jak zasáhnout proti dezinformacím, a nedělá to.

Například?

Bylo zřízeno jediné centrum na ministerstvu vnitra, které se snaží upozorňovat na dezinformace související s vnitřní bezpečností státu. Podobná centra by měla být na všech velkých státních úřadech a ministerstvech. Ale nejsou. Ministři a vláda, a to nejen ta současná, neměli nikdy definovanou kritickou komunikaci. Protože sebevědomý demokratický stát by se měl snažit čelit vlnám valících se dezinformací tím, že sám bude nastolovat agendu, formulovat to, co sám považuje za důležité. A ne být pasivní, mlčet.

Položím vám stejnou otázku, jakou jste vy položil Alanu Rusbridgerovi. Má lež větší sílu než pravda? Nedá se dělat nic jiného, než na lež upozorňovat. Vyplatí se to. Je potřeba využívat všech legálních možností. Proto jsem rád za žalobu, kterou podala vnučka Ferdinanda Peroutky paní Terezie Kaslová na Hrad, protože je důležité vytrvat do konce. Když nic jiného, tak bude mít prezident od státu posvěceno, že je lhář.

Pracujete v Respektu, v tištěném médiu. Budoucnost tisku nevyhlíží moc nadějně, náklady novin a časopisů prudce klesají všude na světě...

Časopisy to mají přece jen o něco jednodušší než deníky. Takový týdeník má jinou formu, je příjemnější do ruky, jsou tam hezčí fotky, informace jsou shrnující, komentované, mohou jít do větší hloubky. Chápu, že dnes většina lidí nemá čas věnovat ho každodenně novinám, když se informace na ně hrnou z jiných nosičů, ze sociálních sítí. A také se v časopisech dá snáze provozovat investigativní žurnalistika, protože ta vyžaduje delší čas.

Přes všechno úsilí se ale může stát, že to nevyjde, jdete po liché stopě...

To se může stát. Zároveň je to taky konkurenční záležitost, den předtím, než jsem to chtěl uveřejnit, vyjde s tím novinář v jiném médiu.

Nehrozí pak člověku, že ho šéfredaktor vyhodí?

V tomhle měl Respekt vždycky štěstí, investigativa tam byla a je považovaná za důležitou. Teď ale, jak je náš časopis širší a pestřejší, nechce stát jenom na tomhle pilíři. Vždyť i naše společnost je pestrá, není jen temná, hodně věcí se daří. Je potřeba ukazovat také to, co v zemi funguje, tím dáváte dobré příklady dalším.

I novinář je jen člověk z masa a kostí, něco je mu sympatické, něco míň, něco odporné. Jak se ubránit předem připravenému názoru, tomu Prokrustovu loži, té formičce, do které nalejeme jen obsah, jenž vyhovuje našemu postoji, a vše ostatní osekáme?

Musíte si od začátku nechat otevřenou mysl v tom, že i když se příběh jeví od začátku jasně, pořád musíte mít otevřené oči pro fakta, která to mohou zkomplikovat nebo ukázat, že to mohlo být jinak. Prostě být schopni si připustit, že věci jsou jiné, případně složitější, než se vám na první pohled zdá. Nebo než zapadá do vaší představy světa. Mně vždycky editor říká u složitějších případů, ať si představím, že to píšu o svých rodičích. Když píšu o už zmíněném prezidentově kancléři Mynářovi, nepochybně budu mít tendenci v některých pasážích třeba jen formulacemi, volbou slov – protože ten člověk mi nekonvenuje, protože dělá velmi špatné věci – sklouznout k tomu, že mu to ještě víc osolím.

Oba víme, že se to stane velmi snadno...

Ale není to správná cesta. Dnes je v novinářně velice důležité postupovat férově, snažit se – byť ve zkratce – dát najevo, že případ je složitý, že má dvě tři možná vysvětlení. Nejde si zvolit jen jedno a ostatní zamíčet. Riziko je, že část čtenářů to bude brát jako nedostatek odvahy nebo nudný přístup v dnešní době, kdy je všechno excitované, kdy se střílí na jeden terč... Ale já si myslím, že to není slabost, když přiznáte, že něco nevíte, nebo že je to složitější.

V březnu vyšla v nakladatelství Paseka vaše kniha s něžným názvem VENDULKA. Jejím výchozím bodem je fotografie dvanáctileté židovské holčičky Venduly Voglové, která má na krku na provázku pověšenou papundeklovou cedulku s číslem 671. Snímek pořídil legendární fotograf Jan Lukas těsně předtím, než ona a její rodiče byli v roce 1943 zařazeni do transportu do Terezína. Jak kniha vznikla?

Když jsem tu slavnou Lukasovu fotku, která se stala symbolem utrpení českých Židů, uviděl poprvé, mocně na mě zapůsobila.

Toužil jsem zjistit, co se s tou dívkou dělo dál. Po mnoha peripetiích se mi ji prostřednictvím dcery fotografa Lukase podařilo najít ve Spojených státech, v Ohio. Korespondovali jsme si, ale přesvědčit ji k vyprávění bylo velmi obtížné. Při každé příležitosti, když jsem se dostal do Ameriky, jsem to zkoušel, ale paní Old, jak se Vendulka Voglová po svatbě jmenovala, se dlouho zdráhala. Nakonec přece svolila. Výsledkem jsou vzpomínky, o nichž jsem přesvědčen, že by v současnosti, kdy se opět dere temno na povrch, měly zazní. Jako memento.

Jaké jsou vaše novinářské, případně lidské vzory?

Jednoznačně editoři Respektu Tomáš Pěkný († 2013) a Ivan Lamper. V investigativě kolega Jaroslav Spurný, který dělá svoji práci už třicátým rokem, což je ona důležitá vytrvalost. Taky mám vzory ze zahraničí, v posledních letech jsem se díky svému zaměření na Rusko podílel na mezinárodních projektech, obdivoval jsem vždycky Edwarda Lucase z Economistu, vážím si Luka Hardinga z Guardianu. A lidské vzory? Především Rudolf Vrba, poté, co jsem si přečetl jeho knihu UTEKL JSEM Z OSVĚTIMI... Člověk, který v situaci, jež vypadá, že nemá vůbec žádné dobré řešení, do toho jde. Nejenže se pokusil v zimě 1944 uprchnout z vyhlazovacího nacistického koncentráku a podařilo se mu to, což je samo o sobě dechberoucí. Ale on pak ještě předal Spojencům zevrubné informace o holocaustu, o masových vraždách, o nichž se do té doby nevědělo. A ani po tom všem to nevzdal, ačkoliv se mohl někde schovat a počkat do konce války, šel místo toho bojovat.

***

Dnes se nejvíc pokouším pojmenovávat, jak se tady cizí velmoci snaží ovlivňovat orientaci České republiky směrem od demokracie. Ale snažím se dělat i jiné věci, jako nyní případ Mynář. ONDŘEJ KUNDRA Narodil se

27. června 1980. Investigativní novinář, který již 17 let pracuje v týdeníku Respekt, s nímž začal spolupracovat už v roce 1999 jako student žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** UK. Stálým členem redakce je od roku 2002, vede domácí rubriku. V roce 2010 obdržel cenu Novinářská křepelka. Letos byl vyznamenán Cenou Ferdinanda Peroutky. Napsal knihy MEDA MLÁDKOVÁ. MŮJ ÚŽASNÝ ŽIVOT, (Academia, 2014), PUTINOVÍ AGENTI (Bizbooks, 2016), MŮJ SYN TERORISTA (spolu s Tomášem Lindnerem; Bizbooks, 2017), VENDULKA (Paseka, 2019).

Foto autor| FOTO IRENA VODÁKOVÁ

Foto popis| Čerství držitelé Ceny Ferdinanda Peroutky Ondřej Kundra a Jaroslav Kmenta

---

Jsme Češi. Jsme i Evropané?

27.3.2019 nymbursky.denik.cz str. 00

Jsme Češi. Jsme i Evropané? Tato otázka je v podtitulu posledního z diskusních večerů o Evropské unii, který se koná ve čtvrtek 28. března u příležitosti 15. výročí vstupu České republiky do Evropské unie od 18 hodin v kině Sokol. Na téma českého evropanství, ale třeba i o významu Evropské unie pro zachování míru v Evropě i ve světě, její roli v současné globální politické situaci či důsledcích brexitu přijdou diskutovat senátor Tomáš Czernin a politický geograf **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Praha a Metropolitní univerzity Praha, pedagog a publicista Michael Romancov.

URL| <https://nymbursky.denik.cz/tipy/jsme-cesi-jsme-i-evropane-348302.html>

Debata poslanců o podezřeních kolem mýta

27.3.2019 ČT 24 str. 01 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ve studiu ČT 24 teď analytik České televize, politolog Kamil Švec, vítěj, Kamile, dobrý večer.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Je to pravda, že Jaroslav Faltýnek nevysvětluje poprvé své angažmá v celém mýtném tendru, už podruhé slyšíme jeho projev před dolní parlamentní komorou. Slyšeli jsme dnes něco zásadně jiného, něco, co by vneslo světlo do toho, proč se scházel s lidmi, kteří měli s mýtem co do činění?

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----

Já bych to uvedl do toho kontextu, tak právě navzdory tomu, že ten bod, který sněmovna projednává, se má týkat mýta, a proto je tam důležitá i ta přítomnost ministra Ťoka, respektive dnešní nepřítomnost, tak tím hlavním aktérem je právě Jaroslav Faltýnek právě v kontextu s možným vyšetřováním kauzy, kterou začala vrchní státní

zastupitelství a které podezřívá právě Jaroslava Faltýnka i z různých podezřelých možná setkání a možného ovlivňování výběru nového výběřčího mýta, to se týká ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Byť Jaroslav Faltýnek říká, že to nejsou podezřelá setkání a byla to setkání transparentní. Argumentoval mimo jiné tím, že byla na veřejném místě, to já jenom pro doplnění, aby diváci, kteří třeba nesledovali celé dění Poslanecké sněmovny, aby věděli.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ano, a to se dostáváme k té argumentaci Jaroslava Faltýnka, která se pozměnila částečně od toho minulého jeho vystoupení, kdy on je vidět, že mu velmi prospěla ta pauza, protože, protože ty argumenty byly opět posunuté i mnoho poslanců poukázvalo na tom, že mezi tím jeho prvním a dnešním vystoupením je několik rozporů, například velmi citovanou byla ta jeho pasáž o tom, že si vzal mandát k tomu vyjednávání. Vlastně po dnešku opět není úplně jasné, zda si jej vzal sám z hlediska tady toho, že byl prvním místopředsedou hnutí, kterému hrozilo odvolání ministra, ministra Ťoka, což byla ta argumentace při prvním vysvětlování nebo zda se jednalo o nějaké pověření, které zmiňoval dnes právě z hlediska té koaliční rady, která se měla té dopravní situaci, dopravní situaci věnovat.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, připomeňme, že Jaroslav Faltýnek totiž nemá vlastně žádnou exekutivní funkci, on je sice předseda poslanců hnutí ANO, druhý, druhý muž celého hnutí, první místopředseda formálně, zároveň působí jako šéf výboru pro zemědělství Poslanecké sněmovny.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Přesně tak. Současně je o Jaroslavu Faltýnkovi známo, že neformálně se dopravě velmi, velmi věnuje, že měl své kontakty na různých velmi významných dopravních institucích. Současně, a to je, to se vracím k té dnešní argumentaci, kdy on se odkazoval mnohem více tedy na tedy tu svoji pozici poslance, kdy jako poslanec se může setkávat s různými představiteli různých státních, státních institucí a tudíž že i například s předsedou úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se takto potkával v Brně v hotelu, v hotelu Voroněž, což ale je samozřejmě otázka, do jaké míry má jako poslanec nárok na získávání informací a do jaké míry je to v kontrastu s tím, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže by měl být naprosto nezávislý zvláště v situaci, kdy rozhoduje poměrně velkou a na dlouhá léta zásadní státní zakázku za několik miliard korun.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A to je další větev, kdy policie prošetřuje také šéfa ÚOHS, pana Rafaje, také šéfa Kapsche, jak vlastně se celý ten tendr odehrál, ale ještě tedy k Jaroslavu Faltýnkovi, to je stále jednání sněmovny. Některá média totiž tu debatu shrnují pod takový zaštiťující termín, že Jaroslav Faltýnek hraje o svoji politickou kariéru a mě by zajímalo, jestli se s tím ztotožňuješ, protože mandát poslance, ten vzniká volbou. Stranický mandát, stranická funkce, tak ta zase vzniká rozhodnutím sněmu, přičemž Andrej Babiš říkal, že Jaroslav Faltýnek by měl odejít v případě, že by porušil principy hnutí ANO, jestli si na ten termín správně vzpomínám. Hraje tedy o politickou kariéru nebo ne?

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Přesně takto. Andrej Babiš se vyjádřil v tom, že samozřejmě pokud by Jaroslav Faltýnek porušil principy hnutí ANO, tak že je to, že je to nepřijatelné a právě to, jaká bude budoucnost Jaroslava Faltýnka spočívá zejména tedy na rozhodnutí Andreje Babiše právě i v tom kontextu, že na konci února mělo hnutí ANO svůj sněm, kde byl Jaroslav Faltýnek poměrně přesvědčivě zvolen prvním místopředsedou, ale v okamžiku, kdy Andrej Babiš vycítil, že by to opravdu mohlo jeho hnutí poškozovat, mohl by to buď Jaroslava Faltýnka velmi ohrožovat a v kontextu toho je zajímavé sledovat i to, jak se mění právě ten, to vyjadřování, respektive ten postoj Andreje

Babiše k Jaroslavu Faltýnkovi, kdy v těch posledních, posledních dnech byl poměrně, poměrně příkrý, dokonce, dokonce nejenom Andrej Babiš, ale i ministr Ťok mluvili o tom, že vůbec neměli ponětí, že by, že by k nějakým takovým setkáním docházelo, že k tomu nebyl Jaroslav Faltýnek pověřen. Samozřejmě ta Faltýnkova argumentace se snaží tady toto nějakým způsobem zamlžit, jak dneska také zmiňovali někteří poslanci.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, byl to Jan Bartošek, předseda lidoveckých poslanců, který říkal na otázku Jaroslava Faltýnka, jakousi tedy řečnickou, komu by měly vadit schůzky, které se odehrávají za výlohou brněnského hotelu, tak asi pravděpodobně jeho premiérovi Andreji Babišovi, označil do toho počínání za nevhodné, ale pravda, ta nevhodnost na, nevím, nějaké fiktivní odsouzení takového činu, tak jak vysoko může být u Andreje Babiše, do jaké míry je Jaroslav Faltýnek vlastně pořád ještě nepostradatelnou personou pro premiéra.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Stále je nepostradatelnou personou, zejména v té sněmovní politice, jelikož, jelikož Jaroslav Faltýnek ten poslanecký klub velmi pohromadě, proto je tak poslanecký klub ANO tak úspěšný, a proto je tak disciplinovaný. V tomto ohledu je velmi nepostradatelný. Na druhou stranu v okamžiku, kdy by měl poškozovat to hnutí před voliči, tak to, tak to i pro Andreje Babiše může být velký problém zejména v tom, že Jaroslav Faltýnek už několikrát a různí komentátoři a novináři upozorňovali na různé vazby, které poukazovali na fakt, že Jaroslav Faltýnek jakoby přerůstal Andrej Babiše, že ten jeho vliv začíná být možná až příliš velký a možná s tím souvisí i to chování Jaroslava Faltýnka, možná v tom, že ztratil svoji ostražitost a nepřišlo mu divné, že v době významného tendru se setkává s předsedou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Britští poslanci po více než sto letech sebrali vládě kontrolu nad jednáním parlamentu. Co se v Londýně děje a jaké mohou být výsledky?

27.3.2019 ct24.cz str. 00 Svět

kozisekj

Britské poslance čeká další hlasování o brexitu. Nebudou se však primárně vyjadřovat k již dvakrát odmítnuté dohodě, kterou s Evropskou unií dojednala premiérka Theresa Mayová. Prosadili si možnost přijít s vlastními návrhy řešení brexitové patálie. Které varianty přijdou v Dolní sněmovně na pořad dne, rozhodne její předseda John Bercow. Výsledek hlasování však není závazný, vláda jej nemusí respektovat. To by si poslanci mohli vymoci přijetím zvláštního zákona, což by podle odborníka Jana Vášky vedlo k „ústavní revoluci“.

Zákonodárci v Dolní sněmovně britského parlamentu napříč politickým spektrem si v pondělí vynutili možnost projednat ve středu nevládní, poslanecké návrhy podoby britského odchodu z Evropské unie. I členové tak budou moci ve středu odpoledne přijít s vlastním nápadem, jak brexitovou plichtu rozřešit.

Takový postup narušuje obvyklé fungování dolní komory britského parlamentu, v níž agendu určuje vláda. „Podobná situace nenastala za posledních více než sto let,“ informoval Jan Váška z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Mnozí komentátoři proto situaci označují za „bezprecedentní“.

„To, čemu někteří říkají ústavní revoluce, je zatím jenom v zárodečném stadiu. Parlament získal kontrolu nad pořadem jednání, nad tím, čemu se bude věnovat jeden jediný den pro jedno jediné téma,“ vysvětlil Váška. „Důležité je, co bude následovat potom,“ dodal. Síla precedentu

Marek Bičan z katedry Mezinárodních vztahů a evropských studií Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity připomněl kolosální, do středověku sahající tradici britského parlamentu, s níž jde ruku v ruce sebevědomí tamních zákonodárců, a to jak ve vztahu k vládě, tak k cizině.

„V průběhu 16. a zejména 17. století docházelo k dramatickému, a dokonce krvavému vyjasňování kompetencí, jakými disponuje koruna vůči parlamentu a naopak, až se dospělo do stavu, který dobře shrnuje výrok, jenž byl pronesen roku 1689 hrabětem ze Shaftesbury: ‚Parlament Anglie je tou nejvyšší a absolutní mocí, která uvádí anglickou vládu v život a určuje její směřování‘,“ citoval Bičan.

Odborník zdůraznil, že britský ústavní pořádek je odlišný od toho českého, protože nemá podobu několika kodifikovaných textů. „Daleko větší roli ve Spojeném království hrají tradiční zvyklosti a precedenty,“ upozornil.

„Nepsaná britská ústava může být pozměněna prostřednictvím rozhodnutí prosté parlamentní většiny, které by vytvořilo právě nový precedent,“ dodal Bičan.

Odkaz

Britští poslanci chtějí převzít agendu v parlamentu, aby mohli předkládat vlastní plány k vyústění brexitu

Nezávazné sondování

Kabinet Theresy Mayové poslancům takzvané indikativní neboli sondovací hlasování umožní, není však jisté, zda vláda výsledek přijme jako svou vlastní politiku. I kdyby členové Dolní sněmovny našli variantu s většinovou podporou, jejich rozhodnutí by totiž pro vládu právně závazné nebylo.

Sama Mayová naznačila, že ne všechny varianty by pro ni byly schůdné, vyloučila, že by dovolila uspořádat další referendum o brexitu nebo zachovat členství Británie v bezcelní zóně či jednotném trhu Evropské unie. Kabinet také zdůrazňuje, že výsledek musí být přijatelný i pro Evropskou unii.

„Orientační hlasování vznáší na vládu požadavek nebo výzvu, ale k ničemu ji nezavazuje. Ve chvíli, kdy by vláda nereagovala, je tady možnost, že by si parlament pro rozhodnutí někdy během příštího týdne odhlasoval zákon. To by skutečně byla ústavní revoluce.“

Jan Váška
Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Kdyby vláda nezohlednila výsledek indikativního hlasování, vedlo by to podle Bičana k další krizi a prohloubení stávajících nejasností. „Ve chvíli, kdy toto vláda udělá, vystavuje se riziku vyslovení nedůvěry a vyhlídce na předčasné volby,“ upřesnil Jan Váška.

přehrát

video

Váška: Orientační hlasování vznáší požadavek, ale nezavazuje

Ač britská vláda na rozdíl třeba od té české formálně nepotřebuje získat důvěru parlamentu, je sestavena z jeho členů a zodpovídá se mu. Pokud parlament vládě vysloví nedůvěru, automaticky dochází k pádu kabinetu nebo rozpuštění Dolní sněmovny a předčasným volbám. Tento mechanismus se označuje jako negativní parlamentarismus.

„V britském případě nová vláda nežádá dolní komoru o vyslovení důvěry jako v českém případě, může jí však být vyslovena nedůvěra, a to typicky v některých klíčových hlasováních, například ohledně každoročně předkládaného rozpočtu.“

Marek Bičan
Katedra mezinárodních vztahů a evropských studií FSS MU

Jak se sonduje?

Smyslem sondovacího hlasování je otestovat vůli poslanců, kteří dostanou možnost vyjádřit se k řadě návrhů, jak ve věci odcházení z Evropské unie postupovat dál. Cílem je pomoci ukázat na takovou variantu brexitu, která by měla podporu většiny Dolní sněmovny. Tak by bylo možné překonat pat, který britský parlament paralyzoval.

Fakta
O čem se bude hlasovat?

O čem se bude hlasovat?

Britský deník Guardian dal dohromady sedm nejpravděpodobnějších variant, o nichž by mohli poslanci ve středu hlasovat.

1. Dohoda Theresy Mayové

Britský parlament sice dohodu, kterou s představiteli Evropské unie dojednala premiérka Theresa Mayová, již dvakrát odmítl, Guardian však připomíná, že jde o jediný dokument, s nímž zbývajících 27 států Unie souhlasí a je připraveno jej urychleně ratifikovat. A kontinent na Ostrovy opakovaně vzkázal, že o nové dohodě již jednat nechce.

2. Žádná dohoda

Tato varianta by znamenala, že Británie opustí Evropskou unii v novém termínu 12. dubna bez dohody v některých zásadních oblastech, jako je například obchod nebo doprava. Dolní sněmovna však již dvakrát odmítla i tuto variantu. Mnozí se obávají drsných ekonomických dopadů varianty bez dohody.

3. Eliminace irské pojistky

Hlasovat by se mohlo i o upravené dohodě, z které by byla vypuštěna irská pojistka, která upravuje režim na hranici mezi Irskem a Severním Irskem. Pojistka má zajistit, že mezi Irsky nevznikne tvrdá hranice a že mezi zeměmi bude volně proudit zboží i v případě, že Británie v budoucnu nedohodne s EU dohodu o volném obchodu.

Pojistka je bodem sváru, nesouhlasí s ní euroskeptici, tedy část konzervativců ani severoirská Demokratická unionistická strana, na níž kabinet Mayové závisí. Evropská unie na pojistce trvá a bez ní dohodu nehodlá podpořit.

4. Dohoda o volném obchodu v kanadském stylu

Mezi tvrdými brexitáři v řadách konzervativců je populární představa, že se místo dohody o odchodu vyjedná s Evropskou unií smlouva o volném obchodu podobná té, kterou má s EU uzavřenou Kanada. To by obě strany ekonomicky poškodilo, nevyřešil by se problém s irskou hranicí a není známo, že by taková varianta měla podporu labouristů. Nemluvě o Evropské unii.

5. Setrvání v celní unii

Tato možnost je nejbližší tomu, co chtějí prosadit někteří labourističtí poslanci. Británie by zůstala v celní unii s Evropskou unií, zároveň by však nebyla součástí jednotného trhu. Rovněž by Británie musela částečně přijmout svobodu pohybu, které se těší občané Unie. Předseda Evropské rady Donald Tusk takový plán v minulosti označil za slibný, avšak Dolní sněmovna jej již jednou odmítla. Proti jsou konzervativci.

6. Norsko +

V případě tohoto návrhu by Británie zůstala součástí jednotného trhu, tak jako například Norsko. Navíc by zůstala i členem celní unie. I v tomto případě by Británie musela přijmout svobodu pohybu, s čímž řada poslanců nesouhlasí.

7. Nové referendum

Někteří poslanci by chtěli, aby se vypsal nové referendum o odchodu či setrvání Británie v Evropské unii. Nikdo v Dolní sněmovně seriózně neprosazuje variantu prostého opakování otázky z roku 2016, spíše se hovoří o tom, že by se lidem k posouzení předložily konkrétní podmínky pro odchod z Unie.

Už před úterní půlnocí bylo podle deníku The Guardian ve hře 16 návrhů.

Velkou otázkou před hlasováním zůstává, zda při něm vláda nechá konzervativním poslancům volnou ruku. V Británii je totiž zvykem, že poslanci musí hlasovat tak, jak velí stranická linie, jinak jim hrozí postihy.

Pokud by Mayová disciplínu vyžadovala, zcela jistě by došlo na rezignace níže postavených prounijních členů vlády, kteří by chtěli podpořit „měkčí“ podobu brexitu. O věci se podle deníku The Daily Telegraph jednalo na úterní schůzi kabinetu a premiérka si prý vyslechla varování, že by mohla přijít až o 20 členů vlády.

Odkaz

Cizinci v Británii: Brexit vyvolal nejistotu, nikdo neví, co se stane

Není jasné, jak přesně bude střední sondovací hlasování probíhat. Labouristický poslanec Hilary Benn britské stanici BBC řekl, že varianty, které budou sondovací hlasování podrobeny, vybere předseda Dolní sněmovny John Bercow. Podle Benna následně poslanci vyberou takové varianty, které jsou ochotni podpořit. V noci se pak spočítá, který plán získal nejvíce hlasů.

Ve hře jsou však i další způsoby, jak by se hlasování mohlo odvíjet. Mohlo by se hlasovat postupně pro každý návrh – buďto ano, nebo ne. Tento model prosazuje konzervativce Oliver Letwin, který ve spolupráci s dalšími poslanci úspěšný návrh na sondovací hlasování předložil. V takovém případě by ale hrozilo, že žádný návrh nezíská většinu a všechny budou odmítnuty.

Možné také je, že se zvolí méně obvyklý systém „obodování“ návrhů preferenčními hlasy od nejlepšího po nejhorší nebo opakované hlasování s postupným vyřazováním návrhů, které získají nejmenší podporu.

Hledání většiny by také mohlo probíhat ve více fázích. Nejprve by se vybraly nejpreferovanější varianty způsobem, jež popsal Benn, pro něž by se pak znovu hlasovalo, a to dost možná až na začátku příštího týdne. Mluví se dokonce i o několikakolovém hlasování, které by zajistilo, že z procesu vzejde jediná vítězná možnost. Sondovací hlasování, nebo alespoň jeho první kolo, se uskuteční ve středu odpoledne. Okolo čtvrté hodiny by měla být zahájena diskuse, k samotné volbě by mělo dojít okolo osmé hodiny večer. Oznámení výsledku se očekává až o tři hodiny později, neboť mezitím se bude hlasovat o úpravě data brexitu v britském právu na základě závěrů summitu Evropské rady.

BBC upozorňuje, že sondovací hlasování vůbec nemusí celou situaci kolem brexitu zjednodušit. Připomíná rok 2003, kdy se zástupci Dolní sněmovny měli stejným způsobem vyjádřit k sedmi možnostem, jak reformovat druhou komoru britského parlamentu, Sněmovnu lordů. A hlasování skončilo patem. Reforma neprošla a přetrvál status quo. Kdy Britové odejdou?

Odkaz

Vše o brexitu na webu ČT24

Co se bude v následujících dnech v Británii dít a kdy nakonec k brexitu dojde, těžko odhadovat. Bičan podotknul, že v současné době stále platí zákon, ve kterém stojí, že Velká Británie k 29. březnu opustí Evropskou unii. Tomu se však mnozí poslanci budou snažit na střeďeční schůzi zabránit.

Podle Bičana je ve hře několik variant dalšího vývoje. Jednou z nich je, že parlament nakonec schválí dohodu premiérky Mayové. „To by znamenalo, že k brexitu dojde podle vyjednané dohody a Spojené království Evropskou unii opustí k 22. květnu,“ vyložil.

Druhou alternativou je, že nastane tvrdý brexit a Velká Británie skutečně opustí Evropskou unii bez dohody již v pátek. Mnozí komentátoři však tvrdí, že vzhledem k náladám v britském parlamentu tato možnost není příliš pravděpodobná. I kdyby dohoda nebyla schválena, Unie již odsouhlasila odsun brexitu alespoň ke 12. dubnu. Datum ale musí Dolní sněmovna nejprve schválit.

Britští politici se podle Bičana mohou dohodnout také na odkladu brexitu za účelem nových jednání mezi britskou vládou a Evropskou unií. „Další možné scénáře, byť ne tak pravděpodobné, můžou znamenat vyslovení nedůvěry vládě, vypsání předčasných voleb, vypsání druhého referenda nebo naopak odklad samotného brexitu na neurčito,“ doplnil.

„Jisté však je, že v nadcházejících dnech bude mimořádně zajímavé sledovat jednání britského parlamentu, neboť tam bude probíhat jedna z klíčových debat minimálně několika posledních desetiletí. Za situace, kdy tam neexistuje většina téměř pro nic, jsou však v zásadě ve hře všechny možnosti,“ uzavřel Bičan.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2770874-britsky-parlament-ceka-sondovaci-hlasovani-jde-o-zarodek-ustavni-revoluce-mini-odbornik>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Poslanci o podezřenech kolem mýta

27.3.2019 ČT 24 str. 02 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

My jsme teď pohledem do sálu byli svědky toho, jak Vojtěch Píkal, místopředseda sněmovny za Piráty, úprkem míří k předsednickému křeslu, aby ukončil pauzu a zahájil opět jednání, tak pojďme také do sněmovních paláců.

osoba

Omluvenka, pan poslanec Bláha se nám omlouvá od 20:10 do konce jednání z pracovních důvodů. Prosím, pane poslanče.

Marek BENDA /ODS/

Vážený pane místopředsedo, vážené dámy, vážení pánové, já se obávám, že dnes večer už se nic nového nedozvíme, z tohoto důvodu dávám procedurální návrh, abychom vyřadili všechny neprojednané body včetně tohoto, o kterém teď jednáme, z pořadu této schůze a schůzi ukončili, sešli se znovu příště, až nás svolá organizační výbor. Děkuji za pozornost.

osoba

Já také děkuji. Já myslím, že ten návrh je jasný, o čem budeme hlasovat, když jsem svolával kolegy do sálu, nevypadá to, že by se někdo další blížil. Je zde žádost odhlášení, já vás odhlásím, přihlašte se, prosím, znovu svými kartami, až se nám počet ustálí, zahájíme hlasování. Tak vypadá to, že jsme všichni, takže budeme hlasovat o vyřazení všech zbývajících bodů z této schůze. Já zahajuji hlasování, ptám se, kdo je pro? Kdo je proti? V hlasování číslo 334 je přihlášeno 106 poslanců a poslankyň, pro 96 proti 6, návrh byl přijat. Tento bod je tímto přerušen a vyřazen spolu se všemi ostatními body. Schůze tedy končí, protože byl projednán pořad. Já vám děkuji a sejdem se příště, já se podívám kdy.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A kdy se sejdou poslanci opět, to už není předmětem naší další debaty, ostatně můžeme se podívat na rozvrh řádné schůze, jak budou poslanci dále zasedat, jisté je ale to, že tento bod, který se nazýval informace vlády o tendru na mýtný systém, tak byl ukončen i bez toho, aby poslanci slyšeli odpovědi ministra dopravy, kdo vlastně měl jaké pověření jednat o mýtném tendru a hlavně s kým. Kamil Švec, politický analytik České televize, stále ve studiu. Co to vlastně tedy znamená, prosím. Poměrně kuriózní asi rychlé zakončení, i kuriózní průběh.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Myslím, že poslanci díky té patnáctiminutové pauze se dohodli na tom, že opravdu nemá smysl projednávat bod, kde všichni požadují přítomnost ministra Ťoka, který tam není, zřejmě se ani vicepremiérovi Brabcovi nepodařilo získat ty odpovědi, aby je mohl tedy přednést, což byl požadavek právě Pirátů, proč svolávali nebo proč nechávali hlasovat o této, proč žádali o pauzu, takto. Co se týká, co se týká toho bodu, tak ten se potáhne, potáhne tedy do další, do další schůze, takže, takže Jaroslav Faltýnek a jeho podezření z možná nějakého podezřelého chování a stejně tak Dan Ťok, ministr dopravy, budou muset poslancům dále vysvětlovat, jak to bylo s tendrem na mýto.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Budou muset skutečně vysvětlovat nebo tady už jde o takovou tu oblíbenou procedurální obezličku, zda se vůbec tedy někdy tento bod na jednání dostane a dostane se do nějakého projednatelného pořadí? Nakolik ty by sis tipnul, že skutečně někdy uslyšíme informaci od Dana Ťoka, samozřejmě na plénu sněmovny, na sněmovní půdě a v rámci tohoto regulérně schváleného bodu.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
No, tento bod, a to je, to je na něm to specifické, že navzdory tomu, že se týká tedy tendru na mýto, tak se vlastně přetvořil v bod, ve kterém se projednává možné ovlivňování nebo zásahy Jaroslava Faltýnka do nějakého rozhodování Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Myslím si, že politické strany si toto, zejména opoziční si toto téma nenechají, nenechají ujít a samozřejmě, to je důležité i pro Jaroslava Faltýnka, protože právě při té, při tom jeho prvním vystoupení, při té první části tohoto bodu to byl on, kdo řekl, že tyto věci chce vysvětlit, tudíž předpokládám, že, že i nadále bude chtít vysvětlovat, jak to bylo právě proto, že by mohlo jít i o jeho politickou budoucnost v okamžiku, kdy by se ukázalo, že tam jsou nějaké nejasnosti a že by to mohlo poškodit ať politicky jemu samotnému, nebo zejména tedy hnutí ANO, případně celé vládě.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak budeme čekat, zase je to předpoklad, kdo tento předpoklad naplní. Zatím, Kamile, mockrát díky. Vyčkáme dalších jednání poslanců, na shledanou.

Kamil ŠVEC, analytik ČT, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

-----
Na shledanou.

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 denik.cz str. 00 Ekonomika

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorcí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice

prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://www.denik.cz/ekonomika/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 karvinsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši

zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou

představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí. Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí. Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

URL| <https://karvinsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
karvinsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 podniksky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír DlouhýVystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseti. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://podripsy.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 opavsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://opavsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

opavsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 kromerizsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorní rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu.

Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://kromerizsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kromerizsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 boleslavsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluví se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila

průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseti. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://boleslavsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

boleslavsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 teplicky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo lidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši

zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou

představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí. Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí. Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

URL| <https://teplicky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
teplicky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 kutnohorsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluví se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepříjemně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL | <https://kutnohorsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kutnohorsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 jindrichohradecky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná huře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody

toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://jindrichohradecky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

jindrichohradecky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 chebsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír DlouhýVystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012

působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://chebsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chebsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 [karlovarsky.denik.cz](https://www.karlovarsky.denik.cz) str.00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sbližování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://karlovarsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

karlovarsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 krkonosky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam. V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

URL| <https://krkonosky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

krkonosky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 hradecky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluví se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově

rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepříjemně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://hradecky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hradecky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 klatovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL | <https://klatovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

klatovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 pelhrimovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo lidí vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V

letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://pelhrimovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pelhrimovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 chomutovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvňáků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby

se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepříjemně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://chomutovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

chomutovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 kladensky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy

o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasel. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://kladensky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
kladensky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 benesovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorcí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného

obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepříjemně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://benesovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

benesovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 ceskokrumlovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://ceskokrumlovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskokrumlovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 nachodsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo lidí vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V

letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://nachodsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nachodsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 havlickobrodsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvňáků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby

se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://havlickobrodsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

havlickobrodsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 strakonicky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy

o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasel. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://strakonicky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
strakonicky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 zdarsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorcí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného

obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://zdarsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zdarsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 orlicky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://orlicky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

orlicky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 jicinsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V

letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://jicinsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jicinsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 jihlavsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvňáků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby

se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://jihlavsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

jihlavsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 hranicky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy

o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://hranicky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hranicky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 prerovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného

obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://prerovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prerovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 tachovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňující podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL | <https://tachovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prineslahmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tachovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 ustecky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížování životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V

letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://ustecky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ustecky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 olomoucky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvňáků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobcům ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uvedme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby

se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://olomoucky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

olomoucky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 rychnovsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy

o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasel. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČRVznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Sedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://rychnovsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rychnovsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 hodoninsky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného

obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojevému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaselí. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://hodoninsky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

hodoninsky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 brnensky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrat podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zaseli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociací. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňující podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL | <https://brnensky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
brnensky.denik.cz

Vladimír Dlouhý: Tvrdá práce přinesla hmatatelné výsledky

27.3.2019 rokcansky.denik.cz str. 00 Podnikání

Vladimír Dlouhý

Česká ekonomika patří v současnosti k hospodářsky nejrychleji rostoucím zemím Evropy. Má nízkou nezaměstnanost i státní dluh, silný průmysl i kvalifikovanou pracovní sílu.

"Z objektivního zahraničního pohledu se transformace ekonomiky z první poloviny 90. let povedla, z domácího hlediska je poslední čtvrtstoletí vnímáno možná hůře. Důvodů je patrně několik. Za prvé, současníci měli tehdy o příštím vývoji optimističtější představy, než je dnešní realita, především z hlediska sblížení životní úrovně s naším západním a jižním sousedem, tedy s Německem a s Rakouskem.

Za druhé, pozitivní projevy privatizace jsou zapomenuty a lidé spíše vnímají rychlé zbohatnutí lidí, kterým se takový obrát podařil. Málo vidí jejich schopnosti a tvrdou práci, fakt, že dávají mnoha lidem práci, že mění naši zemi a že postupně konkurují i velkým zahraničním firmám. Skandály některých prvních vlastníků, ať už skutečné nebo nafouknuté, v tandemu se zkorumpovanými politiky, pak obraz dále zhoršují.

Vladimír Dlouhý Vystudoval VŠE, v letech 1977-78 studoval na Katolické univerzitě v belgické Lovani a v letech 1980-82 absolvoval postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě v Praze. Po ukončení studií pracoval jako vysokoškolský učitel na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1989 - 1992 byl ministrem hospodářství ČSFR a v letech 1992 - 1997 ministrem průmyslu a obchodu. Od září 1997 pracuje jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs s krátkou přestávkou v roce 2012, kdy kandidoval na prezidenta České republiky. Rovněž je poradcem francouzské investiční skupiny Meridiam V

letech 1997 - 2010 pracoval pro společnost ABB. Od roku 2000 externě vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V letech 2009 – 2013 byl členem Národní ekonomické rady vlády. V období 2000 - 2012 působil jako člen Mezinárodní dozorčí rady Illinoiského technologického institutu v Chicagu, v letech 2010 - 2012 byl členem evropské poradenské skupiny výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Prezidentem Hospodářské komory je od roku 2014. Po znovuzvolení na 29. sněmu HK ČR v roce 2017 byl ve funkci potvrzen na další tři roky.

Za třetí, zásadně se změnil svět. Mluvilo se „o návratu do Evropy“, ovšem nikdo nečekal takovou hlubokou krizi poválečného vývoje, k jaké nakonec došlo. Ještě větší vliv na společnost měl dopad globalizace, tedy volného obchodu, ale i svobodného pohybu investic a pracovní síly. Z celosvětového pohledu globalizace úžasně pomohla rozvojovému světu, když vytáhla z chudoby miliony lidí, avšak Evropě i USA přinesla problémy. Výroba se z tradičních průmyslových oblastí přesunula do rozvojových zemí a kvalifikovaní lidé v průmyslově rozvinutých státech přišli mnohdy o práci. Navíc země, do kterých byla výroba přesunuta, začaly výrobci ve vyspělých zemích rychle konkurovat levnějším, ale postupně také stále kvalitnějším zbožím.

Právě do nastupující globalizace 90. let přišla naše privatizace – a i když mnoho lidí vnímá rychlý zánik tradičních českých odvětví jako důsledek privatizace, tak ve skutečnosti stejný osud potkal i mnoho evropských a amerických firem, jež byly dobře vedené a po žádné privatizaci nebyly (uveďme alespoň textil, obuvnictví a částečně i výrobu automobilů, konkrétně v USA).

Stabilní rozvoj české ekonomiky

Dnes je česká transformace 90. let pod kritikou, že připustila „levnou práci“ trvající až dodnes. Ponecháme-li stranou politiku, jde o starý spor o koncept celé transformace. Především, žádnou levnou práci nikdo neprosazoval, pouze vláda nastavila takové makroekonomické a regulační mechanismy, které nedovolily, aby se růst mezd odtrhl od vývoje produktivity práce. To bylo zásadní nejen v prvních letech po uvolnění cen (kdy hrozila vysoká inflace), ale také později, a sice pro udržení konkurenceschopnosti naší výroby.

Právě díky této politice patříme v posledních letech mezi nejstabilnější a současně nejrychleji rostoucí ekonomiky mezi členskými státy Evropské unie. Máme se dnes nejlépe v historii. A také díky této politice prožíváme období rychlého mzdového růstu. Jak uvádí Český statistický úřad, ve čtvrtém čtvrtletí 2018 činila průměrná hrubá měsíční nominální mzda v národním hospodářství 33 840 korun, což bylo o 2179 korun (6,9 procenta) více než ve stejném období roku 2017.

Navzdory růstu je však nutné konstatovat, že úroveň mezd v České republice stále nedosahuje ani polovinu mzdy německé a měnový kurz – i když se v poledních dvou letech o něco zlepšil – činí pro velkou část českých občanů pobyt v západních zemích nadále nepřijatelně drahý. Lidé vidí hlavně Německo, jehož západní část měla již před třiceti lety před námi veliký náskok.

Tvrzení, že zaostáváme za mzdami i v jiných zemích, hlavně jihoevropských, je velmi ošidné. Přijetí eura umožnilo těmto zemím značný růst mezd, ovšem založený na všeobecné zadluženosti. My nyní sklízíme plody toho, co jsme rozumnou makroekonomickou politikou v 90. letech zasedli. Pozitivní vývoj ovšem v roce 2008 přerušila finanční a hospodářská krize.

Budoucnost patří integraci

Členství v Evropské unii je pro Českou republiku už patnáct let rozhodující skutečností. Patříme do půlmiliardového společenství, které představuje jednotný trh s volným pohybem zboží, služeb i kapitálu, a to bez ohledu na rozhodnutí Velké Británie vystoupit z Evropské unie, o jehož konkrétní podobě se nyní diskutuje.

Hospodářská komora ČR vznikla na základě č. 301/1992 a je jediným zákonným zástupcem českých podnikatelů. Sdružuje 15 tisíc členů organizovaných v 60 oblastních komorách a 118 oborových asociacích. Šedesát procent podniků, které figurují v žebříčku Czech Top 100, patří mezi členy komory.

Pro nás to cesta není. Naše historie jasně ukazuje potřebu politického, ale i kulturního a společenského zakotvení naší země v širším civilizačním společenství. I když ve střední Evropě vnímáme například migrační problémy zcela jinak než západoevropské státy, pro Českou republiku není jiné alternativy, než kterou představuje evropské integrační seskupení. Pořád máme se západní Evropou více společného než odlišného. Má-li pak evropská integrace projít hlubokou kvalitativní změnou, pak je důležité být součástí těchto diskuzí.

Mnohé o dalším vývoji napoví výsledky květnových voleb do Evropského parlamentu. Svůj díl na úspěchu ekonomického transformačního procesu v posledních desetiletích má i Hospodářská komora ČR. Už více než čtvrtstoletí stojí věrně po boku českých podnikatelů, aktivně ovlivňujíc podobu zákonů, které se jich týkají. Jejím cílem je trvalý hospodářský rozvoj i v dalších letech, který plynule naváže na úspěchy posledních desetiletí.

Autor je prezidentem Hospodářské komory ČR

"

URL| <https://rokycansky.denik.cz/podnikani/ceska-republika-v-zrcadle-globalizace-tvrda-prace-prinesla-hmatatelne-vysledky-20190326.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rokycansky.denik.cz

První pozitivní dopady už podle odborníků přinesl zákaz kouření v restauracích a veřejných prostorech, který v Česku platí od poloviny roku 2017

27.3.2019 ČRo Plus str. 04 21:10 Den v 60 minutach

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

První pozitivní dopady už podle odborníků přinesl zákaz kouření v restauracích a veřejných prostorech, který v Česku platí od poloviny roku 2017. Z údajů evropského statistického úřadu Eurostat se počet kuřáků snižuje rychleji v unijních státech, které zavedly zákaz kouření dříve. A v zemích, kde v restauracích tolerují kuřárny je pomalejší. Nejvíce kuřáků ubylo za posledních 13 let v Británii a Dánsku a to o 14 %. O desetinu se za 10 let snížily počty také v Estonsku, Maďarsku, Nizozemsku, Švédsku a Irsku. V tuzemsku kouřilo před dvěma lety asi 28 % populace. Více o dopadech zákazu kouření v restauracích si řekneme s Evou Králíkovou vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze. Dobrý večer.

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

Dobrý večer. Děkuju, že jste třeba přeříkala ten dlouhý název.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Jaké jsou ty pozitivní dopady zákazu kouření v restauracích?

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

Je to poměrně brzo. Je to teď něco víc než rok a v podstatě bychom potřebovali porovnat třeba dobou tří let před a tří let po, což zatím není možné. Ale zdá se, že počet kuřáků klesá. I když ta prevalence samozřejmě je vždycky plus minus, ale snad se to blíží 25 % populace nad 15 let. Bylo to nedávno v necelých 30. No a ono je to celkem logické, protože ty důvody proč kuřáci přestávají, nebo proč jich ubývá jsou v zásadě tři. Jednak někteří někteří z nich přestanou. To jistě je malá část, protože to byla ta poslední kapka. Už o tom dlouho uvažovali. Když se nemůže kouřit v restauraci, tak zkrátka se na to vykašlou. Ale ještě většina nepřestane kvůli zákonu kouřit ale omezí, což je logické, protože nemůžou kouřit u stolu večer v restauraci. Musí s tím ven. Takže za večer vykouří méně cigaret a ukazuje se dokonce, že se méně kouří doma, protože si všimnou, že je docela fajn, když to tam nezapáchá. Takže ten dopad je také jasný. Ten třetí důvod je v podstatě nejvýznamnější a to je to, že méně mladých začne. Asi pětina všech 20 % kuřáků před několika lety řeklo při výzkumu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, že kdyby se tenkrát bylo bývalo nekouřilo v restauracích, když oni začínali tak že by oni vůbec oni vůbec nekouřili. Takže to je preventivní opatření. Proto je o to takový boj, a proto se i dneska ještě výrobci cigaret snaží to zvrátit.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Vy jste ale sama řikala, že se vlastně relativně jedná o krátkou dobu. Že by to chtělo tedy delší čas, ale jak se prokazuje ta souvislost mezi zákazem kouření v restauracích a klesajícím počtem kuřáků?

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

Na počet kuřáků má samozřejmě vliv spousta různých faktorů. To je bez debaty, ale jeden z takových velmi rychlých a celkem spolehlivých ukazatelů jsou hospitalizace pro akutní srdeční infarkty. Kouření poškozuje cévy dvěma způsoby. Jeden je takový trvalý. S tím se zkrátka nedá nic dělat. To je takové jak se říká, kornatění tepen a to se skutečně vyvrátit nedá. Pak jsou tam rychlé změny na výstelce tepen a ty se mohou prokázat už v zásadě po několika minutách v zakouřeném prostředí máte nějaké změny na cévách. A tyhle rychle vznikající změny se ale také mohou rychle opravit. To znamená, že v podstatě první den, nebo týden kdy se nekouření ve veřejných prostorách už je méně infarktů. A to hlavně u lidí do 60 let. Tam je ten vztah kouření a infarktů je významný hlavně u mladých. Čili jinými slovy kuřáci jsou buďto odolní a ten infarkt zkrátka nedostanou třeba nikdy, a nebo ho dostanou v průměru asi o 12, nebo 14 let dřív než nekuřáci. Takže ten pokles hospitalizací pro infarkt je právě výraznější do 60 let. Čili u té skupiny, které navíc souvisí s kouřením.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Jak si vysvětlujete ty odlišnosti mezi zeměmi, které povolují kuřárny v restauracích? Jako třeba Slovensko, nebo Slovensko, kde počet kuřáků dokonce roste oproti třeba Švédsku, kde také mohl mít kuřárny a přesto tam kouří jen 7 % obyvatelstva, což je vlastně nejméně v Evropské unii?

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

To je nejméně v Evropské unii. To máte pravdu a denních kuřáků je tam dokonce méně než 5 %. Tam ve Švédsku je jeden specifický fenomén a to je Snus. Oni mají výjimku ze zákazu Evropské unie. Zákaz porcovaného tabáku, který ve Švédsku je takový specifický druh tohoto tabáku, který má vyšší obsah nitrosaminů a jmenuje se to Snus. Jsou to takové balíčky jako malé pytlíčky od čaje, které se vloží do pusy a cucají se. Tohle tam používal před 20 % Švédů. Takže ani nekouří, ale zase používají ten Snus. Teď se vedou debaty o tom jestli ti, co užívají Snus by nekouřili? Tak pak samozřejmě by bylo lepší, kdyby nekouřili než když užívají ten Snus. Anebo by kouřili a v tom případě je zase lepší, když užívají ten Snus. Takže to jsou takové 2 tábory, které se neustále o to dohadují a nicméně je pravda, že ve Švédsku Švédsko má rekordně nízký počet kuřáků, což nepochybně pozitivní.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Ale není to prostě tím, že tedy má povolené kuřárny oproti vlastně těm zemím, kde to je taky. Jenom mi řekněte na závěr krátce, prosím, kdy se případné omezení kouření v populaci projeví na úmrtnosti?

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

No, tak na úmrtnosti na ty akutní infarkty myokardu se v zásadě už asi projevilo. To jsou data, která budou za rok 2018 zcela určitě ještě nejsou ukončena.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Takže se dá říci, že je to okamžitý efekt?

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

V případě infarktu myokardu určitě.

Renata KROPÁČKOVÁ, redaktorka

Říkám a profesorka Eva Králíková, která byla dalším hostem večerní publicistiky na Plusu. I vám děkuji za váš čas. Na slyšenou.

Eva KRÁLÍKOVÁ, vedoucí Centra pro závislé na tabáku 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze

Děkuji za pozvání. Na shledanou.

Jsme Češi. Jsme i Evropané? 28.3.2019 Nymburský deník str. 03 Zpravodajství (lut)

Nymburk – Jsme Češi. Jsme i Evropané? Tato otázka je v podtitulu posledního z diskusních večerů o Evropské unii, který se koná dnes u příležitosti 15. výročí vstupu České republiky do Evropské unie od 18 hodin v kině Sokol. Na téma českého evropanství, ale třeba i o významu Evropské unie pro zachování míru v Evropě i ve světě, její roli v současné globální politické situaci či důsledcích brexitu přijdou diskutovat senátor Tomáš Czernin a politický geograf **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Praha a Metropolitní univerzity Praha, pedagog a publicista Michael Romancov.

Region| Střední Čechy

Vyhrocení debaty o bezpečnosti rozděluje společnost. Ve válce nejsme 28.3.2019 Literární noviny str. 31 Příloha - Interview Veronika Dospělová

Michal Smetana

Neříká, že ruské aktivity nejsou nebezpečné. Zásadně ale odmítá militarizaci debaty, která podle něj společnost polarizuje a omezuje vnímání světa na ty dobré a ty zlé. V českých médiích dost často funguje autocenzura a týká se to podle něj i elitních novinářů, kteří často používají nepřesná data. „Snahy omezovat veřejnou debatu o dezinformacích jsou v mnoha ohledech kontraproduktivní,“ říká bezpečnostní analytik a vysokoškolský pedagog Michal Smetana.

* Vaším článkem o mediálním diskurzu a nakládání s informacemi jste s kolegyní Dagmar Rychnovskou nedávno způsobili vcelku poprask na české mediální scéně. Co na něm bylo tak kontroverzního?

Klíčový argument souvisí s militarizací veřejné debaty o dezinformacích. To znamená nejen používání válečného jazyka, ale hlavně zaujímání válečné perspektivy, kdy se v debatě svět rozdělí na přátele a nepřátele a všichni se musí vymezit vůči jakékoliv deviaci od těchto postojů. Kdo se pokusí o nuancovaný názor, bývá pak často označován za zrádce nebo alespoň „užitečného idiota“, který svým chováním napomáhá nepříteli. To dále prohlubuje společenskou polarizaci, zhoršuje to kvalitu veřejné debaty, zužuje velmi komplexní problém na jeden specifický aspekt a omezuje naši schopnost hledat racionální řešení.

* Nedávno jste sám zažil odmítnutí publikace svého článku v Deníku N, protože nesledoval nastavenou myšlenkovou linii.

Hlavní věc v tom celém není to samotné odmítnutí. To je jen symp tom toho problému, který souvisí s českou veřejnou debatou v některých otázkách týkajících se bezpečnosti. Ukazuje to na určitý způsob uvažování ve skupině lidí, kteří se sami považují za liberálně orientované a podporující svobodnou diskuzi. Sami tímto ukazují, kde má pro ně svobodná diskuze hranice. A za touto hranicí už označí názor za nejen nepřijatelný, ale potenciálně nebezpečný.

* Podle vás nemá svobodná diskuze žádné hranice?

Pro mě jsou tou hranicí řekněme výzvy k násilí, rasismus a podobně. Neměla by se ale omezovat pluralita názorů. Mnozí účastníci české debaty o dezinformacích vidí určité hranice v rámci veřejného diskurzu jako nepřekročitelné. Oni nejsou schopni připustit, že existuje něco mezi striktní kritikou Ruska a nazíráním na problém dezinformací právě tou válečnou optikou, a naopak mezi sympatiemi k Rusku a podporou jeho aktivit. My samozřejmě vůbec nepopíráme ruské vlivové operace v kyberprostoru v Čechách, naopak je jasně odsuzujeme a kritizujeme. Máme ale problém s nastavením samotné veřejné debaty a pohled na daný problém prizmatem „hybridní“ či „informační“ války. Podle nás je tento přístup problematický jak normativně, tak pragmaticky.

* To se ale netýká pouze českých novinářů.

Jistě. My se soustředujeme na českou debatu, protože jsme její aktivní součástí. Samozřejmě tento problém existuje i v ostatních zemích, ale na druhou stranu debata na toto téma třeba v sousedním Německu je mnohem vyváženější.

* Do určité míry je možné chování některých účastníků české debaty chápat – pokud má člověk pocit, že tanky už stojí před Prahou, tak v tu chvíli u nich samozřejmě pracují hrozně silně emoce a neumožňuje jim to ustupovat ze své pozice. Navíc většinou mají kolem sebe vesměs výhradně jedince, kteří problém vidí víceméně stejně a ve správnosti svých postojů se navzájem utvrzují. Zvláště u novinářů je to problém, když si neuvědomují, že tím tu situaci vlastně zhoršují.

Je tak poměrně typické, že většina kritiky toho našeho článku mířila na věci, které tam vůbec nezazněly. Mnozí jedinci vidí jiný způsob rámování té debaty a mají tendenci si do toho projektovat svoje představy, které sedí do schematického příběhu o dobru a zlu. Není pak divu, že velká část té debaty míjí podstatu problému dezinformací, a problém se tím spíše prohlubuje, než reálně řeší.

* Strach z války nás tedy do války strká.

Přesně tak – do války mezi sebou navzájem. Chápu pocit toho, že je tady nějaký problém, a je tedy potřeba na něj upozorňovat. Ale musíme umět rozumným způsobem vydefinovat závažnost a urgenci toho problému a hlavně způsob, jak ho prezentovat.

* Proč se debata o dezinformacích a bezpečnosti vyhrocuje zrovna teď? Ten problém přeci nevznikl včera.

Tady je obrovský problém, který spousta lidí směřuje dohromady s jinými věcmi. V současné době existuje něco, čemu můžeme říkat „informační chaos“. Žijeme ve světě s obrovským množstvím snadno dostupných informací. Je jich moc a spousta jich je úmyslně zavádějících, vyfabrikovaných za politickým nebo ekonomickým účelem, spousta z nich je třeba jenom chybná, neověřená, narychlo zpracovaná. Média dnes pracují mnohem rychleji než dřív a stává se bohužel dost často, že jen po sobě navzájem opakují chyby. Výzkumy rovněž dokládají, že tendence k šíření hoaxů a konspiračních teorií mají jen malou souvislost se sympatiemi vůči současnému Rusku a souvisí spíše s nedůvěrou vůči domácí politické reprezentaci a veřejným institucím. Tahle komplexní situace tady tedy existuje a je poháněná samozřejmě překotným technologickým vývojem. Do toho jsou tu ty snahy jednotlivých aktérů, jako je právě třeba Rusko, s tímto chaosem pracovat a využívat ho k dosažení svých politických cílů. To já absolutně nezpochybňuji, ty aktivity tam jsou a jsou doložené. Ale rozhodně to je jen část příběhu, ten informační chaos má komplexní strukturální příčiny a nejde tam o chování jednoho aktéra. Nevíme, do jaké míry jsou ruské vlivové operace účinné, do jaké míry to skutečně funguje. Prostě to, že nějaké procento lidí věří tomu, co si myslí Rusko, ještě neznamená, že je to

způsobeno Ruskem. To je velmi nevědecký přístup, takhle se s tím nedá pracovat. Korelace není kauzalita. Ruský vliv v této oblasti je komplexní problém, o kterém se musíme bavit, musíme ho analyzovat, pracovat s ním, ale nelze na to koukat, že pokud se tenhle jeden aspekt vyřeší, tak zmizí problém informačního chaosu. Pro vyřešení tohoto problému je potřeba dělat mnohem hlubší opatření než „bojovat“ s Ruskem, především pak v oblasti mediální gramotnosti a obnovování důvěry k médiím a veřejným institucím.

* To nás přivádí k vašemu výzkumu. Zabýváte se vlivem morálních základů lidí na jejich postoje k otázkám bezpečnosti. Jak dalece tedy naše morálka a hodnotový systém ovlivňuje náš pohled na současné bezpečnostní hrozby?

V našem výzkumu vycházíme především ze sociálněpsychologických teorií. Ty jsou schopny analyzovat právě tyto morální základy, které jsou mezi lidmi do jisté míry sdílené na různé hodnotové úrovni. Třeba my všichni tady v téhle místnosti máme stejné nebo velmi podobné morální základy, které mají svůj původ v evoluci, ale máme je nastavené v různých poměrech vzhledem k výchově, životním zkušenostem a tak dále. V tomto směru jsou například zajímavé výzkumy, které identifikují odlišnosti v hodnotách morálních základů liberálů a konzervativců ve Spojených státech. Konzervativci mají ve svém zorném poli mnohem širší pole morálních hodnot, na které spoléhají a podle kterých se rozhodují a jednají. My se taky snažíme tyto morální základy měřit a hledat propojení s bezpečnostními tématy, jako jsou třeba používání zbraní hromadného ničení, problematika umělé inteligence a tzv. „zabíjáčkových robotů“, či kontrola zbrojení a odzbrojení. Zároveň nás zajímá, jakým způsobem určitá bezpečnostní témata rámovat, aby rezonovala směrem k nastavení jednotlivců v jejich morálních základech.

* Jak se dají vlastně morální základy měřit?

Těch způsobů je několik. My v tuhle chvíli pracujeme hlavně s experimentálními dotazníky, které v této oblasti jsou běžně používané a vzniká díky nim veliký objem dat v různých mezikulturních kontextech. Dáváme lidem různé scénáře a pozorujeme, jak se na základě nastavených parametrů k tomu staví. Pak jsou samozřejmě mnohem experimentálnější metody, například fyziologické reakce na různé stimuly, magnetická rezonance a podobně. Aktuálně máme před publikací novou studii, ve které zkoumáme postoj Američanů k používání jaderných a chemických zbraní a vztah těchto postojů k jejich morálním základům. Ten vztah je tam poměrně silně prokázáný.

* Kopíruje to nějakým způsobem i klasické rozdělení americké politické scény – demokraté a republikáni?

Určitě ano. Ten hlavní rozdíl je v citlivosti na násilí a na to, když se ubližuje jednotlivcům. To mají američtí liberálové a konzervativci do značné míry sdílené, ale konzervativci se zároveň ve svém morálním rozhodování více řídí morálními hodnotami souvisejícími s fungováním větších skupin. Rezonuje tam loajalita k té své skupině, respekt k autoritám nebo religiozita, sexuální a sociální čistota. Ve svém morálním rozhodování kladou konzervativci na skupinové hodnoty mnohem větší důraz, což se samozřejmě tedy odráží i v jejich postojích. Jsou tak například mnohem citlivější na informaci, že v té které válce zemřeli „naši“ – tedy američtí – vojáci, než by reagovali na obecnou informaci o jednotlivých obětech bez ohledu na příslušnost.

* Je některá takto vydefinovaná skupina například náchylnější k různým manipulacím nebo populistické rétorice?

To si nutně nemyslím. Výzkumy v našem oboru ale dokazují možnost rámovat různé politické otázky způsobem, který souvisí právě s těmi zmíněnými morálními základy. Existují například zajímavá data na to, jak je možné u konzervativně orientovaných jedinců ovlivnit postoje na environmentální problematiku, pokud se problém rámuje jako „patriotická“ záležitost spíše než jako globální problém. Nemyslím si, že jedna skupina je citlivější než druhá, jde skutečně o to, jak se ten problém zarámuje.

* Pracujete i s dalšími faktory, jako jsou vzdělání, sociální status nebo místo, odkud ten člověk pochází? Ty přece určitě hrají obrovskou roli.

Ano, v našich dotaznících pracujeme i s proměnnými, jako jsou věk, vzdělání, příjem a tak dále, abychom si byli jistí, že morální základy mají samy o sobě schopnost nám něco říct o rozhodování jednotlivců v politických otázkách. Máme před sebou ještě spoustu práce, ale dosavadní výsledky jsou hodně slibné.

Michal Smetana (*1983) je výzkumným pracovníkem a pedagogem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ve svém výzkumu se zabývá problematikou mezinárodní bezpečnosti, politické psychologie a sociálních norem.

Foto autor| Foto: mira antonović

Foto autor| Foto: mira Antonović

Tomáš Czernin diskutoval

29.3.2019 Nymburský deník str. 01 Titulní strana
(lut)

NYMBURSKO VČERA

Nymburk – Jsme Češi.

Jsme i Evropané? Tato otázka se objevila v podtitulu posledního z diskusních večerů o Evropské unii. Ta se konala včera u příležitosti patnáctého výročí vstupu České republiky do Evropské unie v kině Sokol. Na téma českého evropanství, ale třeba i o významu Evropské unie pro zachování míru v Evropě i ve světě či důsledcích brexitu diskutovali senátor Tomáš Czernin a politický geograf **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, pedagog a publicista Michael Romancov.

Region| Střední Čechy

Co dál s mediální gramotností?

29.3.2019 ceskamedia.cz str. 00
Jan Mrzena

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání se tento týden zabývala hlavně přípravou části své výroční zprávy. Snažila se shromáždit informace o tom, jaká opatření přijaly vysílatelé na podporu mediální gramotnosti. Proto je písemně vyzvala, aby jí takové informace poskytli. Ovšem téměř tři desítky společností na výzvu rady vůbec nezareagovaly. Mezi nimi byly převážně menší lokální televize, ale také třeba Seznam.cz, T-mobile nebo Šlágr TV. V závěru své schůze se pak rada seznámila se závěry senátních seminářů a veřejného slyšení věnovaných rozvoji mediální gramotnosti pod souhrnným názvem „Budoucnost mediální výchovy v ČR“ uskutečněných v letech 2017 a 2018. Semináře a slyšení organizoval školský výbor za odborné spolupráce s Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Pedagogickou fakultou Univerzity Karlovy a nadací Green Foundation. K budoucnosti mediální výchovy zazněl konkrétní výstup: „Měla by vzniknout koordinovaná mezirezortní platforma, která zpracuje dlouhodobou strategii rozvoje mediální gramotnosti.“ Ten závěr však žádné ministerstvo dál neřeší. Téma mediální gramotnosti tak pro současnou vládu a sněmovnu neexistuje. Ale třeba zaujme volební výbor při schvalování výroční zprávy RRTV.

Rada také napomenula společnost LUXDATOR s.r.o. ze spáchání přestupku, protože společnost zadala reklamu (byla odvysílána rádiu KISS), která byla nekalou obchodní praktikou. Tato reklama byla způsobilá podle rady podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Pokud by došlo k opakování přestupku, může rada společnosti uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Tentokrát společnost zaplatí pouze náklady řízení 1000 Kč.

Na šestém letošním zasedání projednala RRTV 46 bodů programu. Vyhodnotila 36 stížností diváků a posluchačů, vydala 26 upozornění na porušení zákona a zahájila tři řízení o přestupku.

Příští zasedání RRTV bude 9. a 10. dubna 2019.

URL| <http://ceskamedia.cz/clanek/149987/co-dal-s-medialni-gramotnosti>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskamedia.cz

KDU-ČSL povede Marek Výborný

29.3.2019 ČT 24 str. 11 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Teď jak jsme slíbili, další téma Devadesátky. Volba nového vedení KDU-ČSL. Ještě zbývá zvolit nejvyšší vedení strany. Teď je volen poslední místopředseda. Prozatím byl do čela strany zvolen také Jan Bartošek. Který neúspěšně kandidoval na předsedu. Náměstek havířovského primátora Bohuslav a náměstek primátora Jablonce. První místopředsedkyně je senátorka Šárka Jelínková. Nabízíme nového lídra. Nabízíme jeho vystoupení těsně po vyhlášení výsledků volby.

Marek VÝBORNÝ, nový předseda strany /KDU-ČSL/

Moji milí, milé bratři, vážení sestry. Cítím obrovskou odpovědnost za nás. Za náš tým. Za KDU-ČSL. Chci vám poděkovat za vaši důvěru. Chci poděkovat všem, kteří dali hlas jak mě, tak také mým spolu kandidátům Marianu Jurečkovi i Honzovi Bartoškovi. Děkuji oběma za to, že jsme mohli předvést něco, co v České republice nebylo standardem, a to je férová soutěž tří kandidátů o post předsedy parlamentní politické strany. Toto je obrovská devíza. Vízitka nás, lidovců, křesťanské demokracie. Dovolte mi ještě jednou poděkovat Pavlovi Bělobrádkovi, protože Pavel je pro mě vzorem. Na který chci navázat. Pavle díky, že jsi dovedl naši stranu až na práh druhého století. Já se budu snažit na tvé dílo s týmem který vznikne na sjezdu, s vámi se všemi, s víc jak 22 tisíci členy KDU-ČSL navázat. Dovolte mi říci ještě jednu věc. Děkuji mé Markétě. Děkuji také Amálce, Miše a Vendelínovi. Mým třem dětem. Zdravím vás do Heřmanova Městce. Kdybych neměl vaši podporu, vy jste za mnou nestáli, tak tady nejsem. A tento úkol, který přijímám s velkou pokorou, ale také odpovědností, tak bych na sebe nemohl vzít. Děkuju. To, co jsem říkal ve svém projevu, že chci, abychom byli silní, sebevědomí, úspěšní, nepoběžíme sprint, ale maratón, tak to, sestry a bratři, budeme opravdu naplňovat. Chci vás ubezpečit o jedné věci. Pokud by někdo z vás podlehl nějakému dojmu, nebo šálení, že to zachrání nová tvář. Nová energie v čele KDU-ČSL, tak to tak skutečně není. My musíme být společně. Počítám se všemi z vás. Tak s těmi, kteří jste mi hlas nedali. Protože jestli dneska ráno platilo jeden za všechny, všichni za jednoho, tak to musí platit v poledne a také večer. Těším se, že zůstáváme jeden tým, který táhne na branku. Který chce úspěšnou a sebevědomou KDU-ČSL. Máme před sebou volby prvního místopředsedy. A také zbylých členů předsednictva. Chtěl bych říci, že je důležité, aby v týmu zůstala kontinuita. A stejně tak je důležité do něj přinést novou svěží krev a dynamiku. Nepovažoval bych za výraz pokory, kdybych vám nadiktoval celý svůj tým. Přesto mi dovolte několik věcí zmínit. Sestry a bratři, velmi bych si přál, aby KDU-ČSL měla první dámu. Pokud to cítíte podobně, tak podpořte na post první místopředsedkyně Šárku Jelínkovou. Říkám to ne proto, že to je žena. To je úplný nesmysl. Říkám to proto, že Šárka je úspěšná politička, senátorka, že má zkušenosti, aktivní sféry. Naše politika dýchá oběma plícemi. Jak sněmovnou, tak Senátem. To je velká přidaná hodnota. Proto vám sděluji toto doporučení a přání.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Už víme, že delegáti sjezdu svého nového předsedu poslechli. Jednoznačně o první předsedkyni rozhodli. Ale Kamil Švec, politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a analytik České televize v jedné osobě, všechno na sjezdu v Brně sledoval. A teď je s námi ve vysílání, dobrý večer, Kamile.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Mě by zajímalo, co si lidovci říkali, když volili předsedu? Marek Výborný se měl stát předsedou. To se povídalo. To se šeptalo. Podporu má značnou. Proč ne Bartošek? Proč ne Jurečka?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Co se týká podpory pro Marka Výborného, tak je pravda, že se ráno mluvil o tom, že jeho šance nejsou vůbec malé. Co však bylo překvapení, byl poměr hlasů, který získal. I ve druhém kole. Na sjezdu delegáti volají po nových tvářích. Kterými je také Marek Výborný. V konečném důsledku ty politické zkušenosti z nejvyšší politiky nemá tak veliké. Poslancem byl od roku 2017. To, jakým způsobem se projevuje to volání po nových tvářích, tak se projevuje také v obsazení postů místopředsedy. Zatím kromě Bartoška všichni zbývající členové předsednictva jsou nové tváře KDU-ČSL.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Mimochodem diváci mohli sledovat na prostřihu obrázků také člověka, který možná dnes na sjezdu trochu překvapil. Jaroslav Vlach. A jeho projev. Čtvrtý kandidát na předsedu strany. Nakonec získal jen 10 hlasů. Dost možná proto, že se přihlásil až na samotném sjezdu. 10 minut před uzavřením kandidátních listin. Nebo kandidátů. Můžeme prosím shrnout, jaké reakce to vyvolalo? Ten projev měl hlavu a patu. Byl poměrně konzervativní. Leckoho možná mohl zaujmout.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Bylo to překvapení také pro delegáty. Bylo to také překvapení pro jeho krajskou domovskou organizaci. U které údajně neměl domluvenou ani podporu. Jeho projev byl zvláštní také tím, že během toho, co delegáti obědvají, tak on si celý projev připravoval. Pak mluvil spatra. Ale nikdo mu nedával vysoké šance. To se projevilo také v tom počtu hlasů.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pokud bychom měli tedy zhodnotit to, jak lidovci volili na sjezdu, co by to vypovídalo o jejich budoucím směřování? Nový předseda si ve svém projevu nebyla příliš servítky, co se týče minulé politiky KDU-ČSL pod Pavlem Bělobrádkem.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----
Co se týká toho nového vedení, tak je plné paradoxů. Na jedné straně nový předseda mluví o tom, že chce stranu rozkročit. Také kandidát to byl z těch čtyř nejvíce konzervativní. Kontinuitu nejvíce představuje Bartošek. Mihola by mohl být zvolen ve třetí volbě tohoto prvního kola. Takže delegáti ani příliš nevyslechli přání samotného předsedy Marka Výborného. Co je dalším aspektem, který je potřeba zmínit, tak poměrně dost kandidátů na pozici prvního místopředsedy, nebo pozici místopředsedů, tak se svých kandidaturu vzdali. Ať už to byl Benešík, Herman, nebo kandidát na prvního místopředsedu Marian Jurečka.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Co teď lidovce čeká v budoucnosti? Četl jsem v některých médiích, že řada delegátů prohlašovala, že projevy kandidátů na předsedy se vlastně příliš nelišily. Ale ještě bych vypíchl jednu věc. O které se v souvislosti s lidovci hovoří poměrně často. Už od parlamentních voleb. Jejich možné spojení čeká nebo vytváření koalic s dalšími menšími stranami.

To je téma, na kterém nebyl konsensus ani v rámci KDU-ČSL. Sjezd, který sleduješ, ukazuje v tomto případě nějaký další směr? Nějakou změnu?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Sám Marek Výborný mluví o tom, že chce integrovat pravicové konzervativní strany. S těmi složili kandidátku do voleb do Evropského parlamentu. To si vytkl jako cíl. V této souvislosti je dobré také zmínit, že co se týká projevu hostů, například Fialy, Rakušany, nebo Pospíšila, tak je tady vystoupili s projevy, které byly velice vstřícné budoucí spolupráci. Velmi otevřené. Petr Fiala hovořil o možné spolupráci v krajských volbách. Rakušan a Pospíšil hovořili o tom, že je potřeba, aby se tyto strany spojovaly. Aby spolupracovaly úzce. Otázka je, jak lidovci přistoupí k těmto pobídkám.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Sjezd bude pokračovat další dva dny. První den teď analyzoval Kamil Švec. Kamile, mockrát díky, na shledanou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A to byla poslední slova Devadesátky. Následuje Horizont a já přeju hezký večer.

Logistický broker. Denně tisíc přeprav díky umělé inteligenci

29.3.2019 roklen24.cz str. 00
Jaroslav Průcha, Saúdská Arábie

Tagy: ČR, Startup, logistika, doprava, Shipvio, Saúdská Arábie, umělá inteligence

Shipvio chce automatizovat logistiku. Chceme se dostat do bodu, kdy náš dispečer bude schopen zvládnout denně tisíc přeprav za pomoci umělé inteligence. Naším zákazníkům chceme dopřát zážitek toho, že si objednájí na jeden klik auto a pak už nic neřeší. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekl CEO Shipvio André Dravecký.

Měli jsme spolu možnosti hovořit při natáčení videa pro Roklen24 po finále Startup World Cup Summitu v květnu 2017. Do titulku jsme tehdy dali „CEO Shipvio Dravecký: Sice čtvrtí, ale na pódiu s Wozniakem“. Jak velkou cestu od té doby firma urazila? Jak vzpomínáte na finále v Silicon Valley?

Jedině v dobrém. Byla to výborná zkušenost. Prezentovat před více jak tisícovkou lidí svoji firmu v San Franciscu se nepoštěstí jen tak.

Mrzí Vás, že jste ve Valley skončili čtvrtí a „nedostali se na bednu“? Přeci jen, bylo to blízko...

Mrzí i nemrzí. Bylo by to hezké, ale stejně si za to člověk nic nekoupí. Zákazníky nezajímá, jestli jsme skončili první, nebo poslední. Zajímá je schopnost doručit službu, a to je to hlavní.

Co Vám dalo vítězství soutěži Startup World Cup Summit, která se konala v roce 2017 v Praze?

Skvělé PR, zajímavý potenciál u klientů a rozhodně nám to pomohlo otevřít dveře k investorům.

Můžete čtenářům připomenout, jak vznikl nápad založit Shipvio?

Pocházím s logistické rodiny. Tatka má dopravní firmu již přes 20 let, takže se v tomto byznysu od mala pohybuji. Pracoval jsem také pro jednu spedici při studiu na univerzitě a tam jsem si uvědomil, jak se vše dělá manuálně. I na základní věci je totiž potřeba člověk a nic se neautomatizuje, což je škoda, jelikož pak firmy ztrácí čas a peníze. Proto mě napadlo Shipvio. Chceme zákazníkům dopřát zážitek toho, že si objednájí na jeden klik auto a pak už nic neřeší.

Co Shipvio umí? Můžete popsat produkt?

Shipvio se v budoucnu stane první automatizovanou spediční firmou. To znamená, že zákazníka propojíme s daným autem skrze naši platformu na základě dat a provedeme ho celou přepravou bez nutnosti jeho zásahu. V současné chvíli jsme stále na začátku, jelikož jsme v minulém roce trochu upravili naše zaměření. Máme ovšem již jasnou roadmapu a vizi, kam chceme dojít.

Sledujete konkurenci v zahraničí? Je nějaká firma, která je pro Shipvio inspirací?

Samozřejmě sledujeme. Velkou inspirací je zejména americký Convoy, jejich cesta je neuvěřitelná. Nedá se to ovšem srovnávat s Evropou. Ekosystém pro startupy v USA a v EU je jiný, v Evropě vše trvá déle.

Kolik máte aktuálně zaměstnanců a o jaké pozice se jedná?

Aktuálně je nás v Evropě čtrnáct, jedná se o vývojáře, dispečery, obchodní oddělení, data a finance. V Saúdské Arábii teď budeme nabírat tým čtyř lidí.

Od investorů se vám podařilo sehnat nižší desítky milionů korun. Na co je Shipvio využilo či využije?

Velkou část jsme využili na expanzi do Saúdské Arábie. Po produktové stránce se teď chceme zaměřit na automatizaci práce dispečera a vytvořit do budoucna vlastního dispečera na bázi umělé inteligence.

Startup Shipvio přilákal investory, s přepravami 15x objel zeměkouli

Během listopadu se vám podařilo připravit expanzi do Saúdské Arábie. Jaký je tamní trh? Jaké jsou rozdíly?

Teprve tam budeme naší službu spouštět, takže uvidíme. Tamní trh je jiný, jiná kultura, jiní lidé a jiné procesy. Je ovšem strašně zajímavý a má obrovský potenciál, věřím, že v budoucnu to pro nás bude obrovský zdroj příjmů.

Jak důležitá je pro Shipvio podpora inkubátoru UP21?

UP21 je náš parták a jeho podpora je velice důležitá. Jsou v tom s námi od začátku v dobrém i ve zlém a za to jim patří velký dík.

Jaké máte plány v letošním roce?

Otevřít čtyři zahraniční trhy a zejména se pořádně opřít do tvorby umělé inteligence, která jednou nahradí velkou část dispečerské práce.

A dlouhodobé cíle? Čeho byste chtěl dosáhnout?

Automatizovat logistiku. Chceme se dostat do bodu, kdy náš dispečer bude schopen zvládnout denně tisíc přeprav za pomoci umělé inteligence. V současné době jsou dispečeré ve spedičních společnostech schopni obhospodařit 10 až 20 aut denně a tím pádem je nemožné škálovat spediční byznys.

Jaký je Váš oblíbený dopravní prostředek?

Auto. Ale osobní. Od malička mám strašně rád auta a moc mě baví řízení. Kamion nemám, ale doufám, že si v budoucnu Shipvio nějaké kamiony, ideálně od Tesly, pořídí.

Co byste poradil začínajícím českým startupům?

Ať mluví co nejvíc se svými zákazníky. Nikdo jim nedá lepší zpětnou vazbu, než zákazník.

Máte nějakou radu pro účastníky letošního finále SWCSummitu?

Užijte si to! A určitě si vyzkoušejte stage nanečisto, mně to strašně pomohlo.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SFxnn/logisticky-broker-denne-tisic-preprav-dikyumele-inteligenci>

„Hike“ v květnu? Ring volný pro analytiku

29.3.2019 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, ČNB

Bankovní rada České národní banky čeká na další vývoj, úrokové sazby včera ponechala beze změny. Základní úroková sazba tak zůstává na 1,75 procenta. Pro toto rozhodnutí hlasovalo pět centrálních bankéřů, dva jestřábi byli pro růst sazeb o 25 bazických bodů. Jakou optikou viděli včerejší jednání ekonomové a analytici?

Podle analytika skupiny Roklen Jana Berky vyznělo celkově zasedání ČNB spíše v neutrálním duchu, čemuž nejlépe odpovídala zanedbatelná reakce kurzu koruny. "Potvrzuje se, že se centrální banka, podobně jako americký Fed, vydala na dráhu vyčkávání, kde se ke slovu vedle klíčových vnějších faktorů (především ekonomické zpomalení sousedů) dostávají i vnitřní (oproti prognóze slabší spotřeba domácností a pomalejší dynamika mezd)," poznamenal Berka.

"Dle našeho názoru se letos dočkáme alespoň jednoho kola navyšování sazeb. První možný termín, který nevyloučil ani sám Rusnok, je květen. K tomu, aby úroky vzrostly, však bude potřeba proinflačních faktorů, jako je slabší kurz koruny (nečekáme, že by se CZK citelně posunula dle odhadu prognózy ČNB směrem k hodnotám 25,20 za euro)," míní Berka, podle nějž bude také potřeba, aby alespoň částečně odezněly ty protiinflační, zejména zahraniční. Pokud se tak nestane, je možné že bankovní rada posune první letošní "hike" dále do druhé poloviny roku.

Také hlavní ekonom ING Bank pro ČR Jakub Seidler míní, že Rusnokova konference působila neutrálně. Růst sazeb v květnu, kdy bude mít bankovní rada k dispozici novou prognózu, podle něj prozatím nelze vyloučit. Zejména z titulu pomaleji posilující koruny, jelikož současná prognóza ČNB čekala průměrný kurz koruny ve 2. čtvrtletí ve výši 25,17 EURCZK, což velmi pravděpodobně nenastane. "Aby k růstu sazeb na příštím měnovém jednání došlo, bylo by však zapotřebí, aby se ekonomické ukazatele přicházející v následujících týdnech začaly postupně zlepšovat a mírně tak odezněla rizika plynoucí z vývoje globální ekonomiky," míní Seidler.

Základní scénář analytiků České spořitelny zůstává beze změny. "I nadále očekáváme pro letošní rok jedno zvýšení sazeb, ke kterému by mohlo dojít ve 3. čtvrtletí, nejpravděpodobněji pak v srpnu. Stále silná inflace a slabý kurz koruny ale posouvá riziko směrem ke zvýšení sazeb v květnu. Oproti prognóze ČNB očekáváme slabší kurz koruny, který tak zvýší potřebu zvednout sazby," uvedl analytik České spořitelny Jan Žemlička. To ale staví na předpokladu, že se uklidní vývoj ve světě a nedojde k divokému brexitu nebo eurozóna nespadne do recese. Pokud by k tomu došlo, ponechá ČNB sazby beze změny, či by je mohla dokonce i snížit, pokud by byl negativní šok výrazný, doplnil.

Analytička Raiffeisenbank Eliška Jelínková se domnívá, že cyklus zvyšování úrokových sazeb v Česku se blíží ke svému vrcholu. V novodobé historii se bude jednat o třetí nejkratší cyklus utahování měnové politiky ČNB. Základní sazba se pravděpodobně ani nestihne normalizovat. Její úroveň z období před globální finanční krizí je v tomto hospodářském cyklu zřejmě nedosažitelná. Nízké úrokové sazby se stanou novým normálem a to nejen v Česku.

"Podle našeho názoru by ČNB měla zvýšit sazby, dokud to domácí ekonomická situace dovoluje, aby se co nejvíce přiblížila k rovnovážné úrovni. Bankovní rada by poté měla v případě potřeby o to větší manipulační prostor pro nastartování ekonomiky," míní Jelínková. Již v průběhu tohoto roku očekává zpomalení inflace i tuzemské ekonomiky, čímž se prostor pro zvýšení sazeb uzavře. "Odhadujeme, že v následujících letech by měl uvedený vývoj přetrvávat, což vyvolá potřebu podpořit ekonomiku. Proto předpokládáme, že se bankovní rada rozhodne přistoupit ke snížení úrokové sazby hned v prvním pololetí roku 2020," dodala.

"Bankovní rada ČNB rozhodla podobně jako na počátku března ECB a minulý týden Fed o ponechání stávajících úrokových sazeb. To znamená, že pokračující vysoký růst reálných mezd, relativně slabší koruna, zpomalování růstu německé ekonomiky a nejistoty ohledně brexitu jsou vyváženy pozitivním vývojem ostatních fundamentálních ukazatelů české ekonomiky. S pokračující divergencí kurzu koruny s aktuální prognózou ČNB budou očekávání o zvýšení sazeb reálnější," říká Jiří Schwarz, člen dozorčí rady Expobank CZ.

"My se stále držíme naší prognózy, že centrální banka letos ještě dvakrát zvýší sazby s tím, že poprvé se tak stane na květnovém zasedání. To nevyloučil na tiskové konferenci ani guvernér Rusnok. Nicméně naše prognóza stojí na předpokladu oživení v eurozóně a vyřešení problému s brexitem," uvedl ekonom Komerční banky Viktor Zeisel. Dodal, že bez projasnění situace k dalšímu utahování měnové politiky dojde těžko. V tomto smyslu se vyjádřil i guvernér Rusnok na tiskové konferenci. Nechce zvyšovat sazby, dokud nebude mít slušnou jistotu, že své rozhodnutí nebude muset brzy revidovat.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sdy8A/hike-v-kvetnu-ring-volny-pro-analytiky>

Když se z parodie stane na ČT realita, už není co parodovat. Internetový satirik končí

29.3.2019 parlamentnilisty.cz str. 00
rak

Satirický facebookový profil „Marek Hollar, odborný politolog“ oznámil konec svého působení. Na svém profilu parodujícím smýšlení „novodobých bojovníků proti nekorektnosti“ autor uvedl, že již nechce „parodovat něco, co svým obsahem samo parodii připomíná nebo ji dokonce překonává“. A jako příklad poukázal na události z poslední doby. Došlo tak na téma neziskových organizací, blokování „bělošského nacionalismu“ na Facebooku a na připomenutí, jak redaktorka Witowská vysvětluje divákům České televize, proč by se měly cenzurovat některé díly Šmoulů.

„Dobrý den, po delší době příspěvek z trochu jiného soudku. Asi už většina z vás pochopila, že žádný Marek Hollar neexistoval a neexistuje. Jméno Marek je náhodné, příjmení Hollar už méně – pár šikulů odhalilo původ inspirace a skrytou narážku na jistou budovu v centru Prahy, ale to je vedlejší,“ uvedl svůj příspěvek admin stránky, vystupující pod pseudonymem Marek Hollar, a naznačil na spojení příjmení Hollar s budovou na Smetanově nábřeží, ve které sídlí Institut komunikačních studií a žurnalistiky patřící pod **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„Jako admin této stránky jsem měl připravených ještě několik poměrně propracovaných provokací a vtípů, které od počátku této stránky parodují smýšlení novodobých bojovníků proti nekorektnosti. Postupem času ale zjišťuji, že je obtížné parodovat něco, co svým obsahem samo parodii připomíná, nebo ji dokonce překonává,“ píše Marek Hollar dále a vyjmenovává příklady z poslední doby, přičemž si vzpomíná na vysílání Událostí, komentářů České televize na konci října minulého roku, kde se řešilo, na kolik jsou pro děti nevhodné některé postavy a stereotypy v kreslené pohádce Šmoulové: „Česká televize, kde redaktorka Wittowská vysvětluje divákům, proč by se měly cenzurovat některé díly Šmoulů, kde je Šmoulinka zobrazena jako diskriminovaná dívka.“

„Neziskové organizace na podporu uprchlíků, které označí únosce svých zachránců za ‚zoufalé lidi, kteří potřebují pomoc‘,“ pokračuje Marek Hollar a upozorňuje na nejnovější dění okolo lodi El Hiblu 1, již přepadli uprchlíci, které posádka předtím sama zachránila.

„Česká integrační neziskovka, která z 27 milionů rozpočtu rozdává 25 milionů na platy svých zaměstnanců. Odborníci na korektnost, kteří kritizují 30 vteřin trvající připomenutí hrůz koncentračních táborů v klipu od Rammstein. Facebook, který bude blokovat příspěvky obsahující ‚bělošský nacionalismus‘. To je něco, proti čemu jsou mé provokace na této stránce jen nevinný vtíp. V podstatě už je to norma, která ani nikoho moc nepřekvapí. I proto v dalším pokračování mé tvorby nevidím smysl. Užil jsem si legraci, to zas jo,“ vyjmenovává tvůrce satirické stránky Marek Hollar další z důvodů ukončení činnosti, přičemž připomíná hospodaření Organizace pro pomoc uprchlíkům a neopomíjí na tento týden probírané video „Deutschland“ od německé skupiny Rammstein, v němž členové skupiny vypadají jako vězni v koncentračním táboře a zdá se, že je chce někdo oběsit. V traileru se však vůbec nic nestane a nikdo tam nemluví. Na konci se objeví nápis Deutschland, jehož provedení připomíná čtyřicátá léta minulého století. Marek Hollar se také zmínil o novém opatření sociální sítě Facebook, chystající blokování příspěvků, které budou obsahovat prvky „bělošského nacionalismu a separatismu“.

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable

„Na závěr bych rád doporučil některým lidem, aby na sociálních sítích nedávali tak silný průchod svým emocím. Po zveřejnění některých příspěvků mi chodily často desítky zpráv denně, kde mi někdo vyhrožoval rozbitím úst nebo rovnou krutou smrtí. Kdybych nebyl někdo, kdo se trolením baví, klidně bych býval mohl tyto zprávy předat policii a jejich autoři by měli problém. Když jsem se přitom namátkou díval na FB profily některých z nich, nepřišlo mi, že by to byli vrazi nebo kriminálníci. Často to jsou tátové od rodin nebo maminky s fotkami dětí na svých profilech, kde sdílí recepty a zážitky z dovolené. A přijde mi od ní zpráva, že z ní až mrazí v zádech. Já to chápu. Ale myslíte na to, že z toho můžete mít problém, zejména v dnešní době, kdy aktivističtí idioti nedostávají po hubě v hospodě. To, co dostávají, jsou dotace a mediální prostor,“ varuje správce stránky Marek Hollar dále.

A závěrem dodává, že je třeba zkusit situaci změnit u volebních urn: „Smiřte se s tím, že žijeme v úplně nové době. A třeba to zkuste změnit ve volbách, i když jde spíše o celosvětový trend, který nezmění žádná česká politická strana, ani kdyby se na hlavu stavěla. Ale možná zkusme alespoň nevolit ty, kteří mají v programech žvanění o LGBT, transgenderech, diskriminaci, integraci, korektnosti a podobně. Protože to jsou lidé, kteří přemýšlí jako Marek Hollar. Fiktivní osoba, která ale není až tak nereálná, jak se zdá.“

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable

Pod příspěvkem se většina lidí v komentářích shodla, že jim bude činnost této satirické stránky chybět a vzkazují děkovaná slova. „Díky, ne-Marku. Odvedl jsi neuvěřitelně velký a skvělý kus práce. Bohužel, realita začíná zastíňovat fikci, takže teď už si budeme muset vyhrnout rukávy, píše kupříkladu uživatel Jiří Nosek.

Uživatel Georg Schlachter vyjádřil taktéž smutek nad ukončením satiry, načež mu pod jeho příspěvek: „Škoda, že tak kvalitní trolling končí,“ Marek Hollar odpovídá formou nepřijemného proroctví: „Taky mě to mrzí, ale přečtěte si zprávy... Už je těžké něco takového parodovat. Co je dnes kvalitní trolling, je za půl roku úplně běžný názor v mediálním prostoru.“

Když se z parodie stane na ČT realita, už není co parodovat. Internetový satirik končí

29.3.2019 politicke-listy.cz str. 00

Hans Štembera

Satirický facebookový profil „Marek Hollar, odborný politolog“ oznámil konec svého působení.

Na svém profilu parodujícím smýšlení „novodobých bojovníků proti nekorektnosti“ autor uvedl, že již nechce „parodovat něco, co svým obsahem samo parodii připomíná nebo ji dokonce překonává“. A jako příklad poukázal na události z poslední doby. Došlo tak na téma neziskových organizací, blokování „bělošského nacionalismu“ na Facebooku a na připomenutí, jak redaktorka Witowská vysvětluje divákům České televize, proč by se měly cenzurovat některé díly Šmoulů.

Anketa

Vítáte zvolení Ladislava Jakla do RRTV?

Ano

95%

Ne

5% hlasovalo: 9546 lidí

„Dobrý den, po delší době příspěvek z trochu jiného soudku. Asi už většina z vás pochopila, že žádný Marek Hollar neexistoval a neexistuje. Jméno Marek je náhodné, příjmení Hollar už méně – pár šikulů odhalilo původ inspirace a skrytou náražku na jistou budovu v centru Prahy, ale to je vedlejší,“ uvedl svůj příspěvek admin stránky, vystupující pod pseudonymem Marek Hollar, a naznačil na spojení příjmení Hollar s budovou na Smetanově nábřeží, ve které sídlí Institut komunikačních studií a žurnalistiky patřící pod **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Psali jsme:

Facebook politologa, jakého jste neviděli: Barbaři bez vzdělání zdobí stromy kýčovitými ozdobami, já si raději dám kebab. A teď něco pro voliče hradního ožraly...

„Jako admin této stránky jsem měl připravených ještě několik poměrně propracovaných provokací a vtipů, které od počátku této stránky parodují smýšlení novodobých bojovníků proti nekorektnosti. Postupem času ale zjišťuji, že je obtížné parodovat něco, co svým obsahem samo parodii připomíná, nebo ji dokonce překonává,“ píše Marek Hollar dále a vyjmenovává příklady z poslední doby, přičemž si vzpomíná na vysílání Událostí, komentářů České televize na konci října minulého roku, kde se řešilo, na kolik jsou pro děti nevhodné některé postavy a stereotypy v kreslené pohádce Šmoulové: „Česká televize, kde redaktorka Wittowská vysvětluje divákům, proč by se měly cenzurovat některé díly Šmoulů, kde je Šmoulinka zobrazena jako diskriminovaná dívka.“

Psali jsme:

Šmoulinka, maková panenka a kocour Mikeš. Světlana Witowská na ČT probírala dětské pohádky, které se možná mají předělat

„Neziskové organizace na podporu uprchlíků, které označí únosce svých zachránců za ‚zoufalé lidi, kteří potřebují pomoc‘,“ pokračuje Marek Hollar a upozorňuje na nejnovější dění okolo lodi El Hiblu 1, již přepadli uprchlíci, které posádka předtím sama zachránila.

Psali jsme:

Převzít kontrolu nad ČT? Migranti unesli loď, ČT24 to vidí jinak. Budete zírat

Piráti, zločinci! Matteo Salvini utřel migranty, kteří unesli loď... A stejně dopadli zle

Fotogalerie: - Imigranti v Maďarsku

„Česká integrační neziskovka, která z 27 milionů rozpočtu rozdává 25 milionů na platy svých zaměstnanců. Odborníci na korektnost, kteří kritizují 30 vteřin trvající připomenutí hrůz koncentračních táborů v klipu od Rammstein. Facebook, který bude blokovat příspěvky obsahující ‚bělošský nacionalismus‘. To je něco, proti čemu jsou mé provokace na této stránce jen nevinný vtip. V podstatě už je to norma, která ani nikoho moc

nepřekvapí. I proto v dalším pokračování mé tvorby nevidím smysl. Užil jsem si legraci, to zas jo," vyjmenovává tvůrce satirické stránky Marek Hollar další z důvodů ukončení činnosti, přičemž připomíná hospodaření Organizace pro pomoc uprchlíkům a neopomíjí na tento týden probírané video „Deutschland“ od německé skupiny Rammstein, v němž členové skupiny vypadají jako vězni v koncentračním táboře a zdá se, že je chce někdo oběsit. V traileru se však vůbec nic nestane a nikdo tam nemluví. Na konci se objeví nápis Deutschland, jehož provedení připomíná čtyřicátá léta minulého století. Marek Hollar se také zmínil o novém opatření sociální sítě Facebook, chystající blokování příspěvků, které budou obsahovat prvky „bělošského nacionalismu a separatismu“.

Psalí jsme:

Facebook chce zatočit s „bělošským nacionalismem“. Chce tím zamezit dalším útokům na mešity

„Na závěr bych rád doporučil některým lidem, aby na sociálních sítích nedávali tak silný průchod svým emocím. Po zveřejnění některých příspěvků mi chodily často desítky zpráv denně, kde mi někdo vyhrožoval rozbitím úst nebo rovnou krutou smrtí. Kdybych nebyl někdo, kdo se trollováním baví, klidně bych býval mohl tyto zprávy předat policii a jejich autoři by měli problém. Když jsem se přitom namátkou díval na FB profily některých z nich, nepřišlo mi, že by to byli vrazi nebo kriminálníci. Často to jsou tátové od rodin nebo maminky s fotkami dětí na svých profilech, kde sdílí recepty a zážitky z dovolené. A přijde mi od ní zpráva, že z ní až mrazí v zádech. Já to chápu. Ale myslíte na to, že z toho můžete mít problém, zejména v dnešní době, kdy aktivističtí idioti nedostávají po hubě v hospodě. To, co dostávají, jsou dotace a mediální prostor,“ varuje správce stránky Marek Hollar dále.

Fotogalerie: - Zachraňme internet

A závěrem dodává, že je třeba zkusit situaci změnit u volebních úřadů: „Smiřte se s tím, že žijeme v úplně nové době. A třeba to zkuste změnit ve volbách, i když jde spíše o celosvětový trend, který nezmění žádná česká politická strana, ani kdyby se na hlavu stavěla. Ale možná zkusme alespoň nevolit ty, kteří mají v programech žvanění o LGBT, transgenderech, diskriminaci, integraci, korektnosti a podobně. Protože to jsou lidé, kteří přemýšlí jako Marek Hollar. Fiktivní osoba, která ale není až tak nereálná, jak se zdá.“

Fotogalerie: - Jednání Rady ČT

Pod příspěvkem se většina lidí v komentářích shodla, že jim bude činnost této satirické stránky chybět a vzkazují děkovná slova. „Díky, ne-Marku. Odvedl jsi neuvěřitelně velký a skvělý kus práce. Bohužel, realita začíná zastíňovat fikci, takže teď už si budeme muset vyhrnout rukávy, píše kupříkladu uživatel Jiří Nosek.

Uživatel Georg Schlachter vyjádřil taktéž smutek nad ukončením satiry, načež mu pod jeho příspěvek: „Škoda, že tak kvalitní trolling končí,“ Marek Hollar odpovídá formou nepřijemného proroctví: „Taky mě to mrzí, ale přečtěte si zprávy... Už je těžké něco takového parodovat. Co je dnes kvalitní trolling, je za půl roku úplně běžný názor v mediálním prostoru.“

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=194776-kdyz-se-z-parodie-stane-na-Ct-realita--uz-neni-co-parodovat.-internetovy-satirik-konci.html>

Dva roky jste lhali, kritizuje americká média Trump kvůli Muellerově zprávě

31.3.2019 ceskatelevize.cz str. 00

Zvláštní vyšetřovatel FBI Robert Mueller oznámil, že volební tým amerického prezidenta Donalda Trumpa nespolupracoval s Ruskem. Vyvrátil tak podezření, kterými americká média žila poslední dva roky. A na mnohá z nich se okamžitě snesla kritika, že během vyšetřování vydávala předčasné závěry. Podle některých novinářů jde o vítězství Donalda Trumpa. Jedná se o výjimečnou situaci, která změní místní mediální krajinu? Tématu se bude věnovat nedělní Newsroom, který ve 22:02 odvysílá ČT24.

„Stanice CNN, MSNBC a mainstreamová média lhaly Americe více než dva roky. Teď se za to budou zodpovídat,“ napsal po zveřejnění Muellerova závěru na Twitter Sean Hannity, moderátor Fox News. Tato stanice patří k těm, které jsou americkému prezidentovi nakloněny. Americká média ale kritizovali i další. „Tři největší lžeři Muellerovy zprávy – média, média a média,“ napsal Rich Lowry, editor konzervativního National Review.

Někteří novináři tak interpretují závěr Muellerovy zprávy jako velké vítězství Donalda Trumpa. „Na té pravcové, protrumpovské části mediálního spektra, tam je vidět velká úleva, velké oddechnutí,“ potvrzuje Kryštof Kozák, vedoucí katedry severoamerických studií na **Fakultě sociálních věd**. „Ty závěry mají nějakým způsobem ospravedlňovat i Trumpovy útoky na celou tu Muellerovu komisi,“ dodává.

Podle komentátora Jefima Fištejna už ale uznávají pochybení i ti, kterých se tato kritika týká. „I demokratický tisk začíná v leccem uznávat své chyby. Zejména v tom, že dva roky držel Američany pod jakýmsi skleněným zvonem virtuální reality,“ říká.

„Články, které dnes čtu na základě nějakých prvních reakcí na Muellerovu zprávu, mě v dobrém slova smyslu překvapily tím, že se začaly posouvat ke střízlivějšímu postoji. Všímám si toho i u našich zpravodajů ze Spojených států nebo zdejších komentátorů. Už není ta svazácká angažovanost, ty zatnuté zuby a snaha okamžitě vidět prezidenta v tepláčkách za katrem,“ vysvětluje Fištejn.

„V Americe je daleko víc než u nás žurnalistický aktivismus. Tam se prostě bojuje, tam se jde na barikády,“ popisuje tamní mediální scénu Ondřej Hejma, hudební skladatel, amerikanista a bývalý novinář. „CNN, Washington Post a New York Times šly do boje proti Trumpovi. Samozřejmě – reporting kvalitní, práce výborná. Ale výběr témat a hlavně tón, ta škodolibost, nepřejcnost, místy až agresivita, to bylo pro mě až odpuzující,“ popisuje.

Média na sociální síti kritizoval i sám Trump. „Fake news média ztratila obrovskou část hodnověrnosti svými falešnými zprávami o nelegálním honu na čarodějnice, který demokraté vedli proti řádně zvolenému, nejoblíbenějšímu prezidentu všech dob – mně,“ napsal.

S tím, že se americká žurnalistika připravila o část důvěry, souhlasí i někteří komentátoři. „95 procent amerických médií utrhlo velké škody na důvěryhodnosti. Aby to nebylo příště, měli by trochu brzdit svou stranickou angažovanost a aktivismus,“ hodnotí Fištejn.

„Média se budou muset vyrovnat s tím, že i když mají nějakého jasného oponenta, a Donald Trump do nich šije často, tak musí sama držet profesionální rovinu komunikace a nesmí se mu to snažit oplácet, byť třeba nepřímou. Nemyslím si ale, že by to nějak zásadně zamávalo pozici těch médií,“ uzavírá Filip Rožánek, šéfredaktor Digizone.cz a novinář zabývající se mediální scénou.

Selhala americká žurnalistika? Měli by se novináři teď prezidentu Trumpovi omlouvat? A není kritika předčasná, když ještě není známa celá Muellerova zpráva? Sledujte Newsroom ČT24.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2774762-dva-roky-jste-lhali-kritizuje-americka-media-trump-kvuli-muellerove-zprave>

Dva roky jste lhali, kritizuje americká média Trump kvůli Muellerově zprávě

31.3.2019 ct24.cz str. 00 Svět
hankoo

Zvláštní vyšetřovatel FBI Robert Mueller oznámil, že volební tým amerického prezidenta Donalda Trumpa nespolupracoval s Ruskem. Vyvrátil tak podezření, kterými americká média žila poslední dva roky. A na mnohá z nich se okamžitě snesla kritika, že během vyšetřování vydávala předčasné závěry. Podle některých novinářů jde o vítězství Donalda Trumpa. Jedná se o výjimečnou situaci, která změní místní mediální krajinu? Tématu se bude věnovat nedělní Newsroom, který ve 22:02 odvysílá ČT24.

„Stanice CNN, MSNBC a mainstreamová média lhaly Americe více než dva roky. Teď se za to budou zodpovídat,“ napsal po zveřejnění Muellerova závěru na Twitter Sean Hannity, moderátor Fox News. Tato

stanice patří k těm, které jsou americkému prezidentovi nakloněny. Americká média ale kritizovali i další. „Tři největší loseři Muellerovy zprávy – média, média a média,“ napsal Rich Lowry, editor konzervativního National Review.

CNN, MSNBC, and the mainstream media have lied to the the American for 2 plus years. Now they will be held accountable.— Sean Hannity (@seanhannity) March 24, 2019

Někteří novináři tak interpretují závěr Muellerovy zprávy jako velké vítězství Donalda Trumpa. „Na té pravicové, protumpovské části mediálního spektra, tam je vidět velká úleva, velké oddechnutí,“ potvrzuje Kryštof Kozák, vedoucí katedry severoamerických studií na **Fakultě sociálních věd**. „Ty závěry mají nějakým způsobem ospravedlňovat i Trumpovy útoky na celou tu Muellerovu komisi,“ dodává.

The 3 biggest losers from the Mueller report in order—the media, the media, the media. It was obsessed & hysterical for 2 years, constantly suggesting the smoking-gun Russia revelation was just over the horizon, sometimes supporting its wished-for conclusion w/ erroneous reporting— Rich Lowry (@RichLowry) March 24, 2019

Střízlivější postoj

Podle komentátora Jefima Fištejna už ale uznávají pochybení i ti, kterých se tato kritika týká. „I demokratický tisk začíná v leccem uznávat své chyby. Zejména v tom, že dva roky držel Američany pod jakýmsi skleněným zvonem virtuální reality,“ říká.

„Články, které dnes čtu na základě nějakých prvních reakcí na Muellerovu zprávu, mě v dobrém slova smyslu překvapily tím, že se začaly posouvat ke střízlivějšímu postoji. Všimám si toho i u našich zpravodajů ze Spojených států nebo zdejších komentátorů. Už není ta svazácká angažovanost, ty zatnuté zuby a snaha okamžitě vidět prezidenta v tepláčkách za katrem,“ vysvětluje Fištejn.

Odkaz

Konec teorie o tajném spiknutí, trumf pro Trumpa. Americká média hodnotí závěry šetření „ruské stopy“

Americká média jsou v přístupu k prezidentu Trumpovi rozdělená. Podle Kryštofa Kozáka to ale k mediální krajině v USA patří. „Americká mediální scéna je osvěžujícím způsobem polarizovaná. Člověk dobře ví, pokud se kouká na nějaké médium, jakým politickým směrem je zaměřené. Osoba Donalda Trumpa tuto polarizaci dále potvrdila,“ vysvětluje Kozák.

„V Americe je daleko víc než u nás žurnalistický aktivismus. Tam se prostě bojuje, tam se jde na barikády,“ popisuje tamní mediální scénu Ondřej Hejma, hudební skladatel, amerikanista a bývalý novinář. „CNN, Washington Post a New York Times šly do boje proti Trumpovi. Samozřejmě – reporting kvalitní, práce výborná. Ale výběr témat a hlavně tón, ta škodolibost, nepřejícnost, místy až agresivita, to bylo pro mě až odpuzující,“ popisuje. Hon na čarodějnice

Média na sociální síti kritizoval i sám Trump. „Fake news média ztratila obrovskou část hodnověrnosti svými falešnými zprávami o nelegálním honu na čarodějnice, který demokraté vedli proti řádně zvolenému, nejoblíbenějšímu prezidentu všech dob – mně,“ napsal.

The Fake News Media has lost tremendous credibility with its corrupt coverage of the illegal Democrat Witch Hunt of your all time favorite duly elected President, me! T.V. ratings of CNN & MSNBC tanked last night after seeing the Mueller Report statement. @FoxNews up BIG!— Donald J. Trump (@realDonaldTrump) March 27, 2019

S tím, že se americká žurnalistika připravila o část důvěry, souhlasí i někteří komentátoři. „95 procent amerických médií utřilo velké škody na důvěryhodnosti. Aby to nebylo příště, měli by trochu brzdit svou stranickou angažovanost a aktivismus,“ hodnotí Fištejtn.

„Média se budou muset vyrovnat s tím, že i když mají nějakého jasného oponenta, a Donald Trump do nich šije často, tak musí sama držet profesionální rovinu komunikace a nesmí se mu to snažit oplácet, byť třeba nepřímo. Nemyslím si ale, že by to nějak zásadně zamávalo pozicí těch médií,“ uzavírá Filip Rožánek, šéfredaktor Digizone.cz a novinář zabývající se médiální scénou.

Selhala americká žurnalistika? Měli by se novináři teď prezidentu Trumpovi omlouvat? A není kritika předčasná, když ještě není známa celá Muellerova zpráva? Sledujte Newsroom ČT24.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2774762-dva-roky-jste-lhali-kritizuje-americka-media-trump-kvuli-muellerove-zprave>